AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **21** 821-912 De Superfilm-onderneming

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

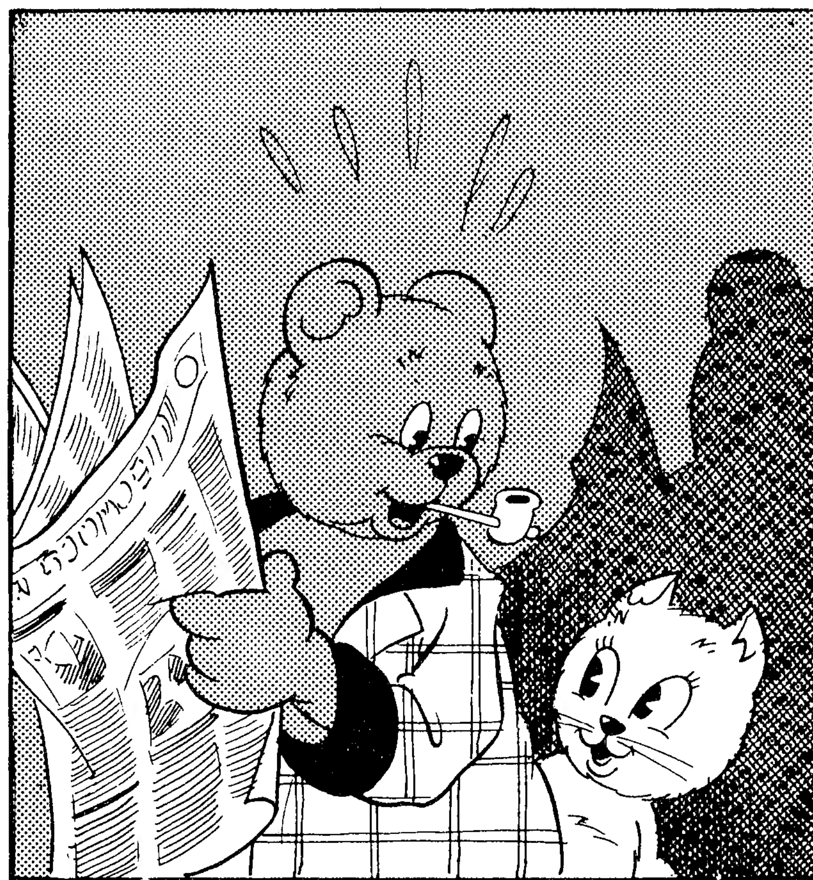
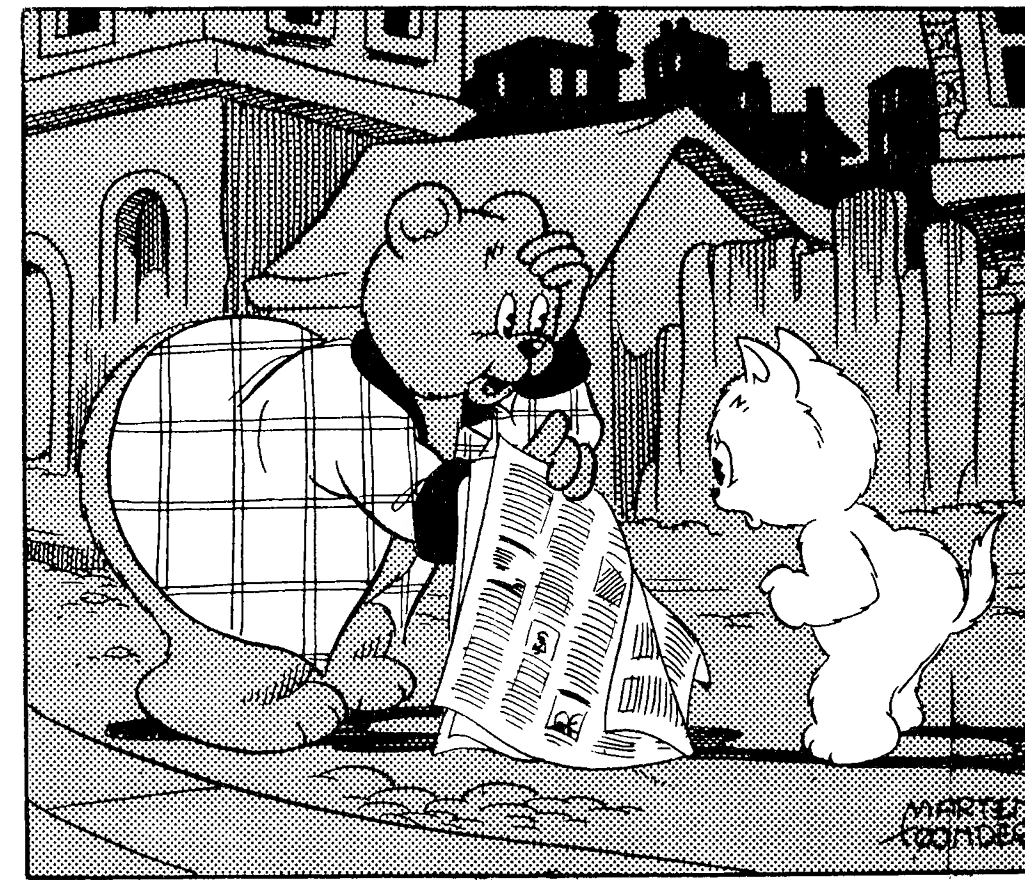
MARTEN TOONDER

MV **21** 821-912 De Superfilm-onderneming

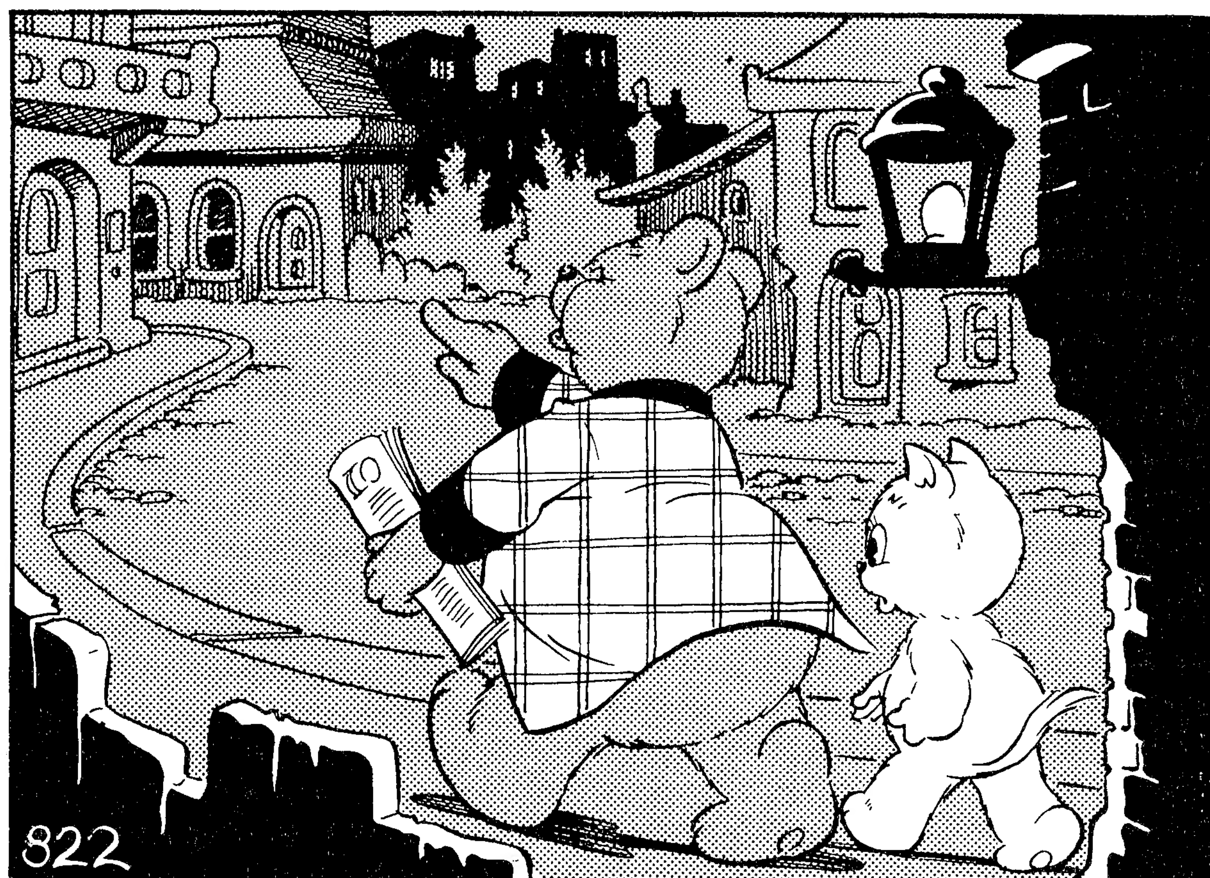
1975 De Bezige Bij Amsterdam

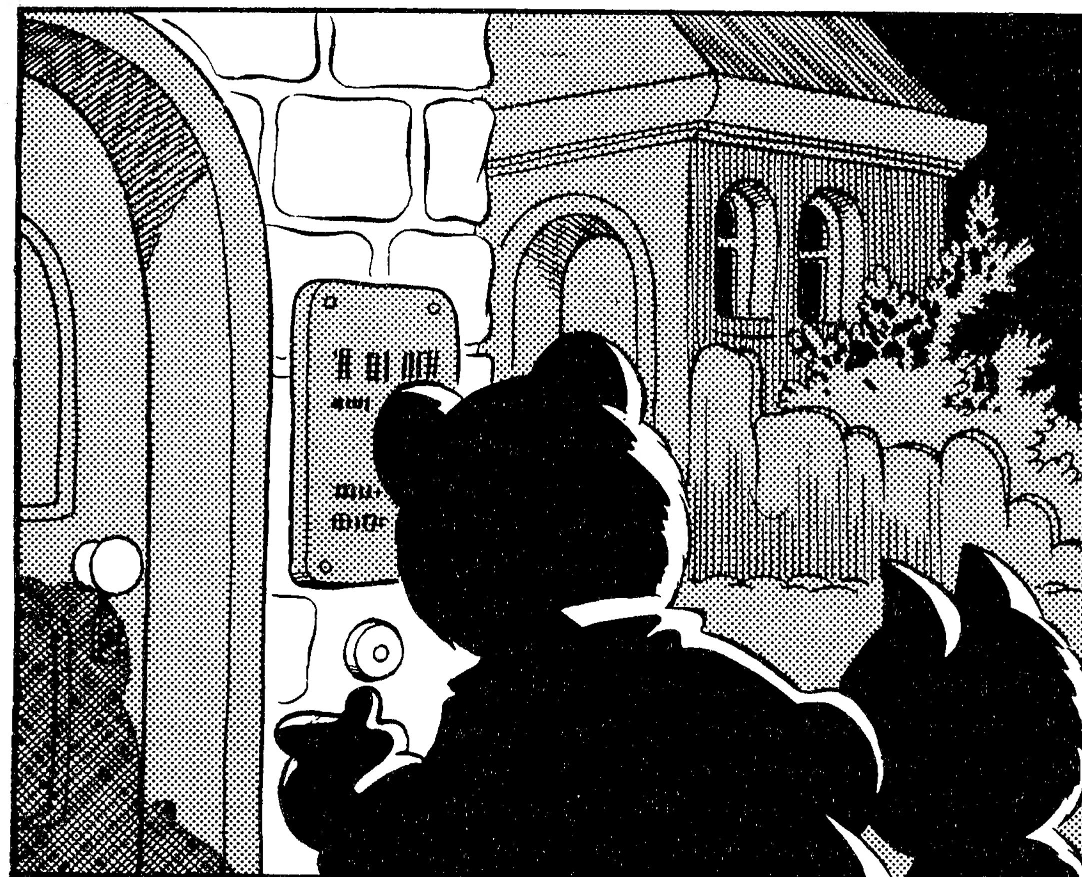
*Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht.
ISBN 90 234 5185 6
Delen 10 & 21 ISBN 90 234 5188 0*

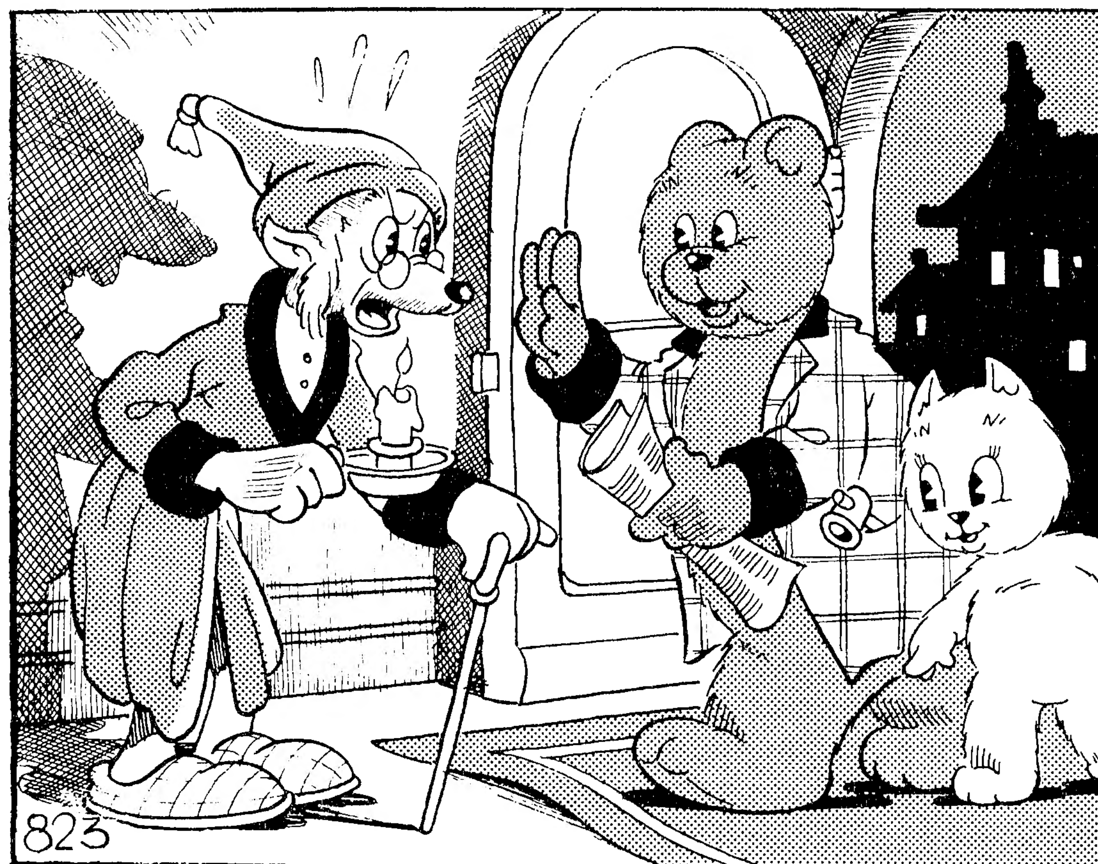
Tom Poes en heer Bommel kwamen 's avonds heel laat in Rommeldam aan na een vermoeiende treinreis. 'Er gaat toch maar niets boven de stad waar je woont,' zei de heer Bommel. 'De Rommeldamsche lucht doet me goed, Tom Poes! En kijk daar eens, jonge vriend, daar loopt nog een krantenjongen! Nu kan ik het laatste nieuws nog lezen ook!' 'Kom liever mee, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Op deze manier missen we de laatste bus en dan komen we vannacht niet meer thuis!' Maar heer Ollie luisterde niet. Hij had een krant gekocht en las daarin, al lopende, de advertenties na. 'Advertenties zijn belangrijk!' legde hij Tom Poes uit, 'ik voor mij lees die altijd het eerst.' 'Maar niet 's nachts,' zei Tom Poes geeuwend. 'Kom nu mee, we komen anders vast...' 'Halt!' riep heer Bommel. 'Halt, jonge vriend! Ziehier! Lees zelf! Luister! Kolossaal! 'Olivier B. Bommel, zonder beroep, verblijfplaats onbekend, wordt verzocht zich zo spoedig mogelijk te vervoegen bij notaris Fein van Draedt, aangezien deze belangrijk nieuws voor hem heeft!...' Hoe vind je dat?'

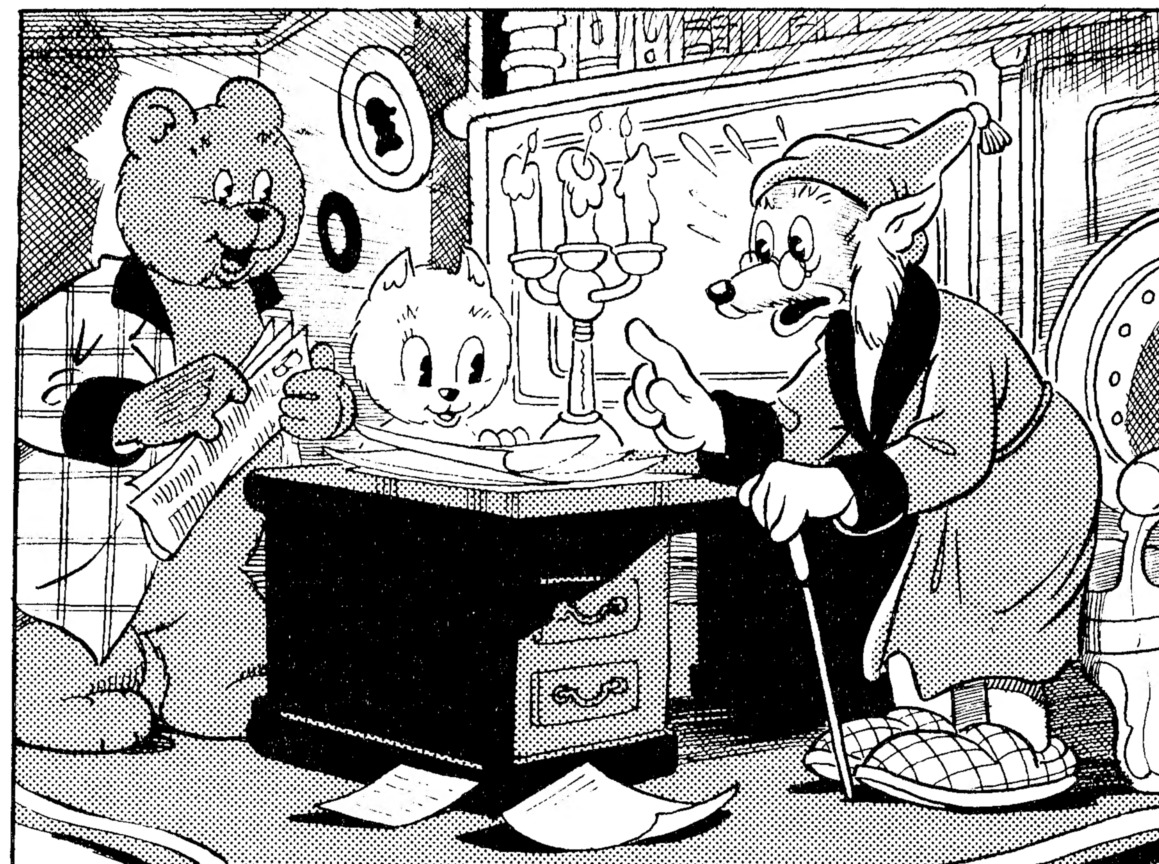
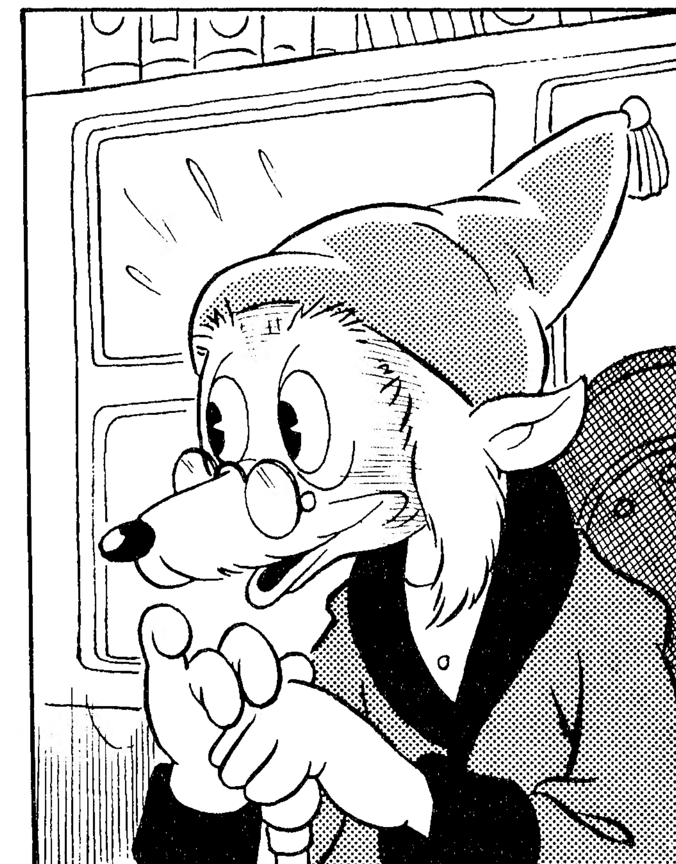

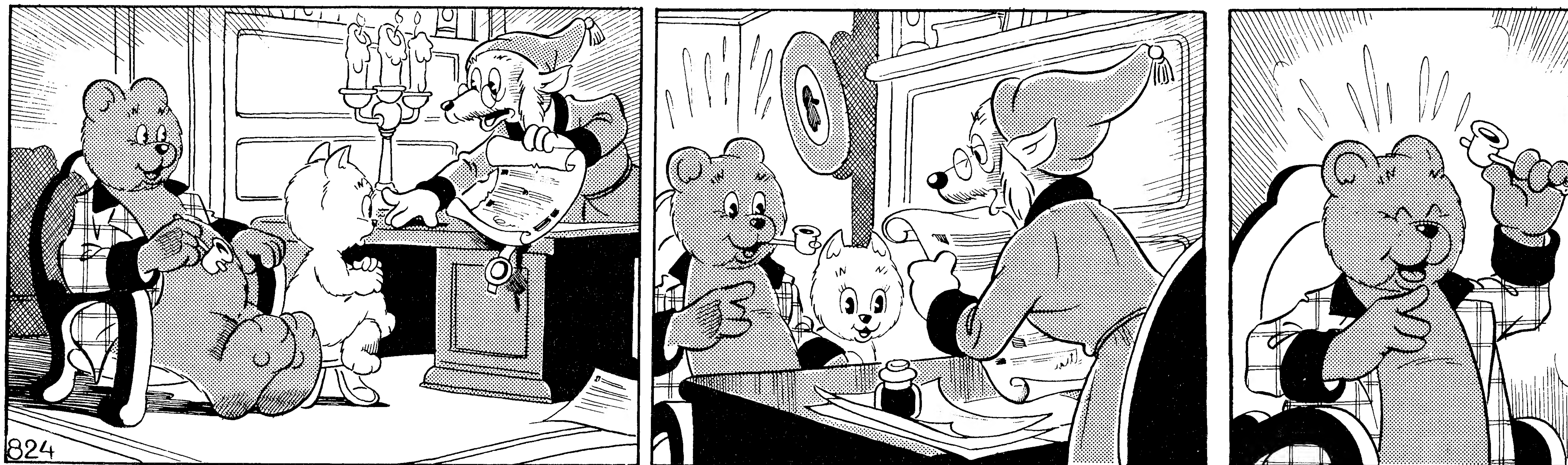

'Kom mee, Tom Poes!' zei heer Ollie. 'We gaan onmiddellijk naar dien notaris. Zijn adres staat er bij: Saailaan twee-en-dertig! Kom mee!' 'Maar het is nacht!' zei Tom Poes. 'Dat gaat toch niet, heer Ollie! Iemand met manieren gaat toch niet midden in de nacht ergens op bezoek! Ik...' 'Neem me niet kwalijk, jonge vriend!' zei heer Bommel afgemeten. 'Een Bommel weet wat hoort en wat niet hoort. Oho! Leer mij niets over manieren! In die advertentie staat, dat ik zo spoedig mogelijk bij hem moet komen en daar houd ik mij aan. En nu jij!' Zonder verder op antwoord te wachten, drukte heer Bommel op een bel, die onder een groot naambord, waarop stond, dat in dat huis notaris Fein van Draedt woonde, was aangebracht. En hij drukte net zo lang op die bel, totdat er boven een deur openging en er op het balkon een oude heer met een knijpbril en een slaapmuts verscheen. 'Wat moet dat!' riep de heer. 'Wat...' 'Hier ben ik, goede vriend!' riep heer Bommel met zijn krant zwaaiend. 'Doe gauw open! Ik heb net uw advertentie gelezen en hier ben ik!'

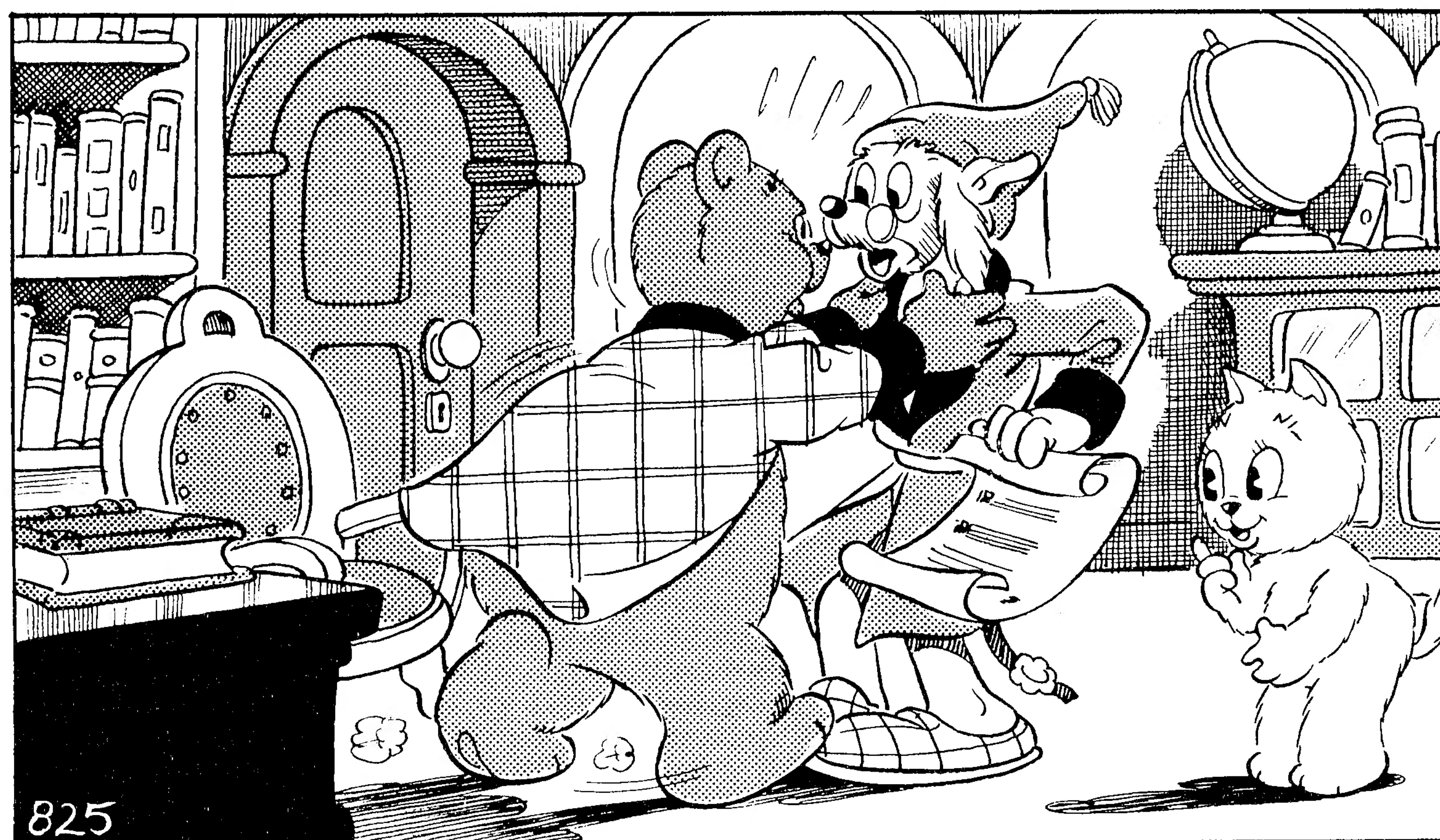

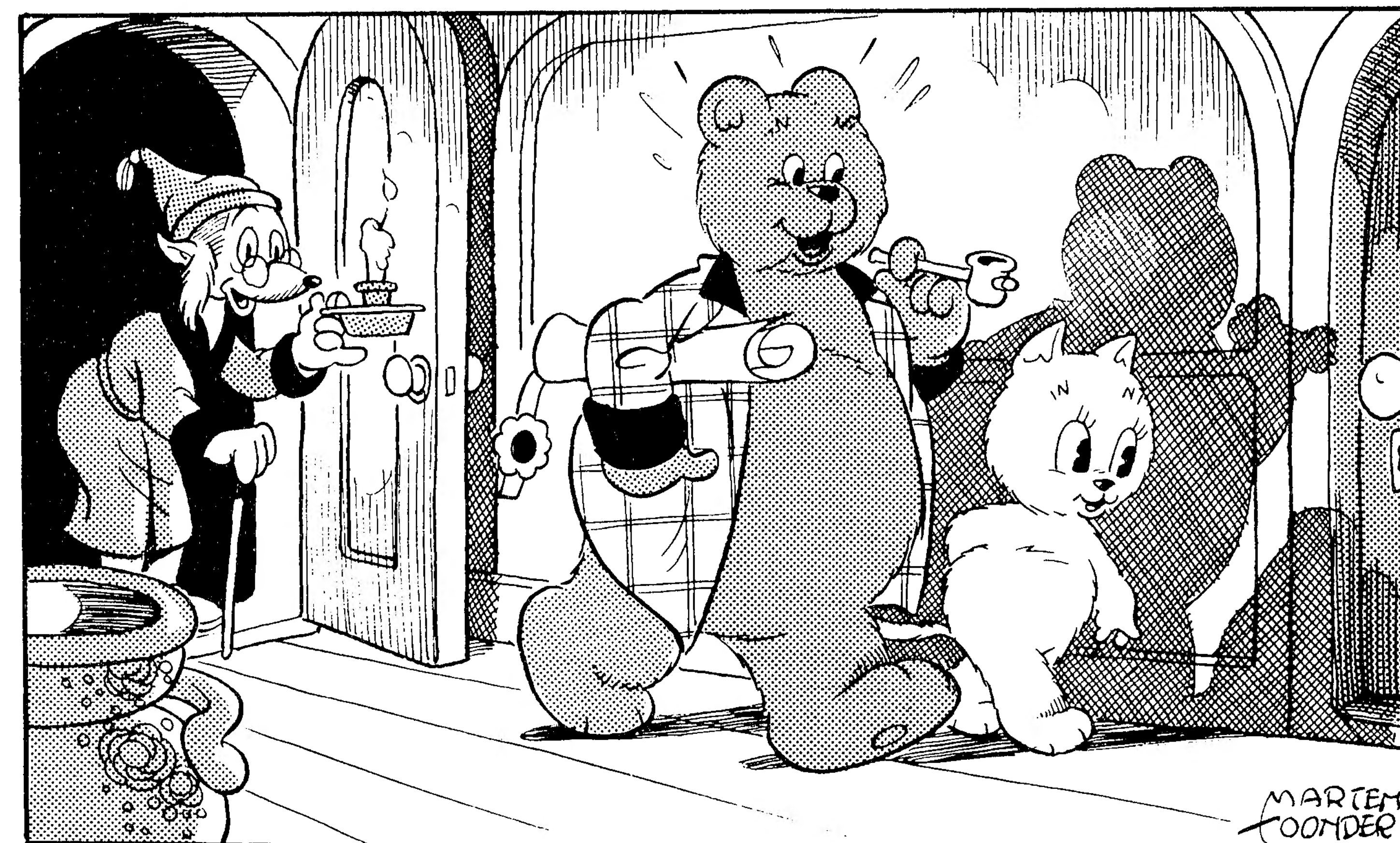

Na een poosje wachten werden er grendels weggeschoven, er rammelden kettingen, er knarste een slot en toen ging de deur langzaam open.
'Wat betekent dit?' vroeg een boze stem. 'Is dit scherts? Moet ik hieruit opmaken, dat gijlieden mij wenst te spreken op dit uur van de nacht? Let wel! Indien dit scherts is, zal niets mij weerhouden om de politie te verwittigen van dit ongehoorde optreden! Immers, paragraaf vijf en zeventig, artikel drie en dertig van het Wetboek van...'
'Doe geen moeite heer Fijndraed!' zei heer Ollie. 'Mijn naam is Bommel, heer Bommel, om duidelijk te zijn! Ik las daarnet in de krant, dat u belangrijk nieuws voor mij had en toen zijn we op snelle voeten naar u toe gekomen, niet waar Tom Poes?'
'Hm!' zei de notaris. 'Dit verandert de zaak enigszins, hoewel het feit, dat dit uur van de nacht ongebruikelijk is, blijft bestaan. Immers, morgen is er ook een dag! Maar enfin, gaat zitten, gaat zitten! Indien gij heer Bommel, Olivier B. Bommel zijt, moet ik u mededelen, dat uw oud-oom Zebedeus Quirinus Bommel is overleden op zeven en zeventigjarige leeftijd en u tot zijn erfgenaam heeft benoemd!'

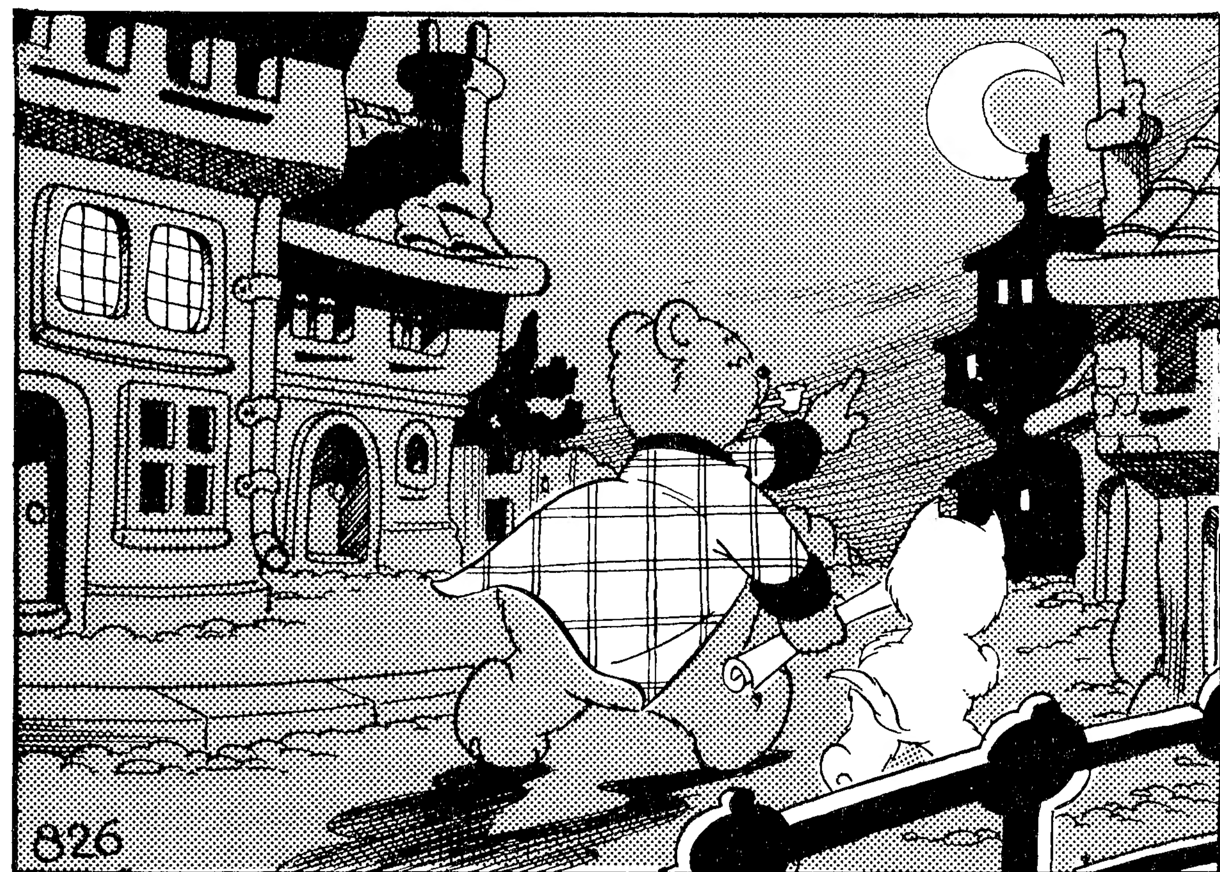
'Zo, zo!' zei heer Bommel. 'Hoor je dat, Tom Poes! Oom Zebedeus heeft me tot erfgenaam benoemd! Is dat alles, Notaris? Waaruit bestaat die erfenis? U moet weten, dat ik een heer van stand ben en dat ik geen erfenis nodig heb! Ik heb zo ook al wel geld genoeg...' 'Het is geen geld!' zei de notaris. 'Als ik het zo zeggen mag is het testament een beetje... Eh... vreemd! Ik zal het U voorlezen. Luister! 'Ik, Zebedeus Quirinus Bommel, vermaak hierbij aan mijn achterneef Olivier, een stuk woest, onvruchtbaar land, groot tweeduizend hectaren, gelegen bij de Westelijke grens van het dorp Dorrum. Als hij dit land goed gebruikt zal hij merken, dat het een goudmijn is, maar Ollie kennende, vrees ik, dat hij daarvoor te... eh...' De notaris kuchte even, 'te lui, te dik en te dom is!'' vervolgde hij toen. 'Hoor je dat, Tom Poes!' riep heer Bommel. 'Hahahaha! Hoor je wel wat een grappenmaker die oom was? Ja, ja, wij Bommels hebben altijd veel gevoel voor humor gehad! Dat is komisch, ik, heer Bommel, lui en dom!! Wie heeft ooit zoiets gehoord!!' 'Het is een vreemd testament!' zei Tom Poes. 'Ik ben benieuwd wat die oud-oom van U eigenlijk bedoeld heeft!'

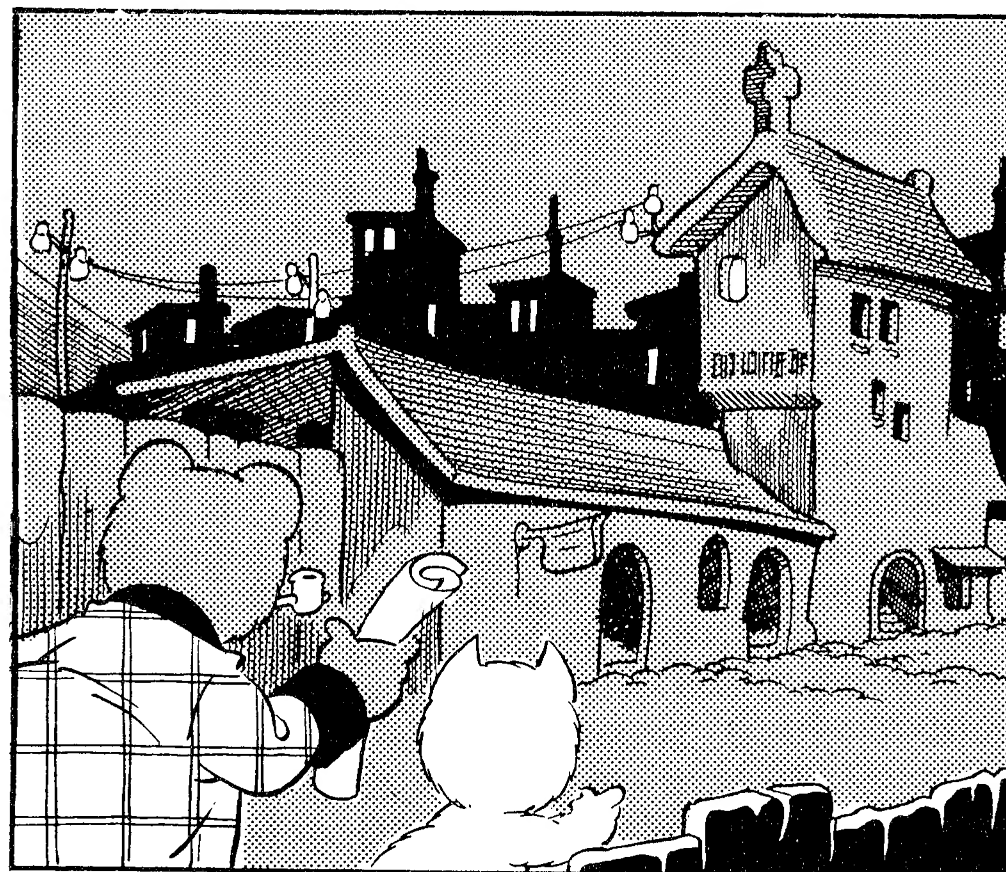
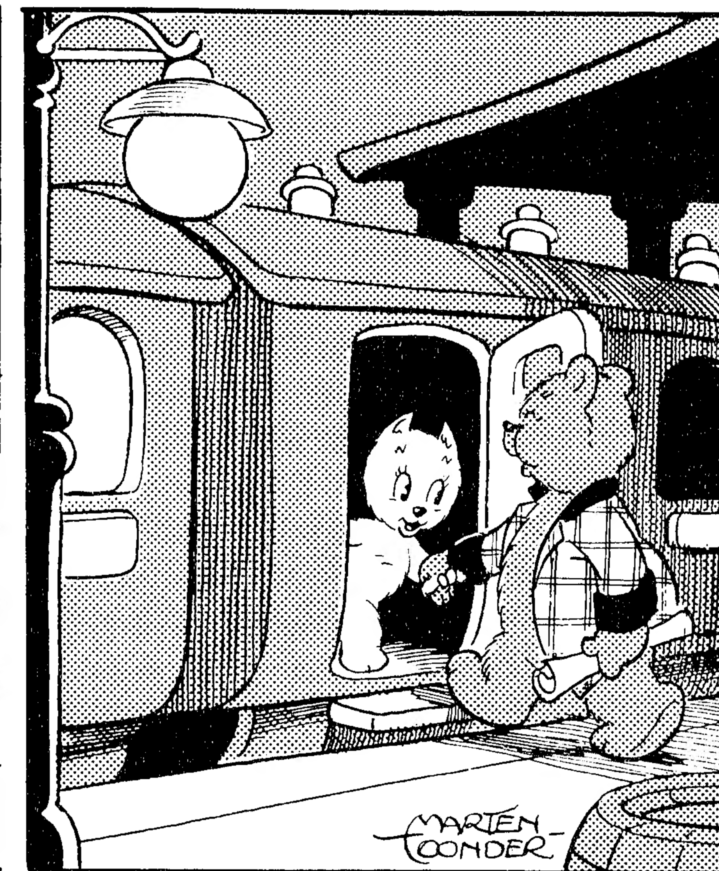

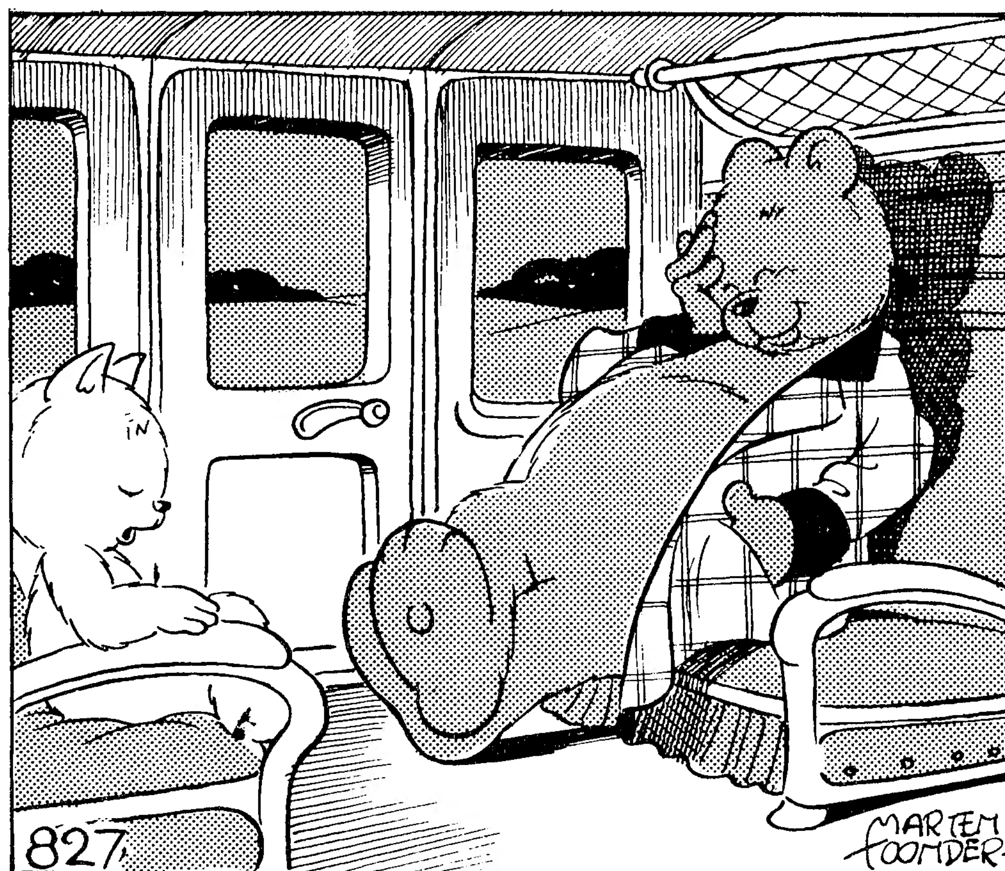
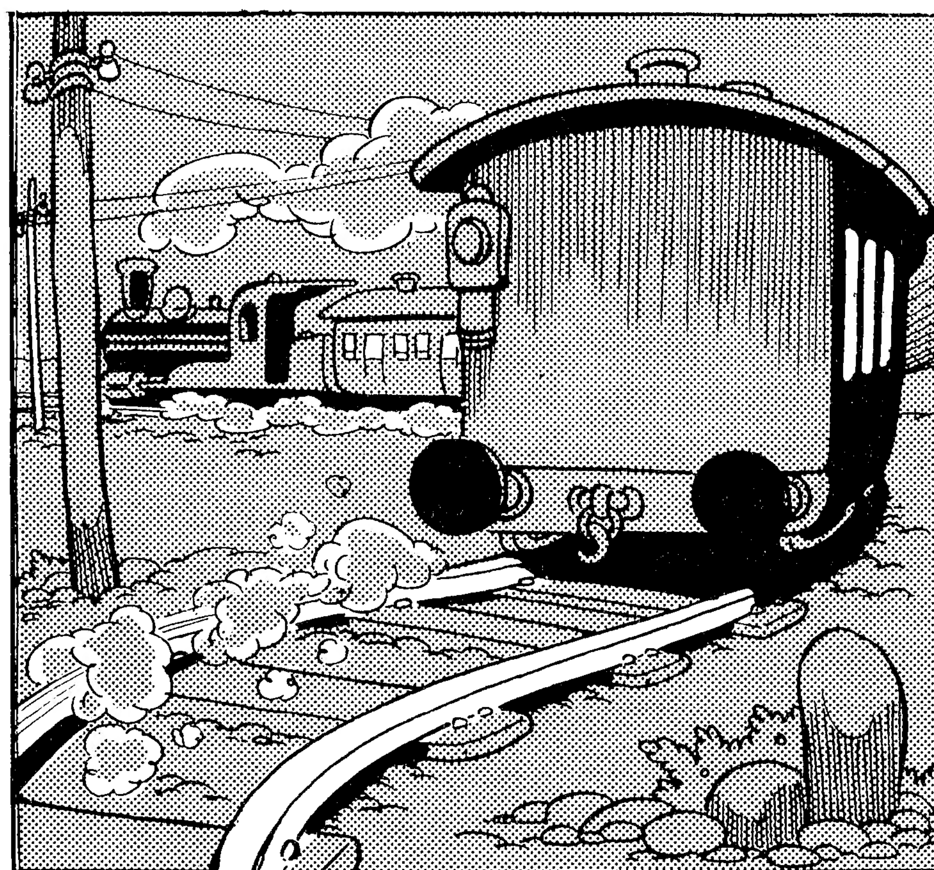
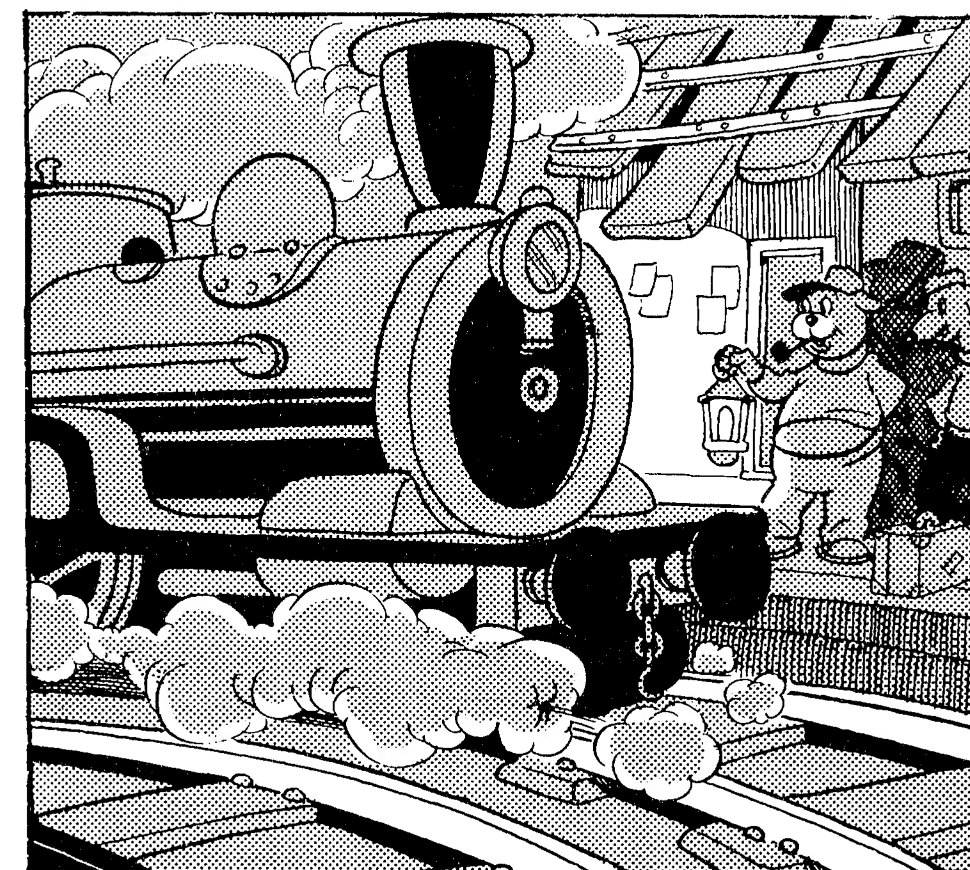
'Dit is het leukste testament waar ik ooit van gehoord heb!' riep heer Bommel.
'Wacht even, waarde heer!' zei de notaris, 'er staat nog iets bij. Dit staat er: 'Wanneer voornoemde neef Olivier er niet in slaagt om binnen twee weken dit land goed en winstgevend te gebruiken, zal het hem worden afgenomen en vervalt het aan de Vereniging tot bevordering van de bijenteelt in de Sahara!' Dat staat er nog bij, waarde heer! Het is geen gemakkelijke opdracht en wanneer gij de erfenis soms liever niet wilt aanvaarden...'
Maar heer Ollie liet hem niet uitspreken.

'Oho!' riep hij. 'De erfenis niet aanvaarden!!? Ik zal eens even laten zien wat een Bommel van een woest stuk land kan maken! Sta me toe, dat ik u aan mijn hart druk, heer notaris! U hebt me een erg prettige avond bezorgd! Vaarwel, het ga u goed! U zult nog van mij horen! Binnen twee weken zal ik u iets laten zien! Welterusten! Kom mee, Tom Poes. We moeten proberen de laatste trein naar Dorrum te halen, morgenochtend gaan we beginnen!'
'Uche, uche, ahem!' sprak de notaris. 'Welterusten en tot ziens! En bedenkt, in het vervolg, dat mijn spreekuur van één tot twee is!'

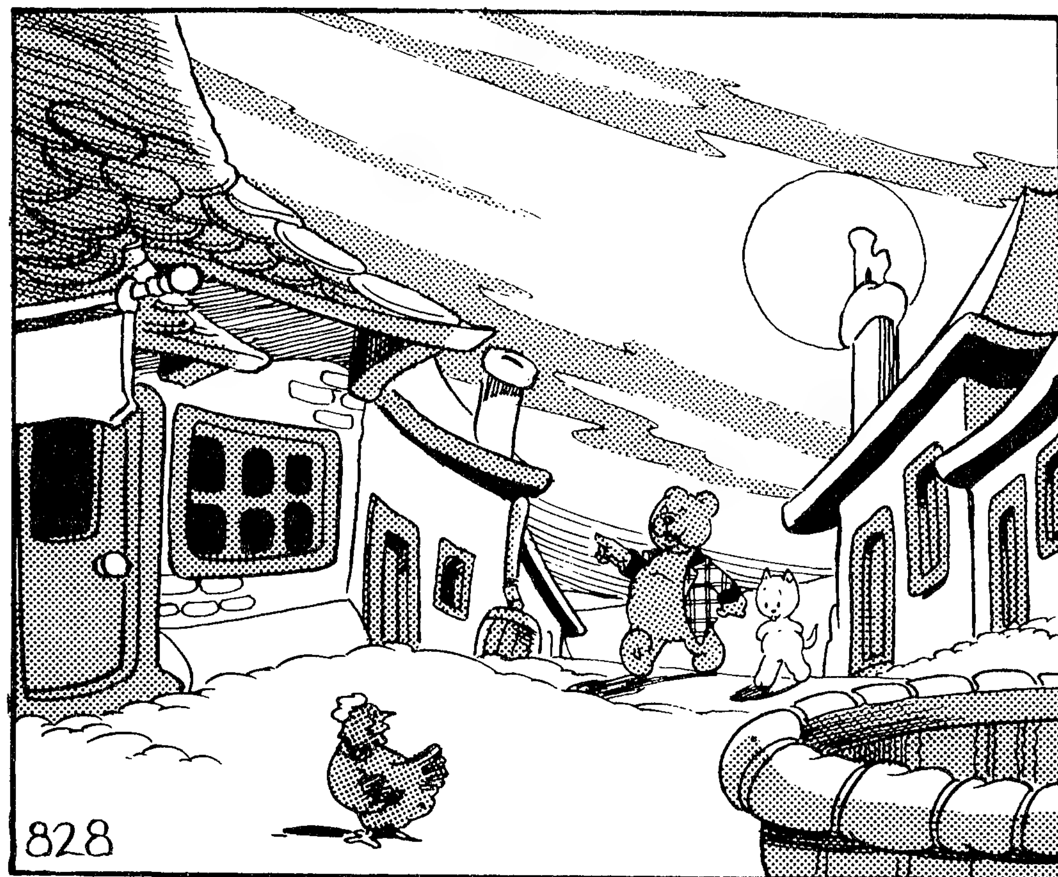

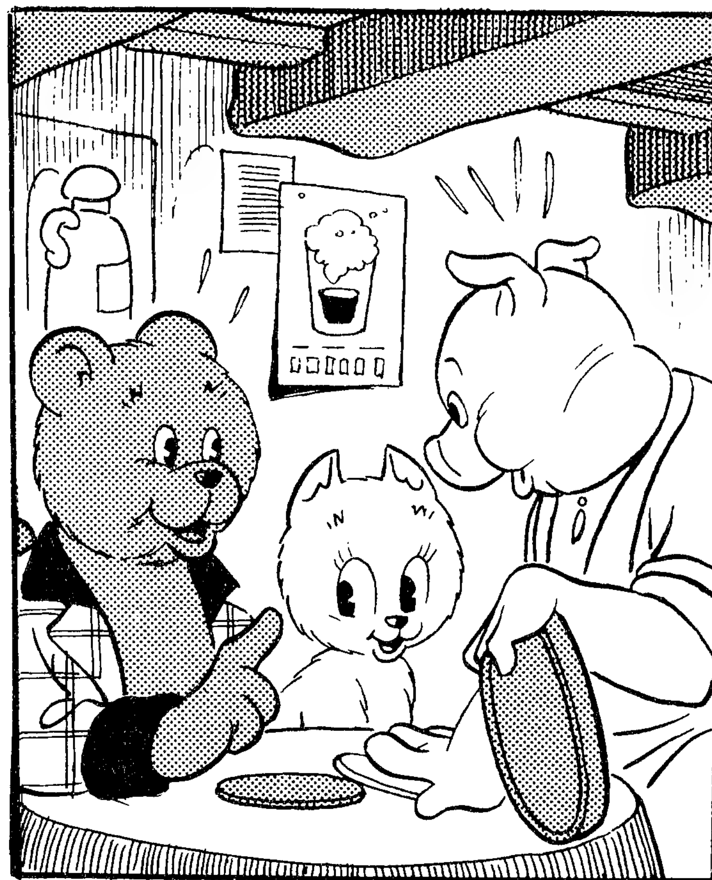

Tom Poes en heer Bommel liepen even later door de nachtelijke stille straten van Rommeldam in de richting van het station.
'Ik vind het een vreemd testament, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Ik heb zo het gevoel, dat er iets achter zit. Het is niet zo eenvoudig als het er uit ziet! Dat land heeft iets geheimzinnigs! Ik ben benieuwd hoe het is!'
'Hm!' zei heer Bommel. 'Misschien is het geheimzinnig! Maar in ieder geval zal ik bewijzen, dat een Bommel van een woest, onvruchtbaar stuk grond een goudmijntje maken kan! Ik zal dien oom Zebedeus eens iets laten zien. Hij denkt, dat hij slim is, maar onder ons gezegd en gezwegen was hij erg dom en lui en dik! Hij was het zwarte schaap in de familie!'
Zo pratende waren ze intussen bij het station gekomen. Heer Bommel nam een paar kaartjes en toen stapten ze in de stoptrein naar Dorrum, die op het punt stond weg te rijden.
'Ik ga een beetje slapen!' zei heer Bommel. 'Men slaapt nergens zo lekker als in een schuddende trein wanneer men op weg is naar een avontuur!'

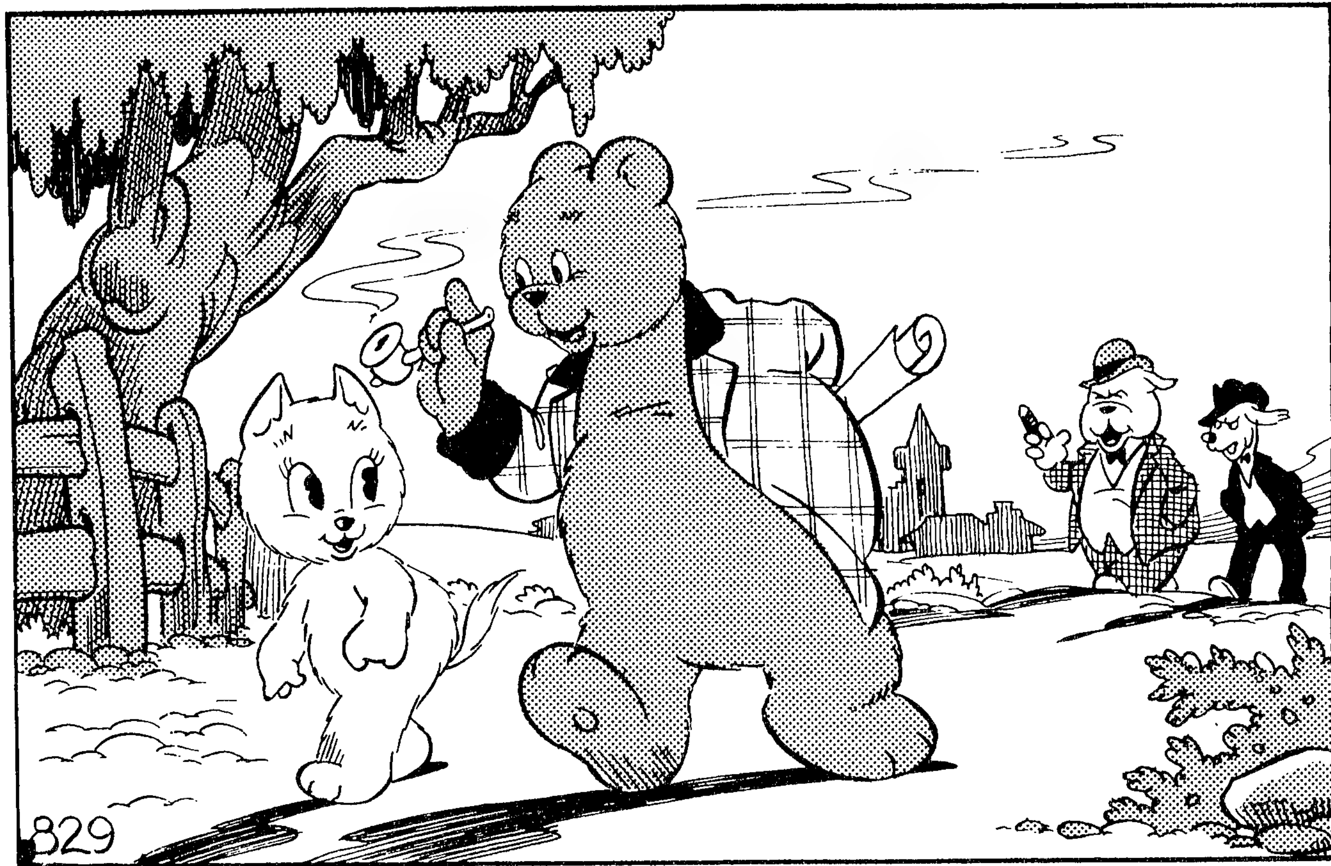
De stoptrein naar Dorrum zette zich fluitend en sissend in beweging en gleed in een matig gangetje over de rails. De wielen tikten en de wagens schudden zacht en omdat er bovendien haast geen reizigers in de trein zaten, viel heer Bommel al heel gauw vast in slaap.
Heer Ollie heeft het toch maar gemakkelijk! dacht Tom Poes. Hij maakt zich nooit zorgen, hij gaat rustig slapen en als hij morgen wakker wordt, kijkt hij wel weer verder. Ik begrijp niet, dat hij niet nieuwsgieriger is naar de vreemde erfenis van oom Zebedeus! Maar we zullen morgen wel eens verder kijken, ik ga ook maar een beetje slapen.
Zo gezegd, zo gedaan. Tom Poes ging gemakkelijk zitten, sloot zijn ogen en dutte in. De trein sukkelde intussen verder en verder van het ene dorp naar het andere en het landschap werd steeds armoediger en schraler en woestijnachtiger. Zo verstreken de uren, de nacht ging over in de morgen en net toen de zon boven de aarde kwam, stopte de locomotief in een klein gehucht.
'Dorrum!!' riep de conducteur, terwijl hij naar buiten sprong. 'Dorrum!!'

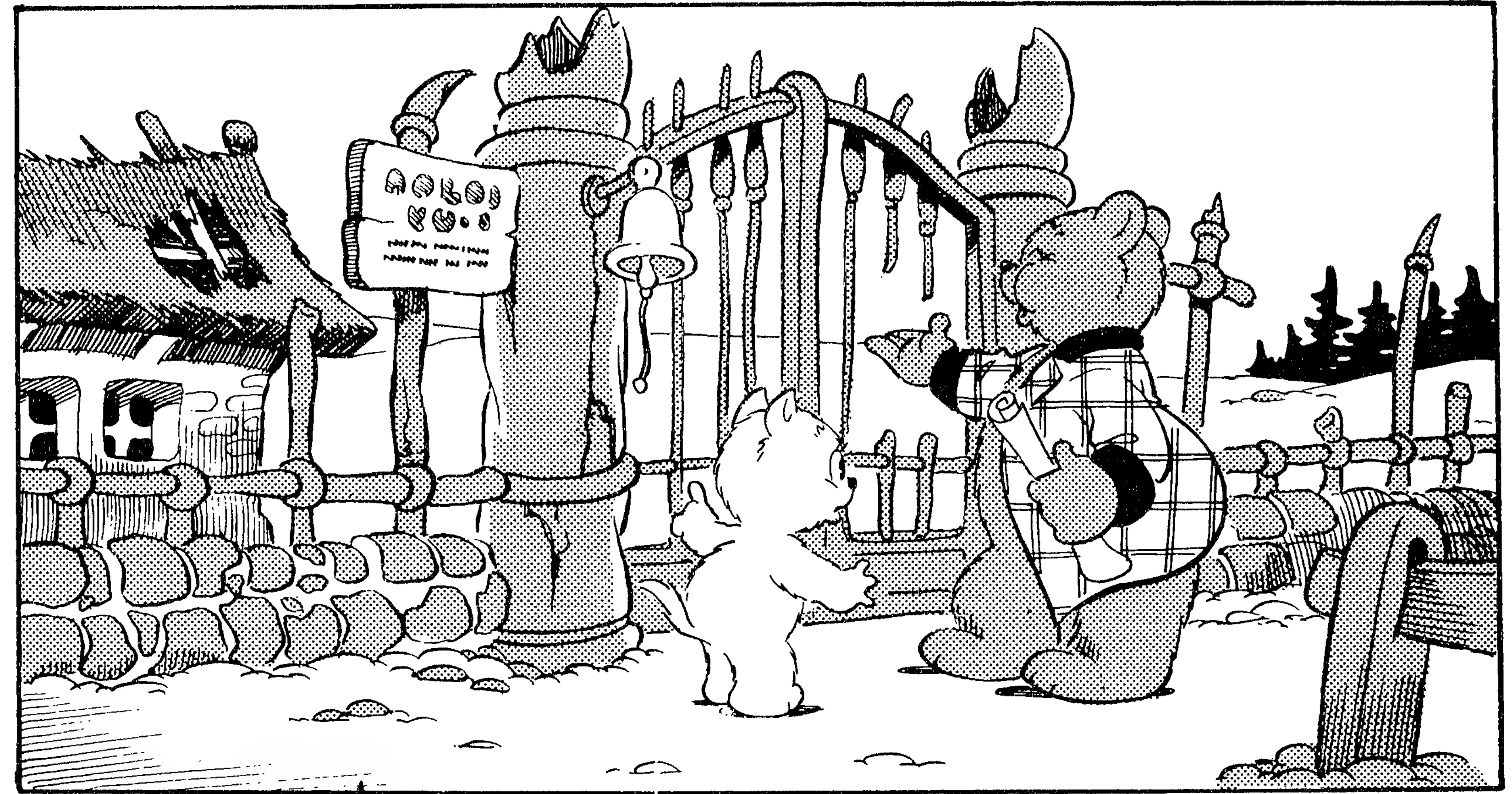

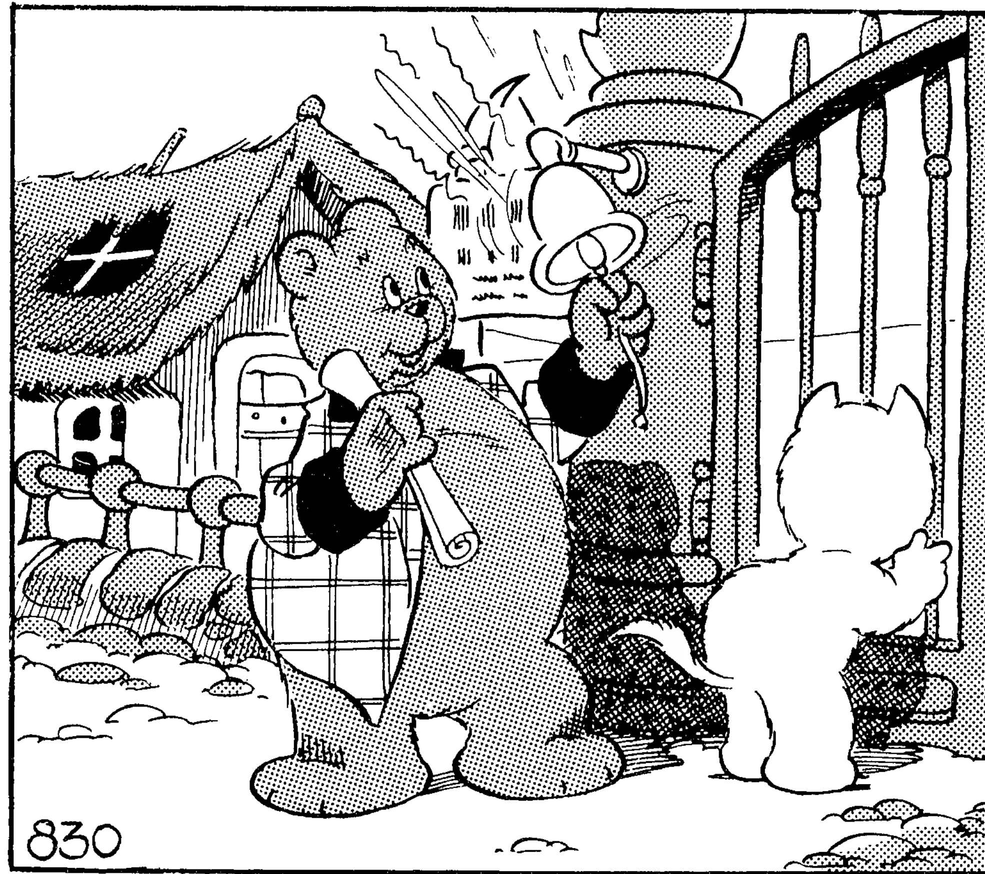

Tom Poes maakte heer Bommel wakker en samen stapten ze op het kleine perronnetje.
'Hier is Dorrum!' zei Tom Poes. 'Kom mee, heer Ollie, we moeten eerst maar eens een herbergje opzoeken, want ik rammel van de honger. En dorst heb ik ook, kom mee!'
'Foei, wat een plaats!' bromde heer Ollie. 'Ik begrijp niet, dat de commissie voor stedenschoon hier niets aan doet! Wat een akelig, lelijk gehucht is dit!'
'Dat geeft niet,' zei Tom Poes, 'hier is een herberg, 'Het Wapen van Dorrum!' heet zij, dat lijkt me wel!'

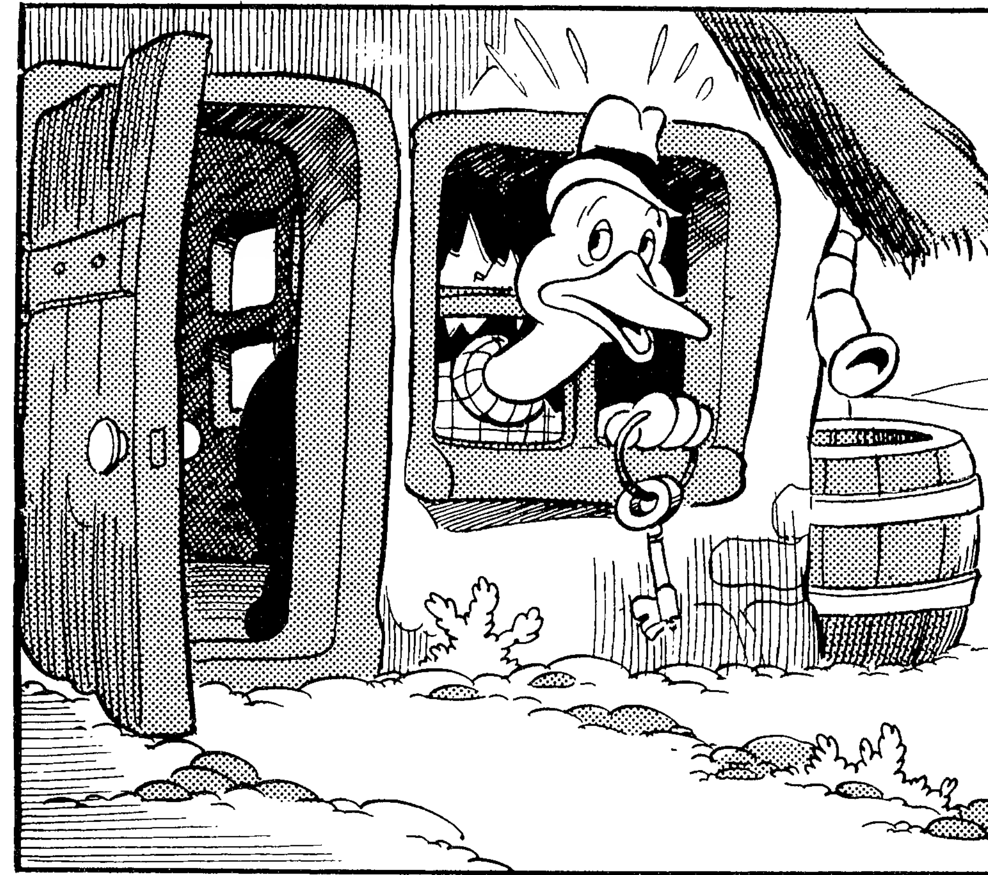
Zo gingen ze daar dus naar binnen en nadat ze een ontbijt besteld hadden vroeg heer Ollie aan den herbergier: 'Kunt u me ook zeggen waar hier in de buurt het landgoed van heer Zebedeus Q. Bommel ligt? Ik ben zijn erfgenaam en ik moet daar heen ziet u?'
'Zeker,' zei de waard, 'dat is heel gemakkelijk! Altijd maar recht door en dan de eerste weg rechts!'
Intussen zaten een paar tafeltjes verder een paar vreemdelingen druk te fluisteren.
'Hoorde je dat?' vroeg de een. 'Hij vroeg naar het landgoed van Zebedeus! Hem moeten we hebben! Houd ze in de gaten!'

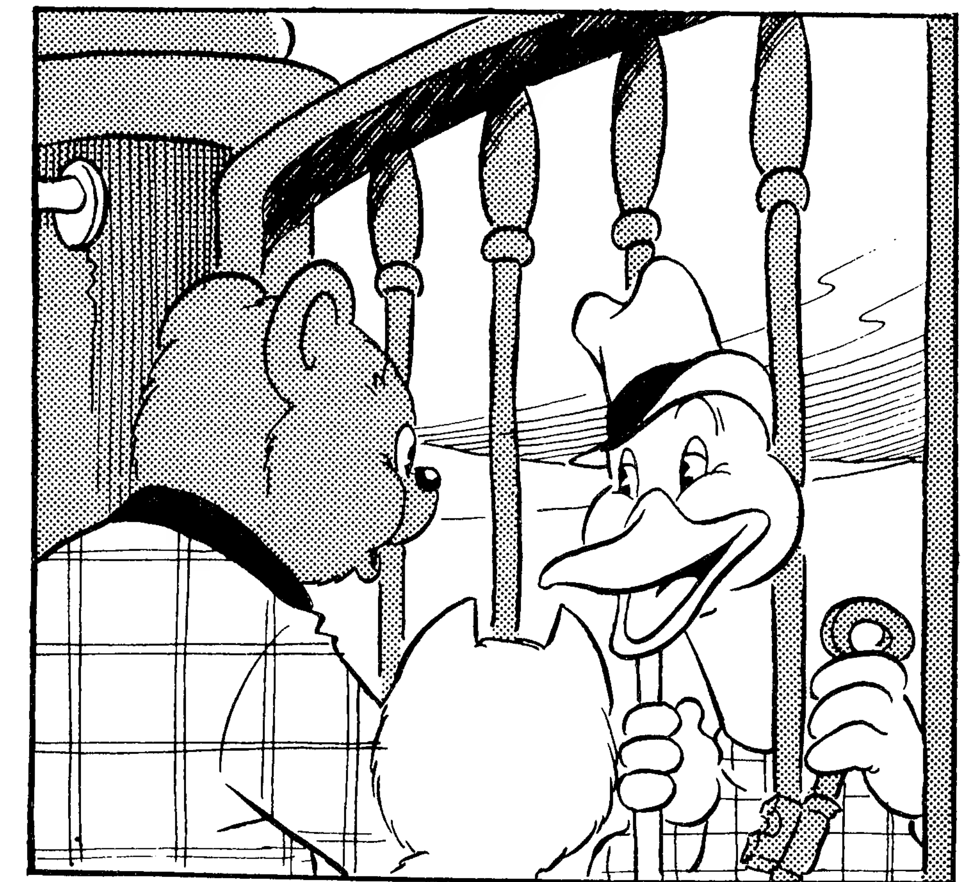

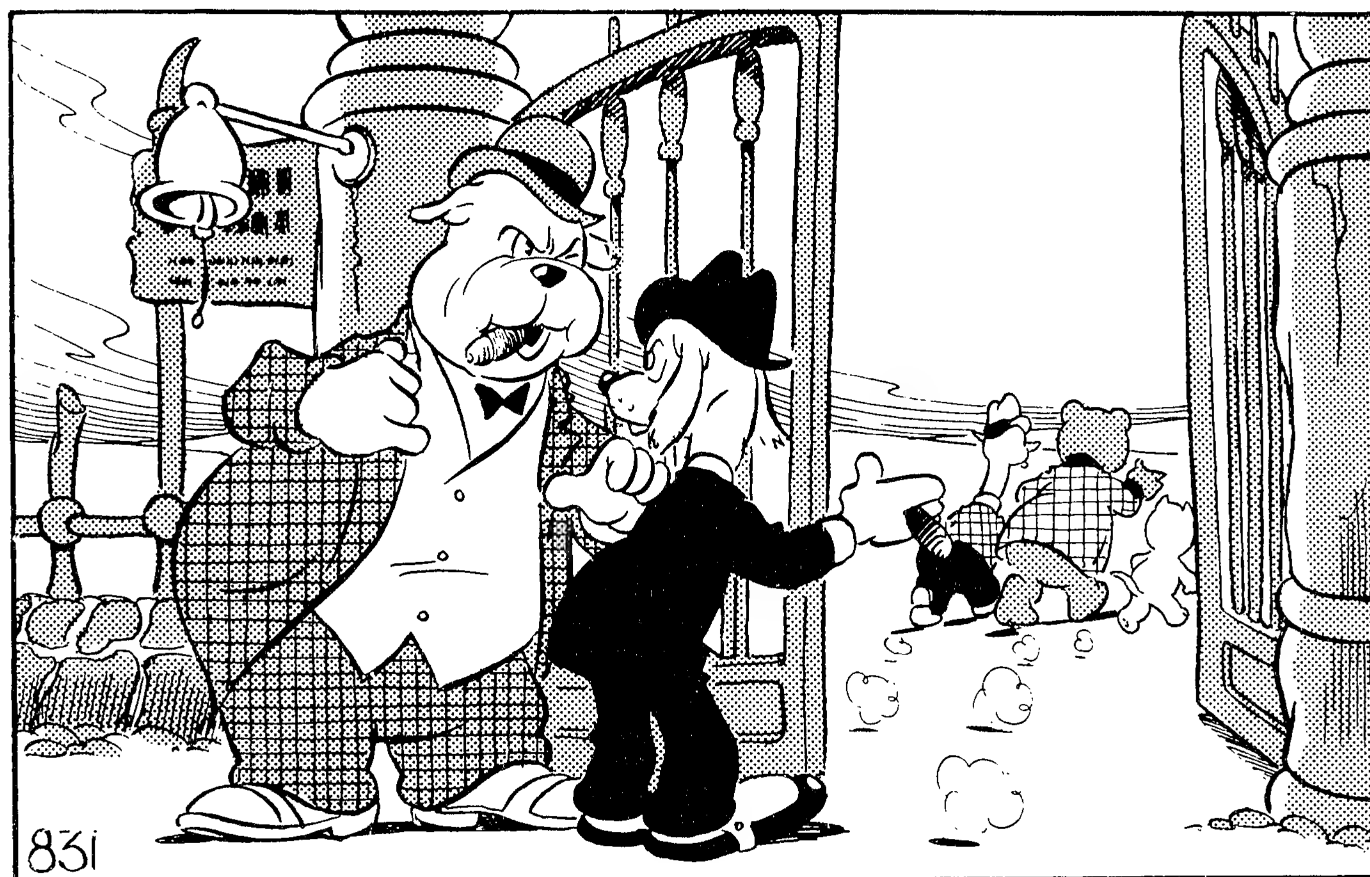
Toen heer Bommel en Tom Poes gegeten en gedronken hadden, gingen ze op weg naar het stuk land van Zebedeus Bommel en ze hadden niet in de gaten, dat ze gevolgd werden door de twee vreemdelingen uit de herberg.
'Ik ben benieuwd, hoe dat land er uitziet, jonge vriend!' zei heer Ollie. 'Als het is, zoals ik denk, dat het is, dan weet ik al, wat ik er mee ga doen! Ja, daar kijk je van op, hè? Dat had je niet verwacht! Maar een Bommel heeft ideeën, Tom Poes, dat weet je! Ik heb een reuze idee, hoe ik van een dor en woest stuk land een goede zaak kan maken, wacht maar eens af!'
'Daar ben ik nieuwsgierig naar!' zei Tom Poes. 'We zijn er trouwens al, hier bij dit hek is de ingang, denk ik!'
'Hm!' zei Bommel, 'wat je een hek noemt! Wat ziet het er uit! Wat een vervallen rommel, jonge vriend! Dit is toch geen landgoed van een heer! Zeg nu zelf! En wat staat er op dat bord?'
Verboden het hek mee te nemen! las Tom Poes. Ingang in het midden. Spreekuur van den portier van één tot twee!
'Hm!' zei heer Ollie. 'Dien portier ga ik ontslaan, jonge vriend!'

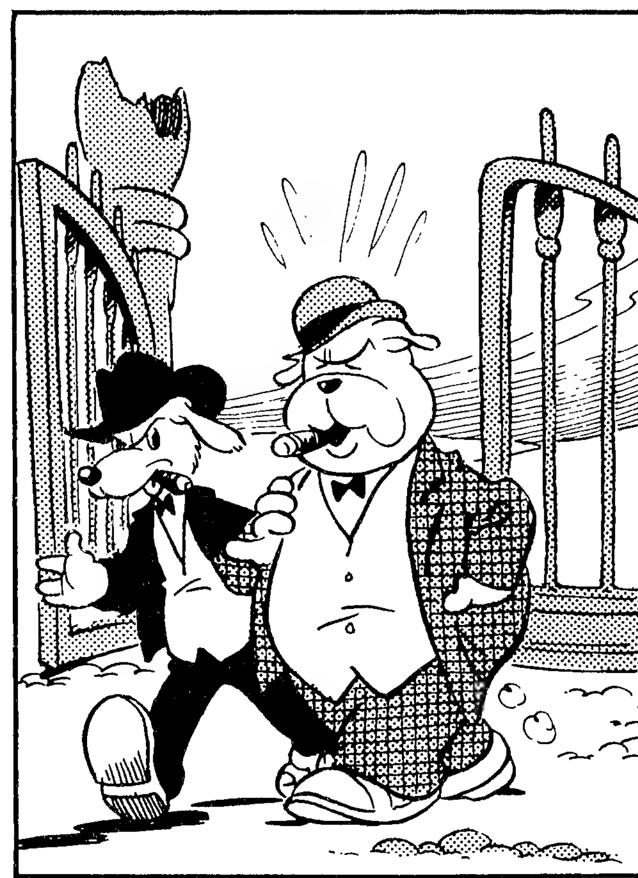

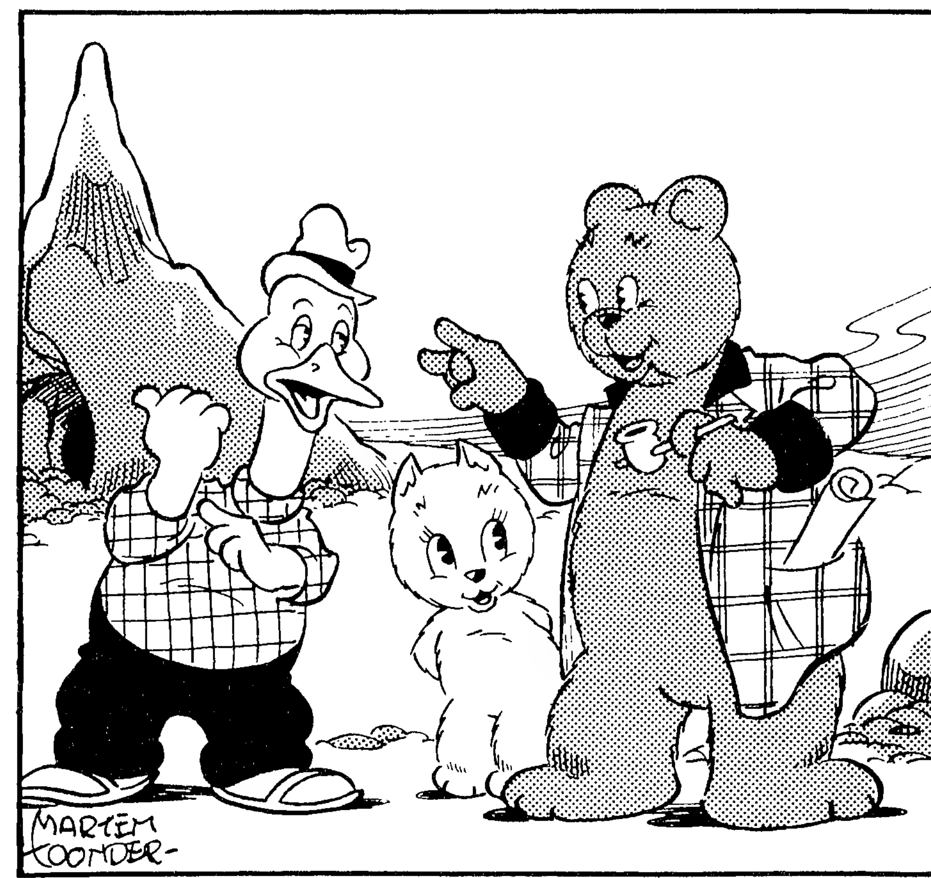

'Die portier deugt niet voor zijn taak!' zei heer Bommel boos. 'Alle ongewenste individuen kunnen hier naar binnen komen! Ik zal eens bellen en hem de waarheid zeggen!'
Heer Ollie belde dus zo hard als hij kon en hij deed dat, totdat de deur van het portiershuisje openging en iemand zijn hoofd door het dichte raam er naast stak.
'Héla, héla!' riep die iemand. 'Wat moet dat? Er is vandaag geen bezoekuur!'
'Heb ik van mijn leven!' riep heer Bommel. 'Het is Wammes Waggel!' riep Tom Poes. 'Doe eens open, Wammes!'
Wammes Waggel trok zijn hoofd terug en holde met grote passen naar het hek.
'Hihihihi!' kwaakte hij. 'Dat is grappig! Heer Bommel en Tom Poes! Kom binnen... of wacht even... ik heb wel een sleutel, maar het slot is weg... hihihihi!'
'Het is treurig!' zei heer Ollie. 'Je zorgt slecht voor mijn stuk land, heer Wammes!'
'Uw stuk land?' vroeg Wammes verbaasd. 'Dit is het land van heer Zebedeus Bommel en hij heeft het gegeven aan zijn neef Olivier! Kunt u soms bewijzen, dat ù dat bent? Zeg nu zelf, iedereen kan wel zeggen, dat hij dat is! Hihihihi!!'

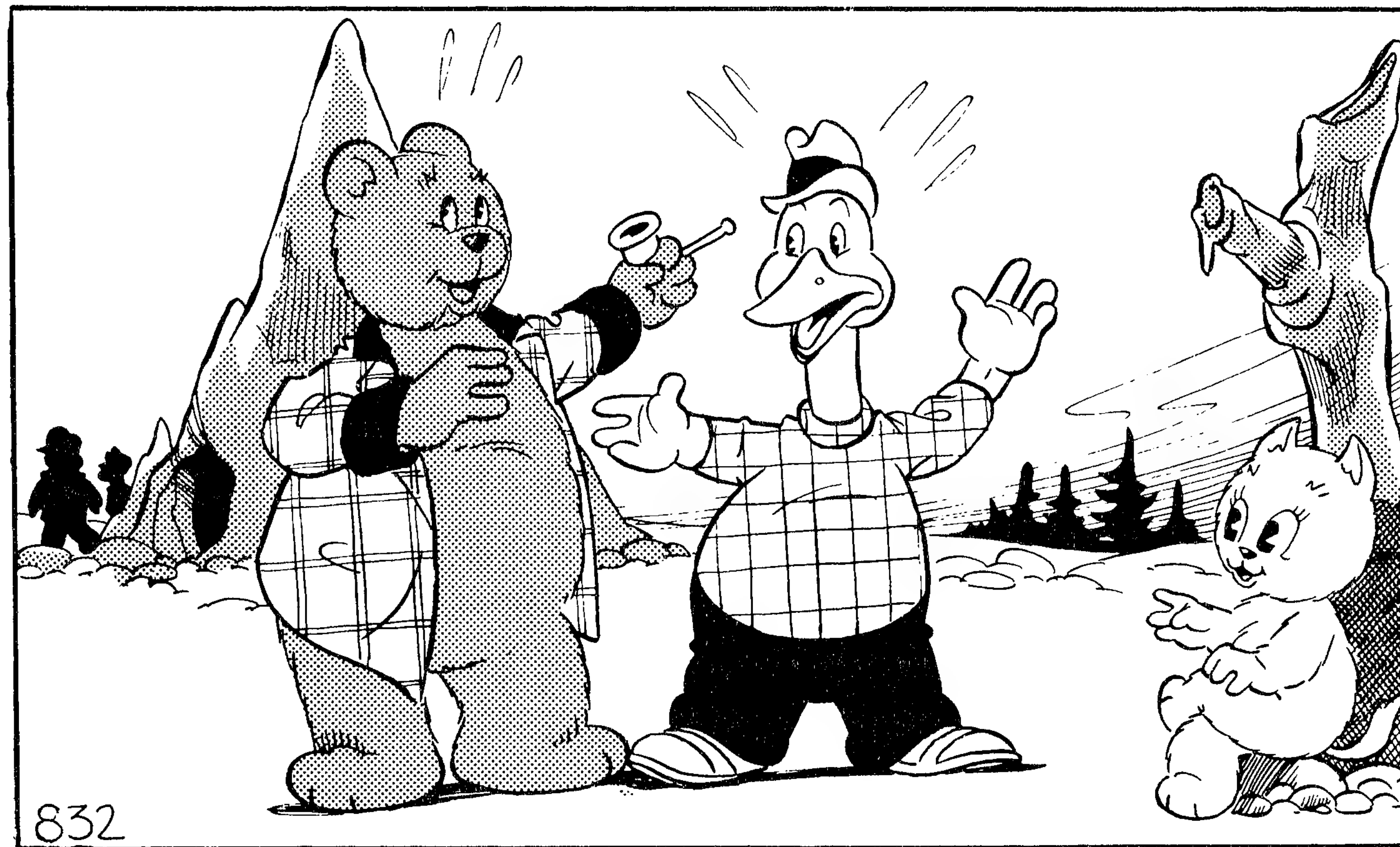

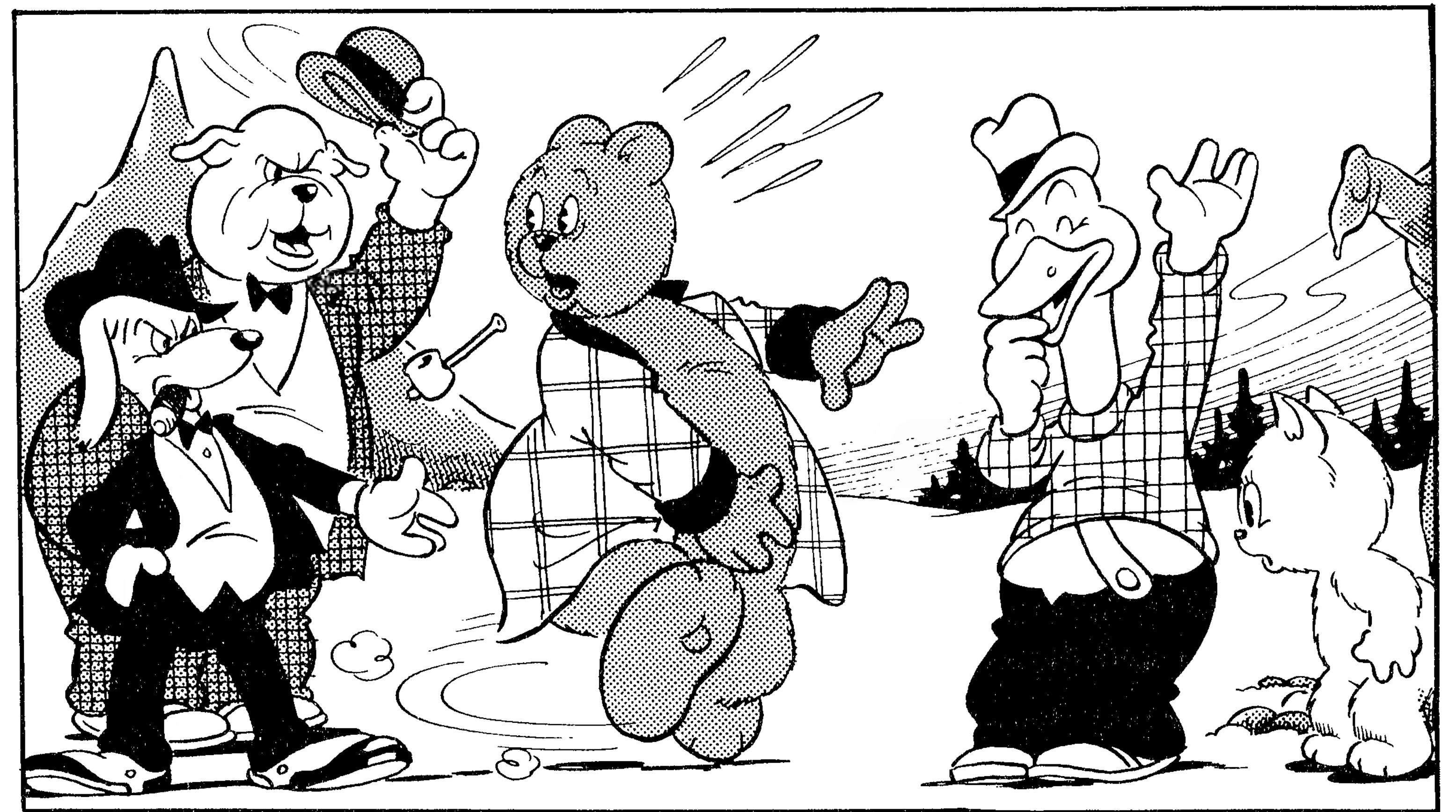

'Jonge vriend!' zei heer Bommel met grote waardigheid, 'als je nù nog niet weet, dat ik Olivier B. Bommel ben, dan ben jij nòg groter gans dan ik dacht dat je was! En zeur nu niet langer, maar toon ons mijn erfenis. Laat eens zien wat voor land het is!'
Nu, Wammes Waggel opende het wrakke hek en liet Tom Poes en heer Ollie binnen.
'Vooruit dan maar!' zei hij. 'Maar veel te zien is er eigenlijk niet. Het is erg mooi, alleen een beetje saai; hier rechts zijn heuvels en zand en daar links is zand met heuvels en in de verte is zand met zandheuvels. Maar mooi is het wel, ja, je kunt hier reuzeleuk zandhappertje spelen!'

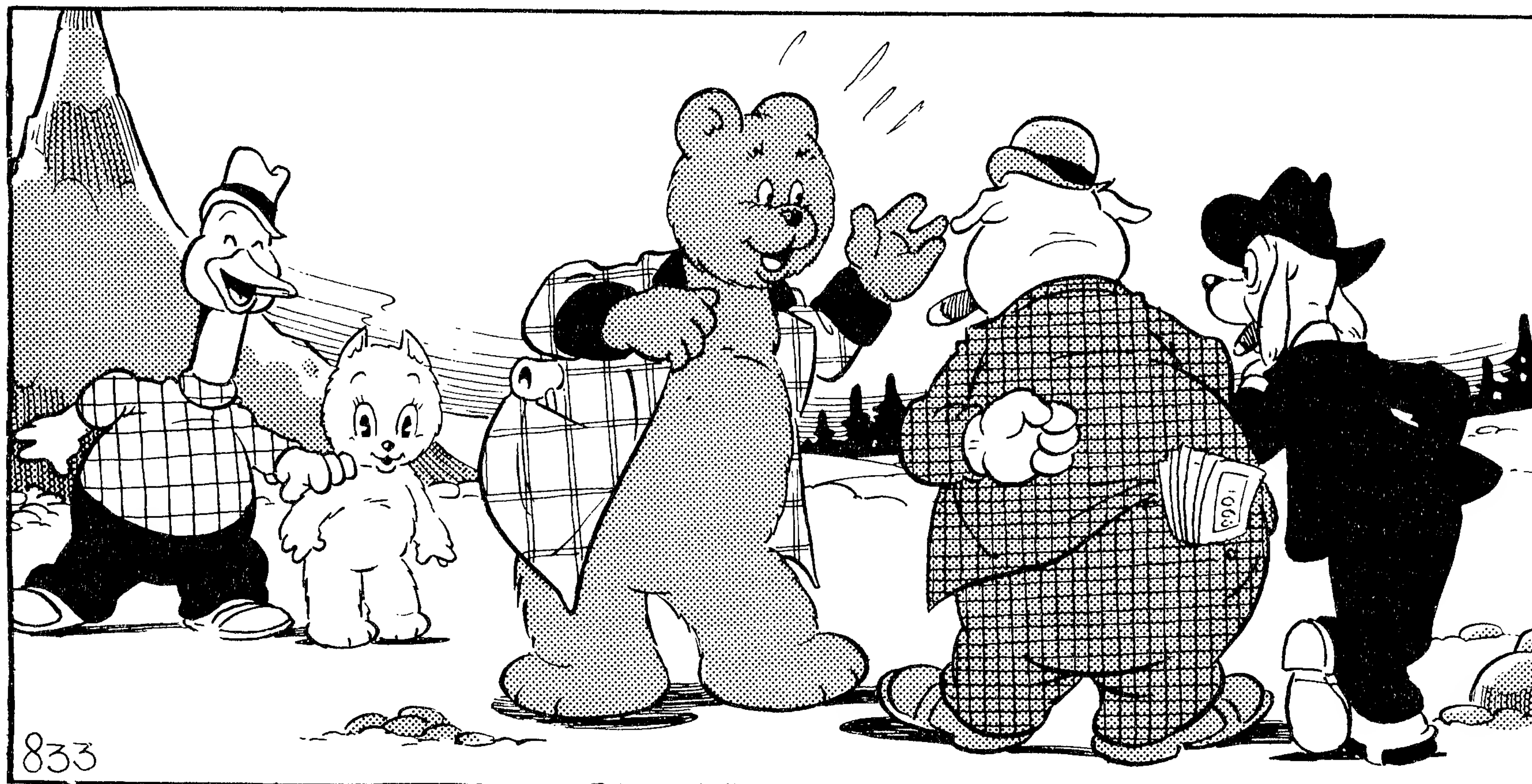
Intussen waren de beide vreemdelingen ook bij het land van Oom Zebedeus aangekomen.
'Kom mee naar binnen!' zei de kleinste. 'Daar lopen ze! Jij moet ze aanspreken, Bul! Zorg, dat die domme dikkerd doet wat je zegt, anders moeten we geweld gebruiken en daar houd ik niet van!'
'Uch!' zei de dikste en zo liepen ze dus achter Tom Poes, heer Bommel en Wammes Waggel aan, die intussen bij de grens van het land gekomen waren.
'Kijk!' zei Wammes, 'reuzeleuk! Een berg, zie je wel! Een berg met een gat er in! Die hoort er ook bij! Hihihi!'

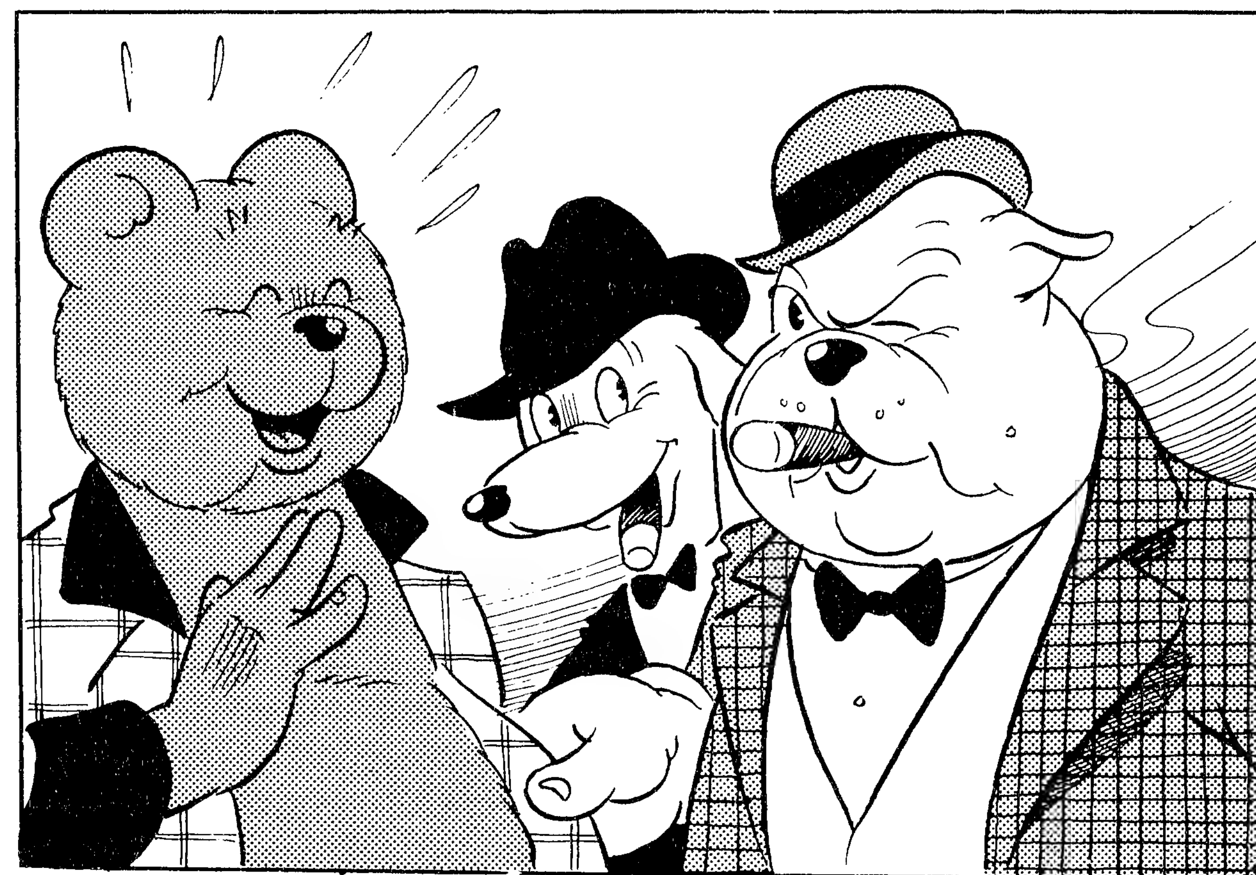

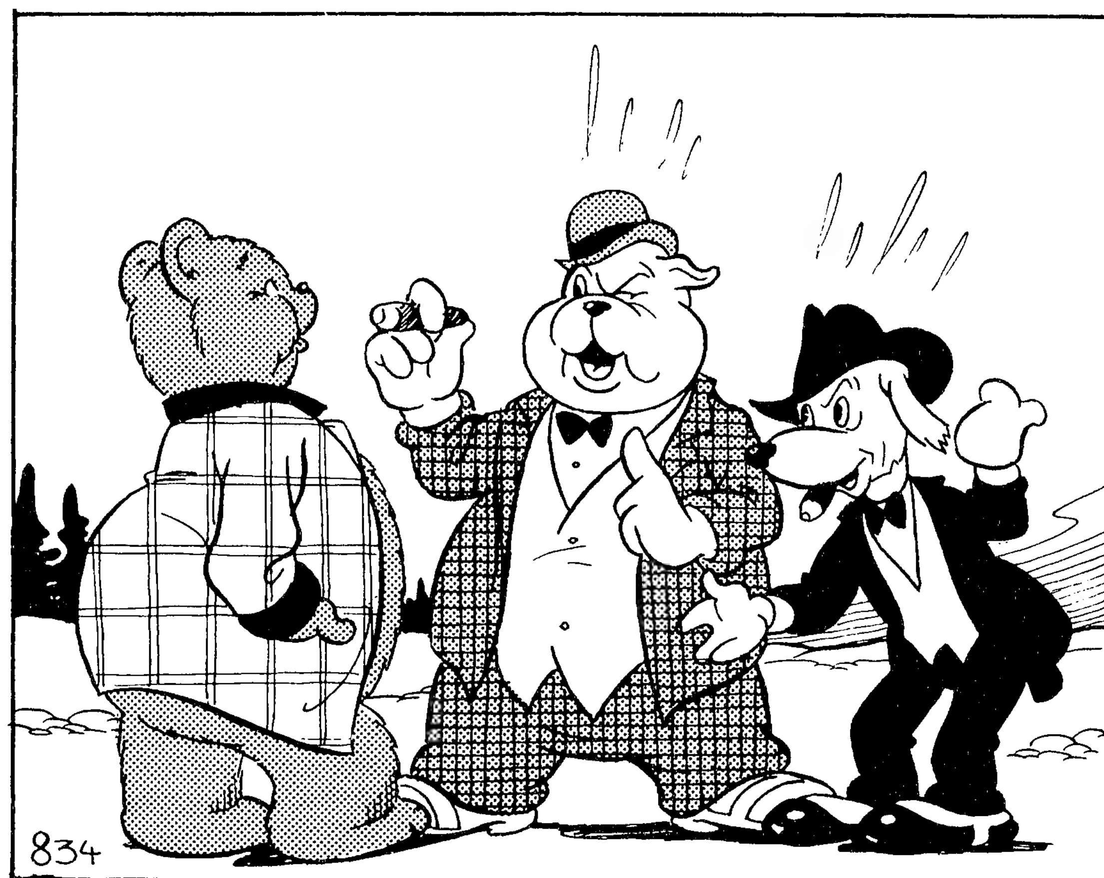
'Tom Poes!' zei heer Bommel, 'dit land is precies wat ik gedacht had! Een woestijn met één boom en één berg er in! Wat een ruimte, jonge vriend! Wat een ruimte!'
'En lucht is er ook nog!' zei Wammes Waggel. 'En als het regent is er ook stromend water! Wat wil je nog meer? Hihihihi!'
'Tom Poes!' zei heer Bommel, 'ik heb een idee! Met dit stuk land kan ik iets geweldigs doen! Ik heb het beste plan van mijn leven!'
'Wat is dat dan?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig. 'Ik vind het maar een kale boel, en ik kan me niet voorstellen, dat hier iets van te maken is!'

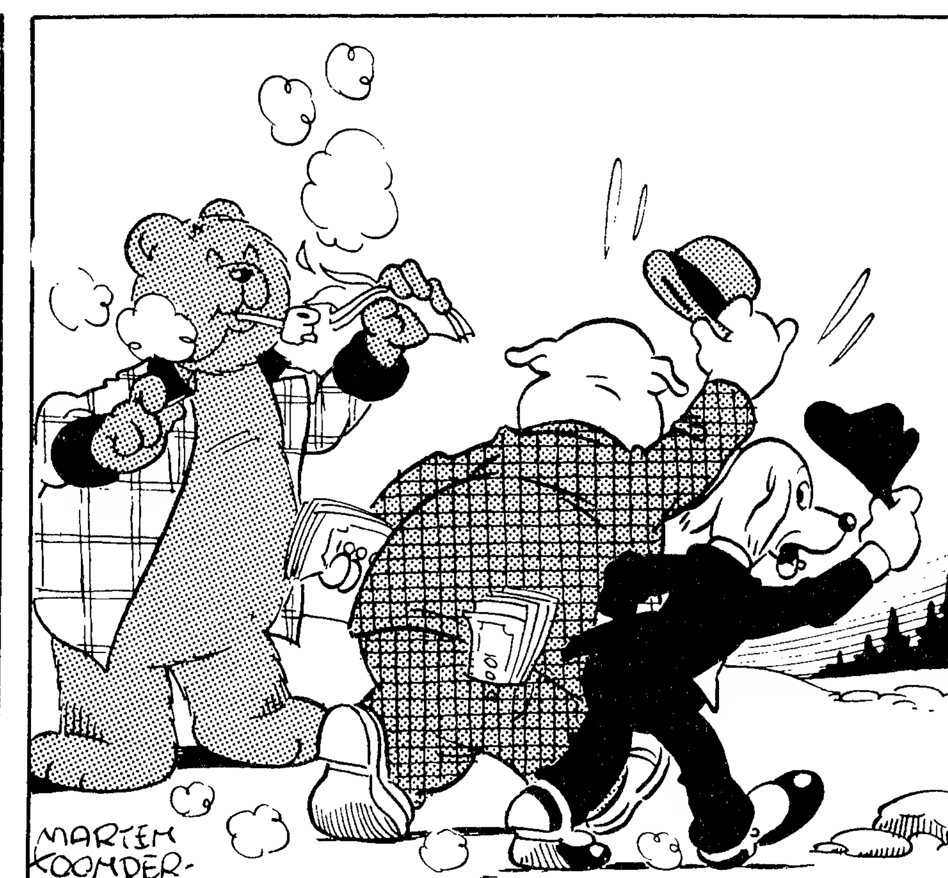
'Luister!' zei heer Bommel. 'Hoe denk je er over, wanneer we...'
'Een ogenblikje!' zei een zware stem achter hem. Heer Ollie draaide zich met een gil om en zag twee vreemdelingen voor zich staan. 'Mijn naam is Bul Super!' zei de dikste vreemdeling.
'En ik ben Hiep Hieper!' zei de kleinste. 'We komen u een voorstel doen!'
'Ik zou het woord doen!' zei de dikste. 'We komen u voorstellen om dit land aan ons te verkopen! We weten, wat er in het testament staat en als u het aan ons verkoopt, doet u een goed zaakje!'

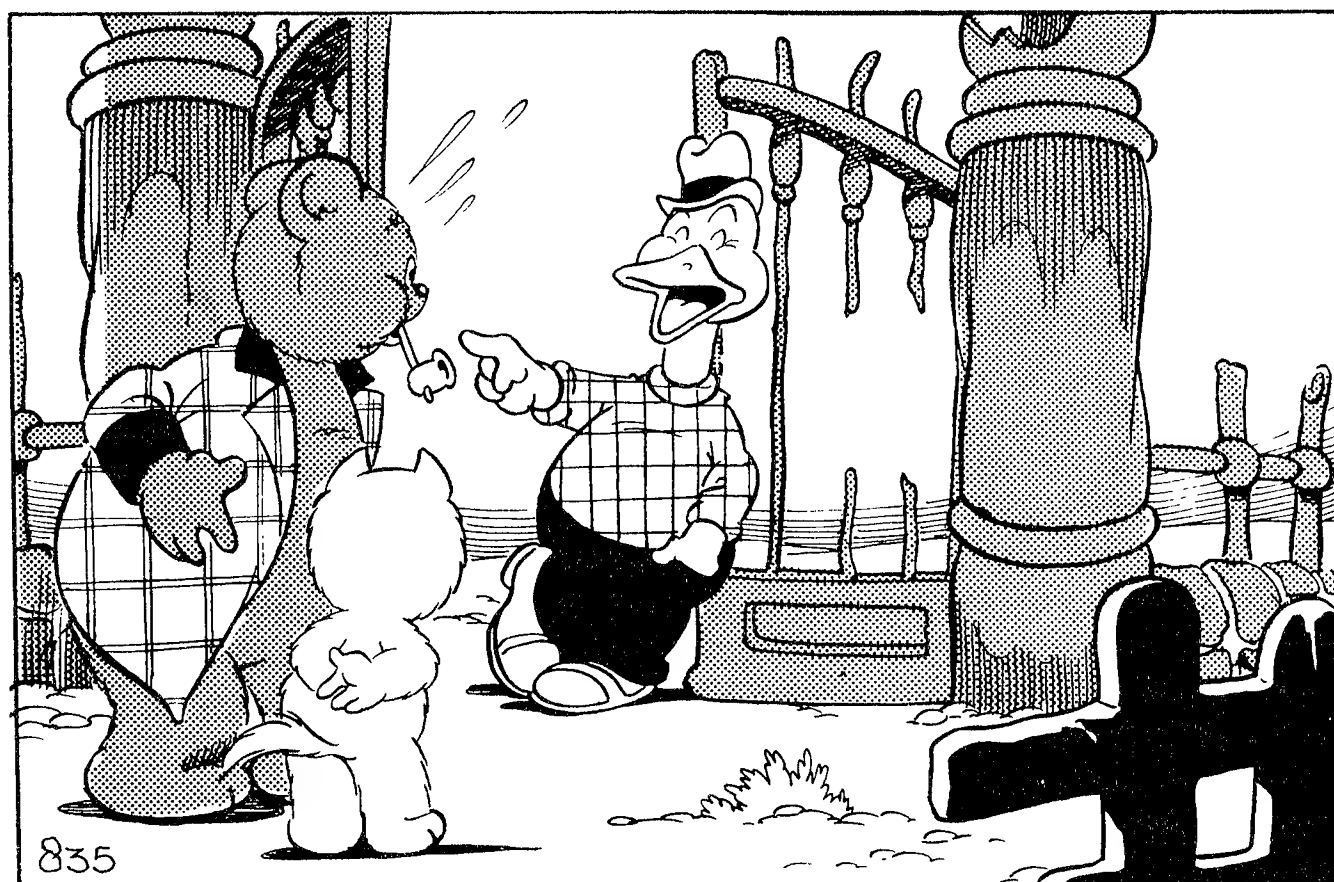
Heer Bommel had zich al gauw van de schrik hersteld.
'Ik ben heer Bommel!' zei hij waardig. 'En ik zou wel eens willen weten hoe u weet wat er in het testament staat! En hoe komt u eigenlijk op mijn land! U bent brutaal, mijne heren!'
'Kom, kom!' zei de dikste, die gezegd had, dat hij Bul Super heette. 'Laten we niet afdwalen! In het testament staat, dat u van dit land een goudmijntje moet maken en dat kunt u het gemakkelijkste doen door het aan ons te verkopen! Huch! We betalen goed! Geld bij de vleet! Niet waar, Hiep?'
'Zeker, zeker!' zei Hiep Hieper, de kleine met het zwarte pak. 'Zeker! Geld bij de vleet! We betalen goed!'
'Uw geld kan me niets schelen!' zei heer Bommel. 'Ik ben zelf een rijk heer! En ik heb andere plannen met dit land! Oom Zebedeus heeft nooit bedoeld, dat ik het zou verkopen, nee, ik moet er eerst een goudmijntje van maken en dàn pas wordt het mijn eigendom!'
'Ik begrijp niet, wat die mannen met dit land willen!' mompelde Tom Poes. 'Wie geeft er nu geld voor een stuk woestijn! Ik vertrouw het niet!'
'Hihihi! Ik ook niet!' giechelde Wammes Waggel. 'Ik wil wedden dat ze met al dit zand een kattebak-centrale willen beginnen. Net wat ik van plan was!'

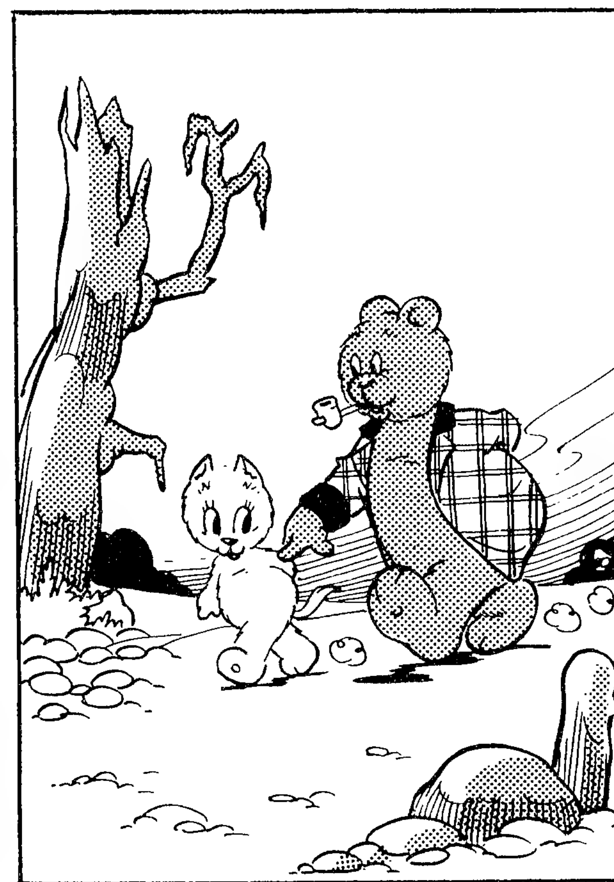
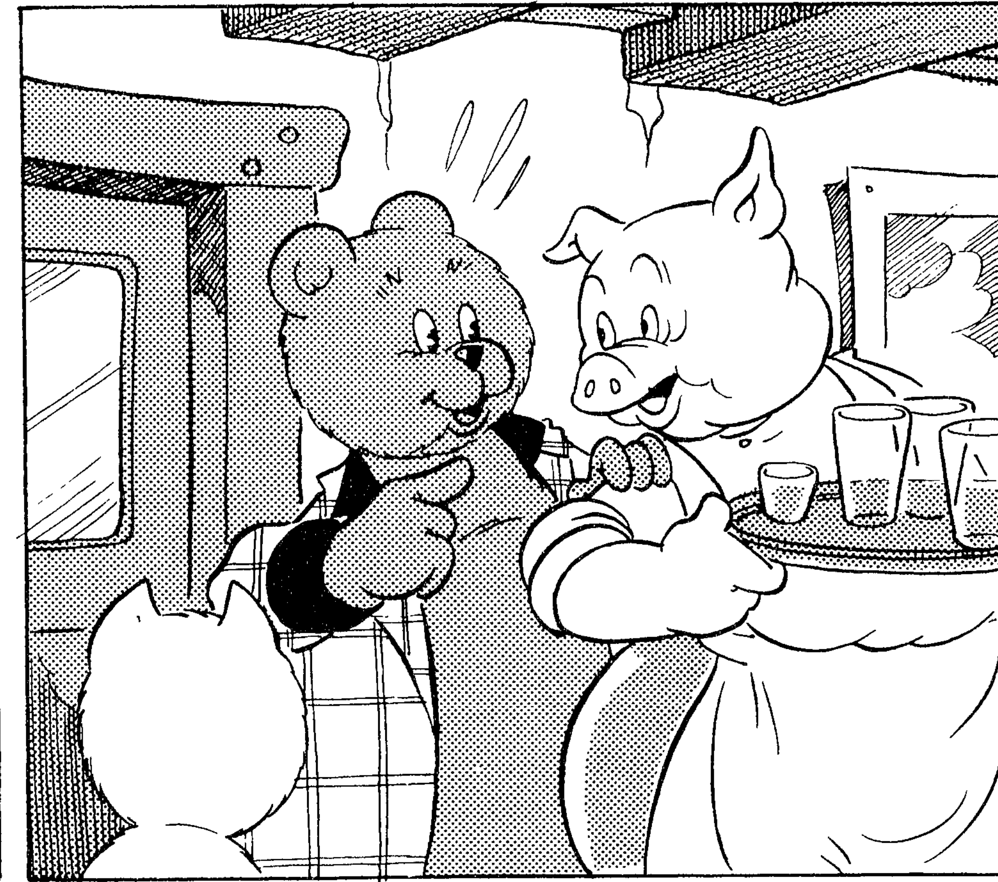

'U kunt van dit land alleen maar een goede zaak maken door het aan ons te verkopen!' zei Bul Super.
'Bedenkt u goed! Het land is niets waard! Allemaal zand! En wij betalen goed! Geld bij de vleet! Doe eens een bod, Super!' zei Hiep Hieper, de kleine.
'Hier!' zei Super, terwijl hij een groot pak bankbiljetten uit zijn zak haalde. 'Eén, twee, drie, vier, vijf... tien... tienduizend florijnen! En nog eens tienduizend florijnen is twintig duizend florijnen, voor een kaal, dor stuk land! Denk goed na, heer Bommel! Het is een goed bod!'
'Het is een goed bod!' riep Hieper. 'Denk goed na!'

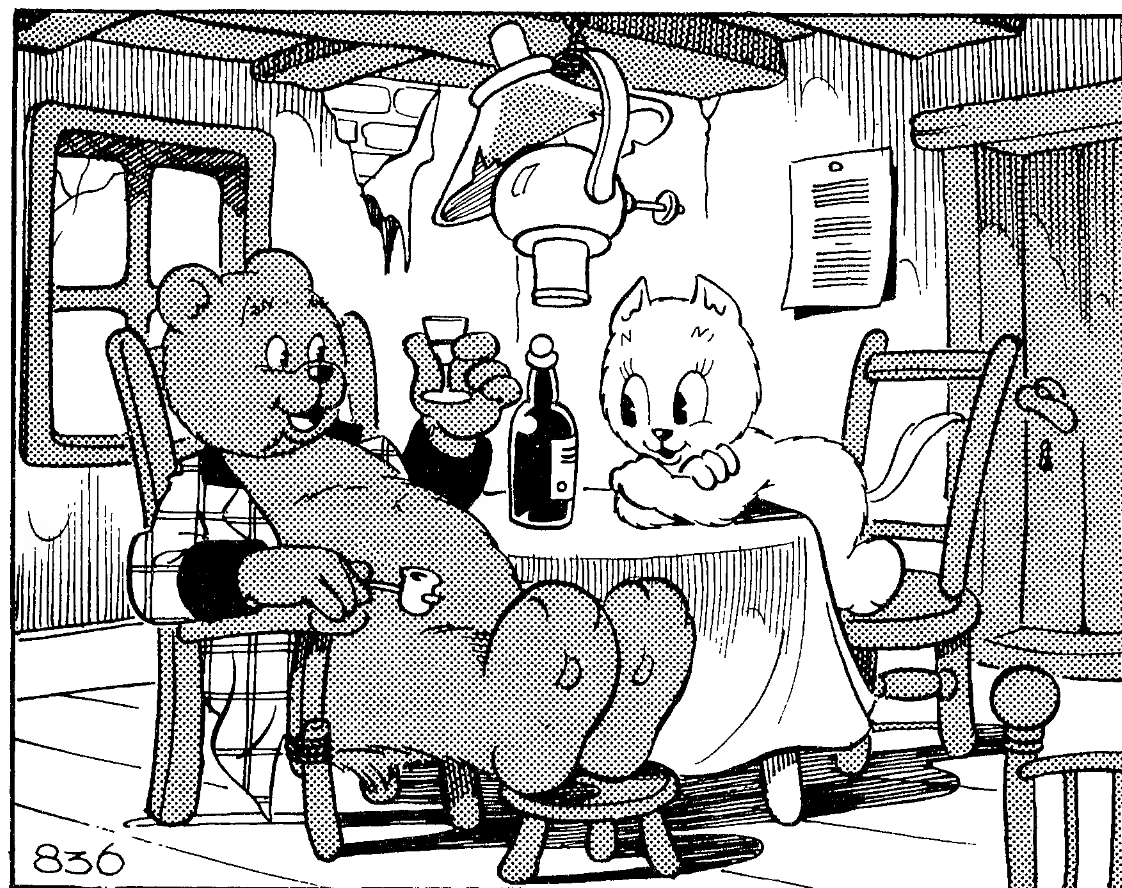
'Bah!' zei heer Bommel, terwijl hij een pakje bankbiljetten uit zijn eigen zak haalde. 'Bah! Het zou wat! Als jullie een Bommel willen omkopen moeten jullie vroeger opstaan!'
Toen stak hij de bankbiljetten in brand en stak er zijn pijp mee aan.
'Bah!' mompelde hij. 'Geld! Wat is geld! Een Bommel geeft niet om geld; hij heeft het zelf genoeg!'
'Dan hebben wij hier verder niets te zoeken!' zei Bul Super boos en nam zijn hoed af. 'Goeden dag!'
'Goeden dag!' zei Hieper. 'We hebben hier verder niets te zoeken!'

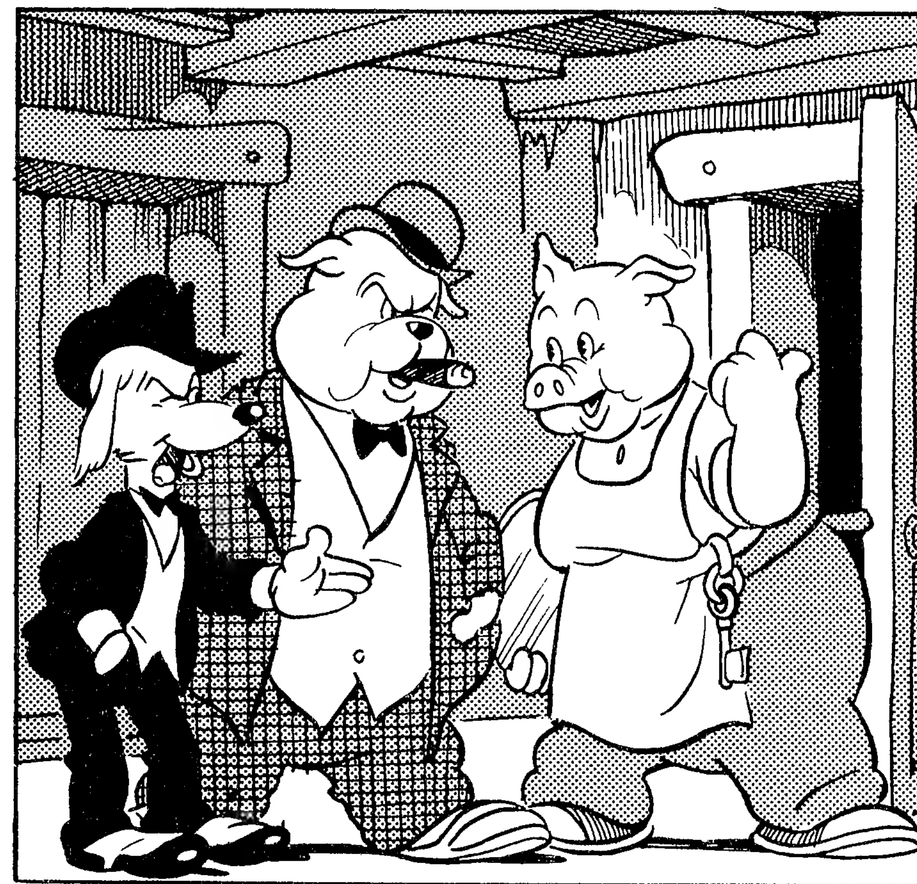
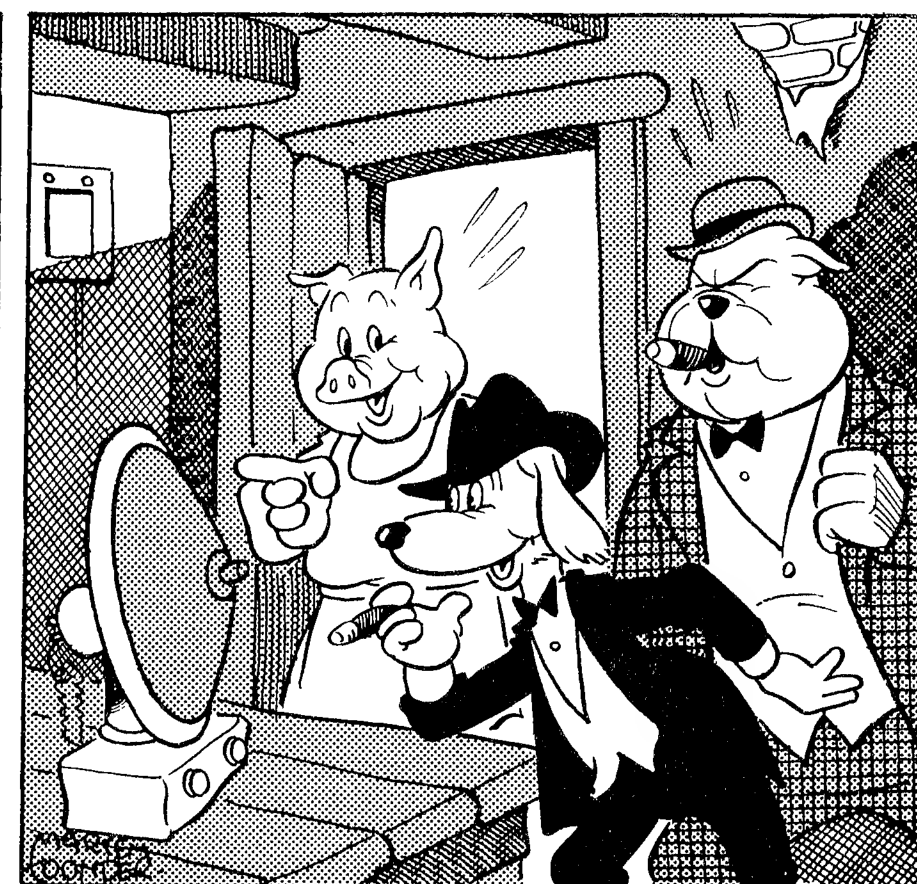

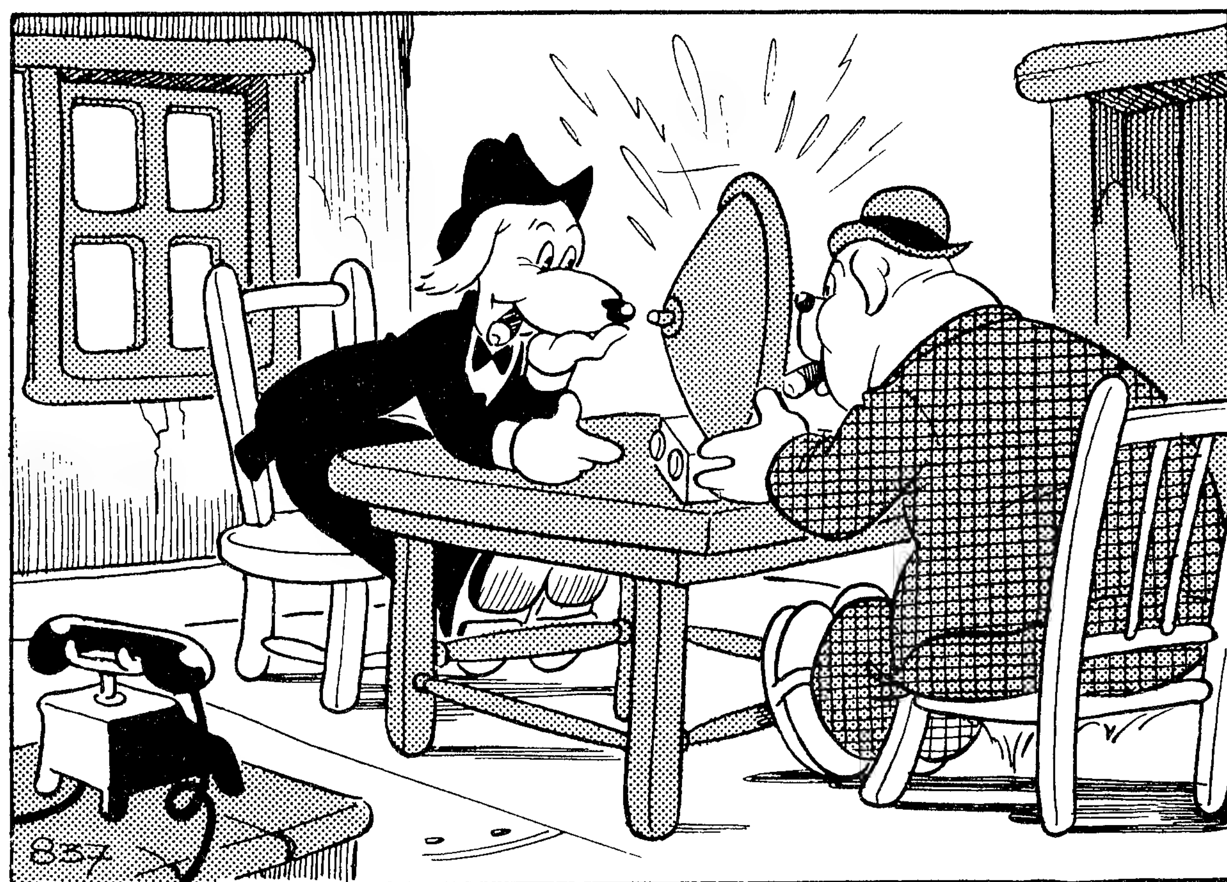
Super en Hieper waren dus verdwenen en Tom Poes liep met heer Bommel achter Wammes Waggel aan naar het hek toe. Daar aangekomen begon Wammes ineens hard te lachen. 'Hihihihi!' kakelde hij. 'Wat grappig! Nu hebt u uw pijp aangestoken met tweehonderd Florijnen en nu is hij toch weer uitgegaan! Hihihi! Ziet u wel, dat u het net zo goed met een lucifer had kunnen doen? Net wat ik dacht!'
'Je bent dom!' zei heer Bommel. 'Je begrijpt niet waarom een heer doet wat hij doet! Bemoei jij je nu maar met het land, Wammes! Zorg er goed voor, morgen komen we hier weer terug. Tot ziens!'

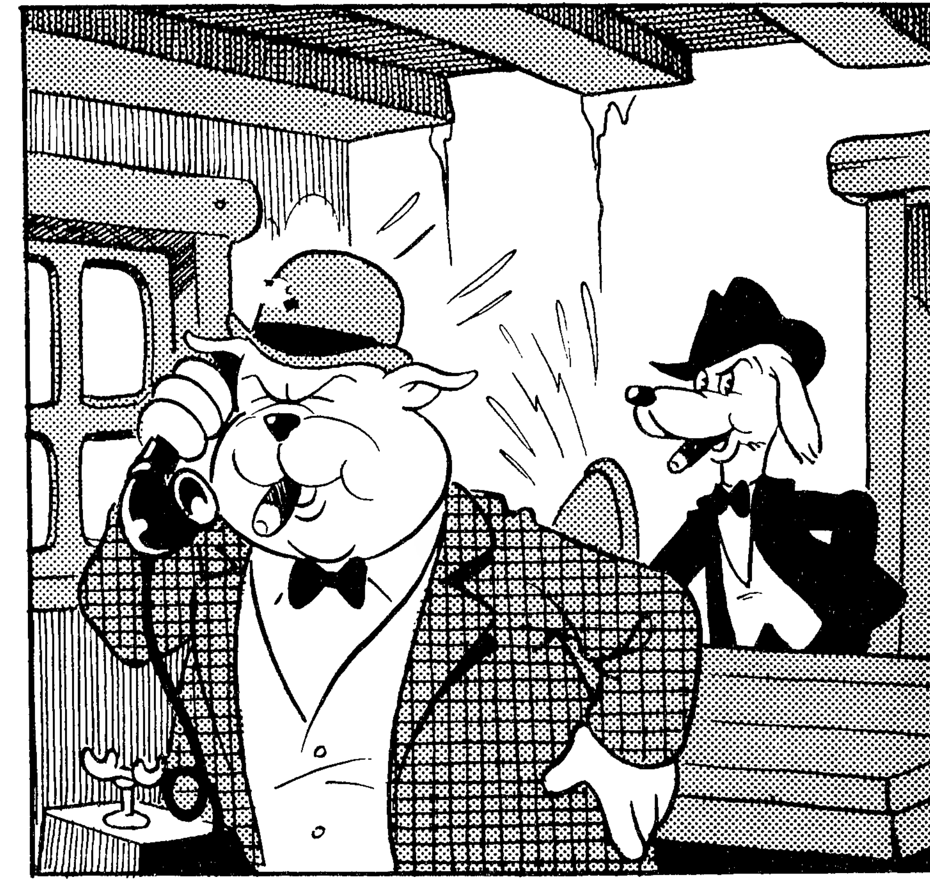
Even later liepen heer Bommel en Tom Poes weer over de landweg in de richting van het dorp Dorrum.
'Wat is nu het plan, waar u het over had?' vroeg Tom Poes. 'Wat gaat u met het land doen?'
'Dat zal ik je straks vertellen!' zei heer Bommel. 'Wacht maar tot we thuis zijn!'
Het eerste wat heer Ollie dan ook deed, toen ze weer in de herberg waren, was, om den herbergier om een rustige kamer te vragen, waar ze niet gestoord zouden worden...

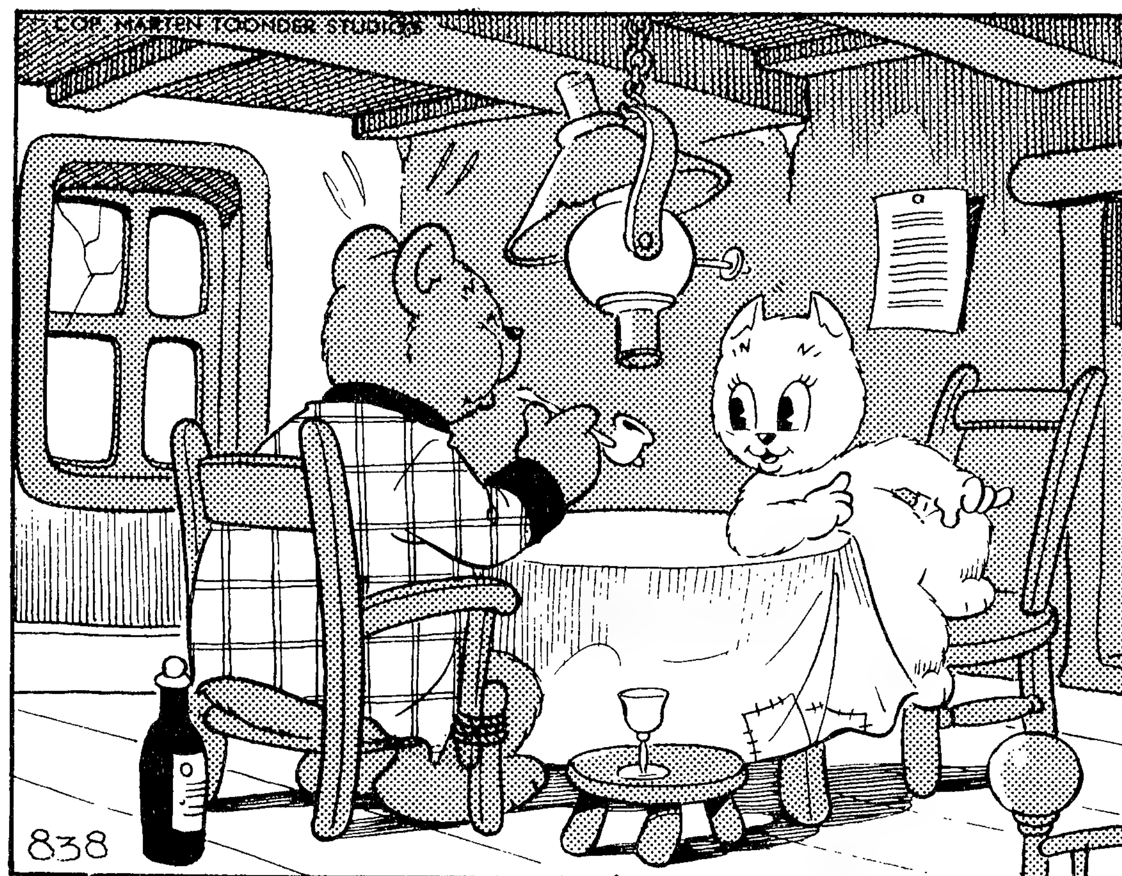
De herbergier wees heer Bommel een rustige kamer aan en daar zaten Tom Poes en heer Ollie dus ongestoord.
'Mijn plan, jonge vriend,' begon heer Bommel, 'is, om op dat stuk dor land een film te gaan maken! Een Ollie B. Bommel film met jou in de hoofdrol! Een echte film met alles wat er bij hoort, lampen en fototoestellen... eh... camera's bedoel ik en scheepsroepers en regisseurs en vastplakkers en afdraaiers en... eh... alles! Hoe lijkt je dat?'
Intussen stonden Bul Super en Hiep Hieper op de gang met den herbergier te fluisteren.
'Hier zijn een paar heren naar binnen gegaan!' zei Bul Super. 'Kunt u ons ook een plekje wijzen waar wij ongestoord kunnen afluisteren wat ze zeggen? We zullen er u flink voor betalen.'
'Juist!' zei Hieper, 'we zullen flink betalen!'
'Dat treft!' zei de herbergier. 'Kom maar mee! Ik heb hier een kamertje met een luidspreker die aangesloten is op de kamer waar die heren zitten. Niet, dat ik wel eens gesprekken afluister, maar het kàn te pas komen!'
'Juist!' zei Hieper. 'Het kan te pas komen! Betaal dien waard even, Super!' Dat deed Bul Super en toen zetten ze de luidspreker aan en gingen gemakkelijk zitten om te kunnen luisteren naar wat Tom Poes en heer Bommel te zeggen zouden hebben...

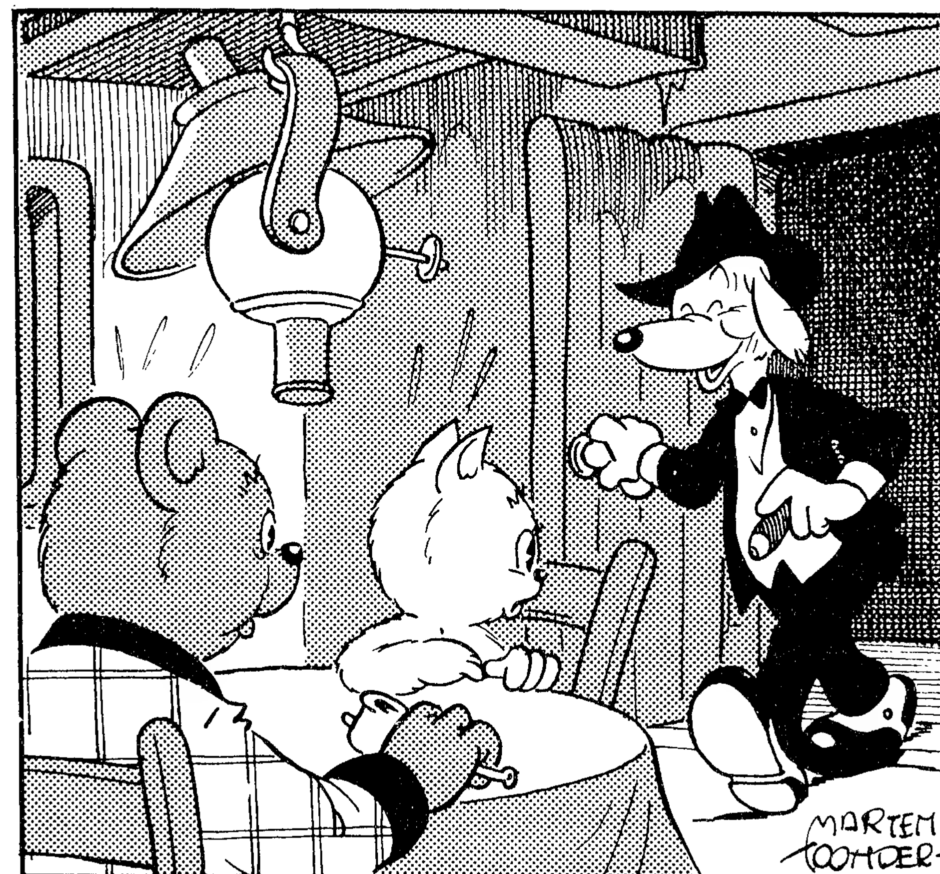

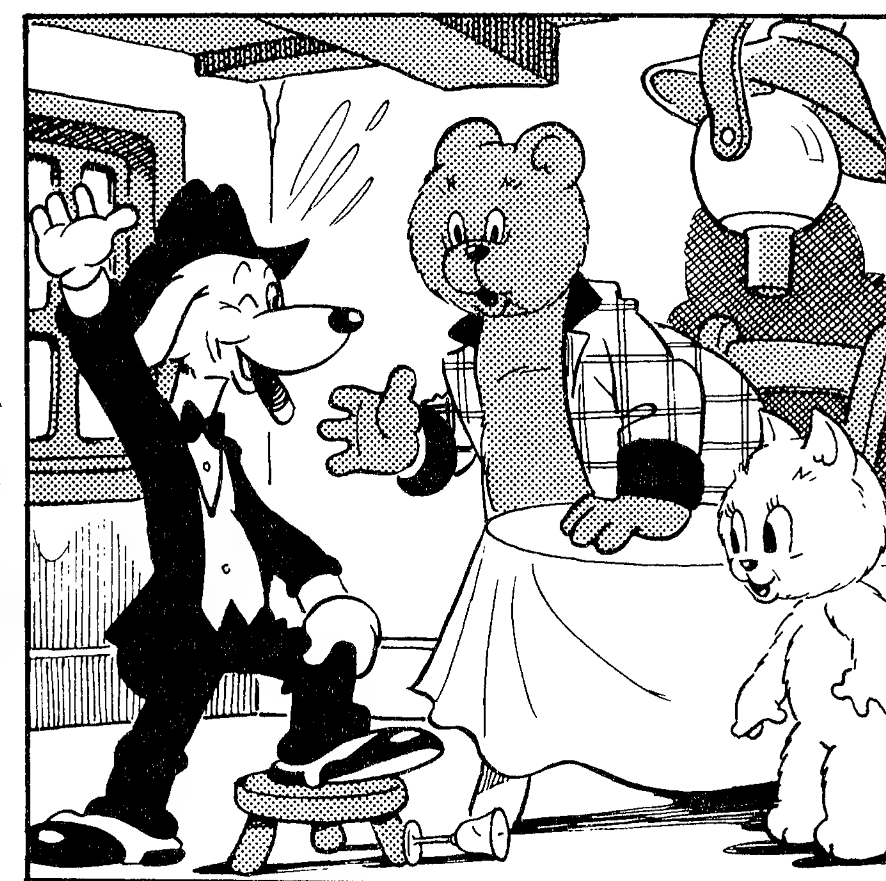

'U wilt dus een filmonderneming oprichten op dat stuk land!' zei de stem van Tom Poes in de luidspreker. 'Maar hoe kunt u dat doen, heer Ollie? Daar zijn toch allemaal knappe vakmannen voor nodig? Dat gaat toch zo maar niet? En dat kost toch een massa geld?'
'Geld speelt geen rol!' zei de stem van heer Bommel. 'En de knappe mannen komen vanzelf! Je begint met een regisseur, dat is de man die zegt hoe het moet en je eindigt met een loopjongen en wat daar tussen inzit komt vanzelf! Morgenavond zet ik een advertentie en dan zal je eens zien hoeveel er komen!'
Bul Super keek naar Hiep Hieper en ze gaven elkaar een knipoog.

'Dat is al heel gemakkelijk!' zei Bul Super. 'Een filmonderneming! Makkelijker kan het niet!'
Toen stond hij op en nam de telefoon van de haak. 'Hallo, met Super!' riep hij, toen hij een nummer had gedraaid. 'Heer Bommel wil op dat land een filmonderneming oprichten! Zorg, dat er over een uur een flinke ploeg handige jongens op het hoofdkwartier is!'
Je ziet, dat die Bul Super en die Hiep Hieper vreemde vreemdelingen waren en het zal je niet meevallen om te raden wat ze eigenlijk van plan waren.

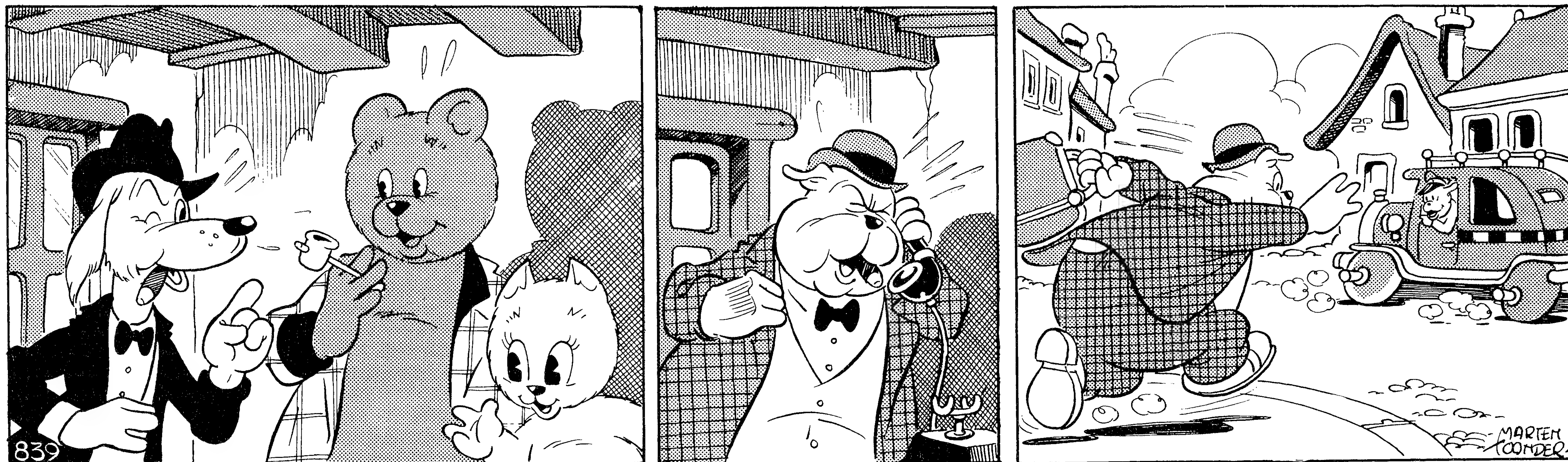
'De film, Tom Poes,' zei heer Bommel, 'is een bedrijf met mogelijkheden. Een bedrijf, waarbij een Bommel al zijn gaven en kennis ontplooien kan! En jij bent erg bekend en je hebt een goed uiterlijk, al heb je dan ook niet veel karakter in je gezicht! Dat is net wat we voor een filmster nodig hebben, jonge vriend! Je zult eens zien, wat een succes we zullen hebben!'

Op dat moment ging de deur open en trad Hiep Hieper naar binnen met een brede glimlach op zijn gezicht. 'Nog even een woordje, heren!' riep Hiep Hieper. 'Het lijkt me het best om eerlijk te zijn. Bul Super zei tegen me: Laten we eerlijk tegen die heren zijn, zei hij, misschien kunnen we dan toch tot zaken komen.'

'Onzin,' zei heer Ollie. 'Een Bommel, een Bommel, een woord, een woord! Ik verkoop dat land niet! Uit!'

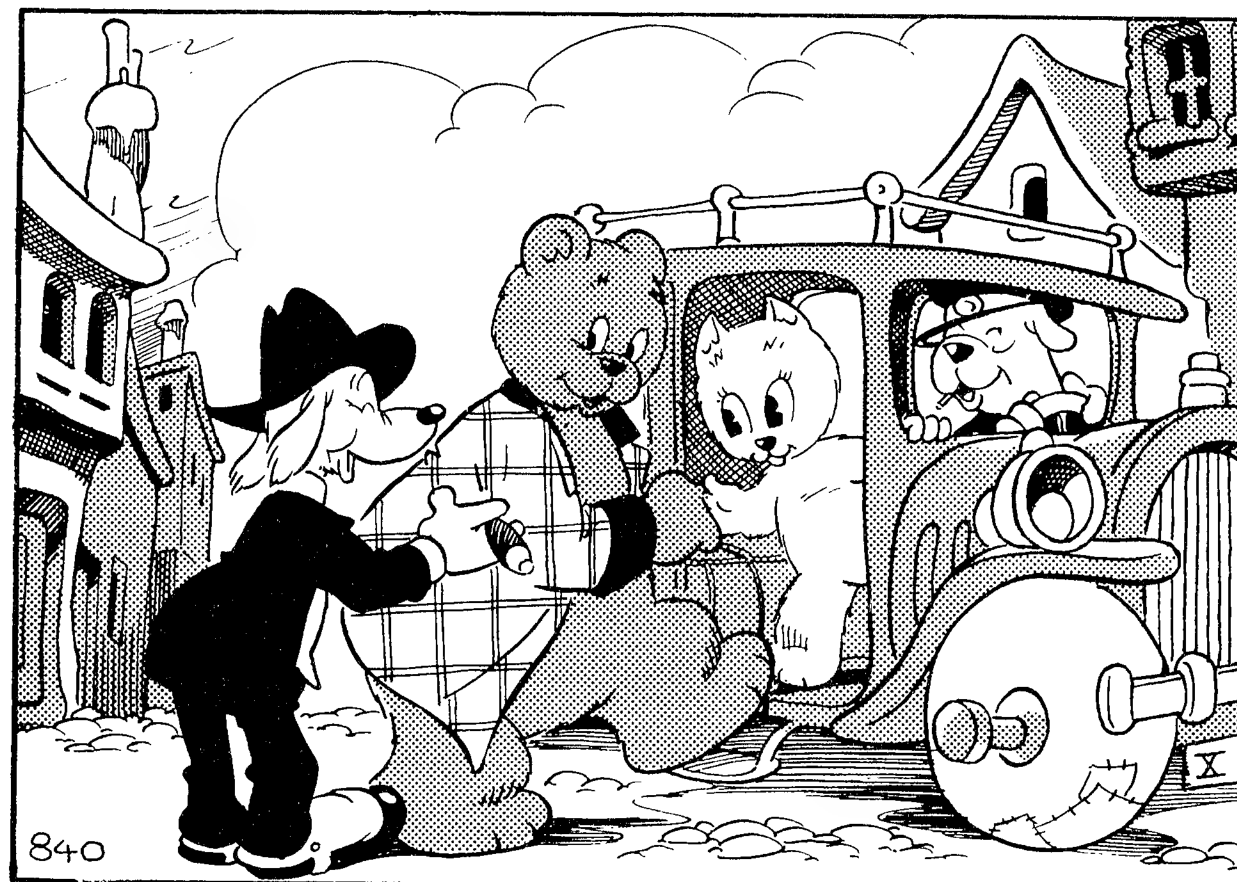
'Wacht even,' riep Hieper. 'Ik zal U vertellen, wat wij met dat land wilden doen. We wilden er een filmmaatschappij oprichten. Misschien hebt U zin om mee te doen? Dan kunnen we toch samenwerken en dan hoeft U het niet te verkopen!'

'Hoe is dit mogelijk!' dacht Tom Poes. 'Dat is toch wel erg toevallig! Zou hij het gesprek soms afgeluisterd hebben?'

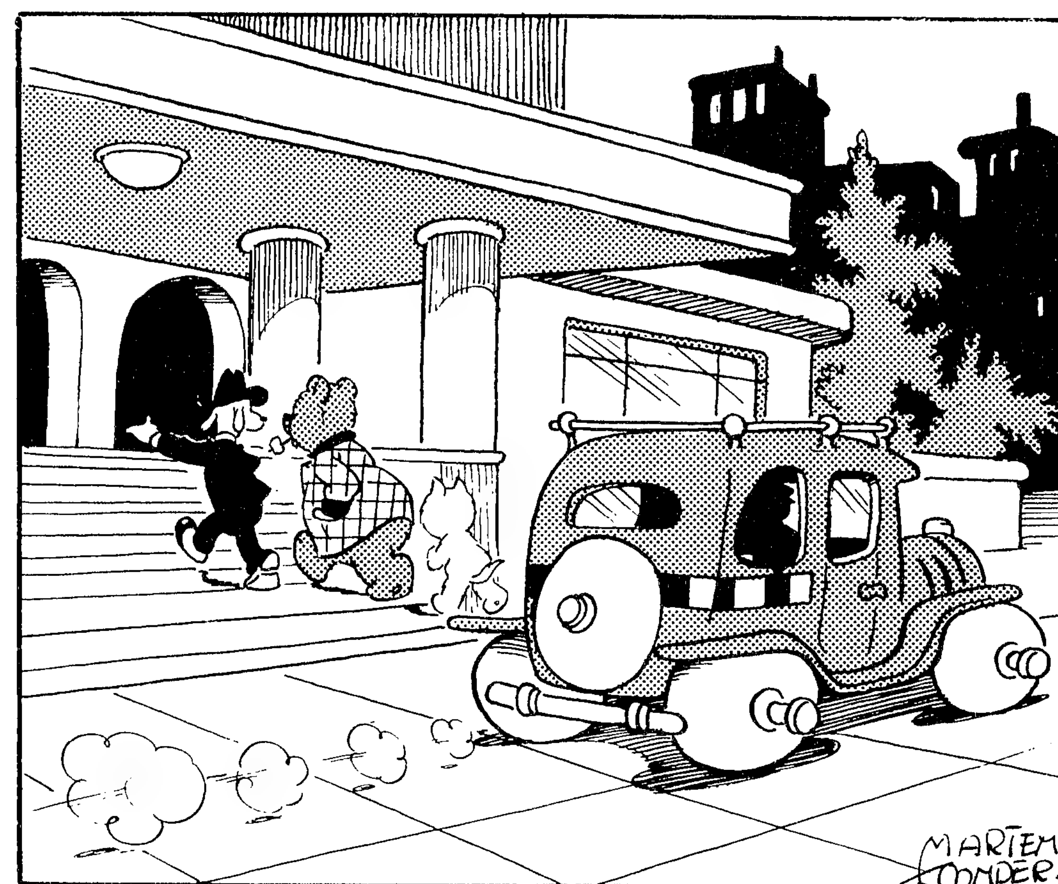

'Ja, we wilden daar een film gaan maken!' zei Hiep Hieper. 'En Bul Super, die kijk op die dingen heeft, zei tegen me: 'Je moet proberen om die heren er ook bij te krijgen! Zij zijn allebei geschikt voor filmster.' Nu, dat kwam goed uit! U speelt in onze film en verhuurt ons uw land! Dan maken wij samen een kunstwerk van super-klasse! Een suuper-de-suup-film!' 'Hm,' zei heer Bommel, 'ik had liever een Ollie B. Bommelfilm gehad, maar toch voel ik hier iets voor!' Intussen stond Bul Super nog steeds te telefoneren. 'Drie regisseurs, vijf scenarioschrijvers en vijf camera-mannen heb ik nodig!' riep hij, 'maak de auto's klaar en maak een geluidsinstallatie. Ja, binnen een halfuur ben ik er! Huch!' Toen slingerde hij de telefoon neer en holde naar buiten. Nu, hij had geluk, want er kwam net een taxi langs.

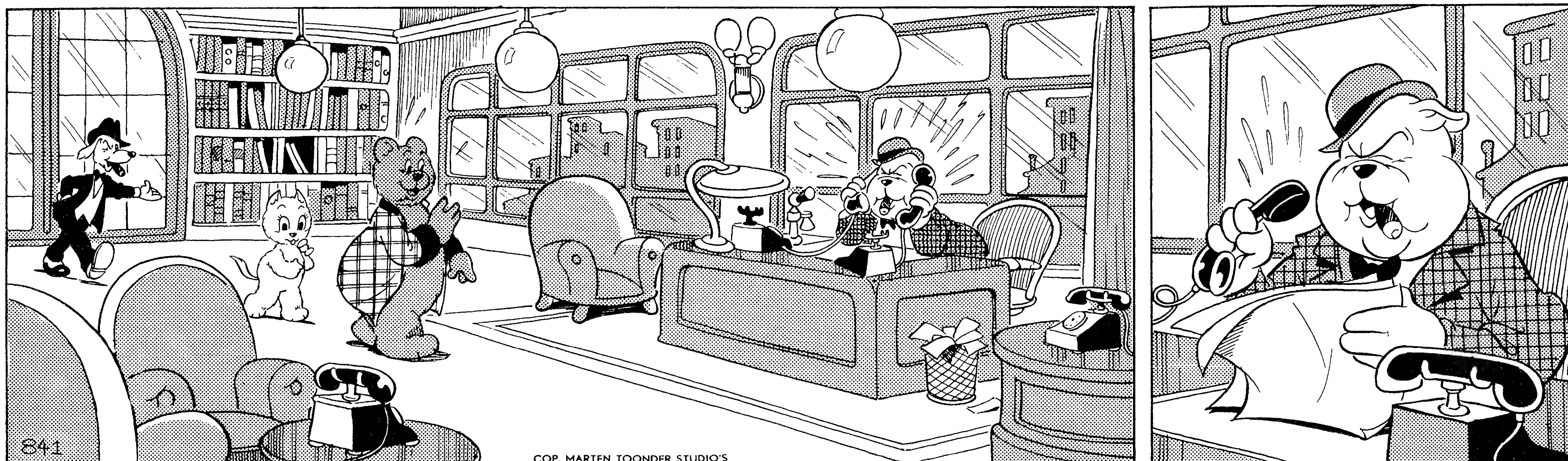
'Stop!' riep Bul Super. 'Ik moet naar de stad! Rijd zo vlug als je kunt! Ellebooglaan elf is het adres!' Hij liet zich in de kussens vallen en de chauffeur gaf gas...

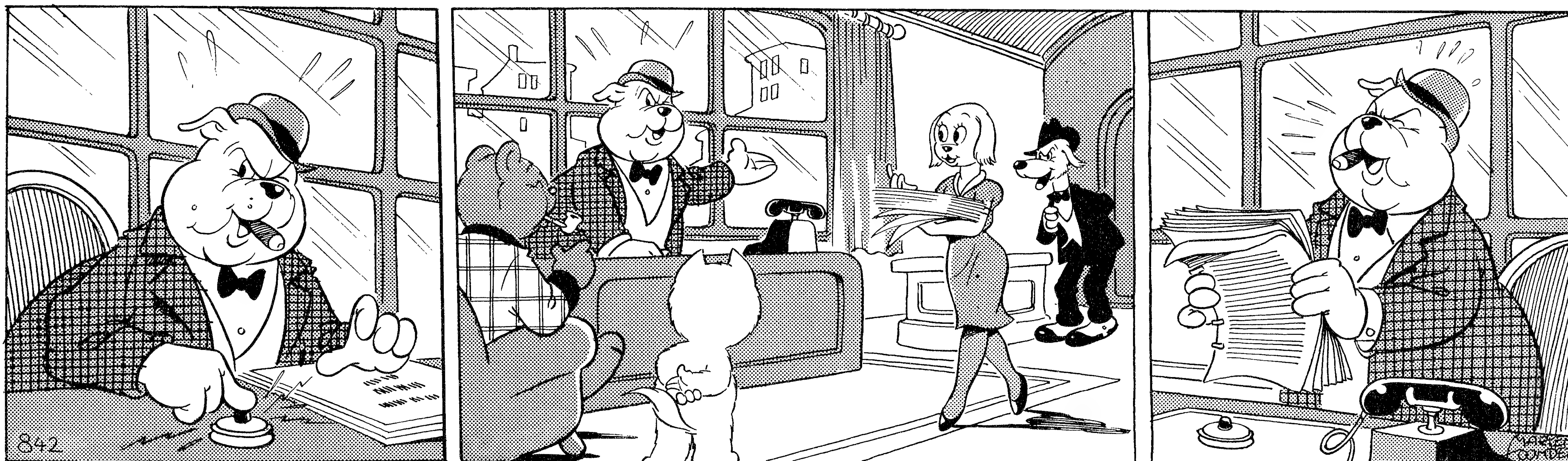

'Kom mee, heren!' zei Hiep Hieper. 'We moeten geen tijd verloren laten gaan! We moeten naar de stad om het contract in orde te maken!' Gelukkig was er al gauw een taxi te vinden en even later reden ze dus, net als Bul Super, naar de stad.
'Ik moet u zeggen, dat ik er zin in krijg!' zei heer Bommel. 'Het is altijd een plan van me geweest om een film te gaan maken, maar het ontbrak me aan vakmannen!'
'Die hebben wij genoeg!' zei Hiep Hieper. 'Wij hebben alles! U zult eens wat zien!'
Hm! dacht Tom Poes, ik blijf het toch vreemd vinden... het is me te toevallig! Maar ik zal goed uit mijn ogen kijken; als het bedriegers zijn, ontdek ik het wel.
Nu, de taxi kwam al gauw in de stad en stopte in een buitenwijk voor een erg groot, nieuw gebouw, dat er uitzag als een paleis.
'Hier is ons kantoor!' zei Hieper. 'Erg eenvoudig, maar we zijn hier nog niet lang ingericht. Mag ik u voorgaan? Kom binnen...'

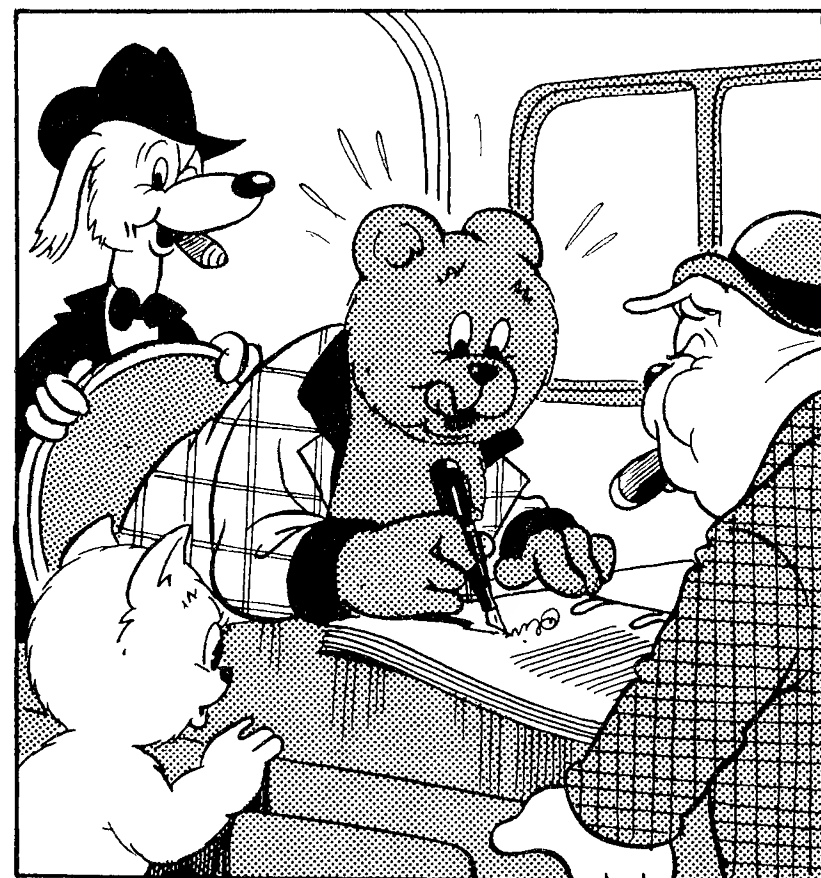

'Treedt binnen, treedt binnen!' zei Hiep Hieper. 'Dit is de directiekamer.'
'Hm! een aardig vertrek!' zei heer Bommel. 'Heel aardig vind je niet, Tom Poes?'
'Ja,' zei Tom Poes, 'heel mooi, het ruikt alleen nog wat nieuw.'
'Gaat u zitten!' riep Hieper. 'Meneer Super is direct klaar!'
Ja, achter het bureau zat Bul Super en voerde twee gesprekken tegelijk, door twee telefoons. Men kon zien, dat hij het erg druk had en dat hij hier de baas was.
'Als hij geen hoed op had zou hij toch wel een heer zijn!' zei heer Ollie onder de indruk, terwijl hij in een gemakkelijke stoel ging zitten. 'Zo iets merkt men aan de manier waarop iemand opbelt, wat jij, Tom Poes?'
'Wat zegt u?' riep Bul Super. 'Honderdduizend florijnen? Waanzin, meneer! Onzin! Ik denk er niet over! Dat is een aalmoes! Daar kan ik geen film voor maken! Wij maken hier Superfilms meneer, denk daar aan!' Hij gooide de ene telefoon neer en terwijl de andere bleef doorpraten, zei hij vriendschappelijk: 'Kom vrienden, laten we zaken doen! Ik wist wel, dat u uw land aan ons zou verhuren! Luister, hier is mijn voorstel!'

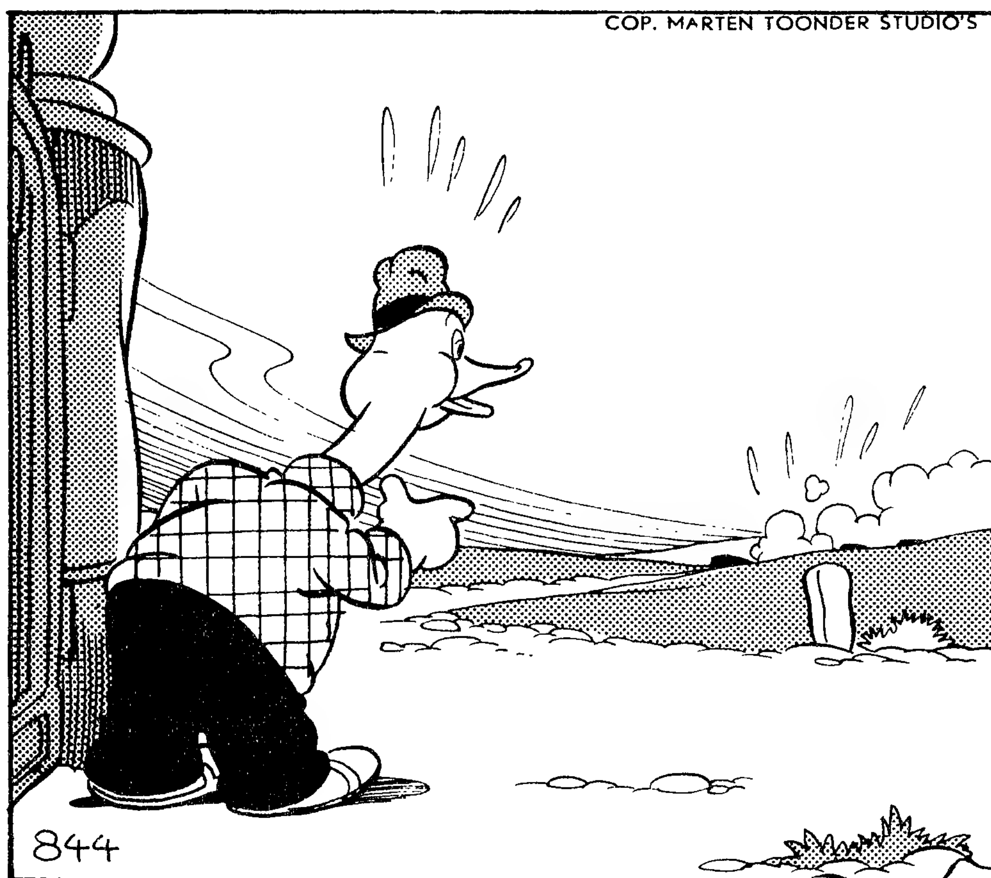

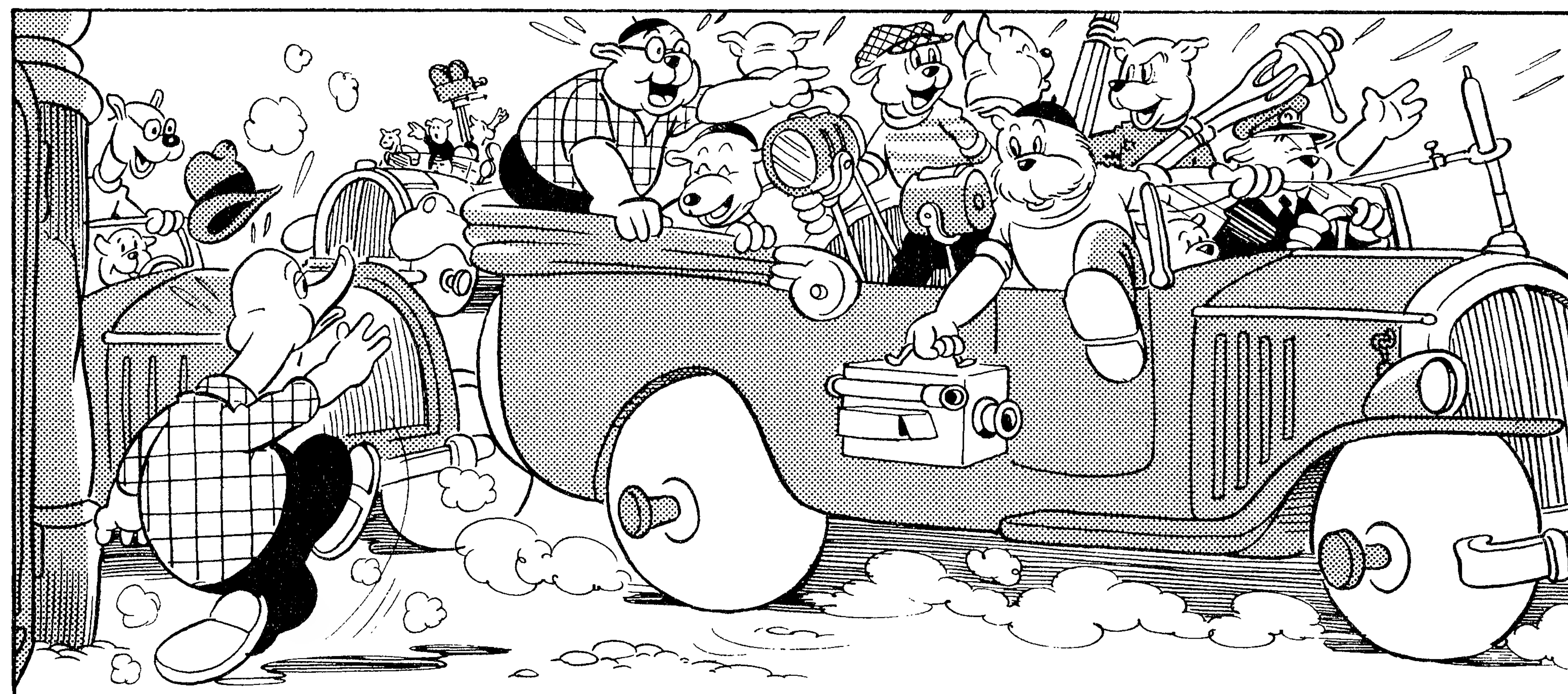
Bul Super drukte op een knop en daarop kwam er een typiste binnen met een stapel papieren.
'Op uw land gaan we een Super-film maken!' kondigde hij aan.
'Ik had liever een Bommel-film gemaakt,' zei heer Ollie.
'Luister!' riep Super. 'We gaan er een Super-film maken, want ik huur het land, en ik ben directeur! Meneer Hieper regelt de productie en wordt dus productieleider en U, heer Bommel, wordt regisseur.'
'Hm, dat is leuk!' zei heer Ollie. 'Maar eh... hoe doe je dat? Niet, dat ik dat niet weet, maar wanneer ik het nu eens niet wist, hoe...'
'Luister!' riep Super. 'U krijgt drie assistent-regisseurs, die zullen het U wel uitleggen! Verder gaan we een film maken over Tom Poes, die speelt dus de hoofdrol. Nu moeten we alleen nog maar een goed verhaal hebben, maar dat staat wel in de krant. Dat is dus allemaal kinderwerk! De hoofdzaak is, dat U nu even dit contract ondertekent, waarin U Uw land voor de duur van de film aan mij afstaat!'
Tjonge! dacht Tom Poes, dat gaat vlug allemaal! Ik begrijp er niets van! En het land schijnt toch het belangrijkste te zijn... Dit is een erg verward en moeilijk te begrijpen avontuur!

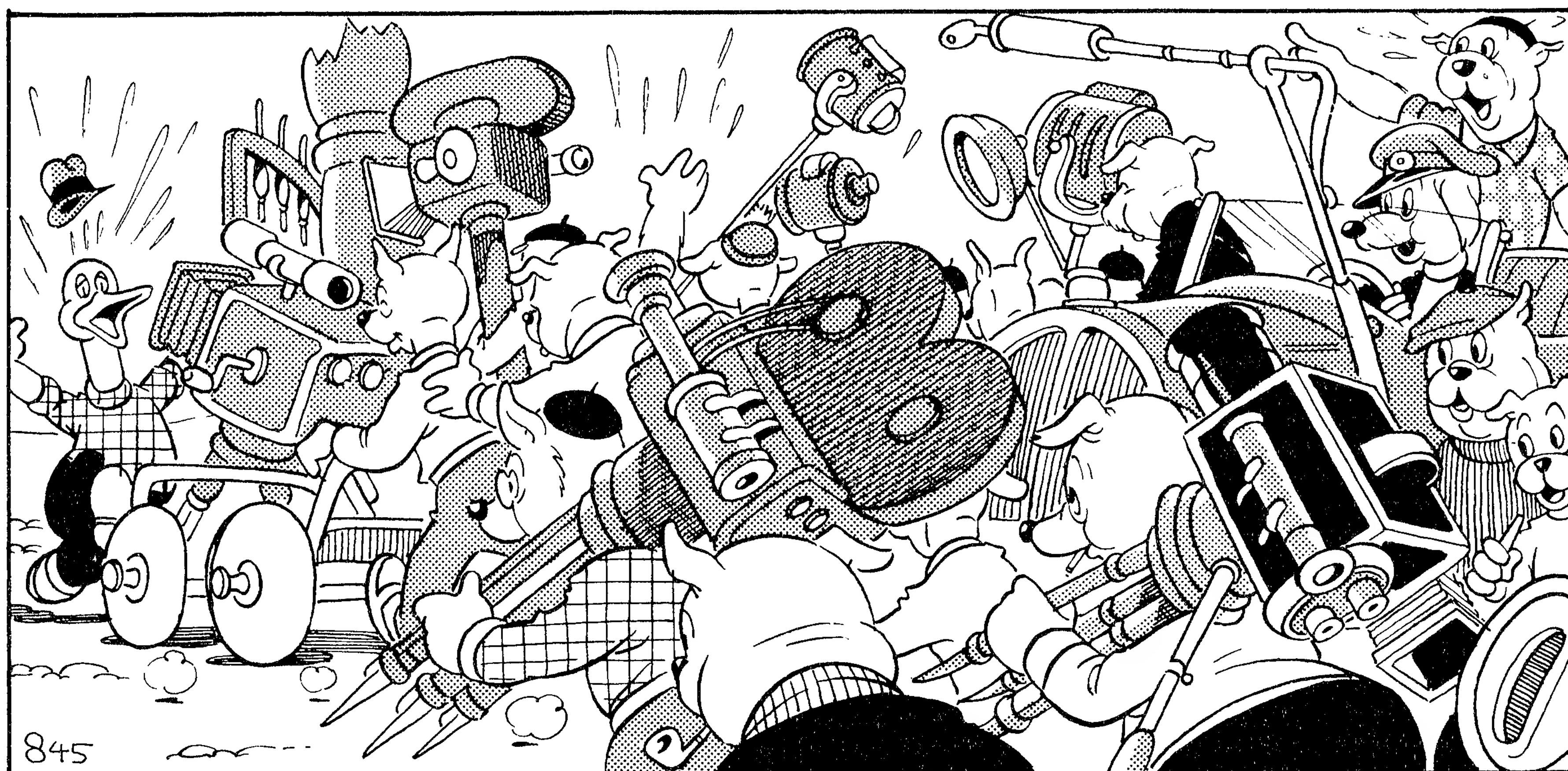

'Hier is het contract!' zei Bul Super. 'Wilt u even tekenen?'
'Tekenen?' vroeg heer Ollie. 'Wat moet ik tekenen? Een film?'
'Uw handtekening!' legde Hieper uit. 'Ga hier maar even zitten! Zo!'
Heer Ollie zette dus zijn handtekening onder het contract en toen dat gedaan was drukte Super op het knopje. Op hetzelfde moment stroomden er uit alle deuren mannen de kamer in, die Tom Poes omringden en foto's van hem begonnen te maken.
'Even stilstaan!' zei de ene, 'beweeg u een beetje!' zei de andere, die een filmtoestelletje bij zich had.
'Wanneer bent u geboren?' vroeg een derde met een opschrijfboekje en een vierde vroeg of hij goed kon zingen.
Je moet er iets voor over hebben om filmster te worden! mompelde heer Bommel. Tjonge, ik ben blij dat ik regisseur word! Dat lijkt me meer iets voor een Bommel.
Intussen was Hieper met Super aan het fluisteren. 'Dat is goed gegaan!' mompelde hij. 'Dat stuk land is van ons!' 'Ja,' zei Super, 'ten minste zo lang wij die film daar maken! We moeten opschieten, Hieper! Het zijn nu wel een paar sufferds, maar als ze iets merken is het te laat!...'

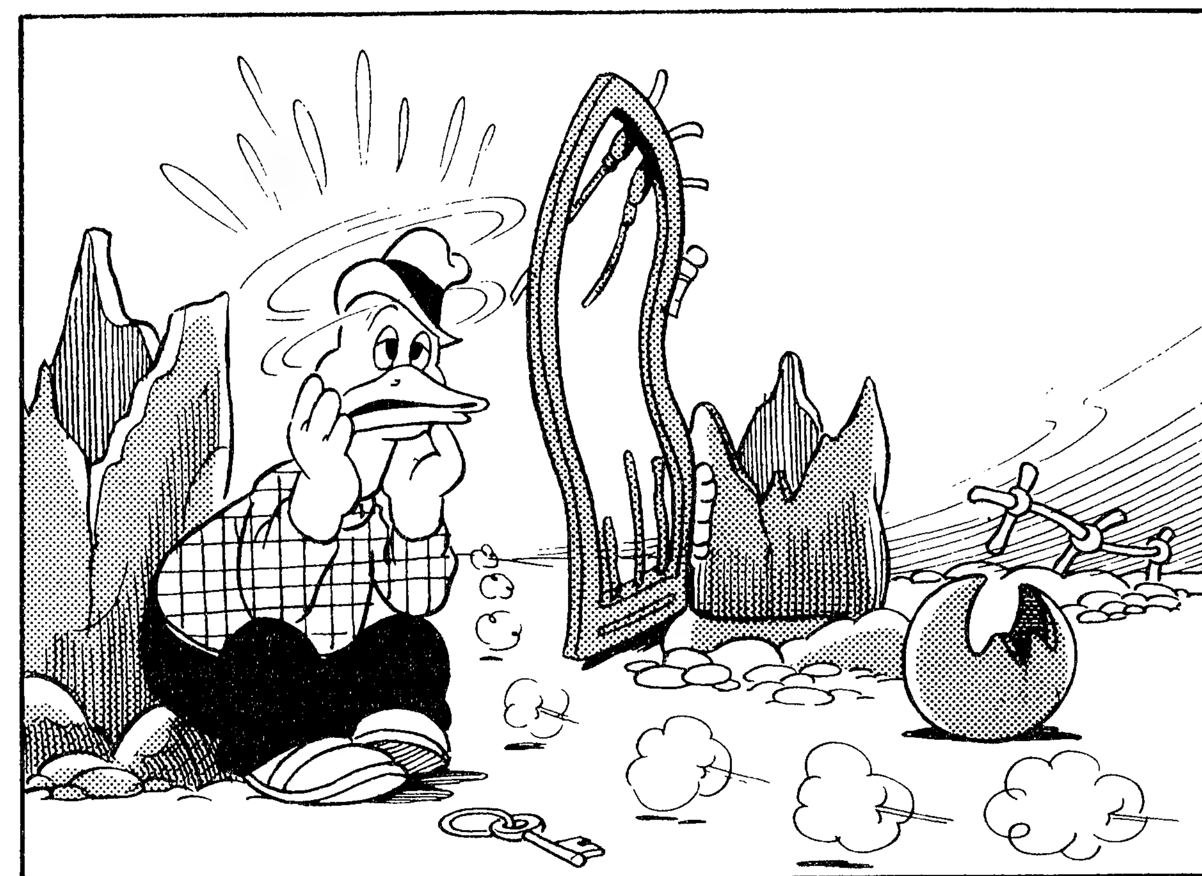

Wammes Waggel had die dag uitgerekend, dat het nog éénenvijftig jaar zou duren voordat hij met pensioen zou kunnen gaan, wanneer hij daar portier bleef.
Ik weet het niet! mompelde hij, ik geloof dat dat nog een beetje lang duurt... ik houd van leven en beweging en het is hier nogal saai! Het is natuurlijk wel rustig werk wat ik hier doe... Verleden week nog heb ik: Verboden toegang! tegen een loslopende hond gezegd... maar ik heb te weinig aanspraak! Dat is het!
Op dat moment hoorde hij lawaai in de verte en zag hij een grote stofwolk snel naderbij komen.

Wat een drukte, wat een verkeer! mompelde hij. Wat kan dat zijn? Het lijkt wel een stoomfiets!
Maar het was geen stoomfiets, het waren drie grote autobussen vol mannen en toestellen, die piepend en gillend voor het hek remden.
'Hier is het!' riep een van de vreemdelingen. 'Uitstappen jongens! We moeten in de buurt van de berg zijn, die hier staat!'
En tot grote verbazing van Wammes Waggel begonnen de mannen hun toestellen uit te laden, roepend en schreeuwend alsof het land van hen was...

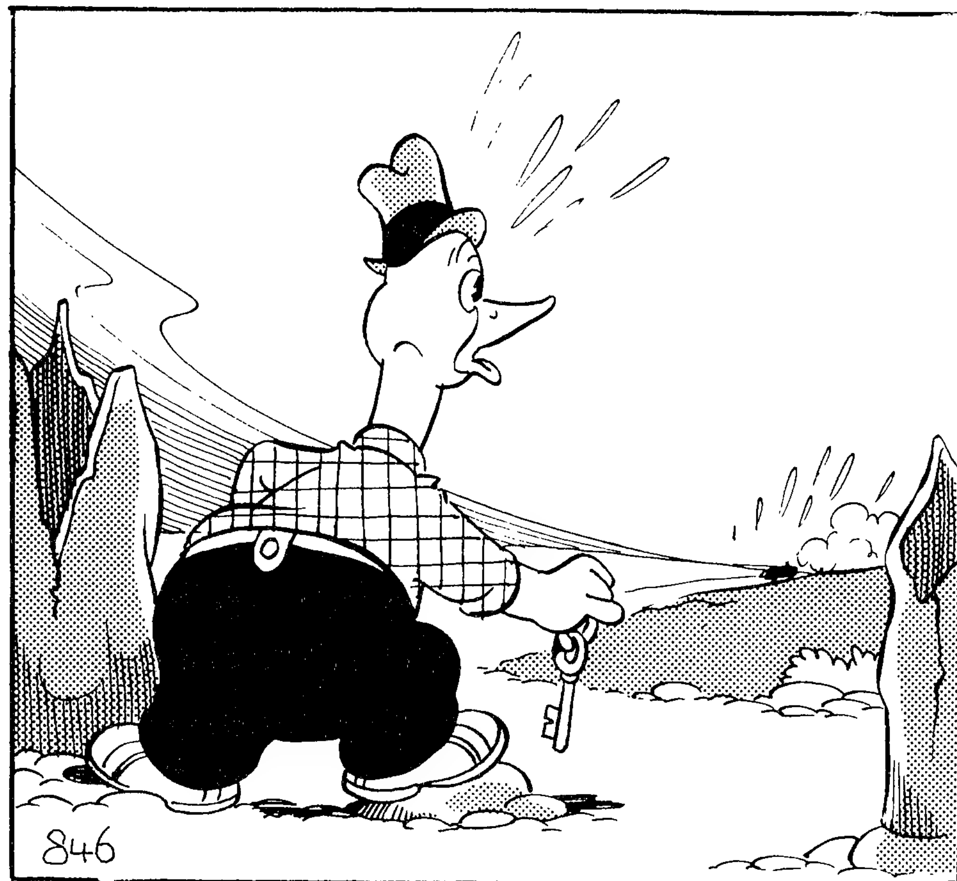
Het werd een drukte van belang, uit elke autobus kwamen wel dertig mannen. Ze sjorden allerlei instrumenten uit de wagens en liepen op het hek toe.

'Halt!' riep Wammes, 'verboden toegang! We hebben geen stofzuigers nodig! Ho! Stop! Ik heb geen spreekuur!' Maar niets hielp, hij werd gewoon opzijgeduwd en de hele menigte liep langs hem heen het land op.

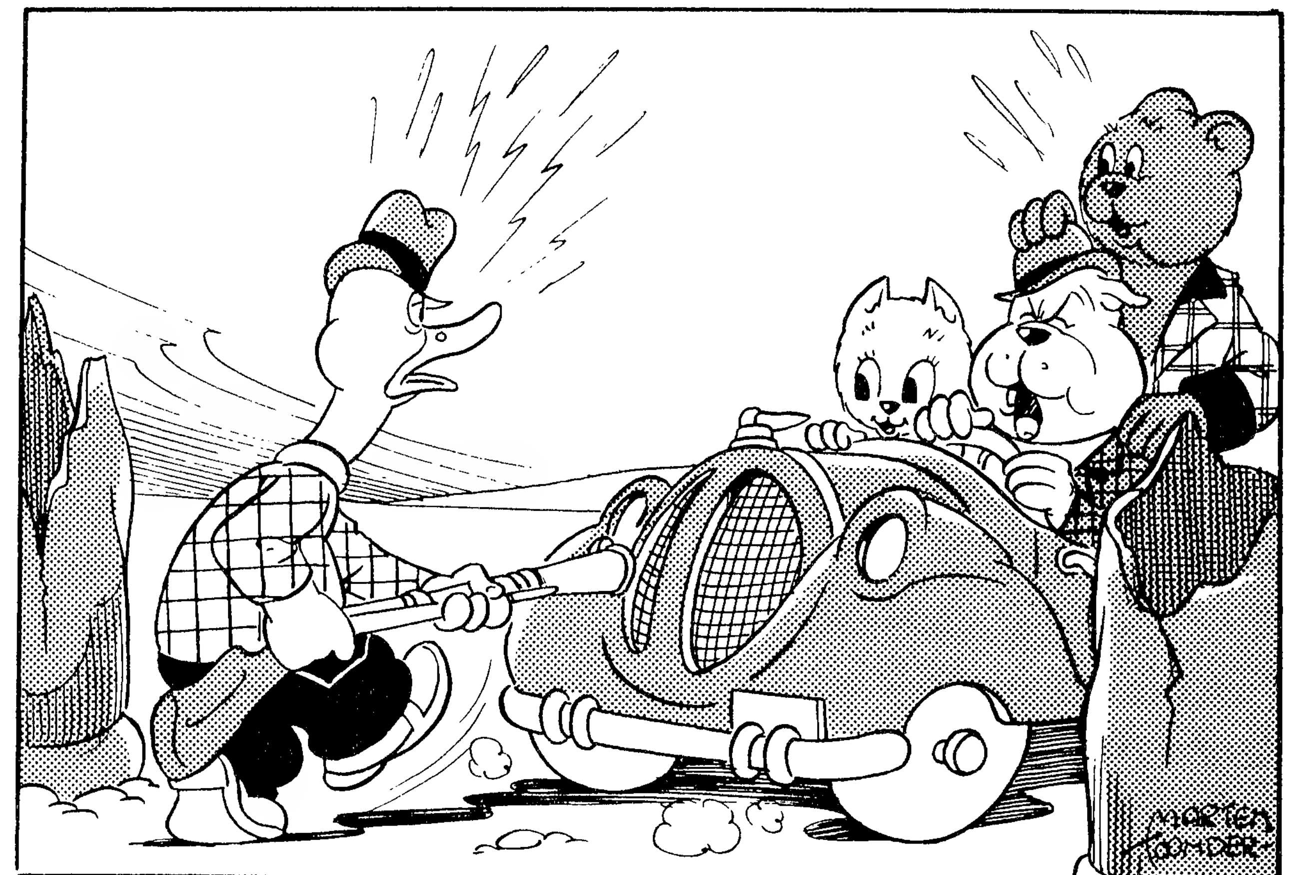
Wanneer Wammes Waggel verstand van films had gehad, had hij kunnen zien, dat het allemaal camera's en lampen en geluidsinstallaties waren, die daar naar binnen werden gesleept. Het waren allemaal mannen van de Superfilm-onderneming, die daar bezig waren, dat heb je natuurlijk al begrepen. Maar Wammes begreep het niet, nee, hij begreep er niets van.

Toen de menigte zich roepend en schreeuwend door het hek had gewrongen, bleef hij voor de overblijfselen van de pilaren zitten en keek suf om zich heen.

Vreemd! mompelde hij, ik geloof nooit, dat ik die mannen hier besteld had! Nee, ik weet wel haast zeker van niet...

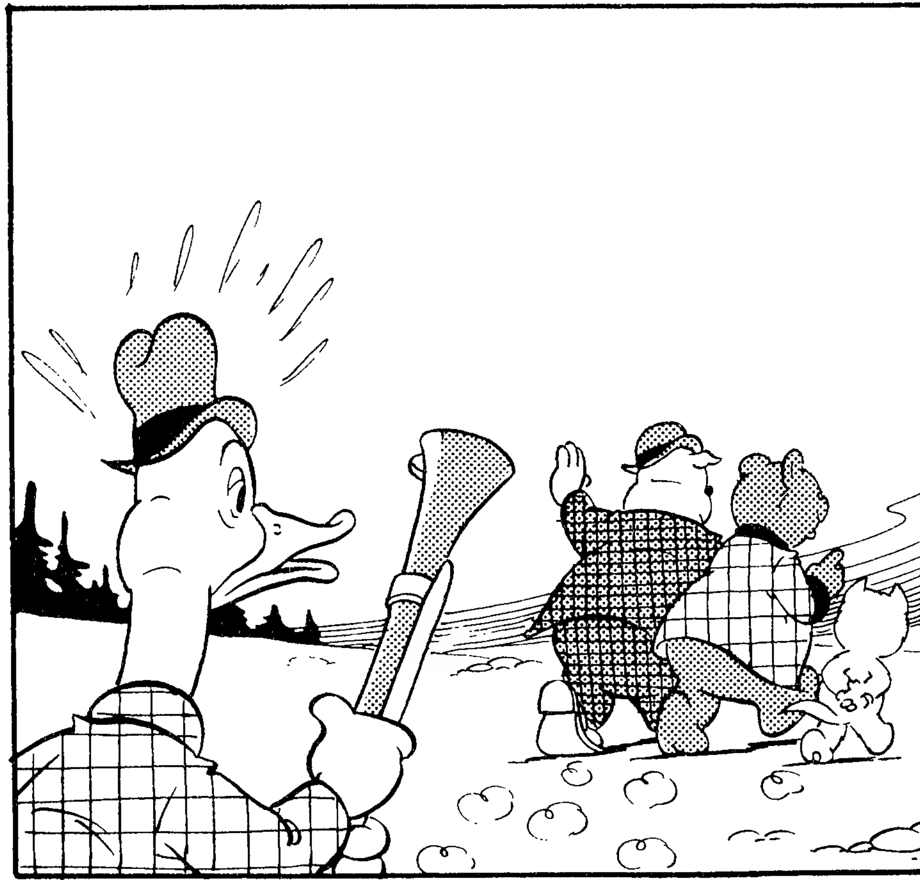

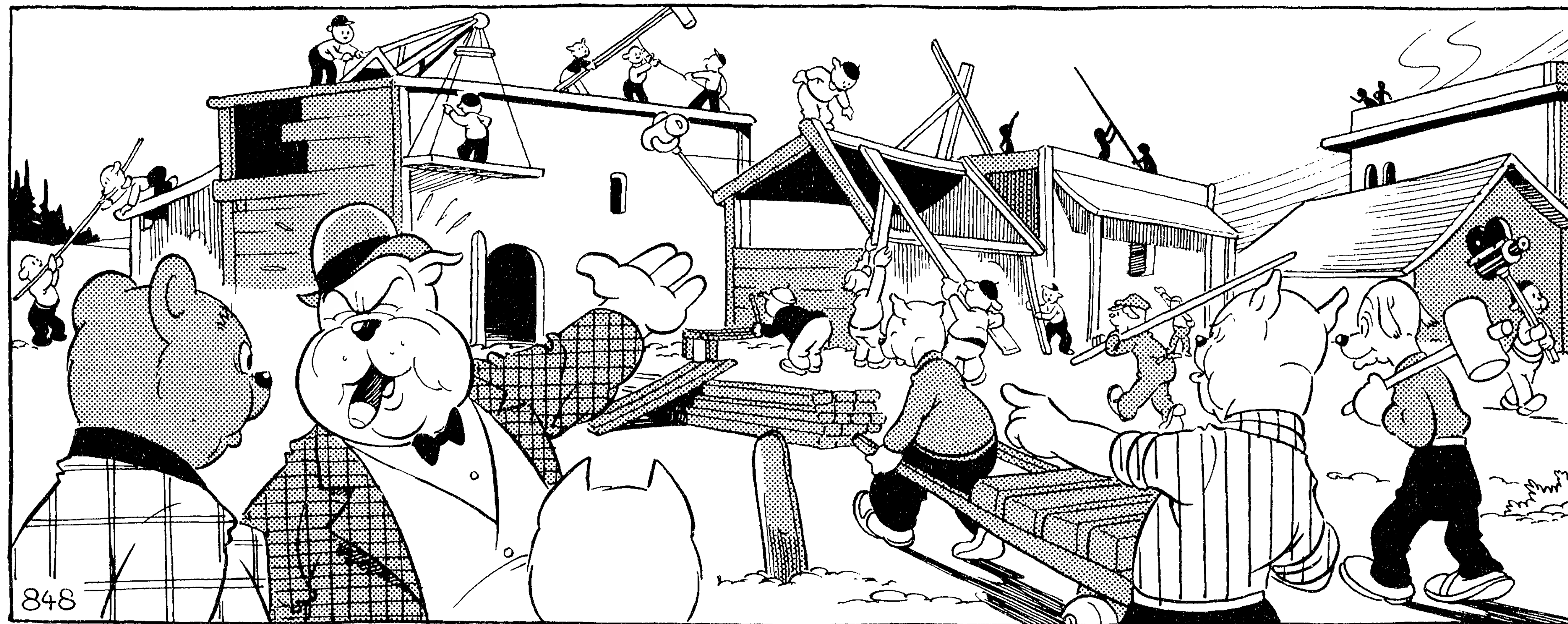
Toen Wammes Waggel daar zo een halfuur gezeten had was hij een beetje van zijn verbazing bekomen.
Weet je wat? dacht hij, ik doe net of ik niemand gezien heb! Ik doe net of ik van niets weet, dan kan niemand van me zeggen, dat ik geen goede portier ben! Ik ga gewoon...
Op dat moment klonk er weer een geluid in de verte, dat veel leek op het vorige en toen hij verschrikt omkeek zag hij weer een stofwolk aankomen.
Ha! Dat gebeurt me geen tweede keer! riep Wammes. Ik zal ze! De viezeriken! Ze denken zeker: die Wammes Waggel is suf! We zullen eens stiekem zijn land gaan omploegen! Dat denken ze zeker! Maar ik zal ze dit keer krijgen! Hihihi!
Hij rende zijn huisje in en stoof even later naar buiten met een grote ouderwetse voorlader in zijn handen. Zo gewapend sprong hij op de auto af, die voor de overblijfselen van 't hek had stilgehouden.
'Halt!' riep hij. 'Sta stil of ik rijg jullie aan mijn geweer! Verboden toegang!'
'M-maar Wammes!' zei heer Ollie, die met Tom Poes en Bul Super in de auto zat. 'Zo spreek je toch niet tegen heren!'

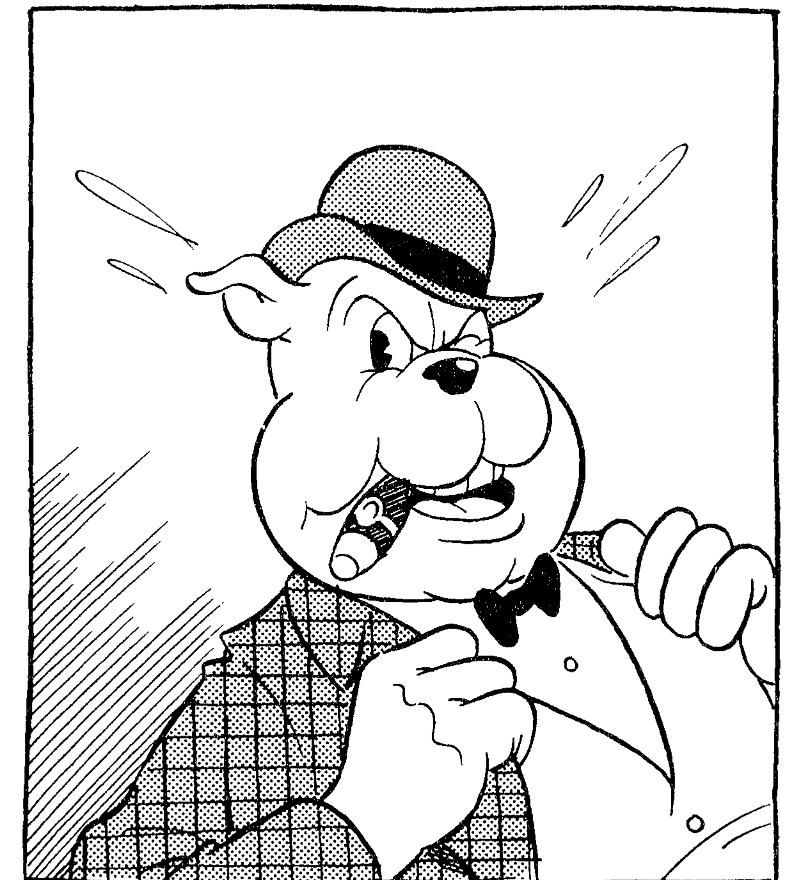

'Foei!' zei heer Bommel, 'doe dat wapen weg, heer Waggel! Het is gevaarlijk! Het kon eens afgaan! Stel je voor! En bovendien wil ik op mijn land geen portier hebben, die met een geweer rondloopt, zoiets heeft een heer niet!'
'Allemaal praatjes!' zei Wammes Waggel flink. 'Ik heb er genoeg van! Verleden week liep hier een hond naar binnen en vandaag rijden de auto's in en uit en wie weet wat er morgen gebeurt? Het is hier verboden toegang en daarmee uit! De eigenaar van dit land heeft gezegd, dat ik niemand binnen mocht laten en dat...'

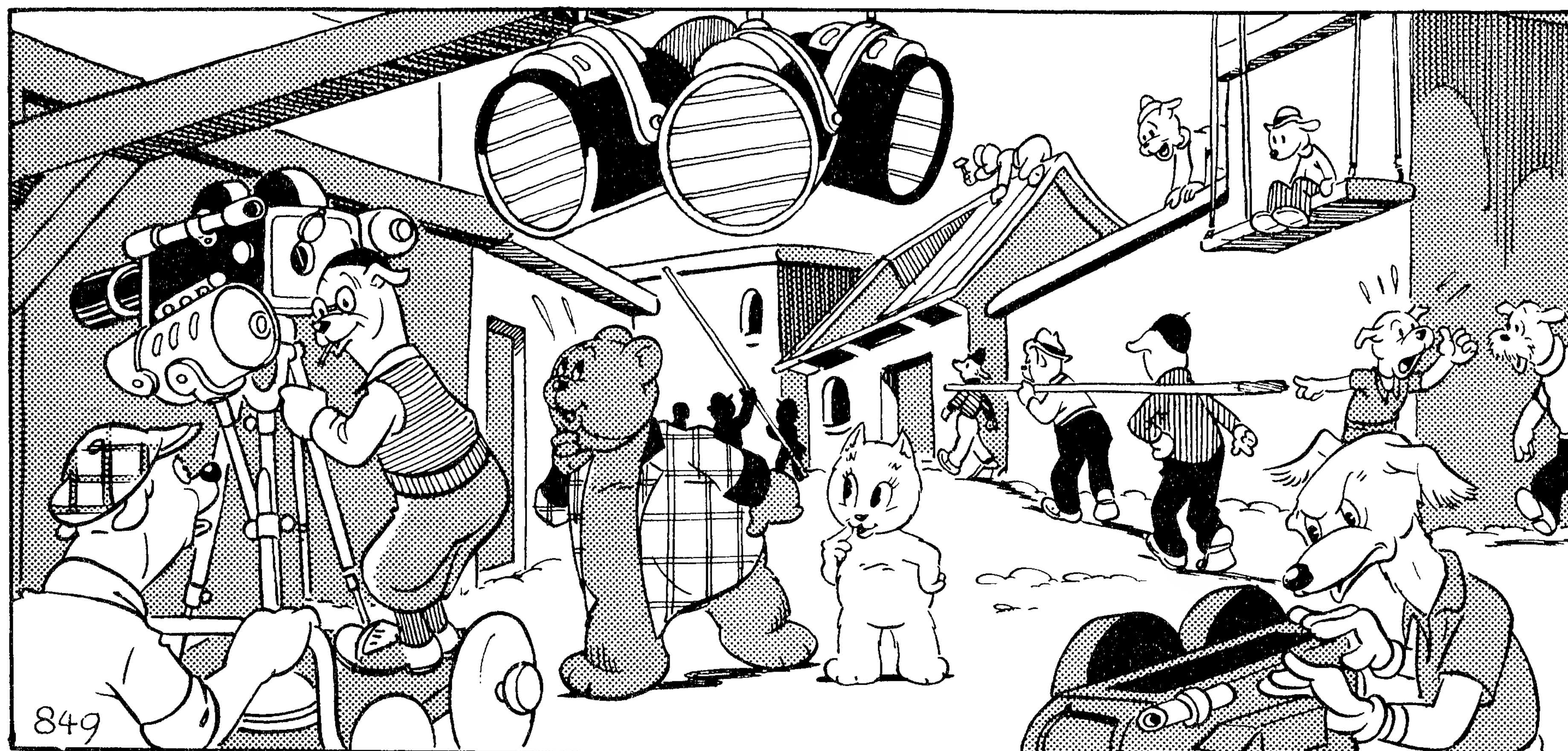
'Onzin!' riep heer Ollie. 'Ik ben de eigenaar! Kom mee, heer Super, we gaan naar binnen!'
Heer Bommel liep dus met Bul Super en Tom Poes het land op, langs den verbaasden Wammes heen en ze verdwenen in de richting van de rotspiek.
Da's lastig! mompelde Wammes Waggel. Als de ene eigenaar nu zegt: verboden toegang, en de andere eigenaar loopt het land op, wat moet een goede portier dan doen?

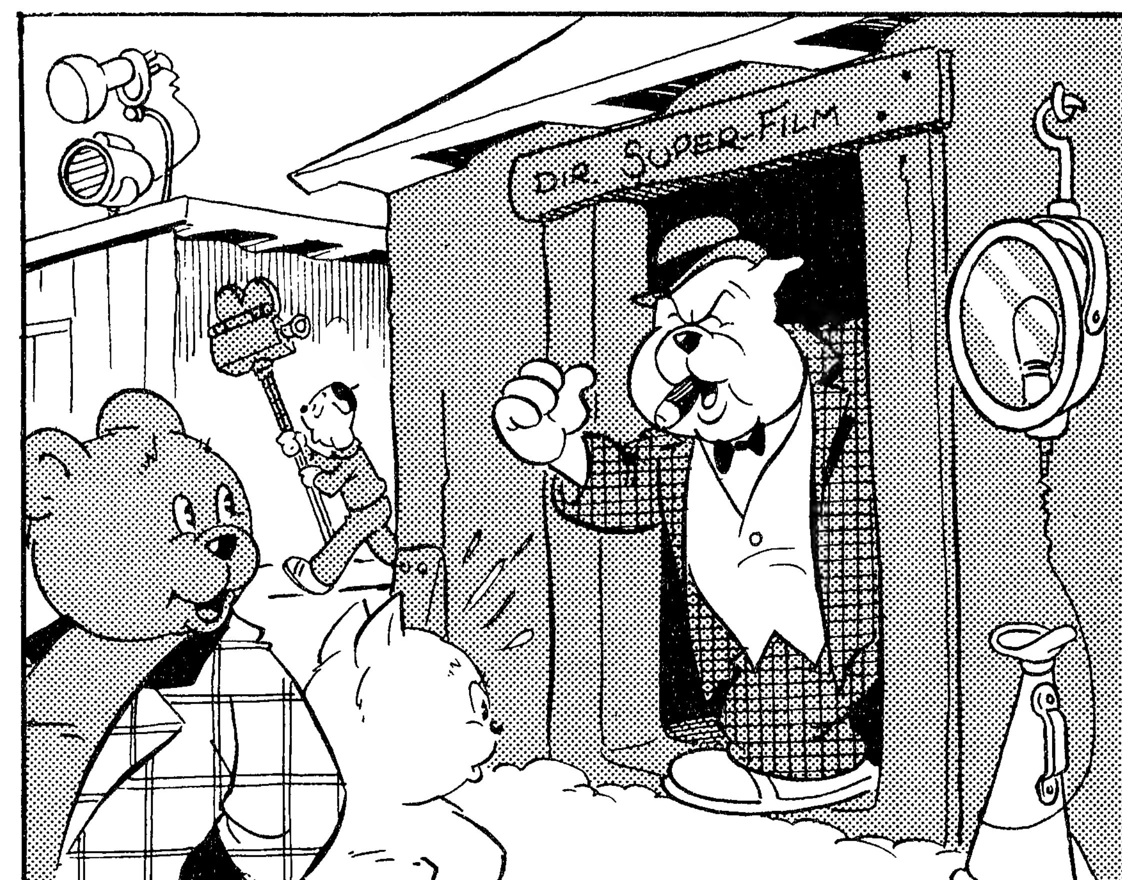

Heer Bommel liep dus met Bul Super en Tom Poes in de richting van de rotspiek. Maar tjonge! Wat was het daar veranderd. In plaats van het kale stuk grond met het eenzame stukje berg krioelde het er nu van werklieden die bezig waren met het bouwen van houten hutten. De huisjes verrezen uit de grond als paddestoelen; complete muren en wanden werden over het hek getild en aan palen geschroefd: opklapbare daken werden omhoog gehesen, deuren en vensters werden bevestigd; er werd gehamerd en gezaagd en geschaafd, dat horen en zien je verging.

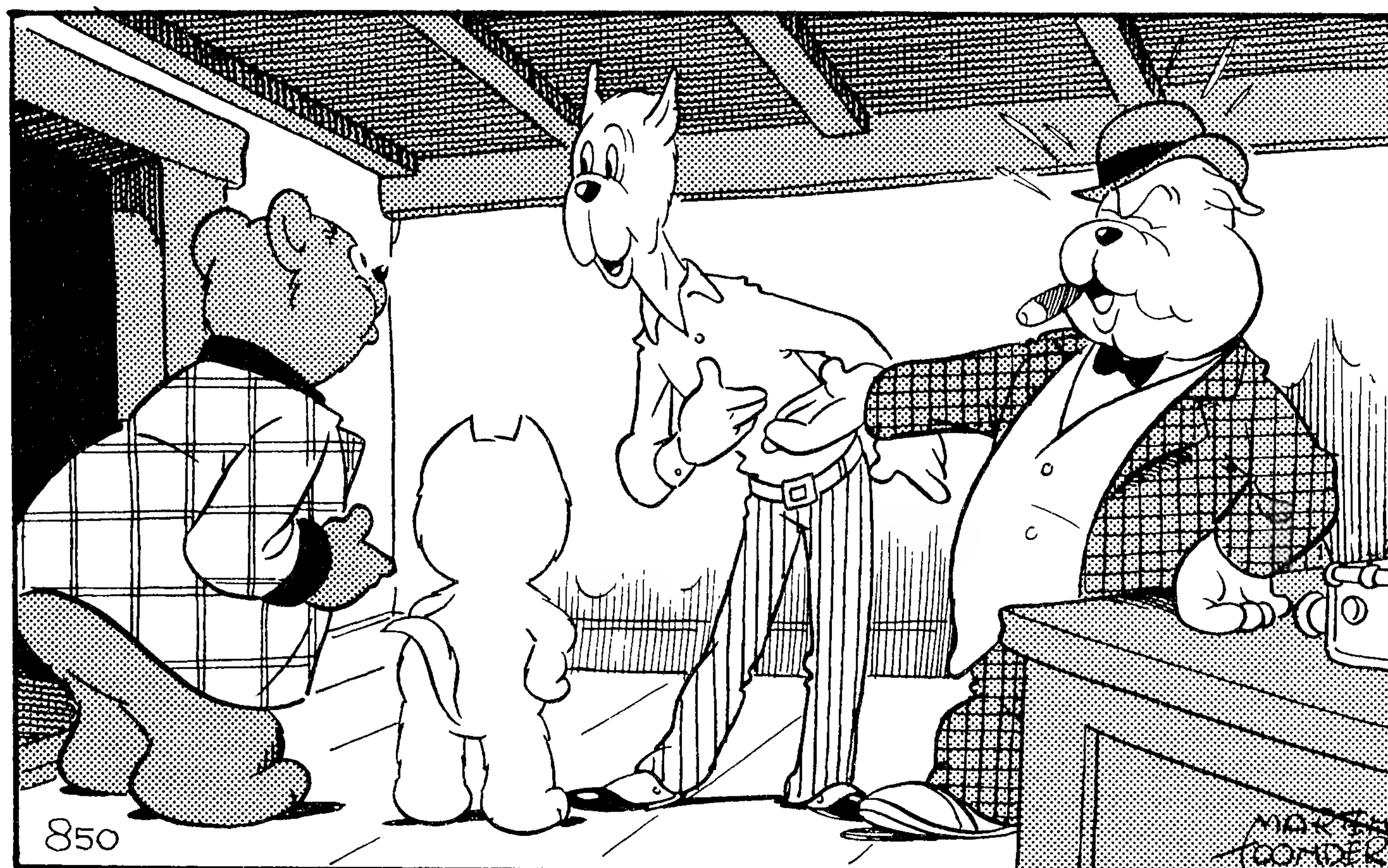
'Kijk!' zei Bul Super trots. 'Hier verrijst de Super-Filmstad! Enorm! Kolossaal! Hier kijken we niet op een cent! Alles groot, mijne heren! Alles flink en energiek! Dit is mijn systeem! Nooit kinderachtig! Vijf opnamehallen, een laboratorium, twintig hutten om in te wonen, drie kantoren, een eigen instrumentenfabriek en... eh... en alles gigantisch!'
'Eh... ja!' zei heer Bommel verbluft. 'Erg kolossaal! En is dat nu allemaal nodig om zo'n filmpje te maken?'

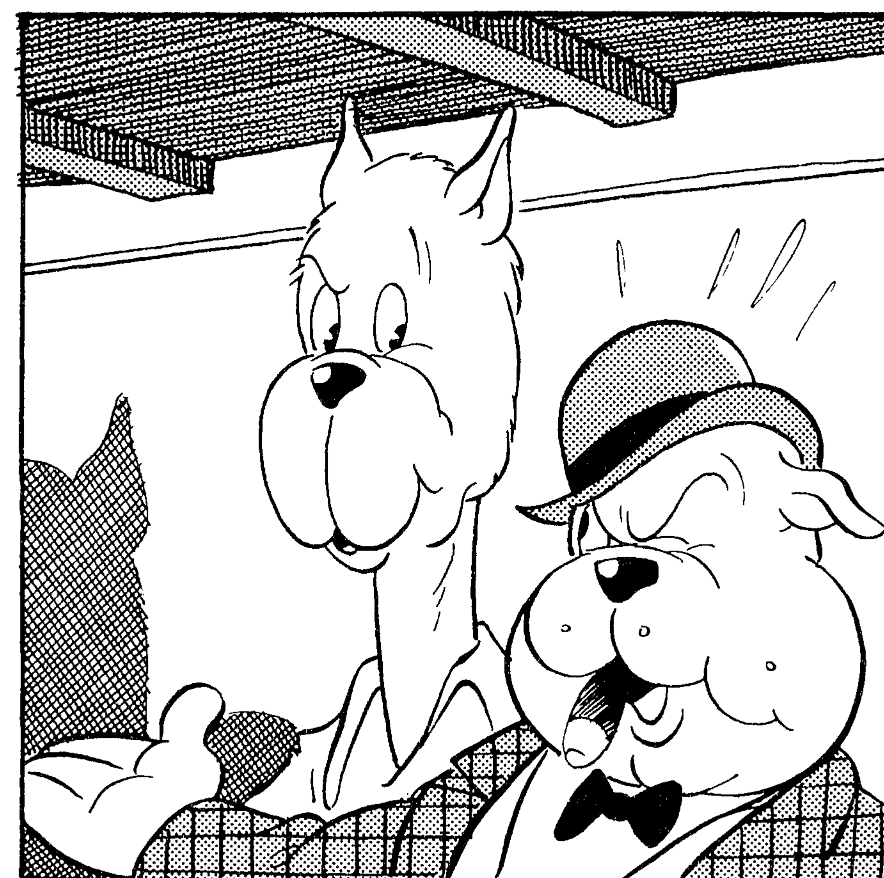

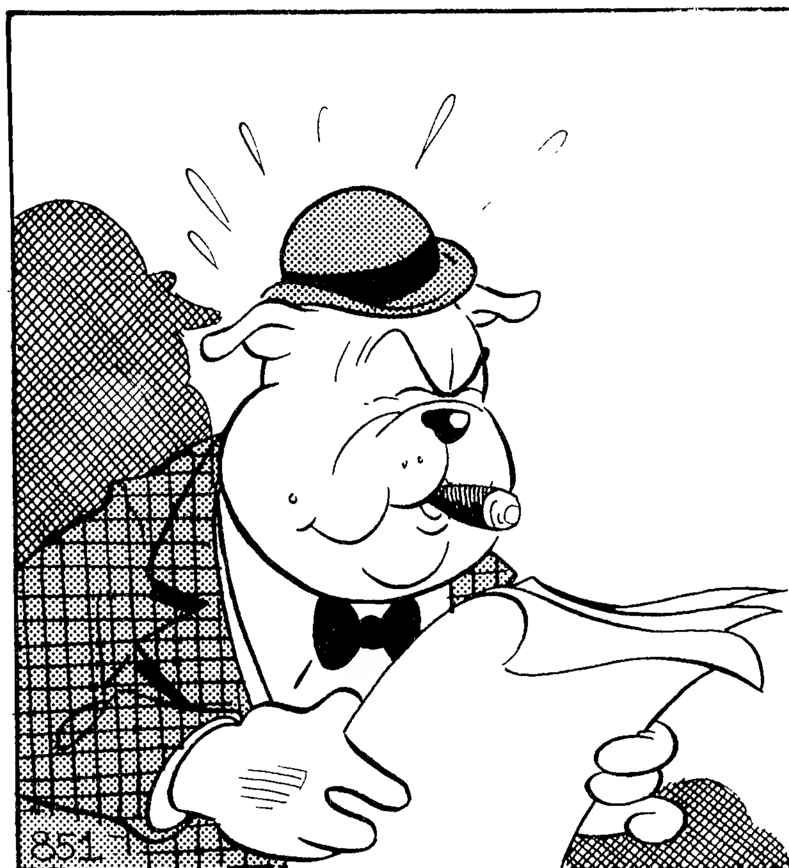
Heer Bommel en Tom Poes liepen verbaasd door de Super-Filmstad en keken hun ogen uit.
'Hoe is het mogelijk, Tom Poes,' zei heer Bommel, 'een volledig dorp op mijn land in een paar uren tijd, zie je dat? Het is verbazingwekkend! Ik heb toch al heel wat meegemaakt, Tom Poes, zeg nu zelf, maar zoiets is toch enorm! Die Bul Super is toch wel iemand van stand, jonge vriend, neem dat van mij aan! Dat kan je zo merken en zien. Het is jammer, dat zijn sigaren zo stinken, maar ik geloof, dat hij een erg knap iemand is!'

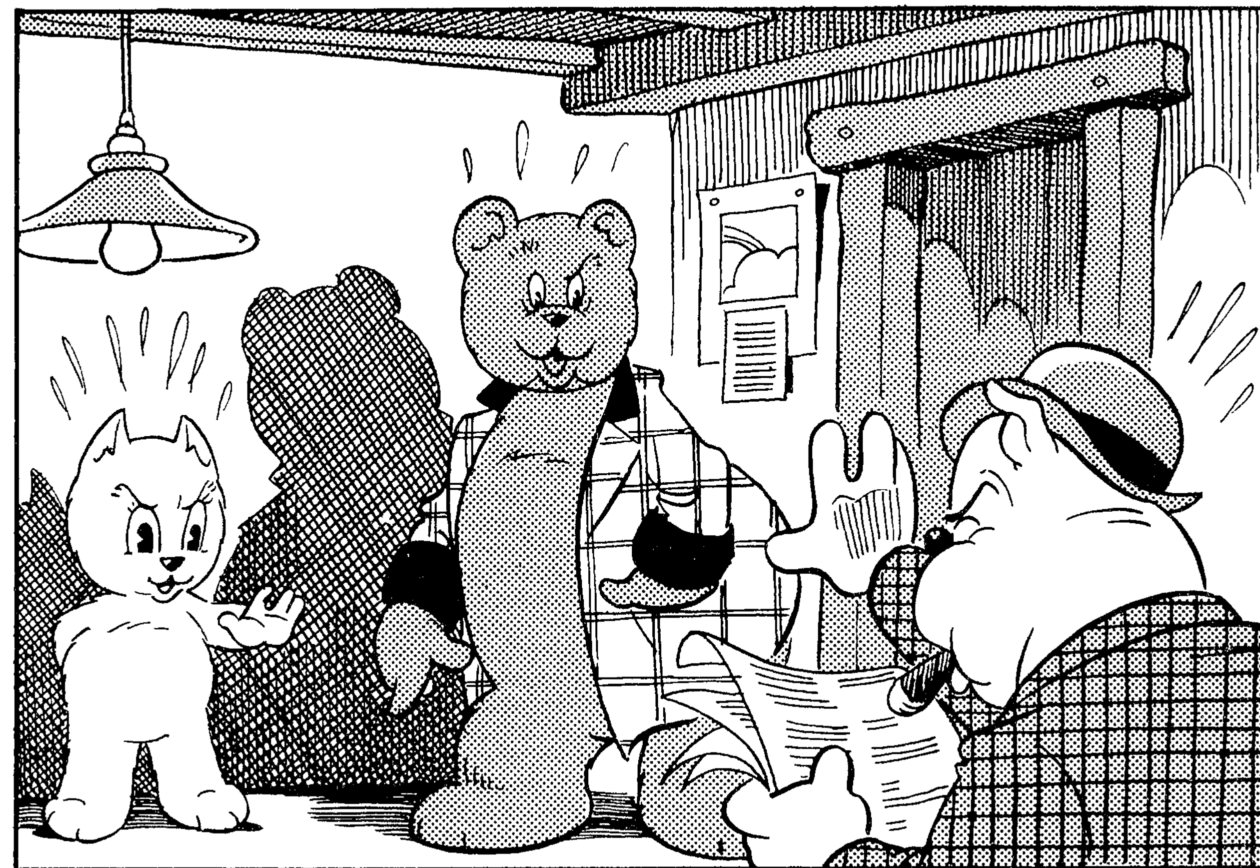
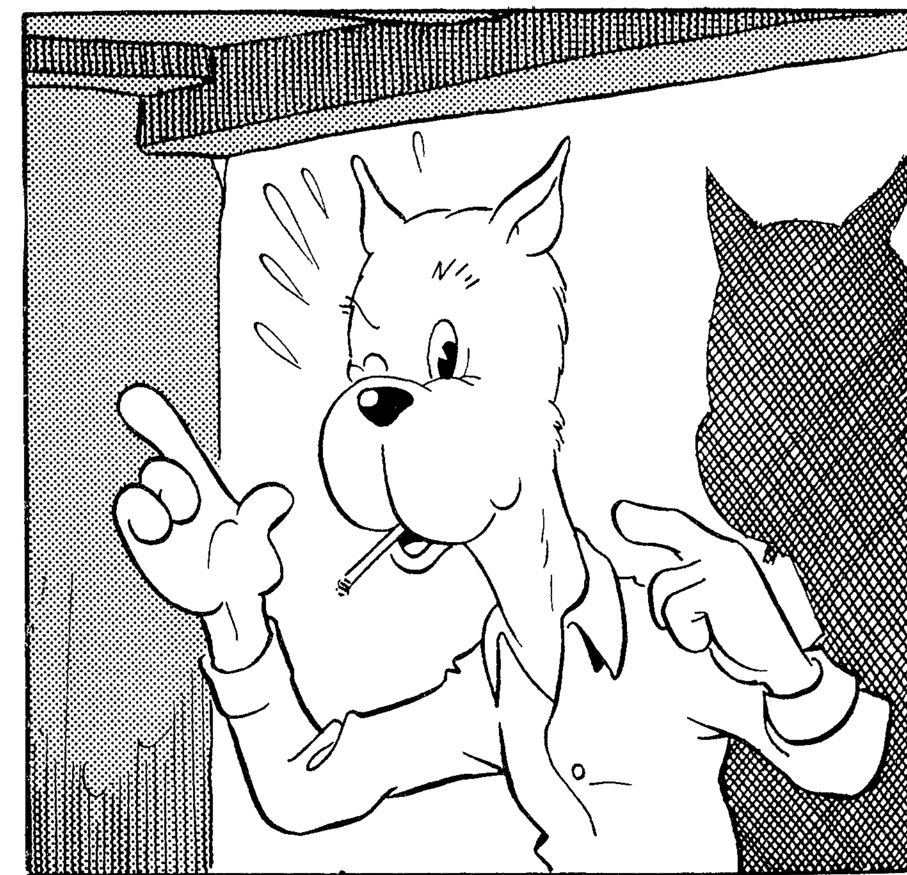
'Hm!' zei Tom Poes, 'handig is hij zeker! Maar ik dacht altijd, dat een filmstad er anders uitzag... die huisjes zijn zo klein! Die toestellen lijken echt genoeg, maar ik vind...'
'Je valt me tegen, Tom Poes!' zei heer Bommel ernstig. 'Die huisjes klein! Hoe verzin je het? Enorm is het! Kolossaal! Gigantisch!'
Op dat moment klonk de luide stem van Bul Super achter hen.
'Wilt u even in de directie-zaal komen?' riep hij. 'Ik moet u iets laten zien!'

Tom Poes en heer Bommel stapten de hut binnen en zagen daar een lang en mager heerschap naast Bul Super staan.
'Dit is Boris Knoeisky!' stelde Super voor. 'Een buitengewoon karakterspeler! Een Super-Ster! Een Alles Overtreffend Filmwonder! Hij zal tegenspeler zijn van Tom Poes! Let op, ik heb een schitterend verhaal, een magnifiek scenario! Dat gaan we verfilmen, met Tom Poes en Boris Knoeisky in de hoofdrollen! Dat wordt een film van Super-Formaat! Luister, ik zal jullie het verhaal vertellen... es even kijken... ja... Tom Poes ontdekt in een grot een reeks toestellen en hij ziet, dat die bediend worden door professor Sickbock. Die professor Sickbock heeft een uitvinding gedaan om goud uit de aarde te halen! Let op. Een prachtvondst! Dat goud wil hij gebruiken om iedereen gelukkig te maken, maar een paar bandieten komen er achter en proberen de uitvinding te stelen. Tom Poes betrapt de bandieten en neemt ze door een list gevangen! Prachtig nietwaar? Een geweldig verhaal! Kolossaal! Brilliant!
Luister verder hoe het afloopt...'

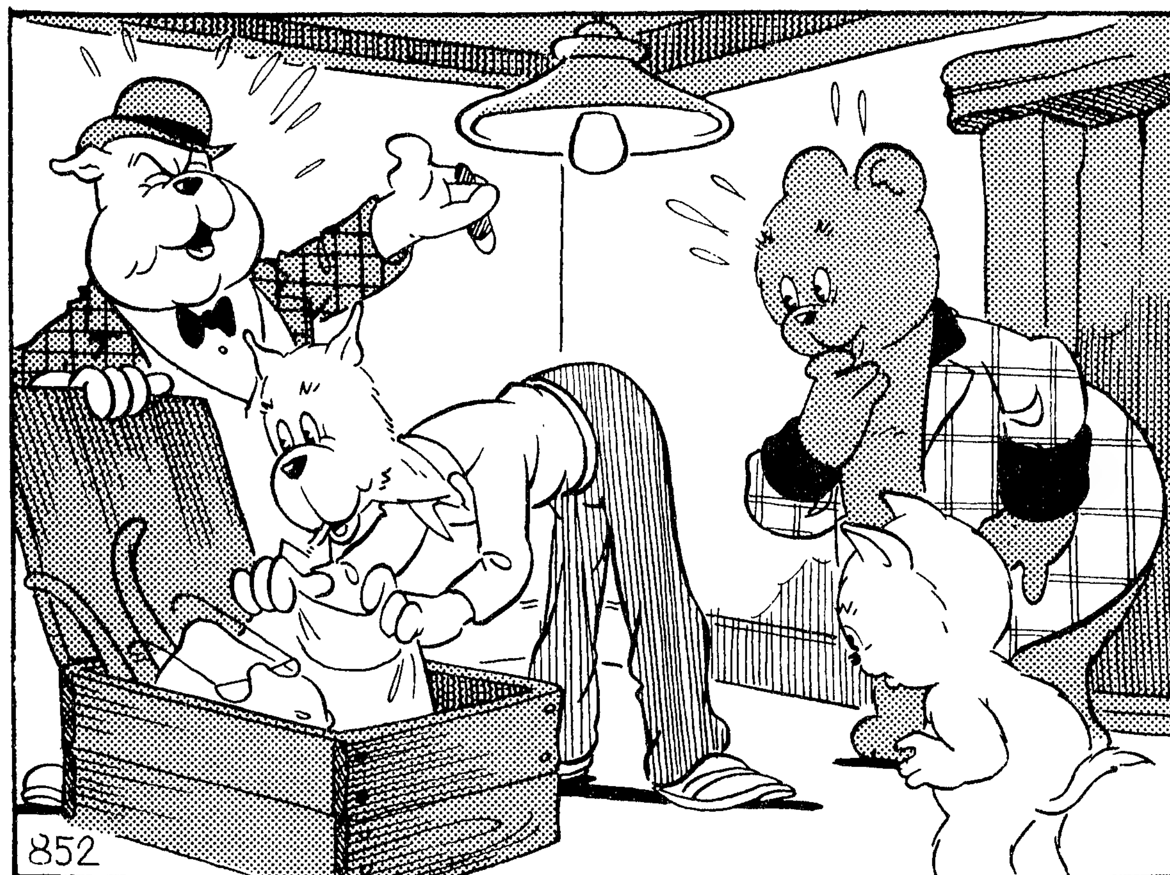

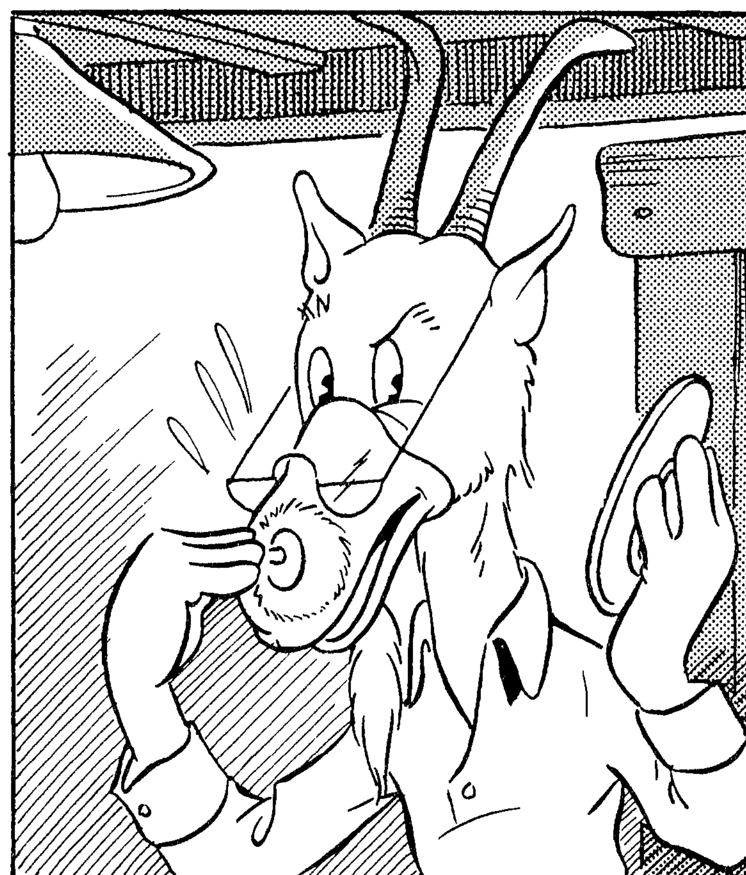
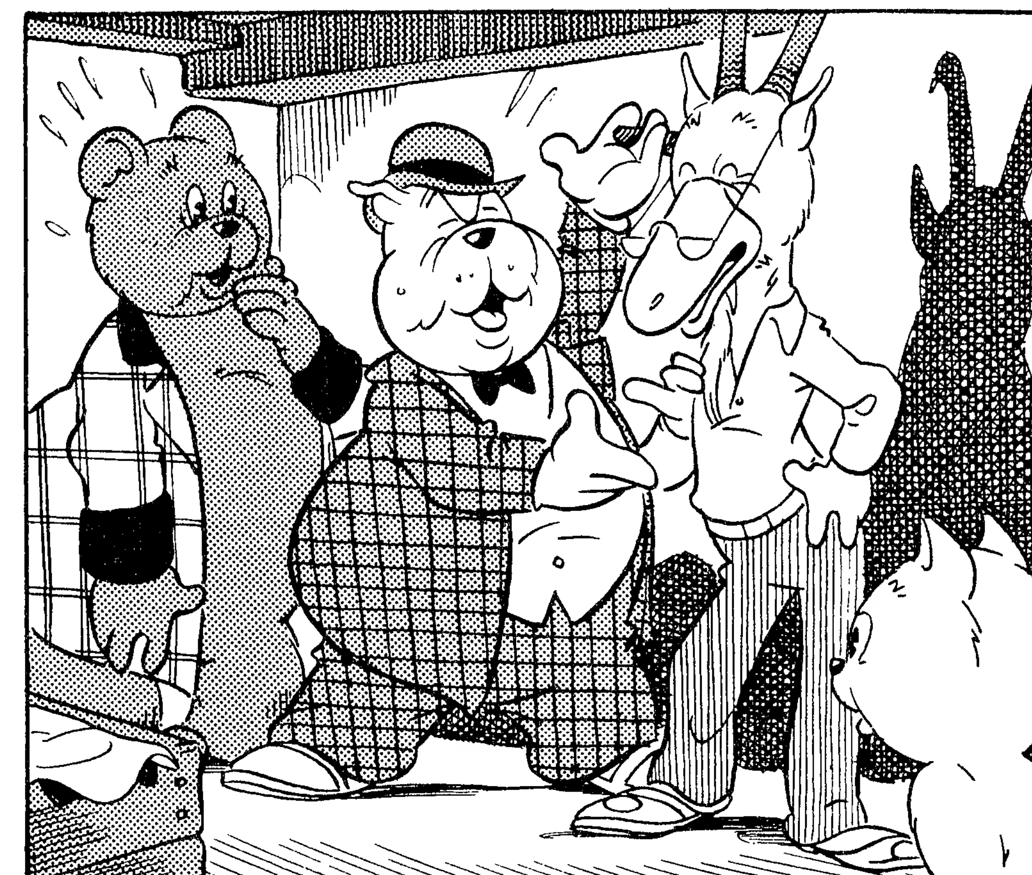
'Luister!' zei Bul Super, 'Tom Poes neemt dus door een list den rover gevangen en professor Sickbock is zo dankbaar, dat hij hem tot zijn voornaamsten assistent maakt! De film eindigt dan met een grote hulde, die een enorme volksmenigte aan den professor en aan Tom Poes brengt. Nu, hoe vinden jullie dat? Een buitengewoon, supermagnifiek verhaal, nietwaar?'

'Ik vind er niets aan!' riep Tom Poes. 'Het is onzin! Ik weet niet, wie dat verzonnen heeft, maar het is om er kwaad over te worden! Hoe kan Sickbock nu gehuldigd worden? Die schurk is een gevaar voor de hele wereld!'

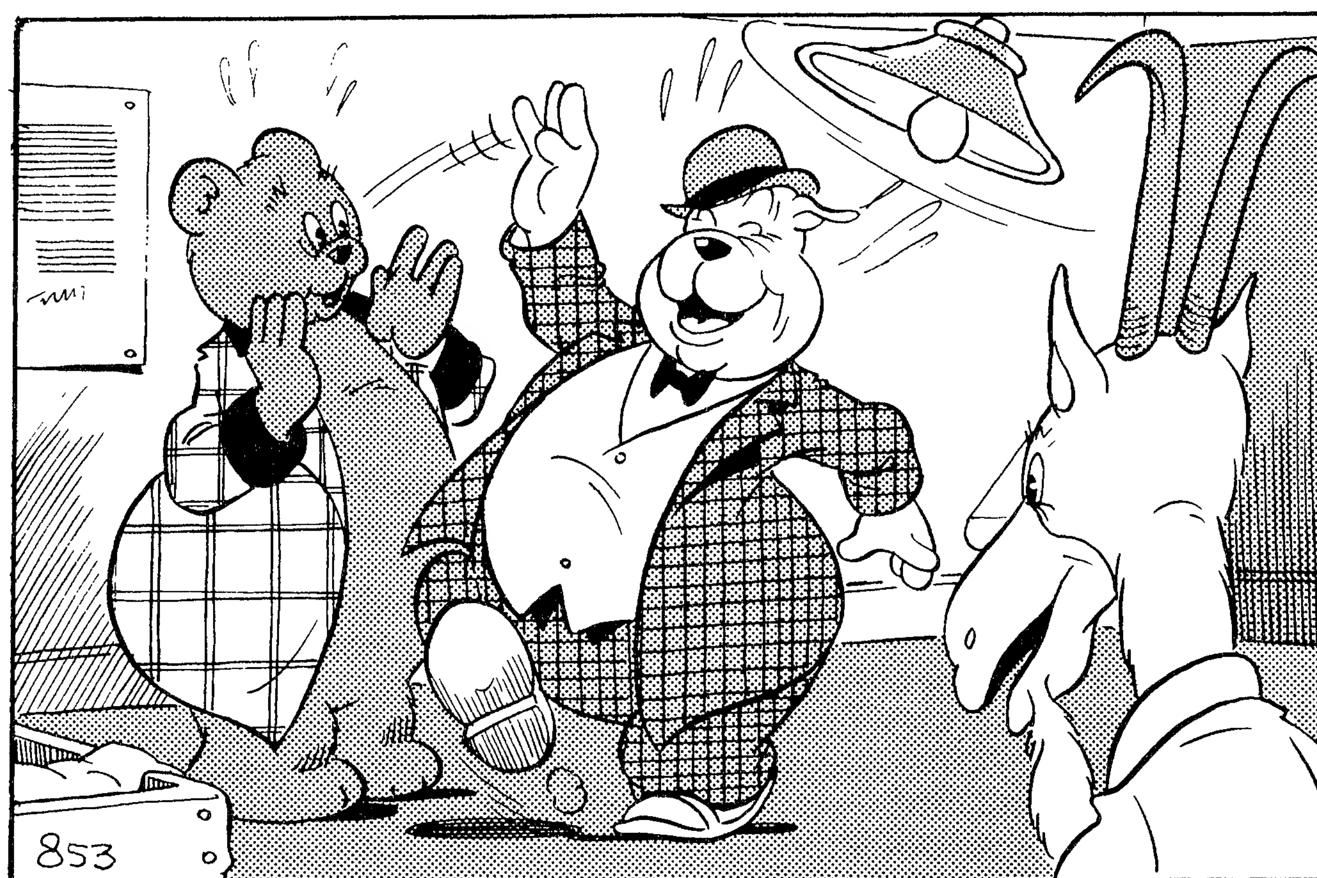
'Het is geen heer,' bromde heer Bommel. 'Het is een laagstaand iemand. De man, die dit verhaal geschreven heeft, kent dien professor vast niet! Het is een doodgewone derderangsprofessor, die met gemene kunstjes probeert aan geld te komen!'

'Wacht even!' riep nu Boris Knoeisky. 'Voordat wij ruzie over het verhaal krijgen, wil ik toch even iets laten zien. Ik zal u tonen, dat ik al een studie over dit onderwerp heb gemaakt! Let op!'

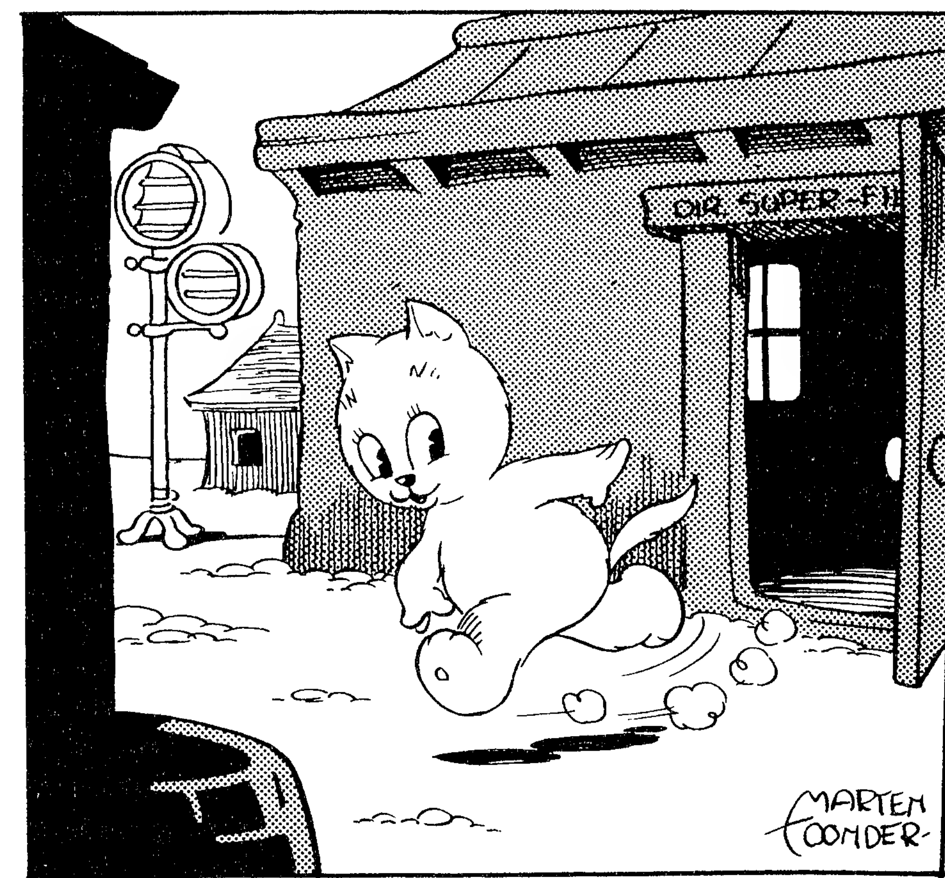

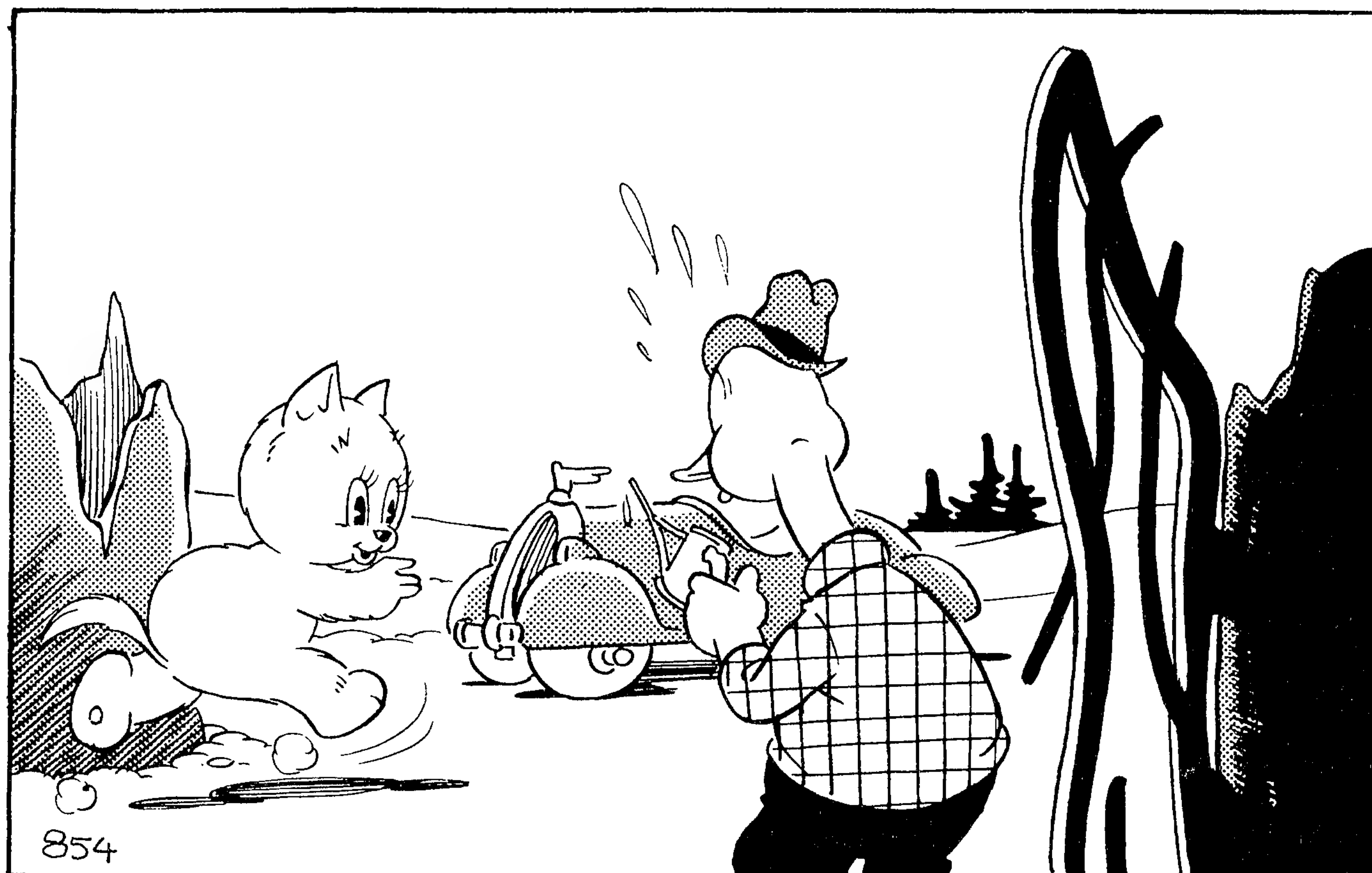
Boris Knoeisky liep naar een kist toe, die in een hoek van de hut stond en tilde de doek op, die er overheen lag.
'Let op!' zei hij, 'ik zal u eens iets laten zien!'
'Let op!' riep Bul Super, 'nu zult u eens zien wat voor een Super-Ster die Knoeisky is! De meest Brilliante Alles-Overtreffende Karakterspeler van deze wereld!'
'Dat kan nu wel zijn!' mompelde Tom Poes, 'maar dat verhaal is slecht! Daar kan ik niet aan meedoen!'
Intussen had Knoeisky een neus uit de kist genomen en een paar horens met een brilletje, hij werkte een beetje met poeder en een paar staafjes, die hij op zijn gezicht smeerde en toen... ja, toen leek hij precies op Professor Sickbock. Niet helemaal precies natuurlijk, maar zo op een afstand was het verschil niet te zien.
'Wel vriendjes,' zei hij met een vreemde, krakende stem, 'hoe vindt ge me nu?'
'Eh... hoe is 't mogelijk?!' bromde heer Bommel. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien! Het is wel knap, heer Knoeisky, heel knap!'
Tjonge! mompelde Tom Poes, knap is het, maar eigenlijk is 't een gevaarlijk mannetje, die Knoeisky! Hij zou er gebruik van kunnen maken!... Hm, ik moet toch eigenlijk wat meer van deze Superfilm afweten, ik vertrouw het nog steeds niet!...

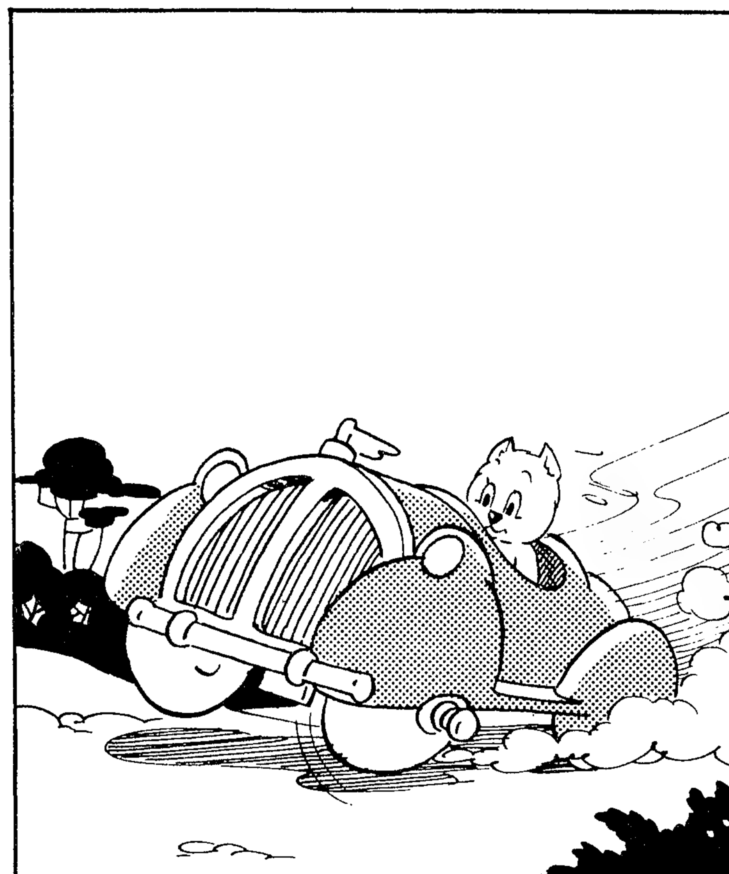
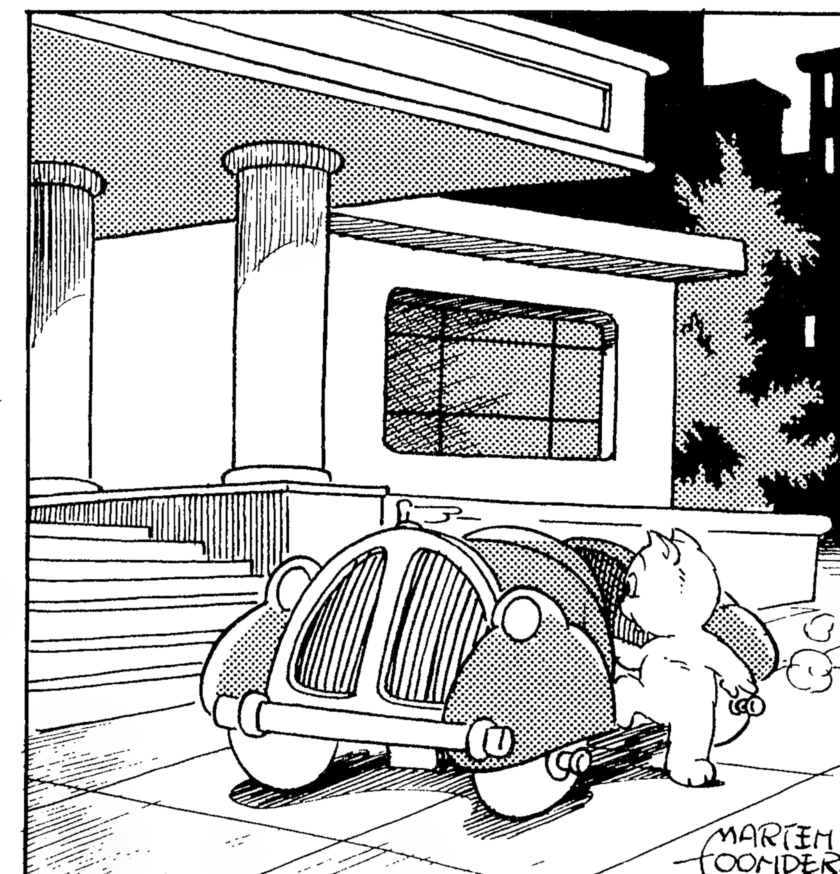

'Hahaha!' riep Bul Super. 'Wat zeg je er nu wel van, Bommeltje? Wordt dat een pracht-film of niet? Een prachtig scenario, een geniaal acteur in de ene hoofdrol en een bekend manneke als Tom Poes in de andere, wat wil je nog meer? En dan niet te vergeten dit mooie stuk land! Het is geknipt voor deze film, niet waar? Let op, oude jongen! Dit stuk land wordt een goudmijntje! Hahahaha!'
'Ik ben geen oude jongen!' mompelde heer Bommel. 'En je moet me niet op mijn schouder slaan, heer Super, dat ben ik niet gewend!'
Tom Poes had zich intussen een beetje teruggetrokken en dacht diep na.
Waarom wil die Super een film maken, waarin Sickbock zo'n aardig iemand is? dacht hij. Iedereen die Sickbock kent, weet immers, dat het een schurk is? Zo'n film kan nooit echt mooi worden, geen mens zou er naar komen kijken! En waarom is dit stuk land zo geschikt? Ik ga eens alleen op onderzoek uit, misschien kom ik wat meer te weten! Zoals het nu is, vertrouw ik dien Super toch niet helemaal...
Tom Poes sloop dus de hut uit en rende het splinternieuwe houten dorp door.

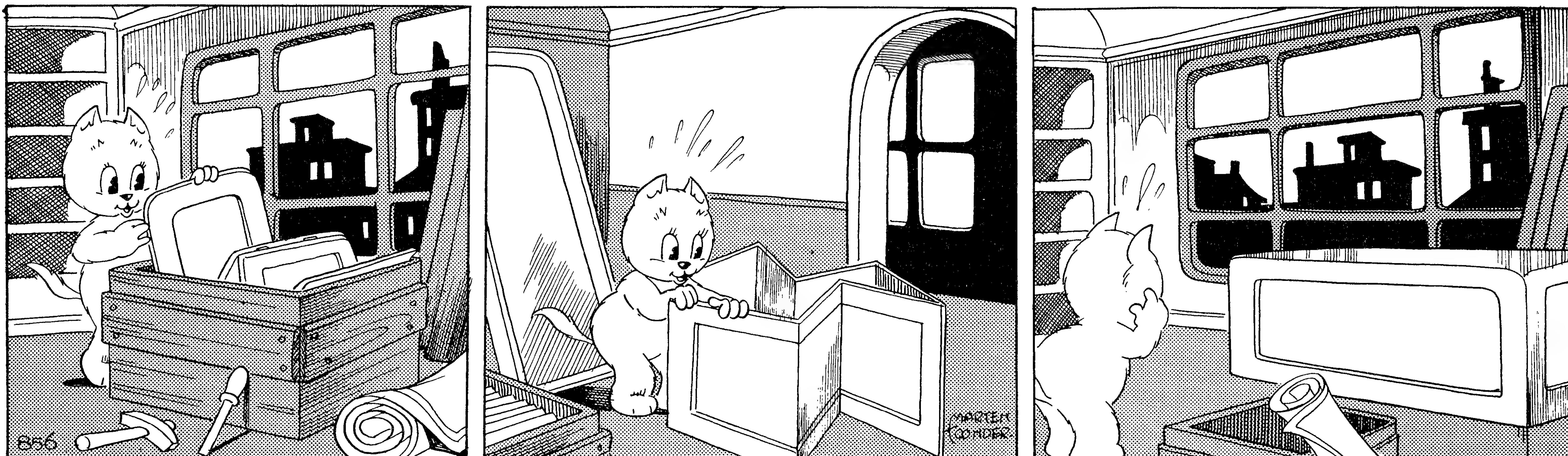

Tom Poes holde naar de uitgang van het stuk land waar Wammes Waggel het kapotte hek stond te smeren, omdat het zo piepte.
'Tut, tut, wat een haast, Tom Poes,' riep hij.
'Ik heb altijd gedacht, dat jij nogal gewoon was, maar ik begin te geloven, dat ik toch de enige normale hier ben!'
'Iedereen rent en holt en bouwt huizen en niemand let op, als ik 'verboden toegang' zeg. Het is hier niet leuk meer, ik denk, dat ik mijn ontslag maar ga nemen. Maar ik weet niet, aan wien ik mijn ontslag moet vragen, dat is de moeilijkheid. Wat vind jij, Tom Poes?'

Maar Tom Poes was al in de auto geklommen, die daar nog steeds stond en reed in volle vaart in de richting van de stad.
Ik ga nog eens in dat mooie kantoor van Bul Super kijken! dacht hij. Misschien vind ik daar iets!
Het was toch wel erg toevallig, dat Hieper en Super ook films wilden gaan maken, toen heer Bommel dat plan had. Er zit iets achter maar ik weet niet wat! En toch zou ik Tom Poes niet zijn, als ik er niet achter kwam!

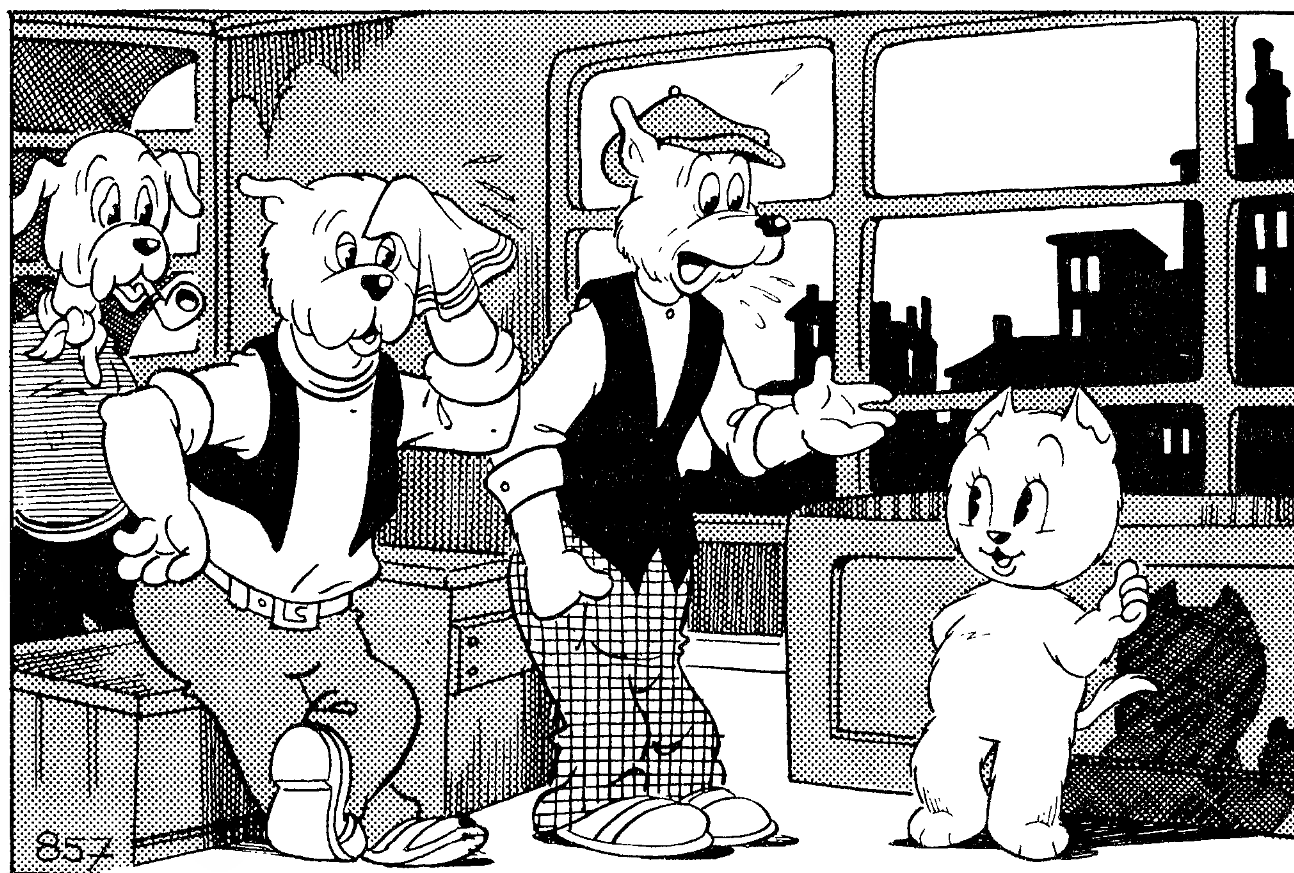

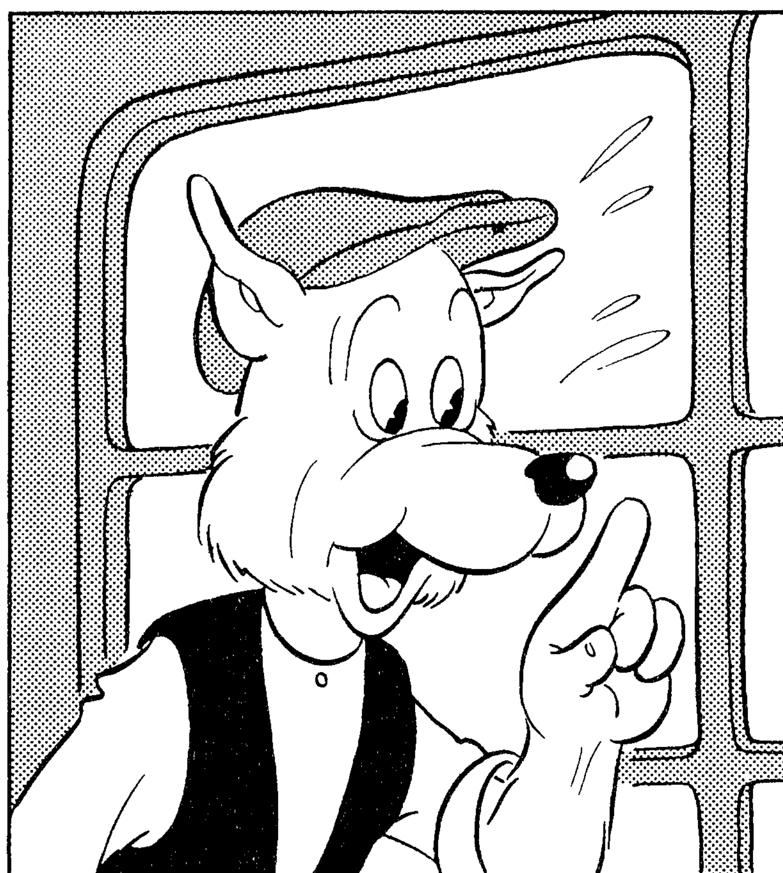
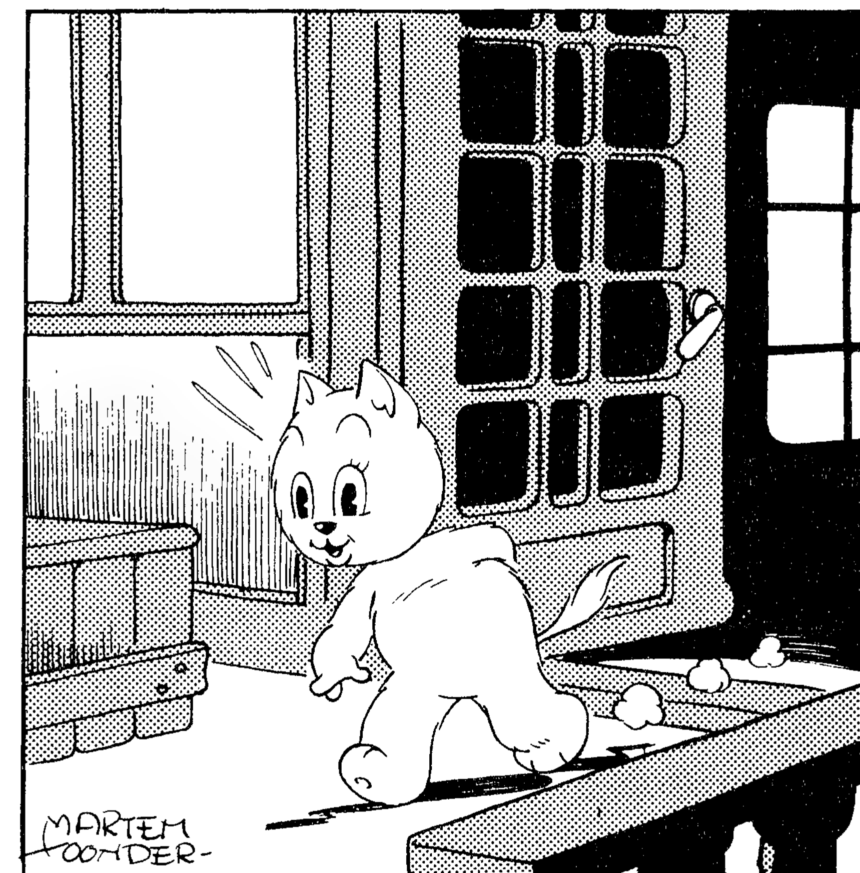
Tom Poes liep het grote gebouw binnen, dat er nu erg verlaten uitzag en kwam in de geweldige kamer, waarin Bul Super hem en heer Bommel had ontvangen.
Maar, tjonge, wat was die veranderd!
De kleden waren opgeraapt, de meubels waren weg en een paar werklieden waren bezig grote kisten weg te dragen.
Ze zijn hier aan het verhuizen! dacht Tom Poes. Dat is vreemd! Daar moet ik meer van weten! Waar zijn alle meubels heen gebracht? En wat zit er in die kisten? Waarom gaat Bul Super ergens anders zijn kantoor inrichten? Daar moet ik het mijne van hebben!
Tom Poes wachtte, totdat de verhuizers de kamer uit waren en liep toen op een van de kisten af. Hij maakte het deksel open en keek wat er in zat.
Dat is iets vreemds! dacht Tom Poes. Een soort harmonica van hout! Wat kan dat zijn? Ik hoop, dat die werklieden lang genoeg wegblijven, want ik ga deze kist weer uitpakken. Ik begin dit een erg vreemd kantoor te vinden!

Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes begon de kist uit te pakken. Maar dat viel niet mee.
Hij is nu wel flink en sterk, maar erg groot van stuk is hij nu eenmaal niet en daarom kostte het hem heel wat zweetdruppeltjes, voordat hij klaar was.
Toen de houten harmonica eenmaal op de grond stond, werd het gemakkelijker. Hij paste en mat en trok en schoof en na een poosje begon hij in de gaten te krijgen, wat het worden moest.
Nu, je kunt op de tekening zien, wat Tom Poes uit de kist had gehaald.

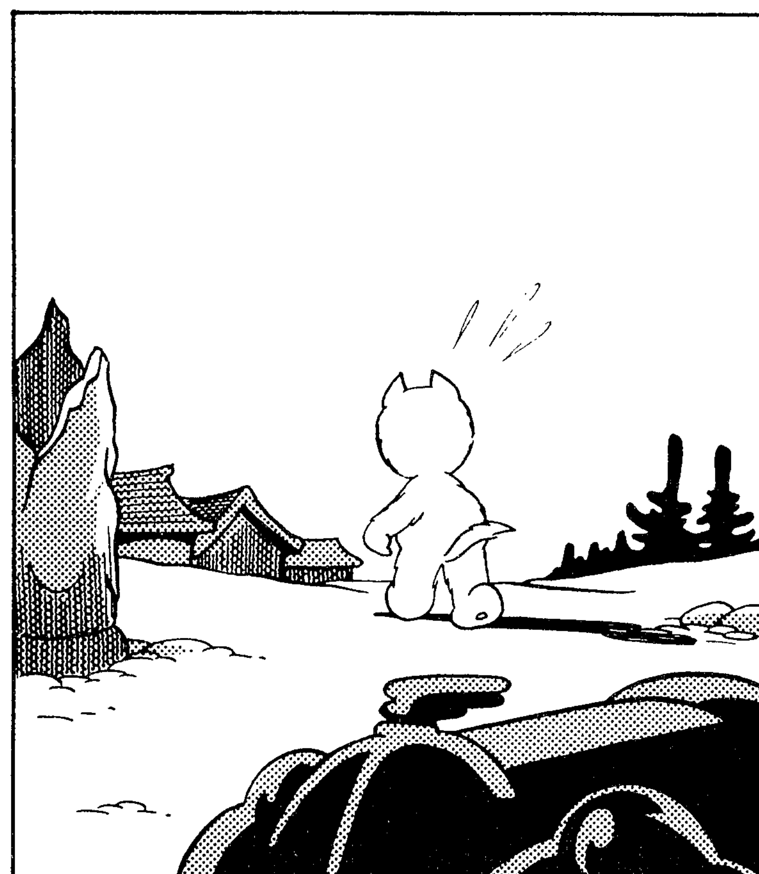
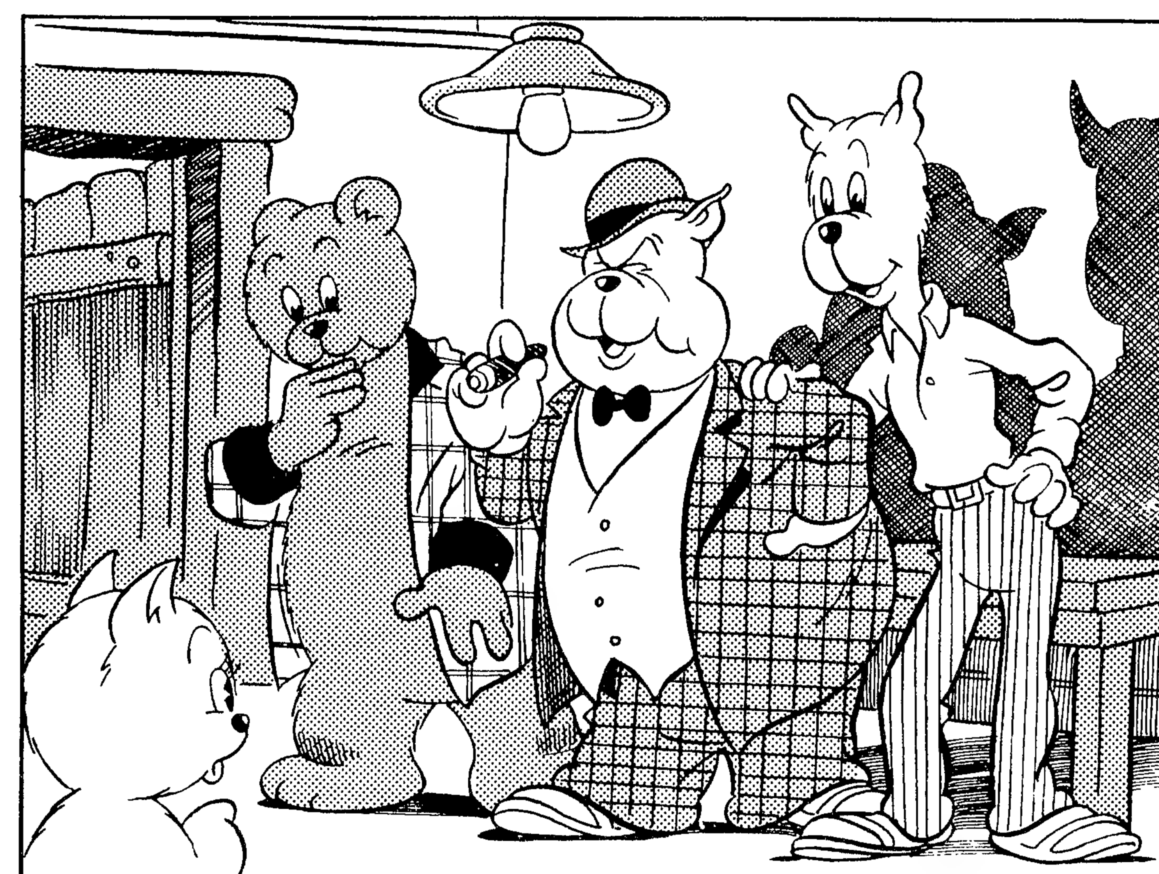
Het was het mooie grote bureau waarachter Bul Super had gezeten met de twee telefoons aan zijn oren!
Dat is me wat moois! dacht Tom Poes.
Dat hele prachtige bureau bestaat uit dunne houten schotjes, je kunt het opvouwen en in een kist doen en weg is het! Natuurlijk wel erg handig, maar erg deftig is het toch niet! Nee, je zou zo zeggen, dat het allemaal opschepperij was. Het lijkt wel duur, maar het is goedkoop! Het bevalt me niet, nee, die Bul Super is niet de man, voor wien hij zich uitgeeft! En wie pakt nu zijn bureau in een kist?...

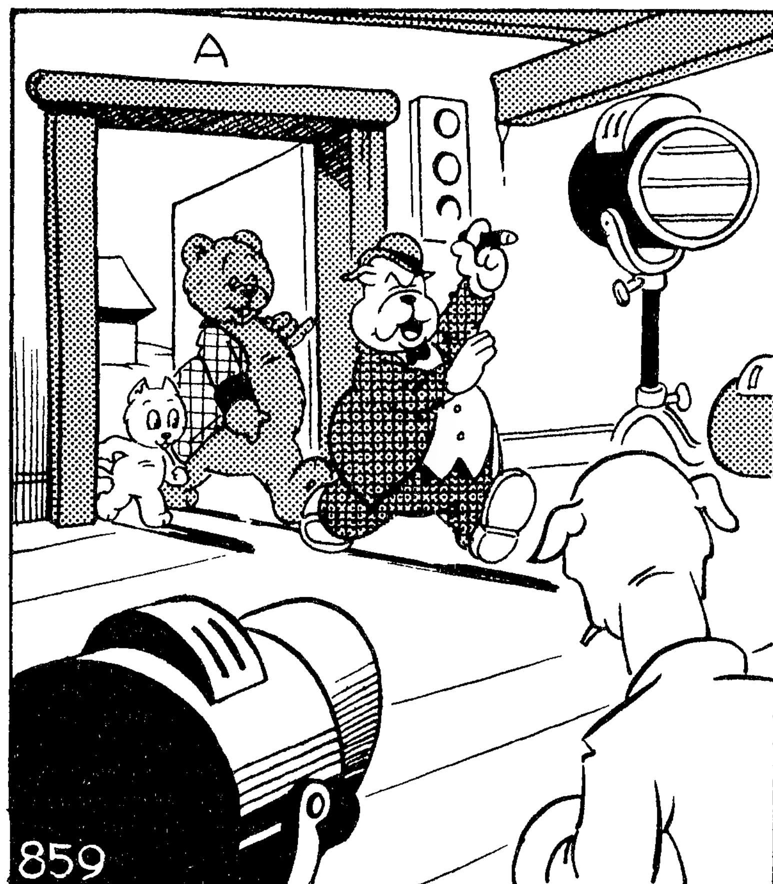

De drie verhuizers kwamen terug om nieuwe kisten te halen, maar toen ze het bureau zagen staan werden ze een beetje boos.
'Wat is dat nou?' vroeg een van de mannen. 'Wij pakken de zaak in en jij pakt de zaak weer uit! Wat moet dat? Zoek je soms herrie, jochie? Dacht je soms, dat wij dat werkje voor ons plezier doen? Waarom hebbie dat bureautje uitgepakt?'
'Neem me niet kwalijk!' zei Tom Poes. 'Ik wist niet, dat het een bureau was! Ik wilde eens kijken wat het worden moest en daarom heb ik het in elkaar gezet. Waar brengt u die meubelen eigenlijk naar toe? Wie heeft zo'n bureau uitgevonden?'
'O, dat's wat anders!' zei de man.
'We zijn van de Harmonica-Meubelverhuur Onderneming! Bij ons kan je alle soorten meubelen en huizen en hutten huren voor een dag of voor een week! Allemaal opvouwbare spullen, meheer! Wilt u soms een opvouwbaar huisje huren? We brengen het waar u het hebben wilt en zetten het voor u in elkaar!'
'Vandaag niet,' zei Tom Poes. 'Maar als ik het goed begrijp, had meneer Super al deze meubelen dus van u gehuurd?'
'Juist,' zei de verhuizer, 'meheer Bul Super!'
'Nu weet ik genoeg!' zei Tom Poes, terwijl hij wegliep. 'Dank u wel!'

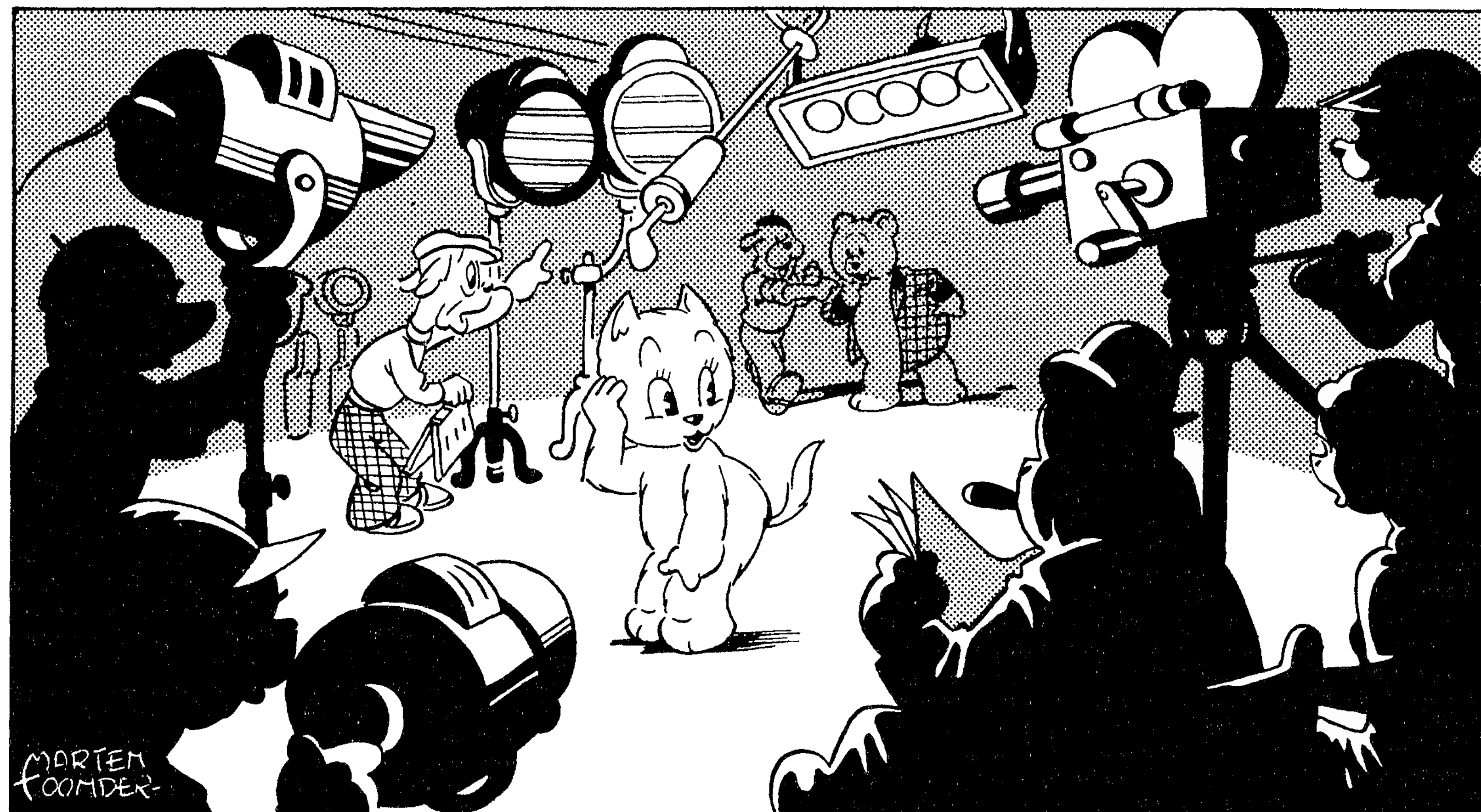

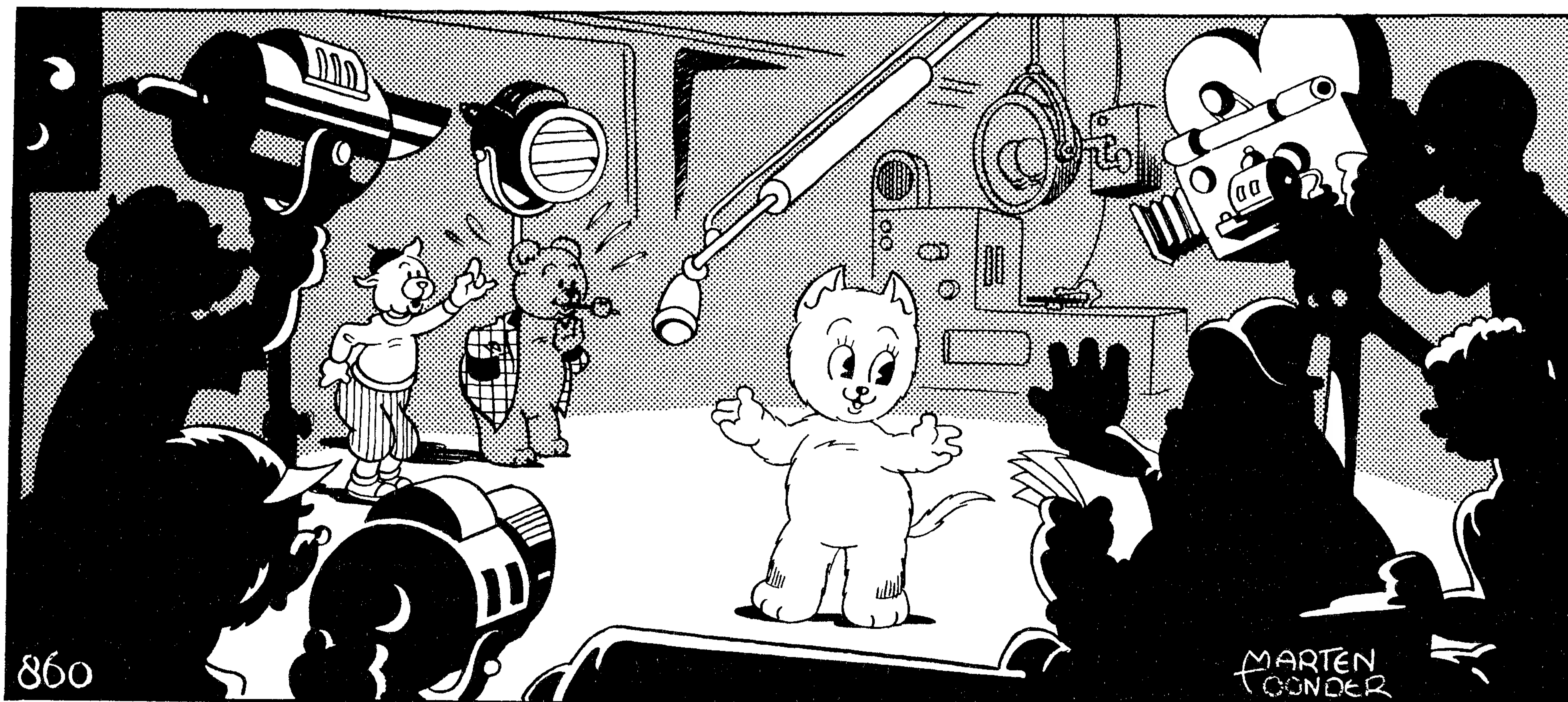
Tom Poes stapte weer in de auto en reed terug naar het landgoed. Het is een rare boel! mompelde hij.
Dat kantoor was dus niet eens van Bul Super! Hij had die kamers natuurlijk voor een dag of zo gehuurd en er meubelen van die Harmonica-onderneming in gezet! Daardoor leek het net alsof hij een grote zaak had! En ik wil wedden, dat hij het hele dorp dat hij hier gebouwd heeft, ook maar gehuurd heeft. Het is allemaal opschepperij! Maar waarom doet hij dat allemaal? Wat wil hij toch op dat land van heer Bommel? En waarom gaat hij nu ook films maken? Want dat wil hij toch wel, geloof ik.
Hij heeft lampen en camera's en alles...
Het is een vreemde boel, ik begrijp er niets meer van...
Tom Poes liep in diep nadenken de directiehut binnen, waar Bul Super nog steeds met heer Bommel en Boris Knoeisky aan het praten was.
'Aha!, daar is Tom Poes!' zei Super. 'Je komt net op tijd! We gaan een proefopname van je maken! Ten slotte moeten we eerst eens weten of je gezicht geschikt is voor de film.
Kom mee, jongens! We gaan naar de opnamehal!'

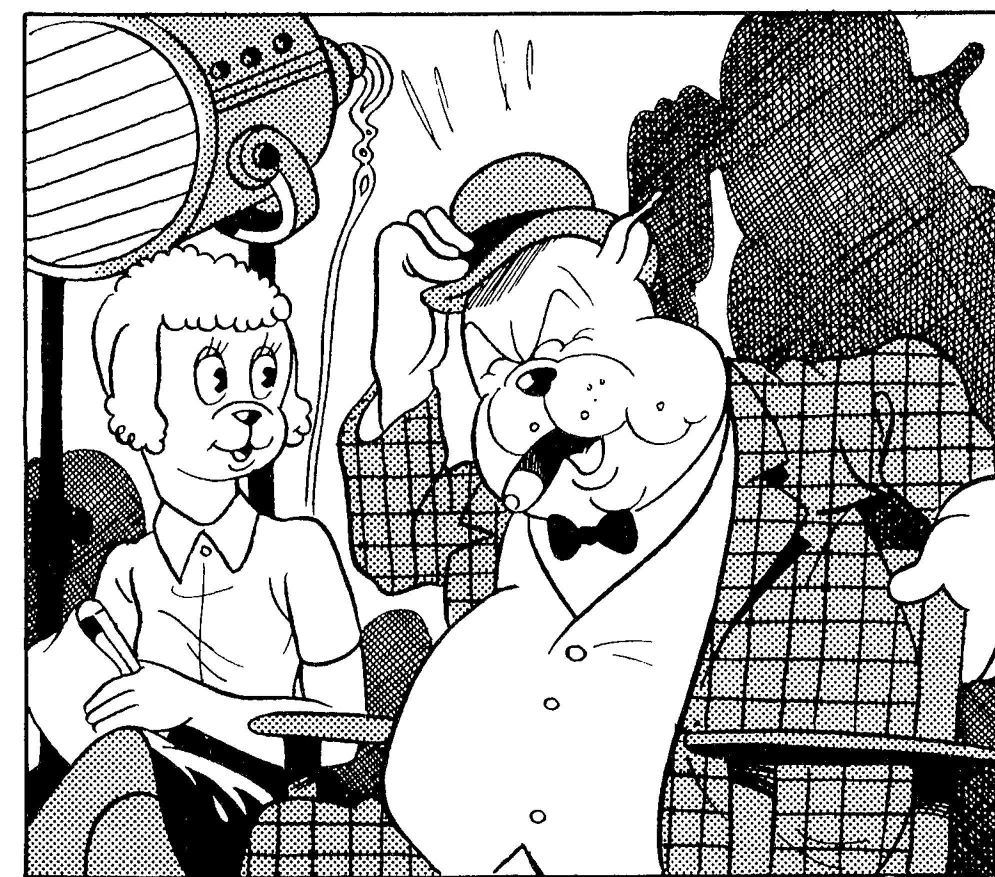

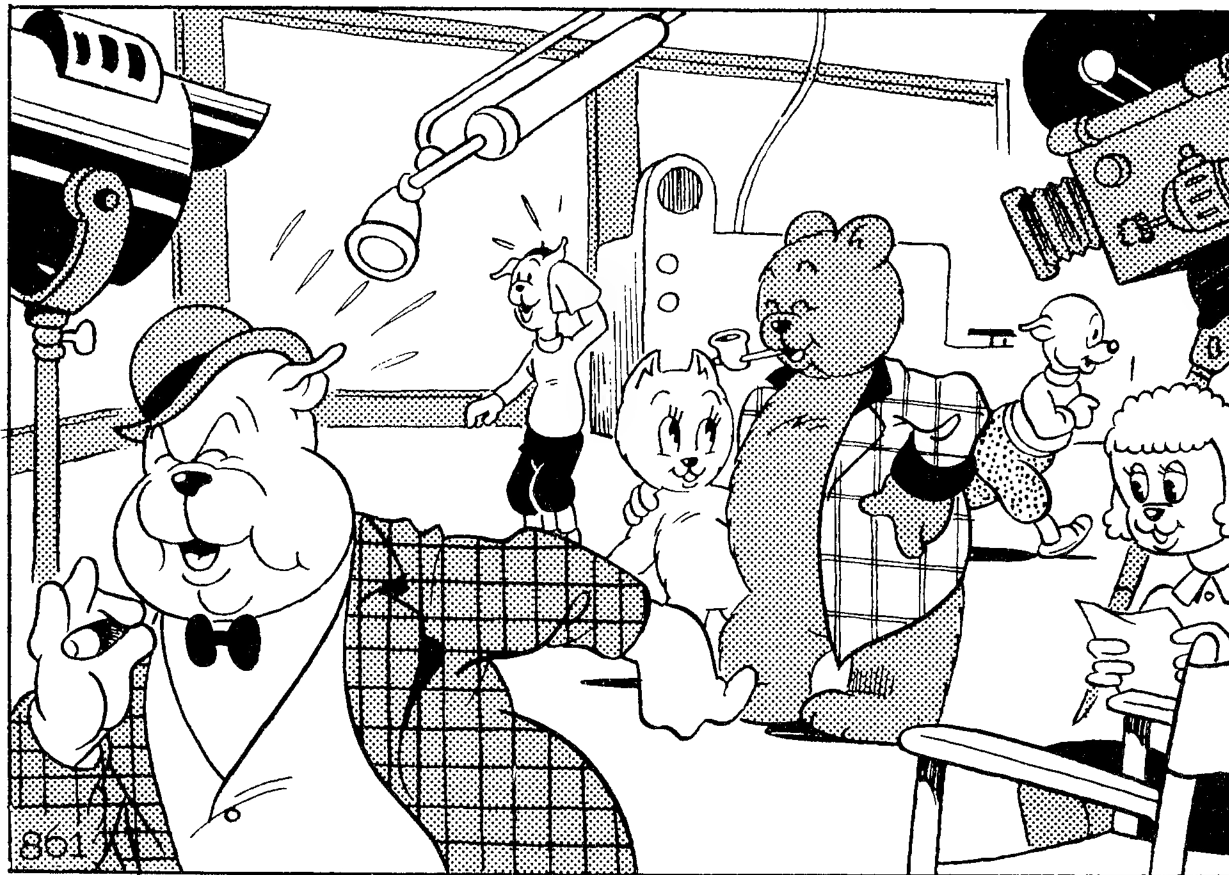

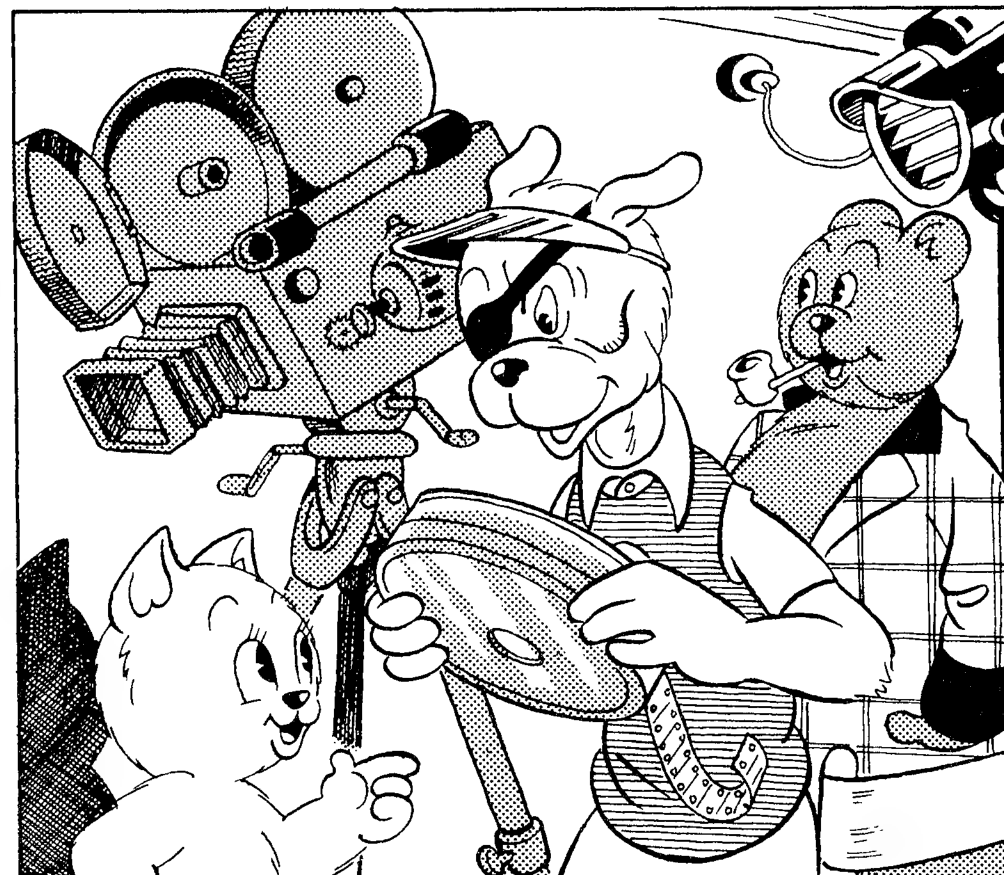
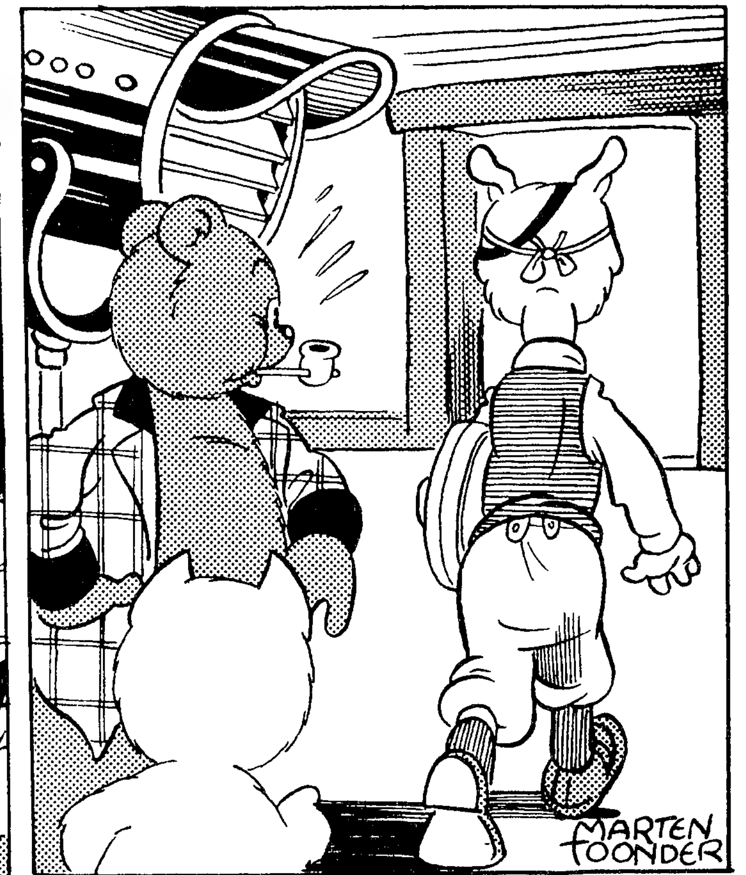
Bul Super liep met grote passen voor heer Bommel en Tom Poes naar een van de grootste houten huizen en stapte binnen. 'Hallo daar!' riep hij.
'Laat gauw alles in orde maken voor een proefopname!
De dubbel omgebouwde Lorro-prul-camera is daar wel geschikt voor, en zet ook de geluidsinstallatie in elkaar!
Een stuk of tien Saturnus lampen met super-koolspitten zal wel genoeg zijn! Vlug een beetje! ik heb maar een half uur de tijd!'
Nu, er werd gehold en gedraafd, uit alle hoeken en gaten doken werklieden op met toestellen en lampen, er werd geroepen en geschreeuwd, Tom Poes werd heen en weer getrokken, er werden allerlei soorten grote lampen op hem gericht, totdat hij haast smolt van de hitte en eindelijk riep een van de mannen, die een soort klep voor zijn ogen had:
'Klaar, baas! We kunnen draaien!'
'Goed,' zei Bul Super, die op een klapstoel naast de camera was gaan zitten. 'Let op, Tom Poes! Blijf daar staan, trek een vriendelijk gezicht, zing een lied, het geeft niet wat en draai je dan langzaam om. Goed begrepen?
Vooruit dan maar, we beginnen!'

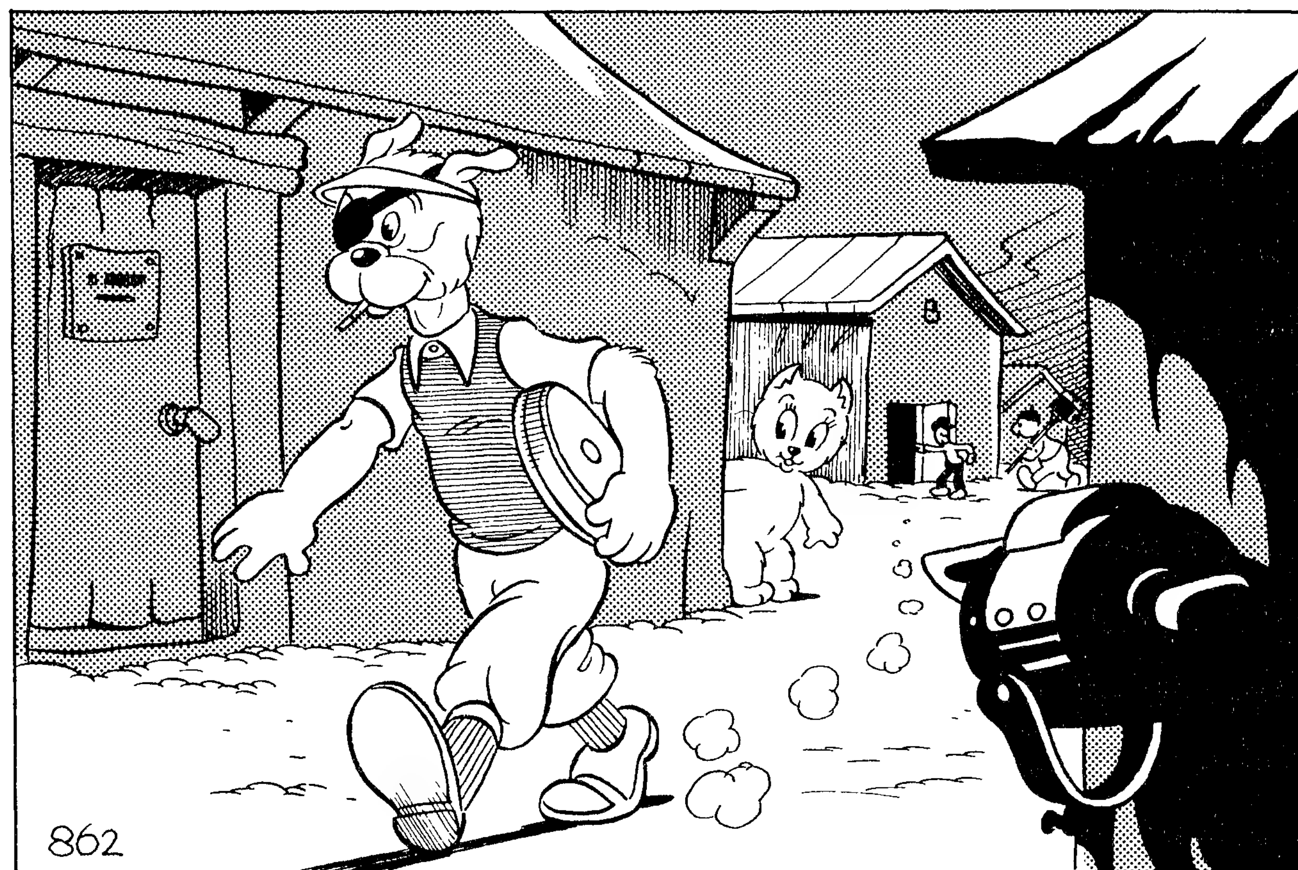
'We gaan beginnen!' riep Bul Super. 'Is alles klaar?'
'De camera loopt!' riep een man met een zonneklep voor zijn ogen.
'Stilte dan!' brulde Bul Super. 'Draaien!'
Ja, daar stond Tom Poes nu. Hij keek eens verbaasd om zich heen en hij voelde zich een beetje verlegen, want al heeft hij nu ook al heel wat avonturen beleefd, dit was toch wel weer heel iets anders voor hem, zeg nu zelf. De grote lampen schenen hem vlak in zijn gezicht, overal om hem heen stonden mannen naar hem te kijken, vóór hem stond de camera, die zacht zoemde en hem strak aanstaarde en boven zijn hoofd hing een microphoon, die elk geluid van hem opving. Toen zag Tom Poes, dat Bul Super ongeduldig naar hem wenkte en hij begreep, dat hij iets doen moest.
'Ahum!' zei Tom Poes en keek zo vriendelijk als hij kon een paar keer in het rond, terwijl hij hard nadacht om een goed vers te verzinnen, dat hij zou kunnen zingen. Maar zingen kan hij niet erg goed en daarom begon hij tamelijk vals een lied, dat hij van Wal Rus had geleerd:
'Een bord vol snert en een vat vol rum, Joho! Dan ben ik in mijn noppen, dan ben ik in mijn hum!'
'Stop!' riep Bul Super, terwijl hij zijn hoed afnam. 'Dat is magnifiek! Dat is genoeg!'

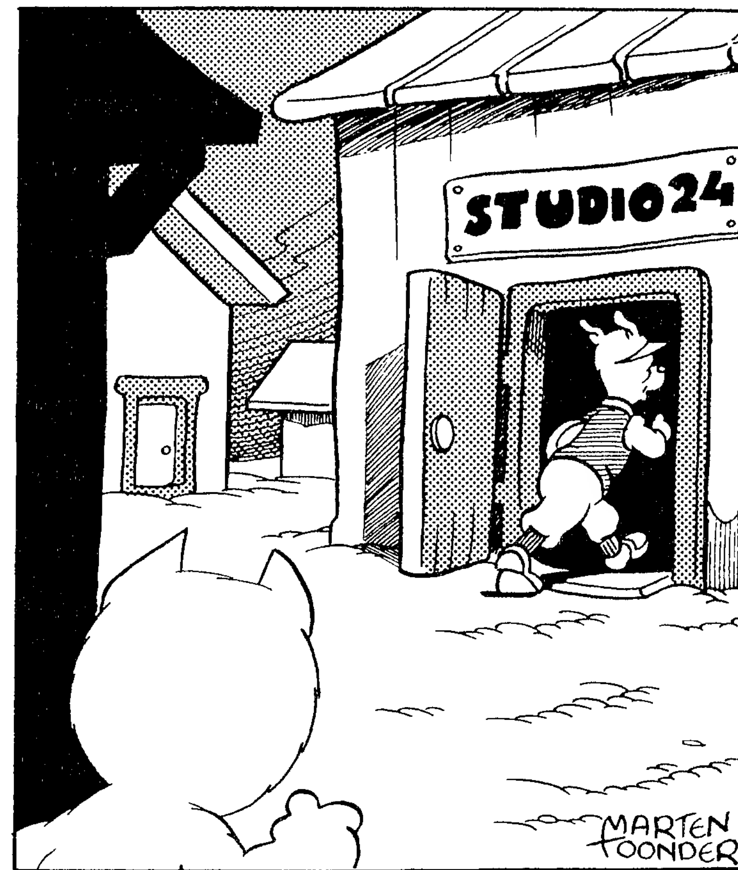

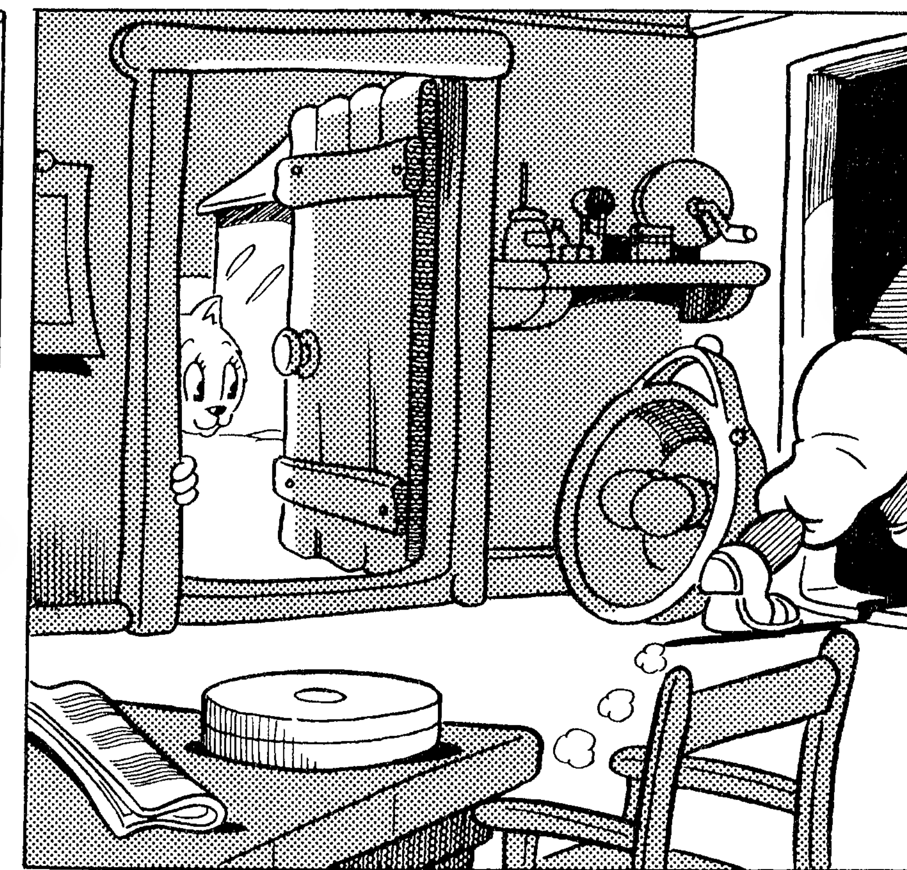

'Prachtig!' riep Bul Super, 'uitstekend! Een schitterende filmstem! Een ontdekking! Brillant! Het is genoeg voor vandaag!'
Hij stond op en liep met een tevreden glimlach en grote passen weg. De grote lichten werden uitgedaan en het gewone licht weer opgedraaid en alle mannen begonnen druk heen en weer te lopen om de boel op te ruimen.
'Het was prachtig, Tom Poes!' zei heer Bommel. 'Brillant! En nu weet ik meteen wat een regisseur doet! In een stoeltje zitten en bevelen geven! Net iets voor mij, jonge vriend, zeg nu zelf!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Het was helemaal niet prachtig, want ik kan niet zingen!'

De man, die achter de camera had gestaan, haalde intussen een grote trommel uit het toestel en liep daarmee langs hen heen naar de deur.
'Zit daar nu de film in?' vroeg Tom Poes. 'De film, waar ik op sta, bedoel ik?'
'Ja!' zei de man, 'dat gaan we nu ontwikkelen en dan kun je jezelf morgen op het doek zien!'
Toen liep hij met grote passen verder.
'Dat wil ik wel eens zien, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Ik wil zien hoe ze dat doen met zo'n film. Ik ga achter hen aan!'
Tom Poes ging dus achter den camera-man aan en nu moet je opletten, want nu begint het verhaal nog vreemder te worden!

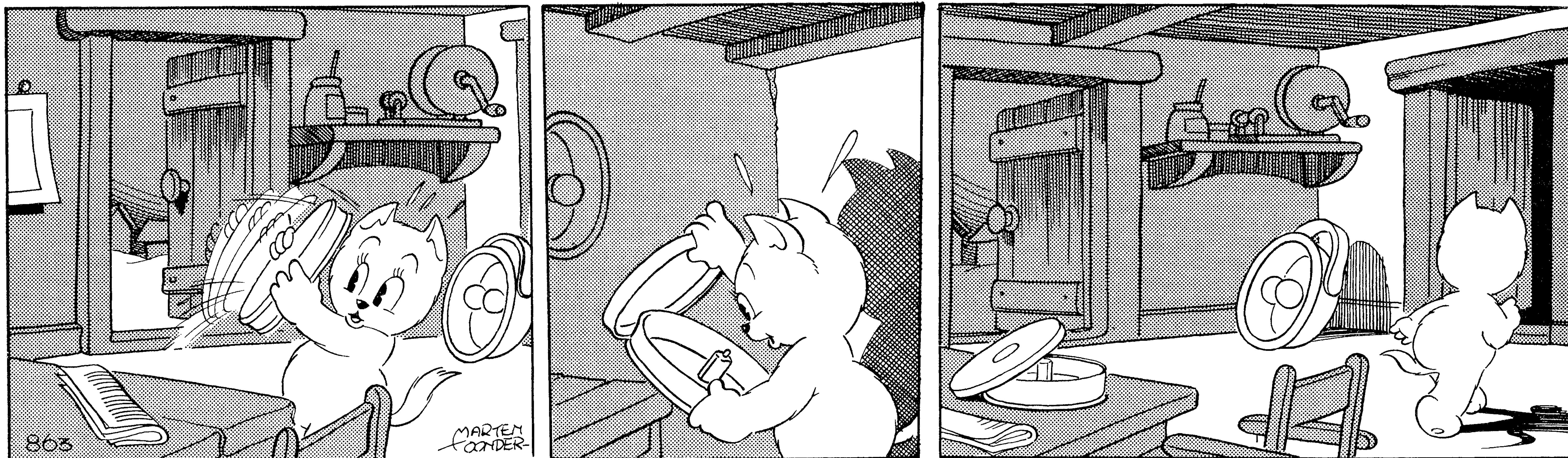

Tom Poes sloop dus in de vallende schemering achter den vlug voortstappenden camera-man aan, maar hij zorgde er voor, dat die hem niet in de gaten kreeg.
Ik wil wel eens zien, wat hij met die film gaat doen! dacht Tom Poes. Wanneer het waar is, wat ik denk, dan heb ik over een paar minuten een mooi bewijs!
Intussen was de camera-man met de filmtrommel in één van de hutten verdwenen en Tom Poes, die steeds op een afstand was gebleven, holde nu vlug naar voren om te zien wat de man doen ging.

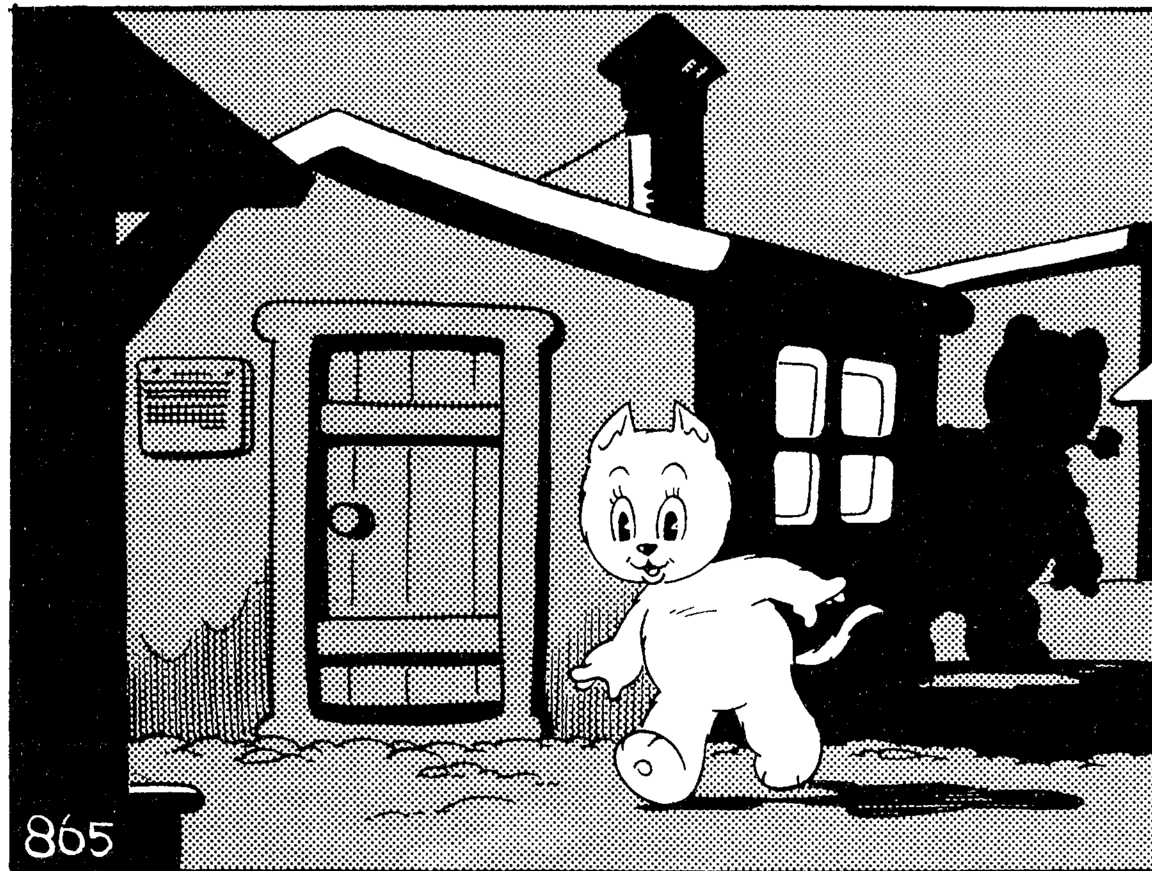
Nu, zo te zien was alles heel gewoon. Toen Tom Poes om een hoekje van de deur keek, zag hij dat daar binnen een paar kleine vertrekken waren, die in elkaar liepen. In een hoek stond een grote lamp, op een plank daarboven stond een pot filmlijm en wat dozen en om zo te zien was het de plek, waar films verknipt en aan elkaar geplakt worden. De camera-man intussen, had de trommel met de film op tafel gelegd en verdween in een donker kamertje er naast.
Dit is een mooie kans om de inhoud van die trommel eens te onderzoeken! dacht Tom Poes. Ik wil wedden, dat ik weet wat er in zit!

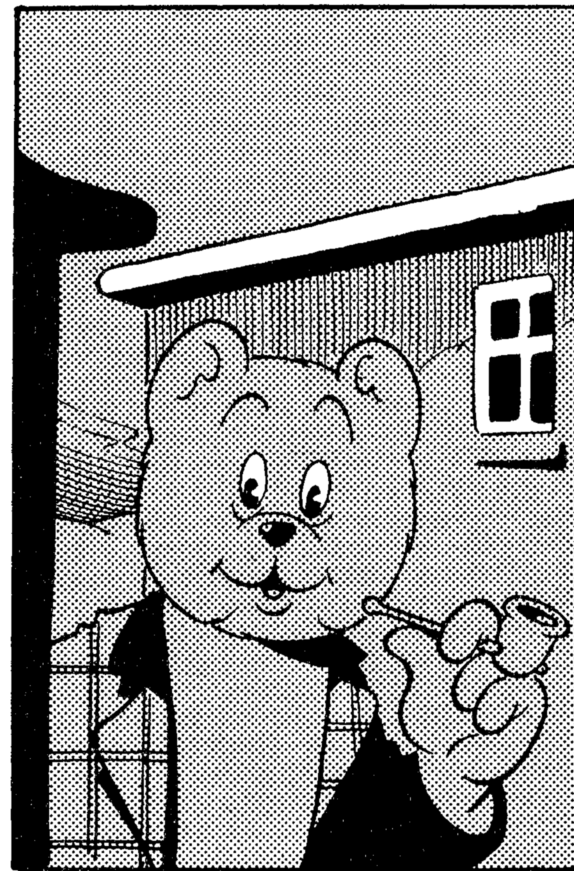
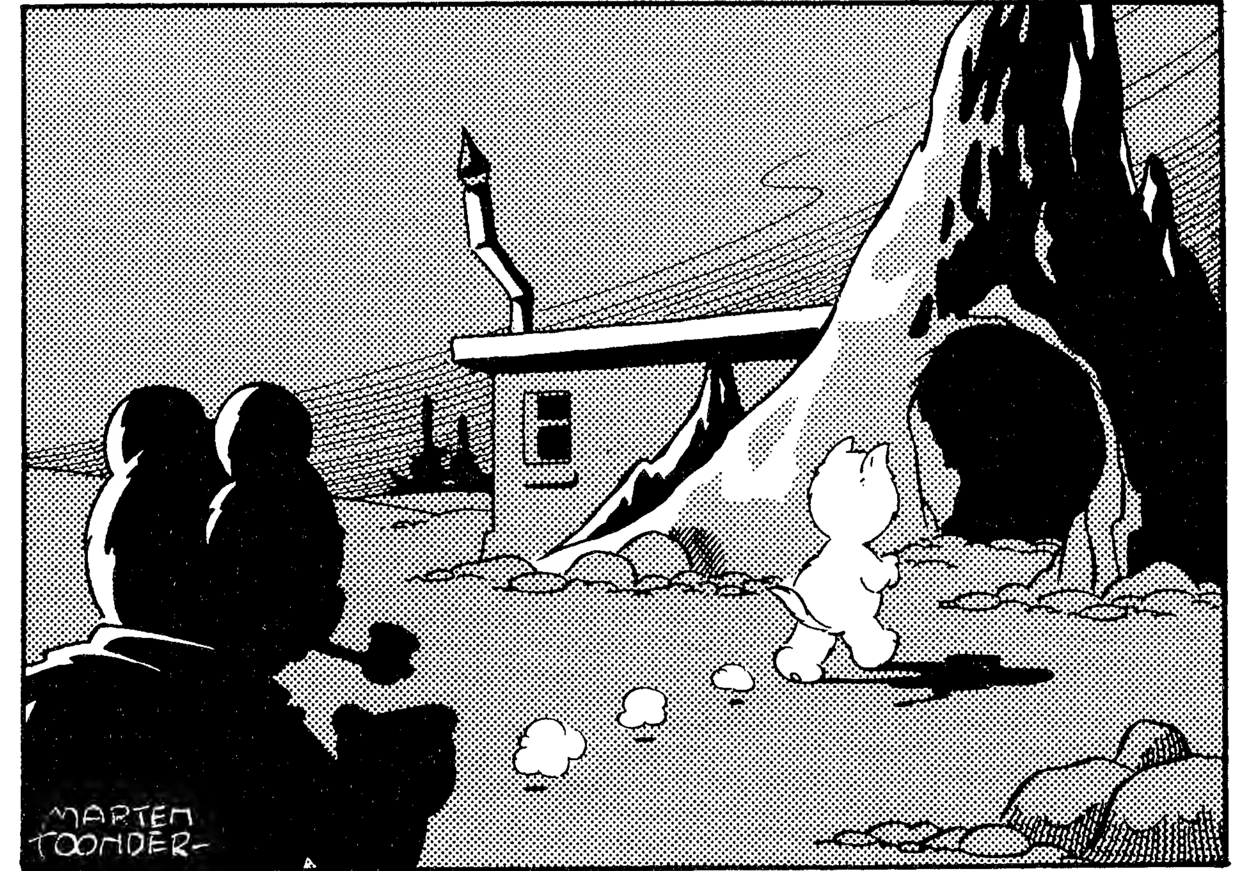

Tom Poes sloop dus op zijn tenen de hut binnen, die de cameraman daarnet ingegaan was en liep recht op de tafel af. Daar aangekomen keek hij voorzichtig om zich heen. Er was niemand te zien. In het donkere vertrek er naast klonk zacht het geluid van stemmen en één van die stemmen was van den cameraman.
Als hij daar aan het praten is, blijft hij nog wel even weg, dacht Tom Poes. Wanneer ik vlug ben, kan ik net even zien, wat er in deze filmtrommel zit!
Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes pakte de doos van de tafel en schudde haar voorzichtig heen en weer.
Net wat ik dacht! mompelde hij en rukte het deksel er af. Nu weet je misschien wel, dat je bij foto's en films altijd op moet passen dat er geen licht bij komt, zolang het niet ontwikkeld is. Daarom was het ook erg vreemd wat Tom Poes deed. Doordat hij het deksel er afhaalde, zou elke film, die er in die doos gezeten had, helemaal bedorven zijn. Maar er zat geen film in die doos! Er zat niets in!
Net wat ik dacht! mompelde Tom Poes. Ze hebben helemaal geen opname van mij gemaakt! Allemaal bedrog! Ik ga eens luisteren naar wat die cameraman hiernaast te vertellen heeft!

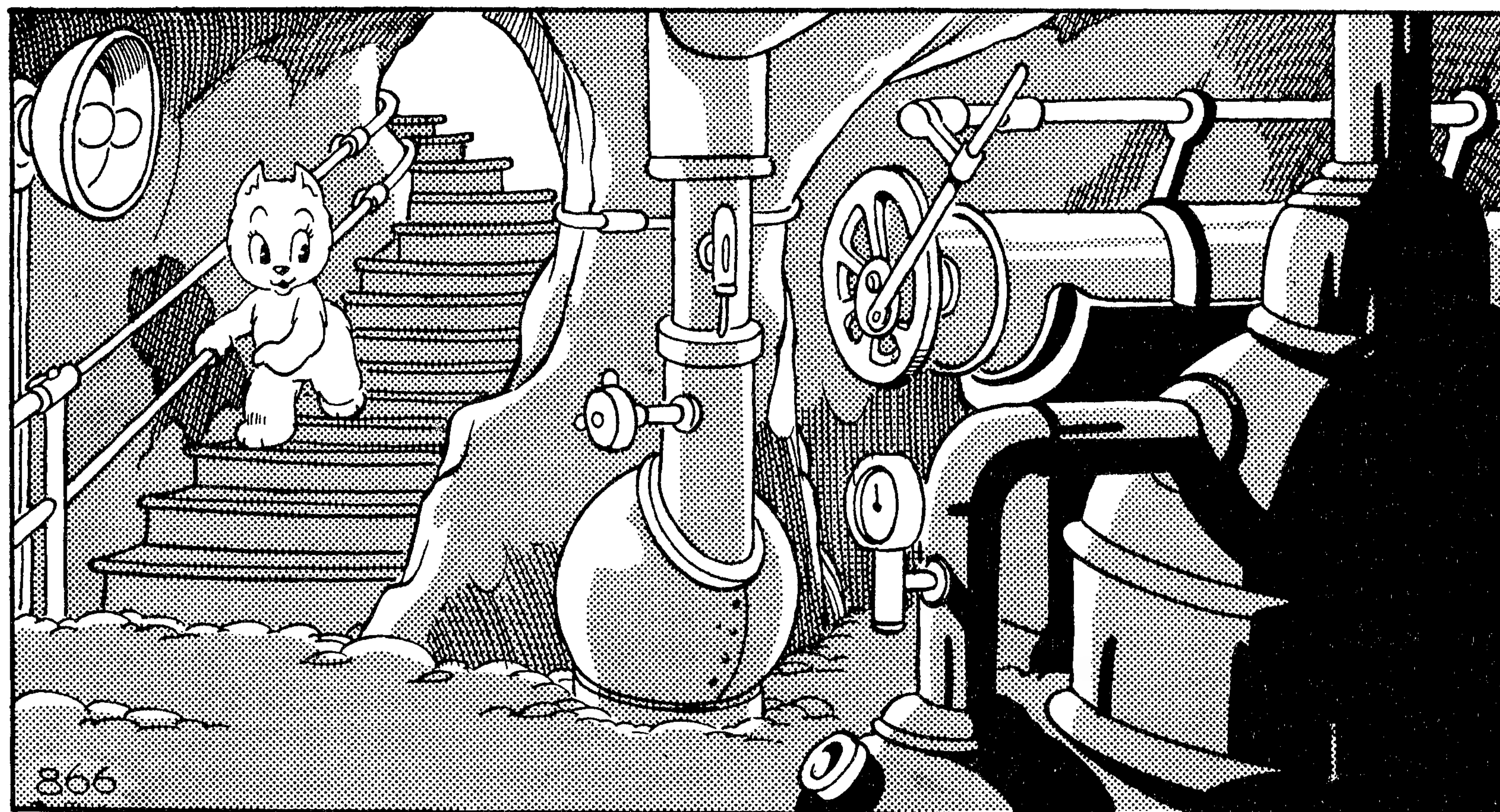

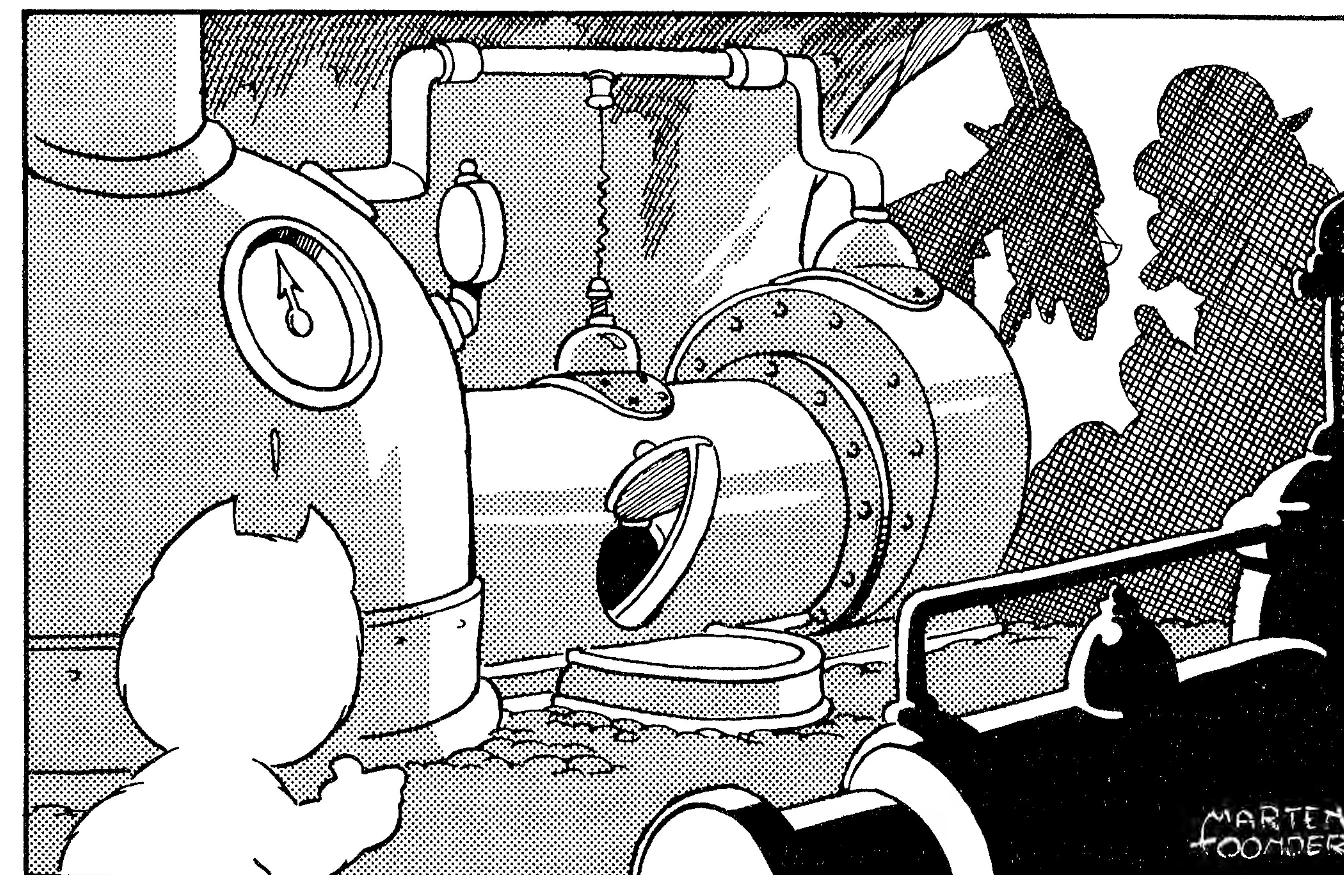
Tom Poes sloop dus voorzichtig naar het vertrekje naast de kamer en gluurde om een hoekje van de deuropening. De cameraman stond midden in een klein, donker kamertje dat langs alle wanden met rekken en flessen gevuld was. Aan een tafel zat Hiep Hieper en keek hem streng aan.
'Is de opname klaar?' vroeg Hiep Hieper. 'Ga je hem ontwikkelen?'
'Onzin!' zei de cameraman. 'Ik heb geen opname gemaakt, er zat geen film in de trommel! Zonde van de moeite en van de film, het is toch immers allemaal maar voor de schijn om die twee stommelingen koest te houden? Die dikke Bommel heeft helemaal niets in de gaten en die Tom Poes vindt het veel te leuk, dat hij voor de film mag spelen. Nee, het is tijd, dat we nu eens aan het echte werk beginnen! Is de grot al in orde?'
'Die is in orde!' zei Hiep Hieper. 'Vanmiddag toen jullie aan het filmen waren, hebben we de toestellen naar beneden gebracht en morgen kunnen we beginnen! Maar blijf nu nog even voorzichtig! Die twee kunnen ons alles nog bederven, als ze iets in de gaten krijgen!'

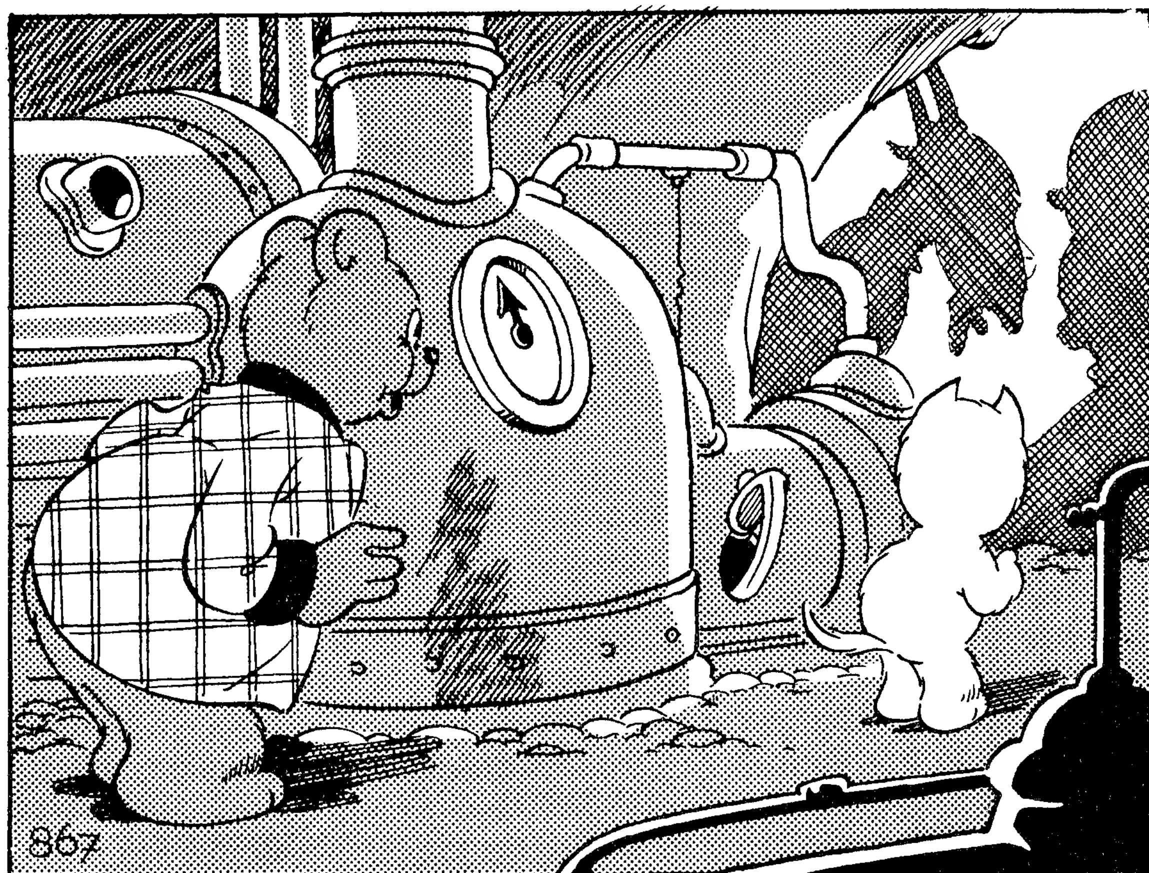
Aha! dacht Tom Poes, terwijl hij wegwandelde. In de grot zit het geheim dus. En omdat hier in de buurt maar één berg is, met een grot er in, hoef ik niet ver te zoeken. Ze denken dus, dat ik niets in de gaten heb... hm, dat zal hun leelijk tegenvallen. Alleen ben ik benieuwd, wat dat voor toestellen zijn daar in die grot... het moet wel heel belangrijk zijn, wat ze daar zoeken, want deze bedriegerij met die filmonderneming van harmonica-huizen is erg duur. Ik ga eens kijken!
Tom Poes liep dus met grote stappen door de duisternis van het verlaten filmdorp en hij had niet in de gaten, dat een donkere gedaante hem volgde.
Wel! mompelde de donkere gedaante. Als dat Tom Poes niet is! Wat loopt die hier nu te doen? Hij is erg ongezellig, vind ik! In plaats van dat hij nu eens prettig met mij over de film gaat praten, loopt hij hier bij nacht en ontij door het dorp. Hij is weer erg geheimzinnig; ik wil wedden dat hij iets van plan is! Maar ik ga hem na, dat is vast!
Die donkere gedaante was natuurlijk niemand anders dan heer Bommel, die zich op z'n eentje wat liep te vervelen en die nu achter Tom Poes aan, naar de grot sloop...

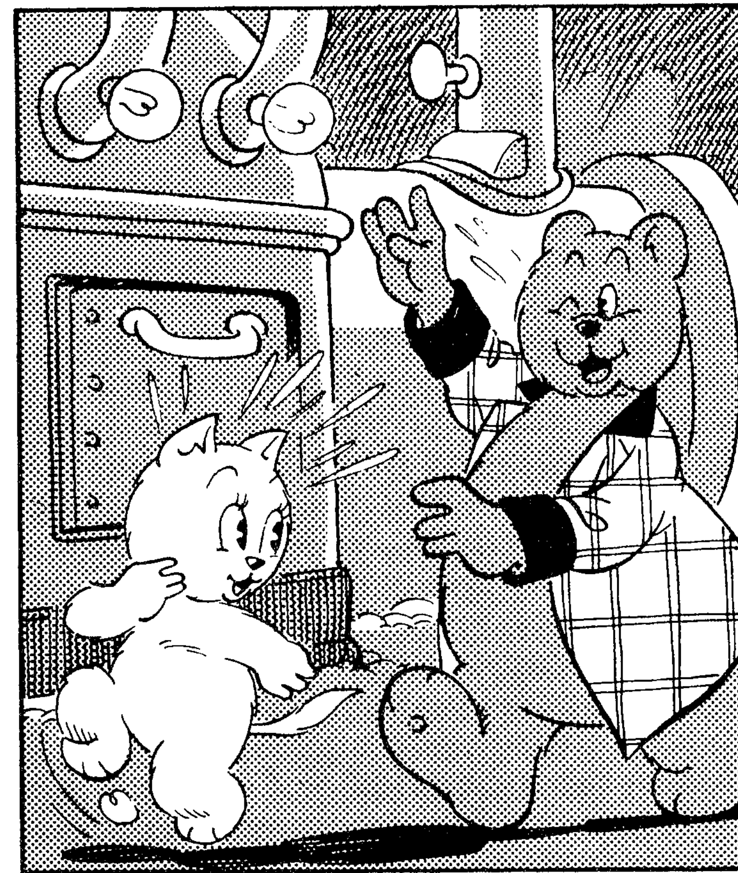

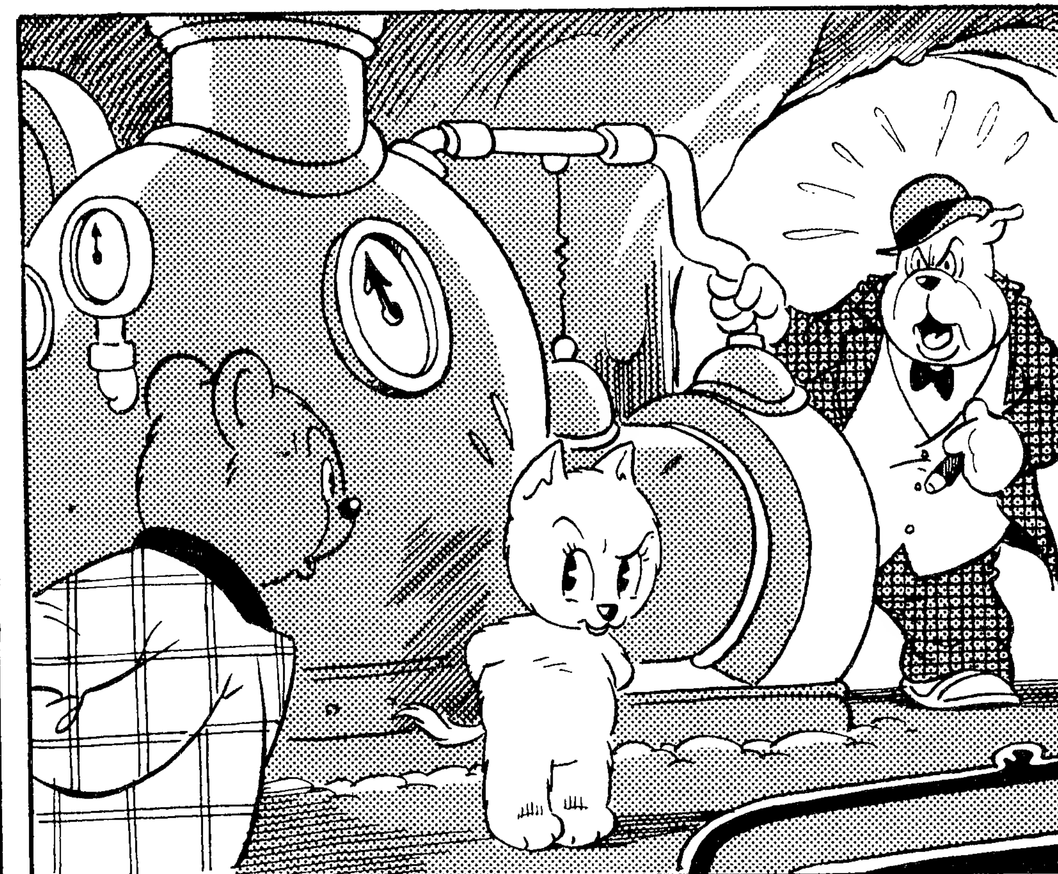

Tom Poes had helemaal niet in de gaten, dat hij door heer Bommel gevolgd werd. Héél voorzichtig was hij de grot ingeslopen zonder iemand of iets tegen te komen.
Hé, dat is vreemd! dacht hij. Ik hoorde toch duidelijk, dat Hiep Hieper het over toestellen had! En hier staat niets! Of zou hij soms een andere grot bedoeld hebben? Maar wacht... daar is een gat in de grond.. en daar loopt 'n trap naar beneden!
Ja, de grot ging hier naar beneden, en toen Tom Poes de trap afsloop, kwam hij in een onderaardse spelonk terecht, die vol stond met vreemde, grote toestellen en machines.

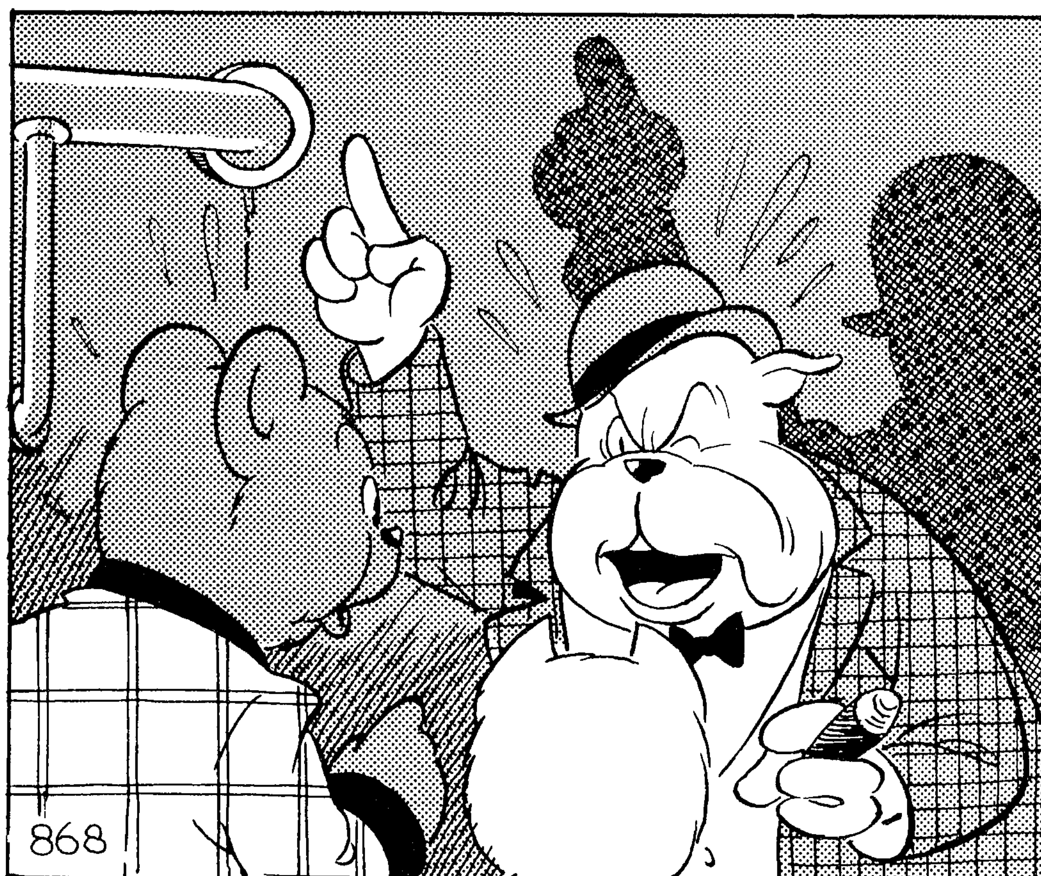
Hm! zei Tom Poes bij zichzelf, als dit allemaal voor de film is hebben ze het mooi gedaan! Je zou zo zeggen, dat dit echte machines zijn! Veel echter dan het bureau van Super!
Op dat moment zag hij achter in de grot iets bewegen en toen hij zich omdraaide, zag hij de schaduw van twee personen, die verderop in de grot moesten zitten.
Tjonge!, dacht Tom Poes. Dat zijn Bul Super en Boris Knoeisky! Zouden die nu nog zitten te repeteren voor de Film? Dat gesprek moet ik afluisteren!

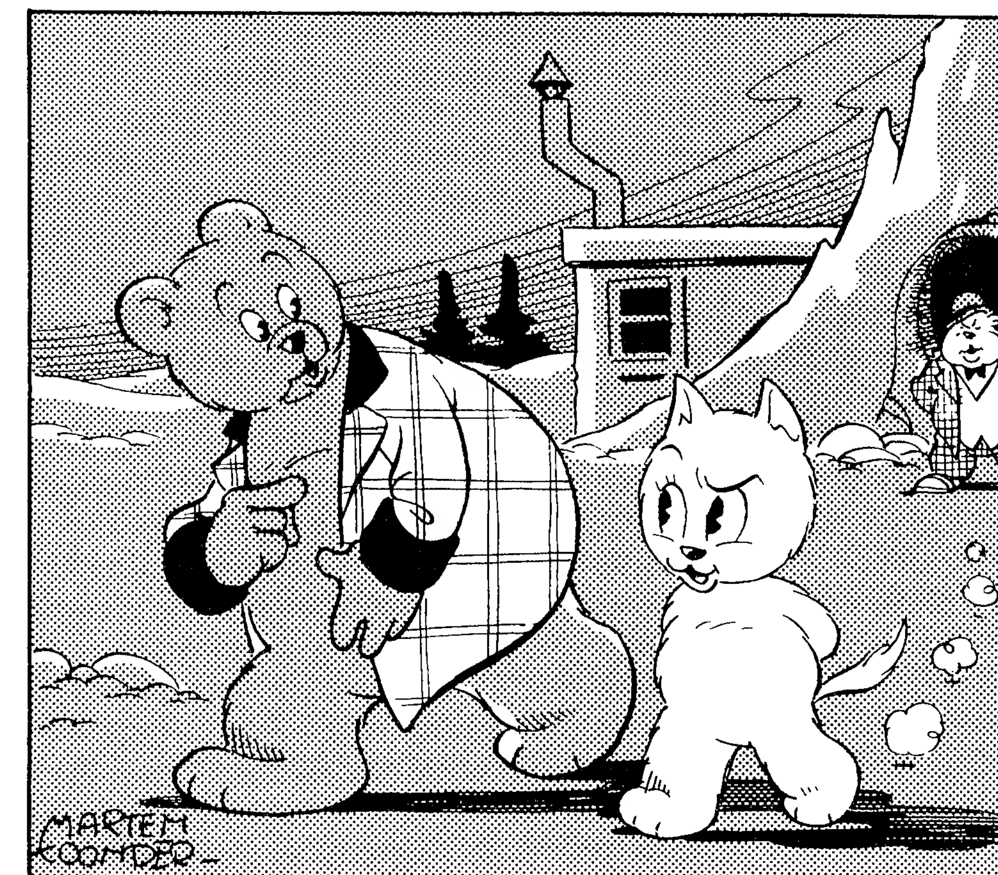

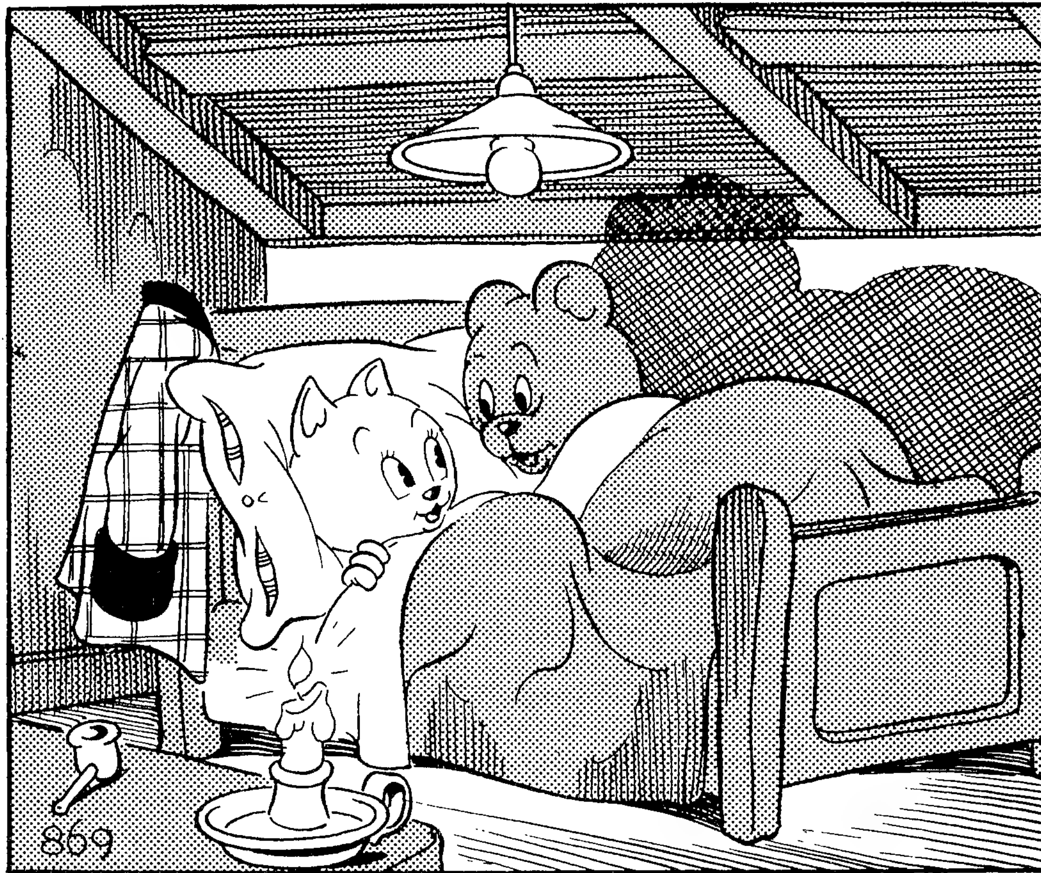

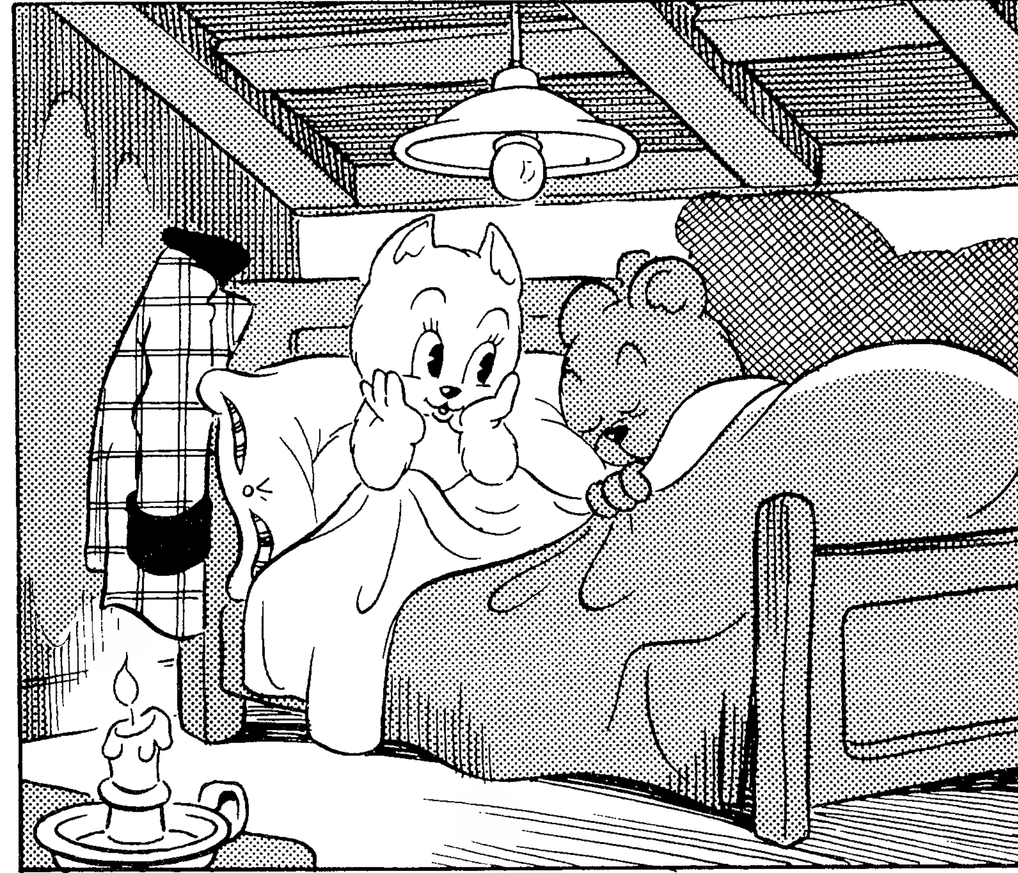
Tom Poes sloop wat dichterbij en gluurde om een hoek van één der machines.
'Je hebt het dus begrepen!' hoorde hij Bul Super zeggen.
'Morgenochtend beginnen we hier! Zorg, dat alle apparaten klaar zijn, dan zal ik zorgen dat er boven voldoende mannen zijn. De zaak moet vlug gebeuren, we hebben maar twee dagen!'
'In orde, in orde, goede vriend!' zei Boris Knoeisky met zijn Sickbock-stem.
'Verlaat u op mij!'
Intussen was heer Bommel naderbij gekomen.
'Hallo! Tom Poes!' riep hij, 'wat sta jij daar te doen? Ben je de décors aan het bekijken? Het ziet er goed uit, niet? Het is allemaal net echt! Ik zou...' Op dat moment verscheen Bul Super om de hoek, een verschrikkelijk kwade Bul Super.
'Wat moet dat?' brulde hij.
'Vooruit, verdwijn! Laat mij hier rustig repeteren met Boris Knoeisky!'
Hm! dacht Tom Poes. Nu werd het net interessant! Die heer Ollie stuurt nu toch ook altijd alles in de war!

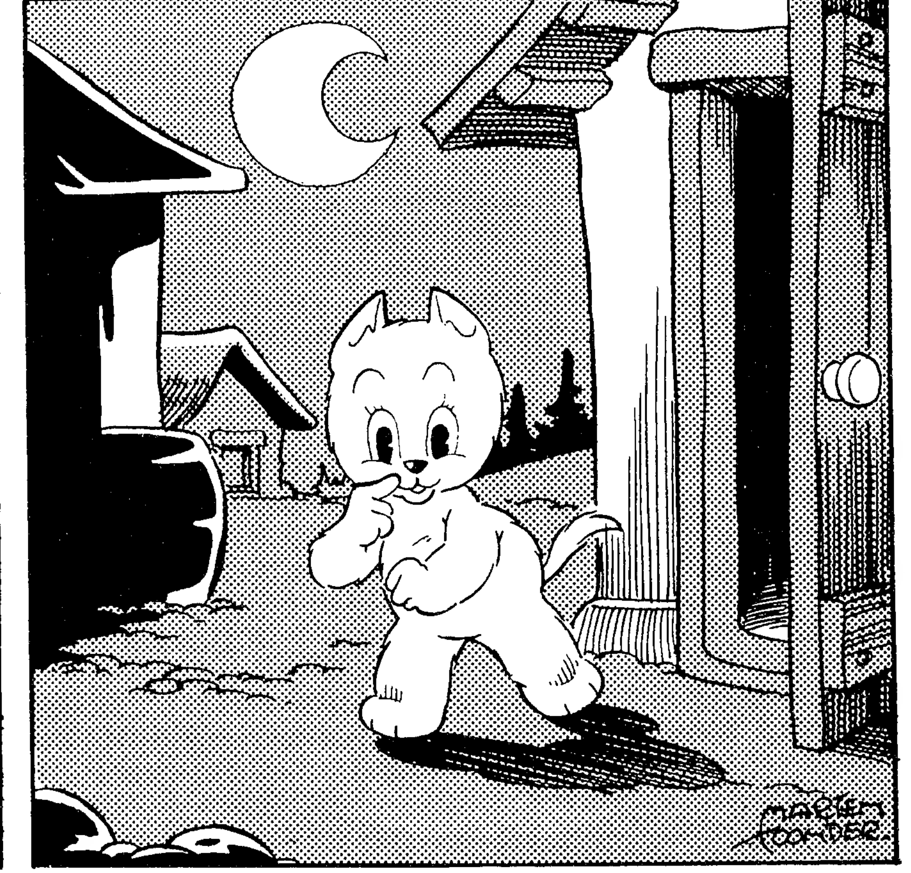

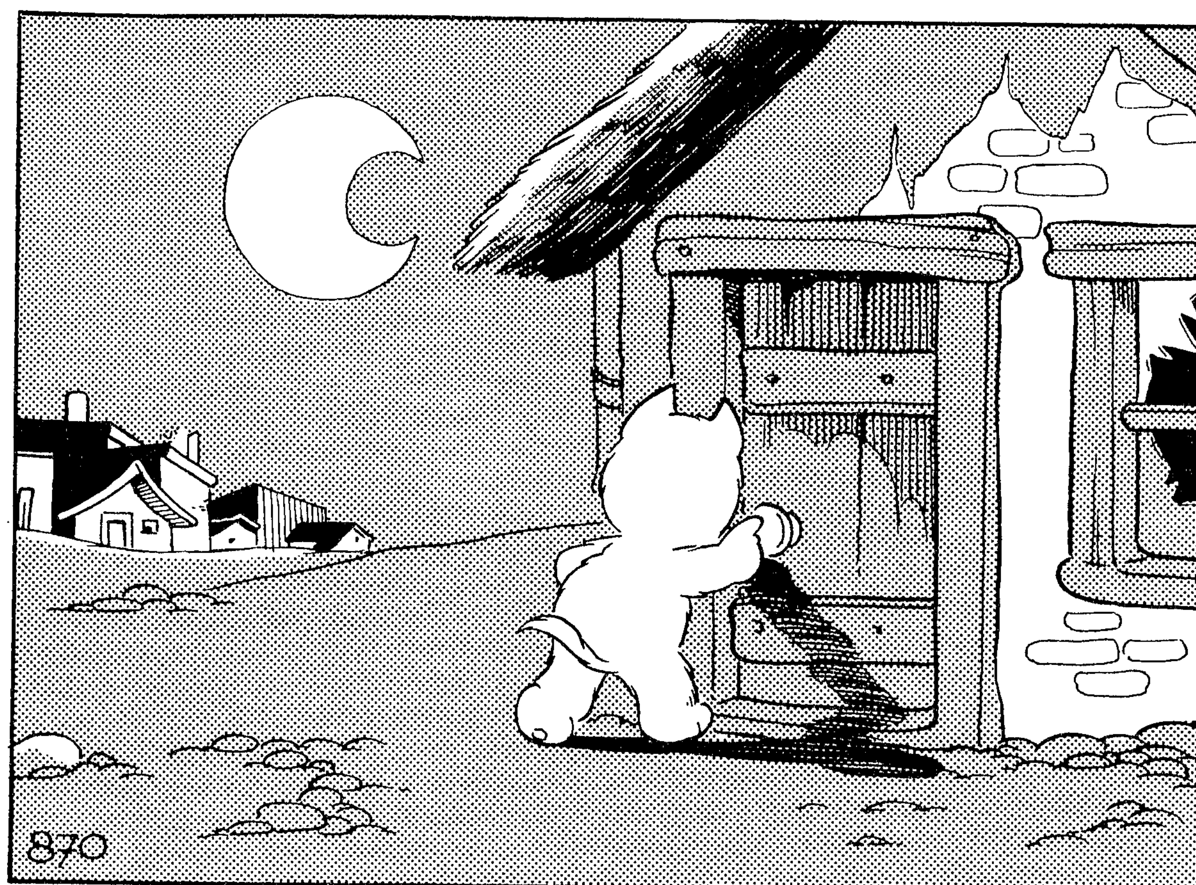
'Geef antwoord!' schreeuwde Bul Super.
'Wat komen jullie hier doen? Overbelichte-omgeknakte-stukken-mislukte-proefopname zijn jullie! Heb ik jullie gezegd dat je hier mag rondneuzen? Wie is eigenlijk de baas hier, ik of jullie? Eruit! Gauw!'
'Tut tut,' zei heer Bommel. 'U bent geen heer, heer Super! En de baas ben ik eigenlijk, want dit is mijn land! U hebt het alleen maar gehuurd om er een zaak mee te maken.'
'Ik zal... Ik heb een contract!' riep Super. 'Ik heb alle rechten! Vooruit, verdwijn of ik zal jullie bij je nekvel grijpen en eigenhandig naar buiten sleuren!'
'Kom mee, heer Ollie!' zei Tom Poes en trok hem mee de trap op en de grot uit.
'U hebt dit zaakje weer aardig in de war laten lopen. Net toen ik haast ontdekt had waar het eigenlijk over ging kwam U daar binnen en begon te roepen!'
'Ik begrijp je niet, Tom Poes,' zei heer Bommel. 'Dit gaat toch over het maken van films? Zit er dan meer achter? Wat bedoel je toch eigenlijk?...'

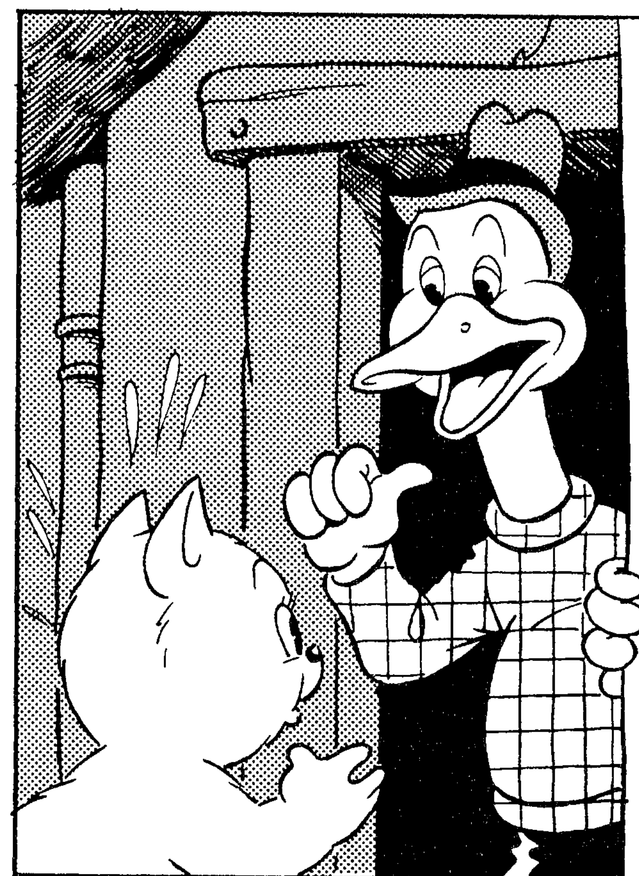
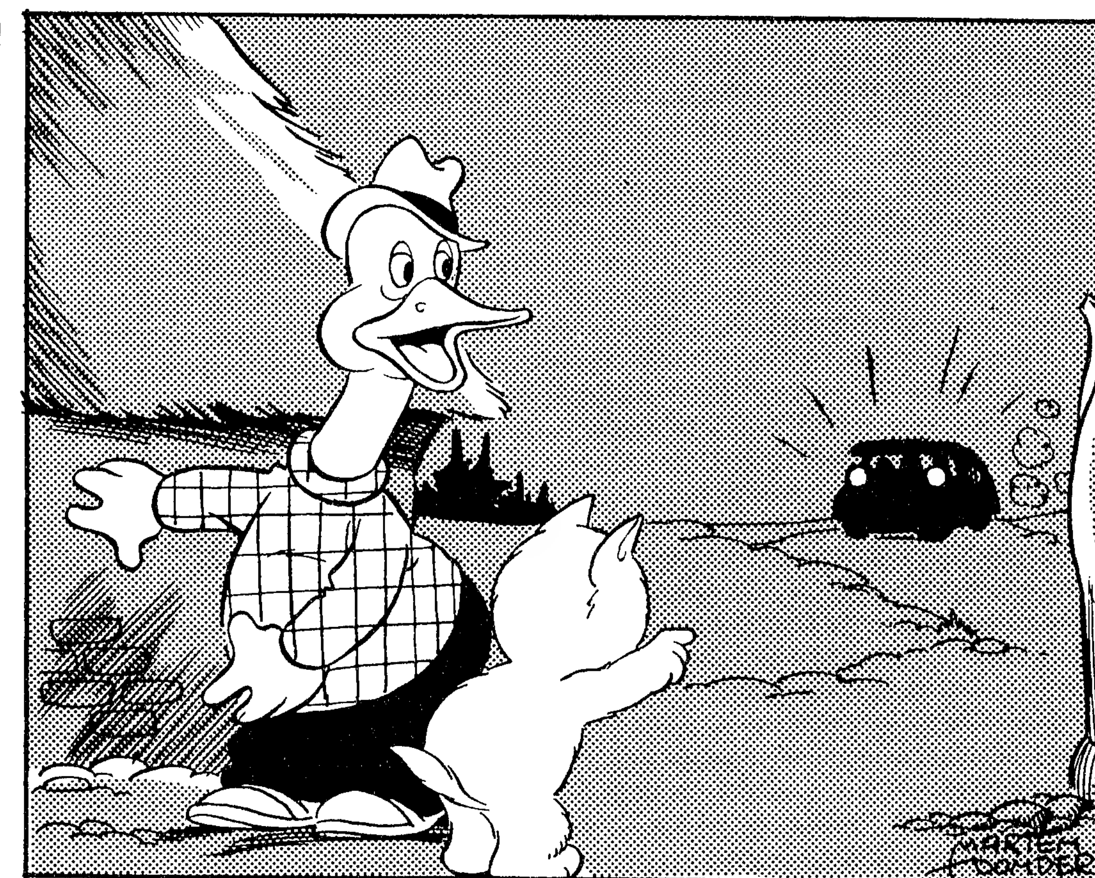

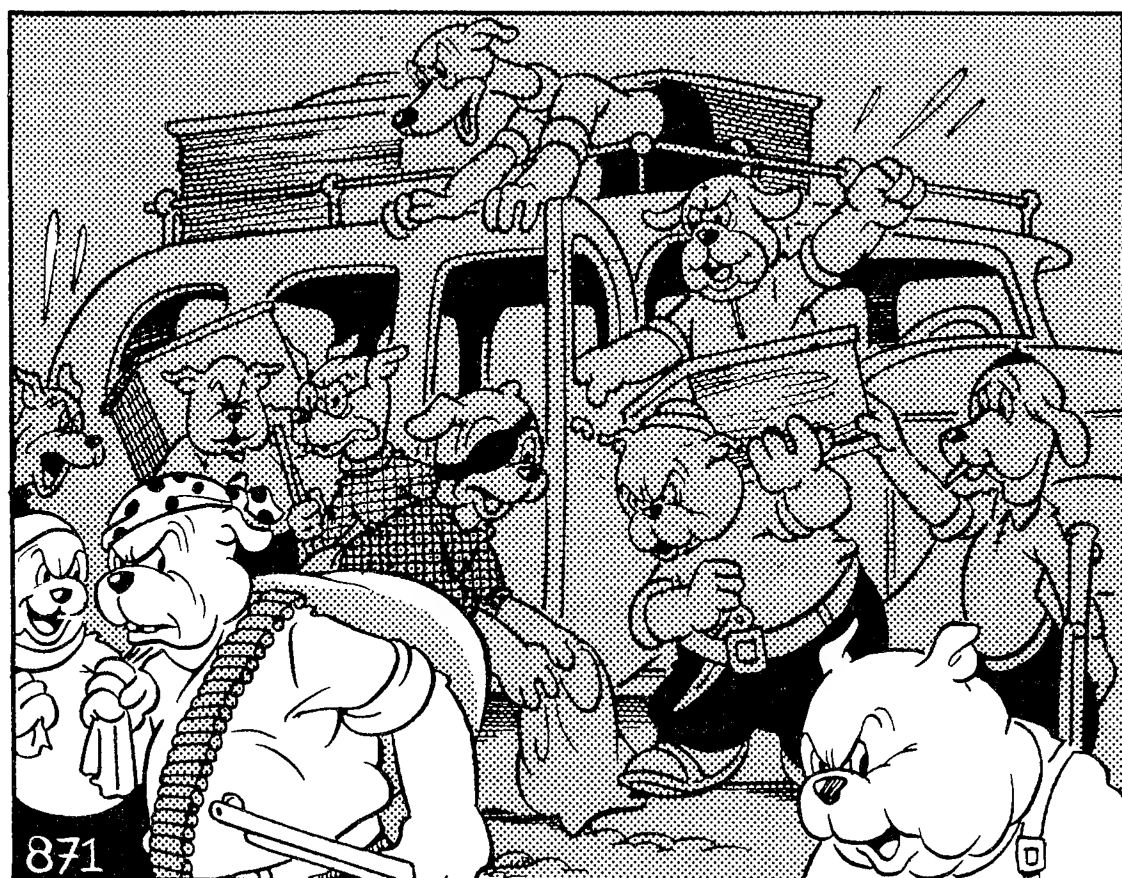

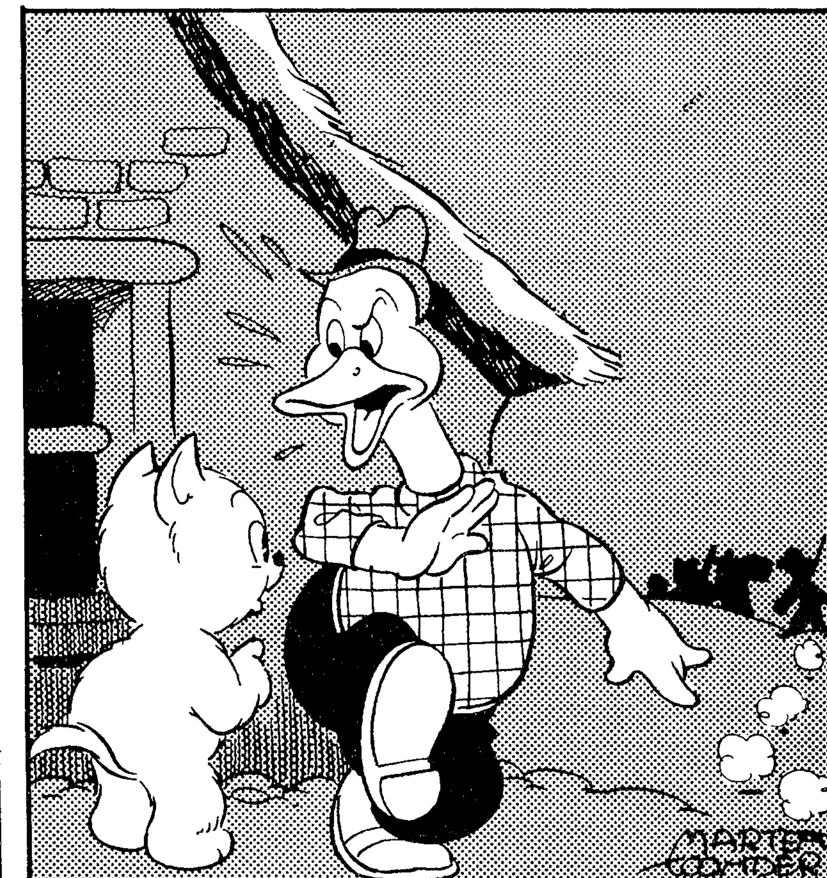
Tom Poes en heer Bommel gingen naar de hut, die hun aangewezen was om te kunnen slapen en ze lagen al gauw onder de wol.
'Ik begrijp je niet helemaal, Tom Poes!' zei heer Ollie klagend.
'Het is net alsof jij het maken van films geen leuk werk vindt!'
'Je doet maar geheimzinnig en je sluipt hier rond alsof je een avontuur op het spoor bent en laat mij overal buiten en we praten niet gezellig samen over films en zo... Ik had het me anders voorgesteld, jonge vriend! Op deze manier vind ik er niets aan. En dat is toch jammer want films maken is toch erg leuk werk? Er is toch niet iets vervelends of gevaarlijks bij? Ik had er me echt op verheugd, maar ik geloof dat het erg tegenvalt met jou er bij!'
Heer Bommel zuchtte nog een paar keer diep, toen deed hij zijn ogen dicht en viel in slaap, terwijl Tom Poes ging zitten nadenken.
Er moet iets gedaan worden! dacht Tom Poes.
Morgen wil Bul Super beginnen aan zijn plannen. Ik weet niet, wat dat voor plannen zijn, maar in orde zijn ze vast niet, daar heb ik een voorgevoel van! Wacht 's... slapen kan ik toch niet, ik ga Wammes Waggel eens opzoeken!

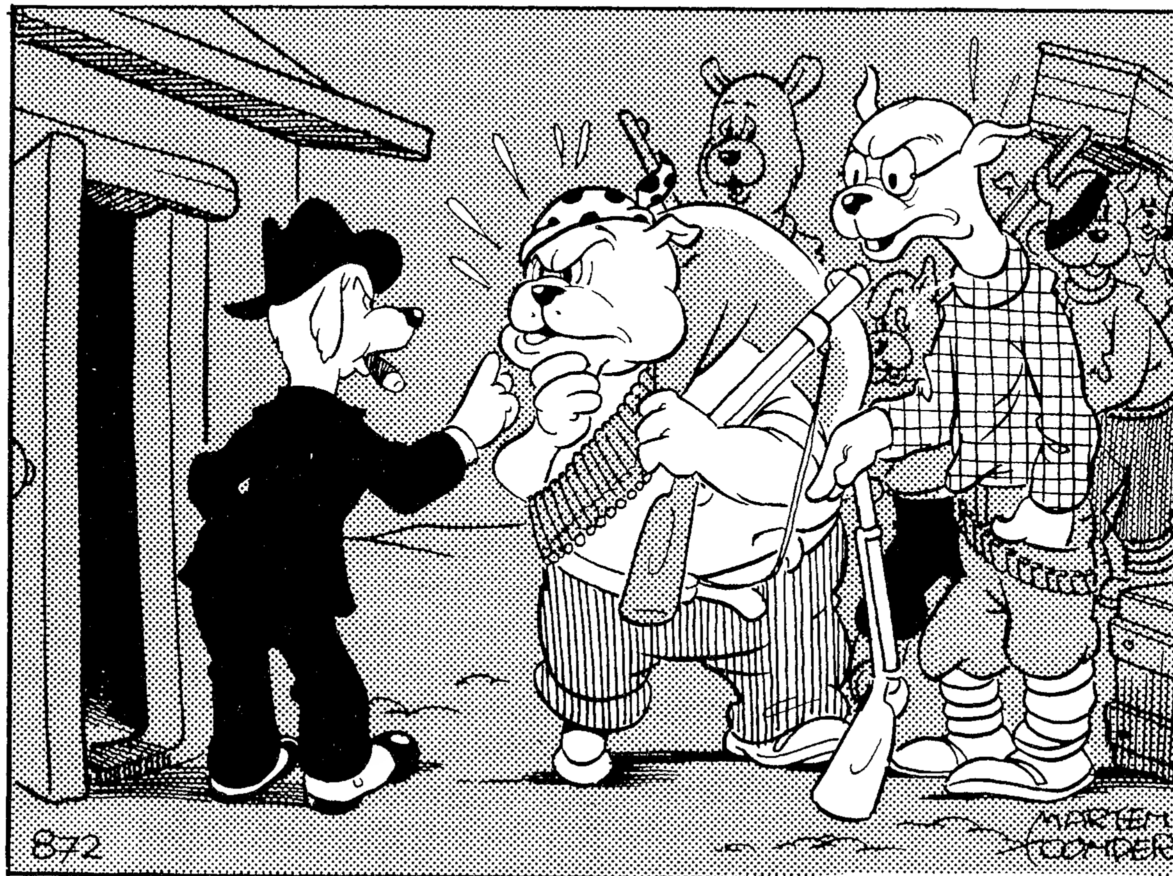
Tom Poes liep dus door de maneschijn naar de portierswoning van Wammes Waggel en klopte aan. ‘Wel, wel!’ riep Wammes toen hij opendeed.
‘Als dat Tom Poes niet is! Het is lang geleden dat ik je zag, maar ik vind het toch aardig dat je me eens komt opzoeken!
Kom binnen, kom binnen, dan kunnen we eens praten! Ik was net bezig om mijn kamer een goeie beurt te geven, kijk dus maar niet naar de rommel! Ga zitten, dan krijg je een suikerklontje van me!’
‘Nee, dank je wel!’ zei Tom Poes. ‘Ik kom niet binnen, het is al te laat. Maar nu moet je eens goed luisteren, Wammes! Morgen gaan hier vreemde dingen gebeuren! En nu moet jij me helpen om die vreemde dingen onschadelijk te maken!’
‘Wat zijn dat voor dingen?’ vroeg Wammes Waggel.
‘Bijten ze? Zal ik mijn geweer meenemen? Je weet, dat ik nergens bang voor ben zolang het niet gevaarlijk is!’
Op dat moment klonk er een geraas in de verte, dat vlug naderbij kwam en toen Tom Poes om een hoek keek, zag hij een grote autobus aankomen.
‘We moeten ons verbergen, Wammes!’ riep hij.
‘Die bus komt hierheen!’

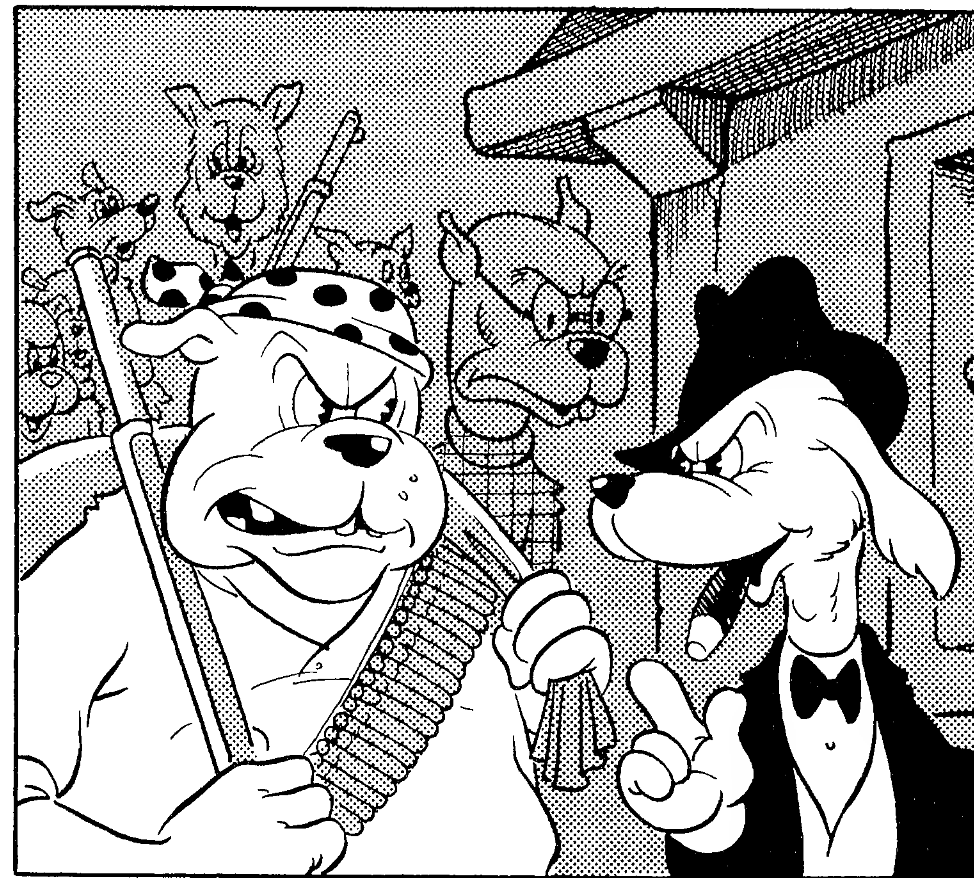
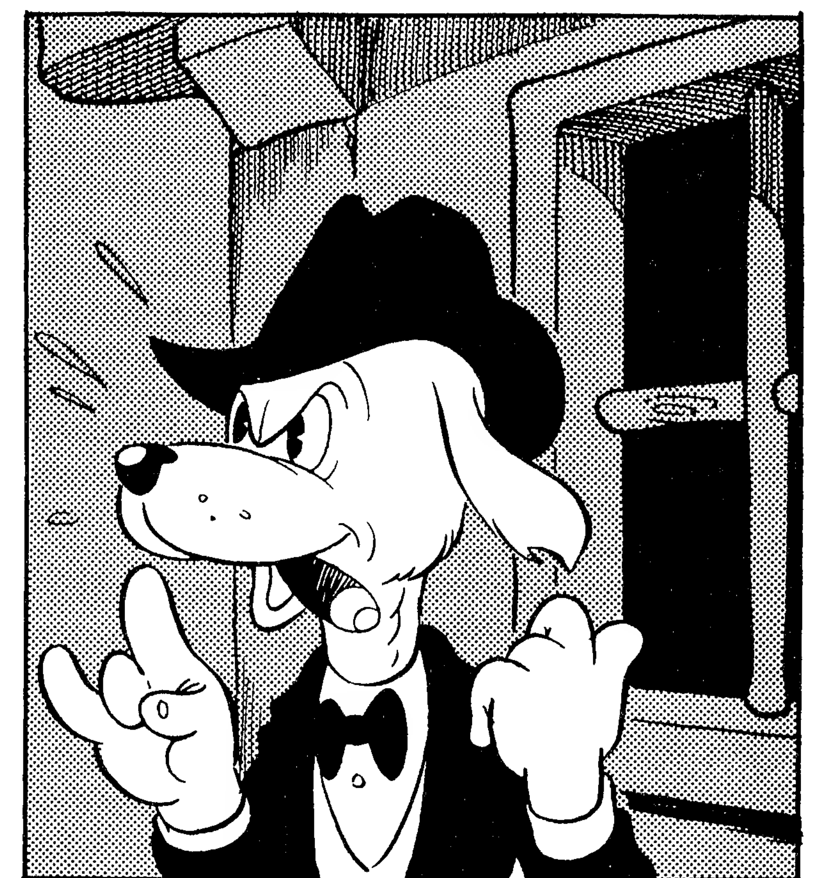

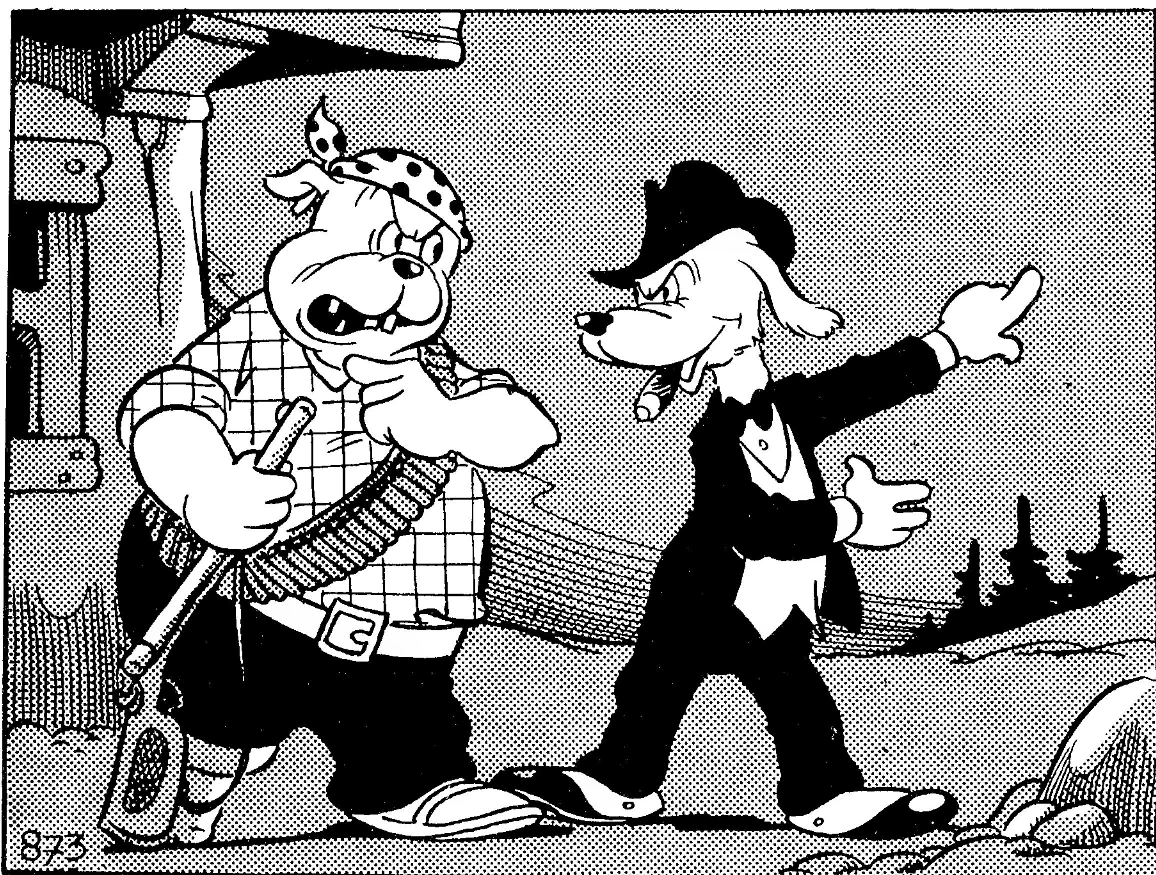
De autobus remde voor de overblijfselen van het hek met een knarsend en gillend gepiep. Tom Poes en Wammes Waggel hadden net tijd om zich te verbergen, toen stond de wagen stil, de deuren gingen open en een vreemde verzameling ongunstige verschijningen drong naar buiten. Ze waren allemaal zwaar gewapend en begonnen onmiddellijk scheldend en roepend kisten en zakken van het dak van de bus af te laden. Die sjorden ze op hun ruggen en liepen toen, de een na de ander het hek binnen. Het duurde een heel tijdje voordat de laatste vreemdeling het portiershuisje gepasseerd was en voordat het geluid van de hese stemmen in de verte was verdwenen, maar toen kon Wammes Waggel zich niet langer beheersen. 'Houd me vast, Tom Poes!' riep hij. 'Houd me tegen of ik doe ze iets! Wat let me om mijn voorlader te halen en te roepen: 'Ga-weg-of-je-krijgt-een-klap!'? Dit waren geen nette personen, Tom Poes! Ze zeiden lelijke woorden en ze hadden wapens bij zich! Het zijn natuurlijk prijsschieters uit het dorp en ze gaan hier een luna-park maken! Ik zal...'

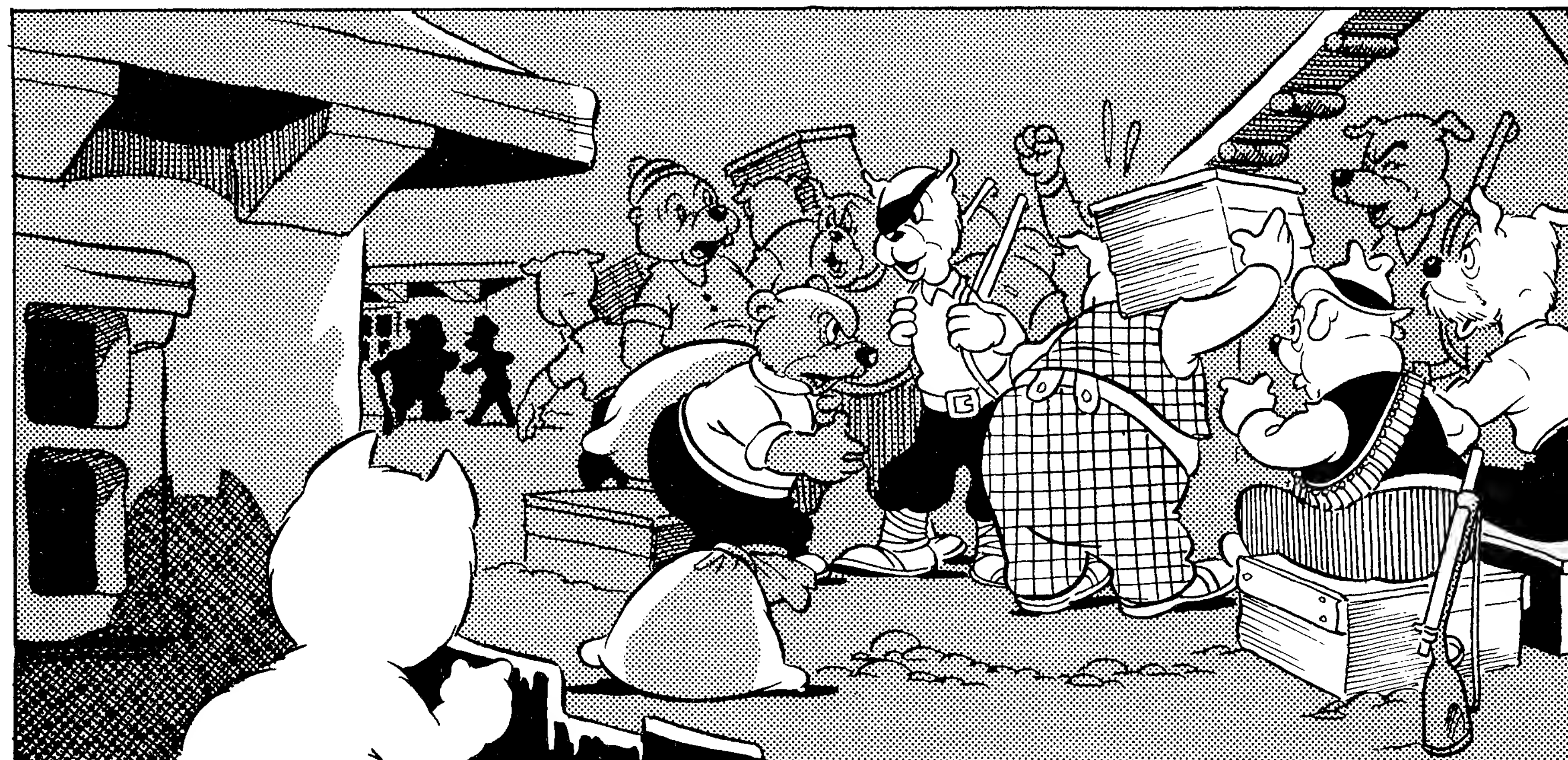
'Je moet naar de politie gaan, Wammes!' zei Tom Poes. 'Zorg dat ze hier morgenavond met een overvalwagen voor het hek staan!' Toen sloop Tom Poes achter de troep aan, zonder op een antwoord van Wammes te wachten.

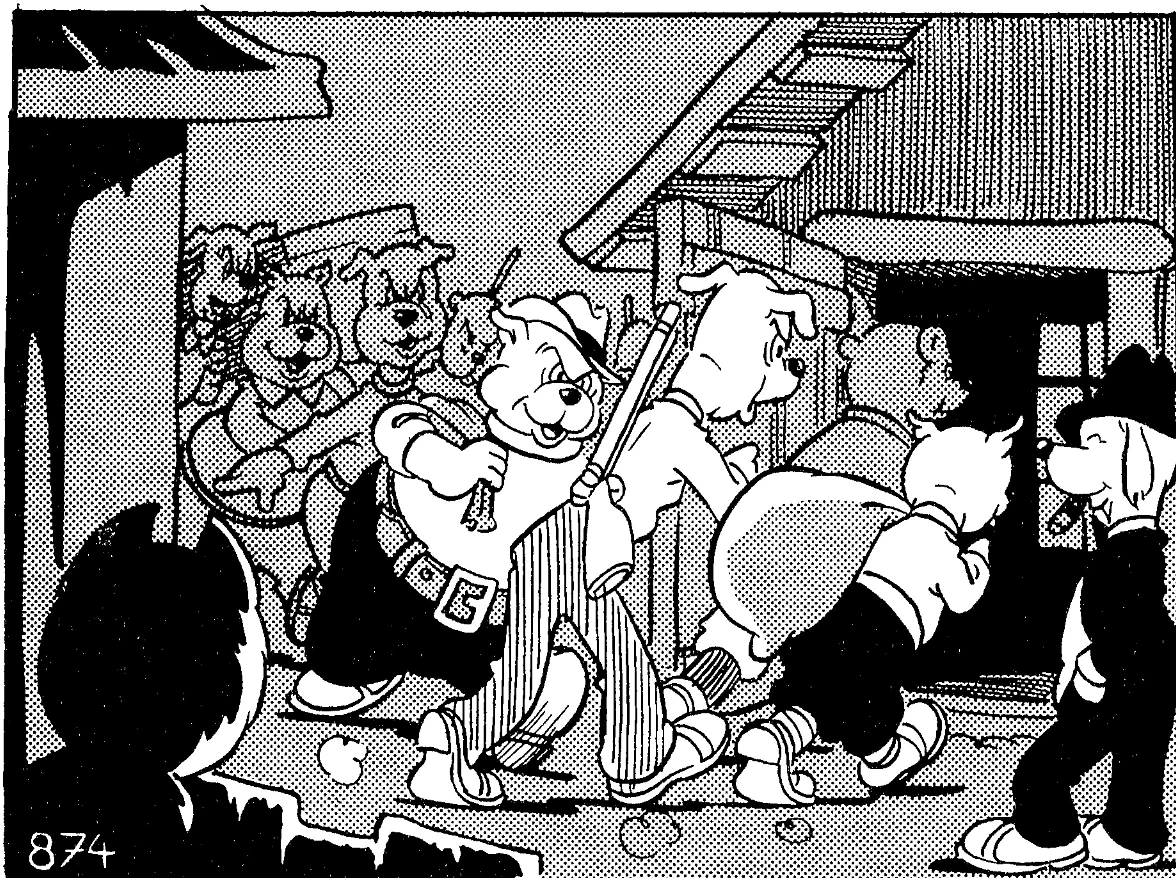
De troep vreemdelingen was intussen bij het slapende filmdorp aangekomen, waar ze werden opgewacht door Hiep Hieper.
'Een beetje kalm, mannen!' zei die. 'Jullie hoeft hier de boel niet op stelten te zetten! Niemand mag merken, dat jullie hier zijn, begrepen?'
'Nou, nou!' zei de voorste vreemdeling, die een hoofddoek om had. 'Nou, niet zoveel praatjes! Zonder ons begin je niets, Hiepie! Hoe staat het met die film-onzin? Moet dat nog lang duren? Als je het mij vraagt is het zonde van al dat geld, we kunnen die Tom Poes en die Bommel toch zeker even onschadelijk maken en aan het werk gaan? Waar is al die onzin voor nodig? Als ik de baas was...'
'Jij bent de baas niet!' zei Hieper. 'De baas is Bul Super en die wil niet de kans lopen, dat de politie er in gehaald wordt. Niemand mag weten wat hier morgen gebeuren gaat, begrepen? En nu gaan jullie in deze hut slapen en wachten totdat je morgen orders van mij krijgt. Morgen om twaalf uur gebeurt het, niet eerder en niet later; zorg, dat jullie bij de hand zijn!'
Tom Poes was er in geslaagd om daar dicht in de buurt een schuilplaats te vinden en hij had ieder woord verstaan. Maar begrijpen deed hij er niet veel van...

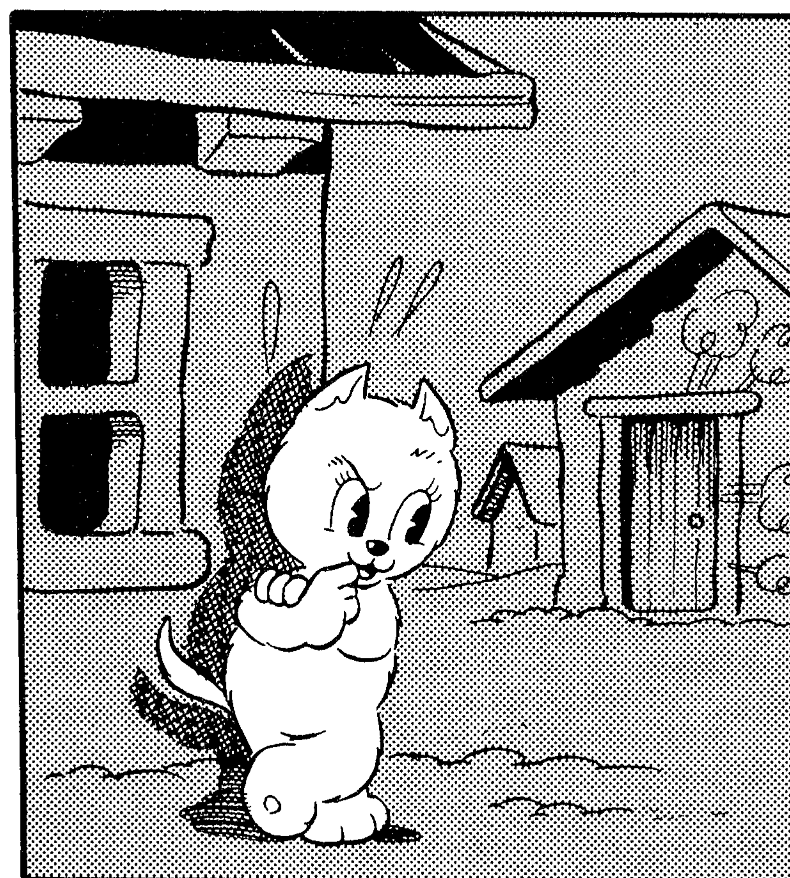
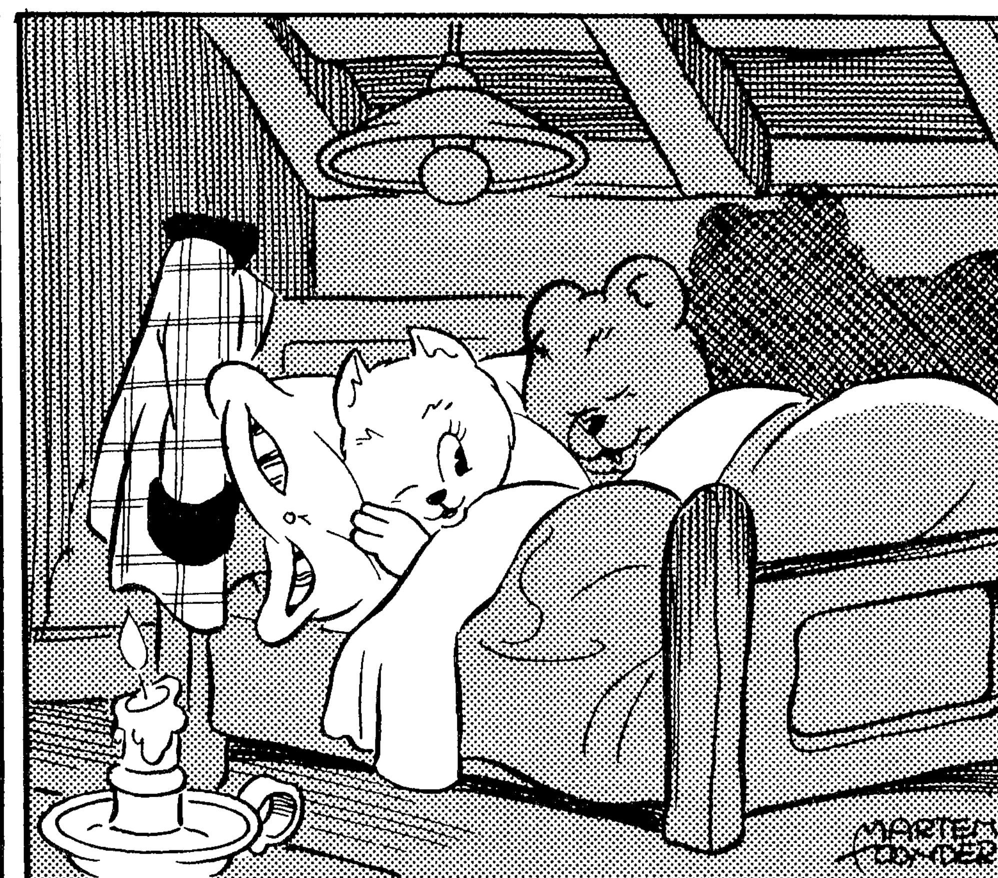

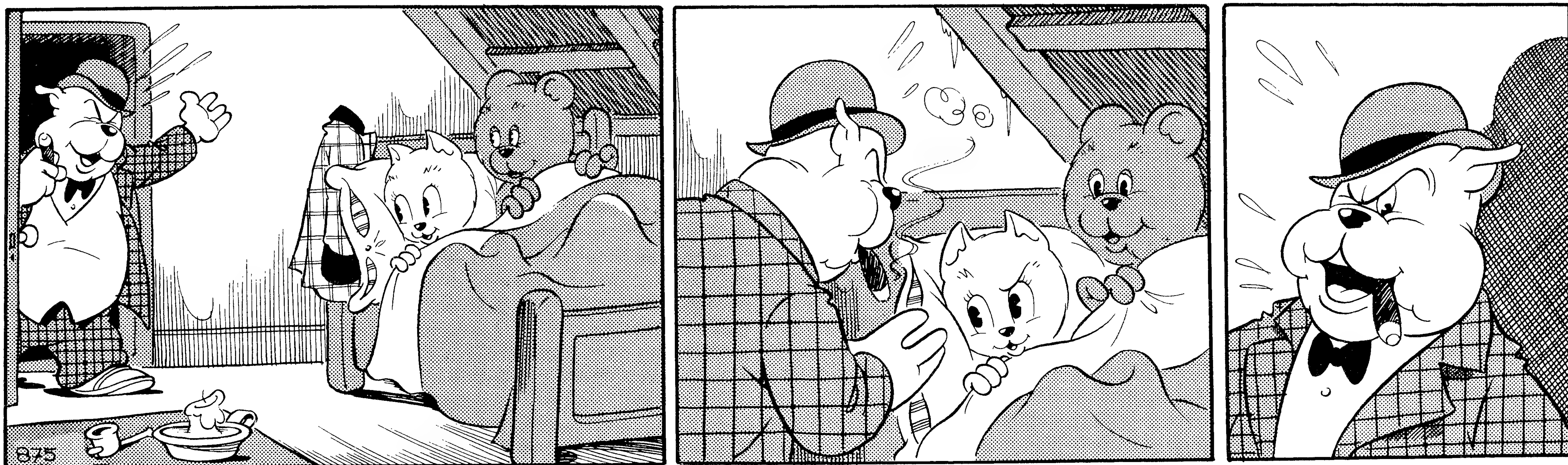
'Dus goed begrepen?' vroeg Hiep Hieper. 'Jullie slapen in deze hut en laat je niet eerder zien voordat ik je morgenochtend waarschuw!'
'En dan?' bromde de andere. 'Wat moeten we dan doen?'
'Wel!' zei Hieper. 'Dat zal ik je morgen wel zeggen. Maar zorg in ieder geval, dat je de lege zakken en kisten bij de hand hebt staan en houd je wapens klaar!'
De andere vreemdelingen hadden intussen hun kisten neergezet en waren er op gaan zitten.
Tom Poes stond verborgen achter een lage schutting en had een goed overzicht, maar hij was erg bang zelf gezien te worden en daarom waagde hij zich niet verder.

Ik wou dat ik alles kon horen wat die kerels zeggen! dacht hij.
Dan zou ik ten minste begrijpen waar het over ging! Dat doe ik nu niet! Nee, ik snap het nog niet helemaal! Terwijl Bul Super en Boris Knoeisky aan het repeteren zijn, komen al deze vreemdelingen naar binnen, zwaar gewapend!
Ik geloof nooit, dat ze ook voor de film gaan spelen! Nee, die hele filmgeschiedenis is maar onzin, daarmee proberen ze ons voor de gek te houden. Maar wat willen al die mannen op heer Bommel's stuk onvruchtbaar land?
Enfin, morgen zal ik alles weten!

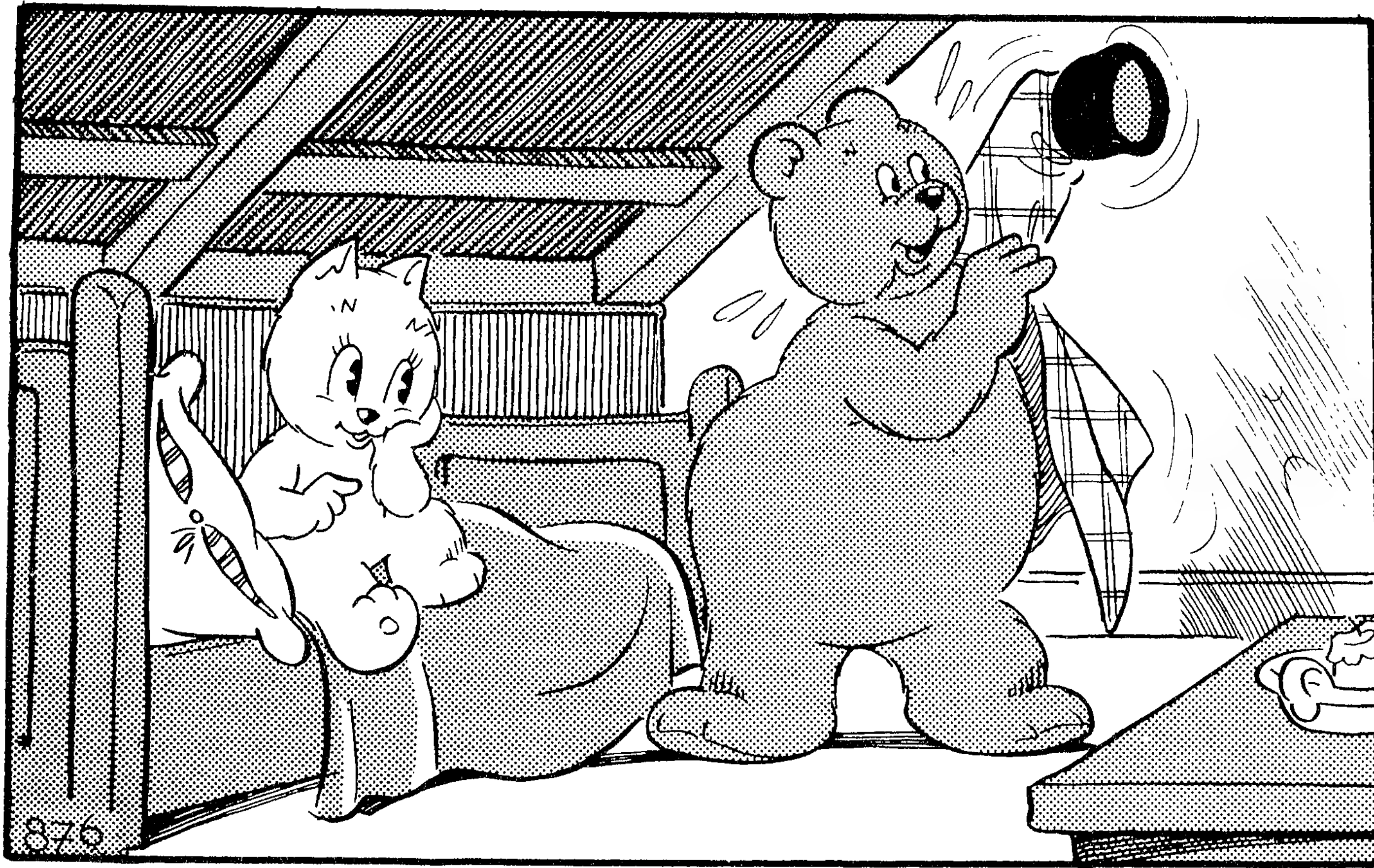

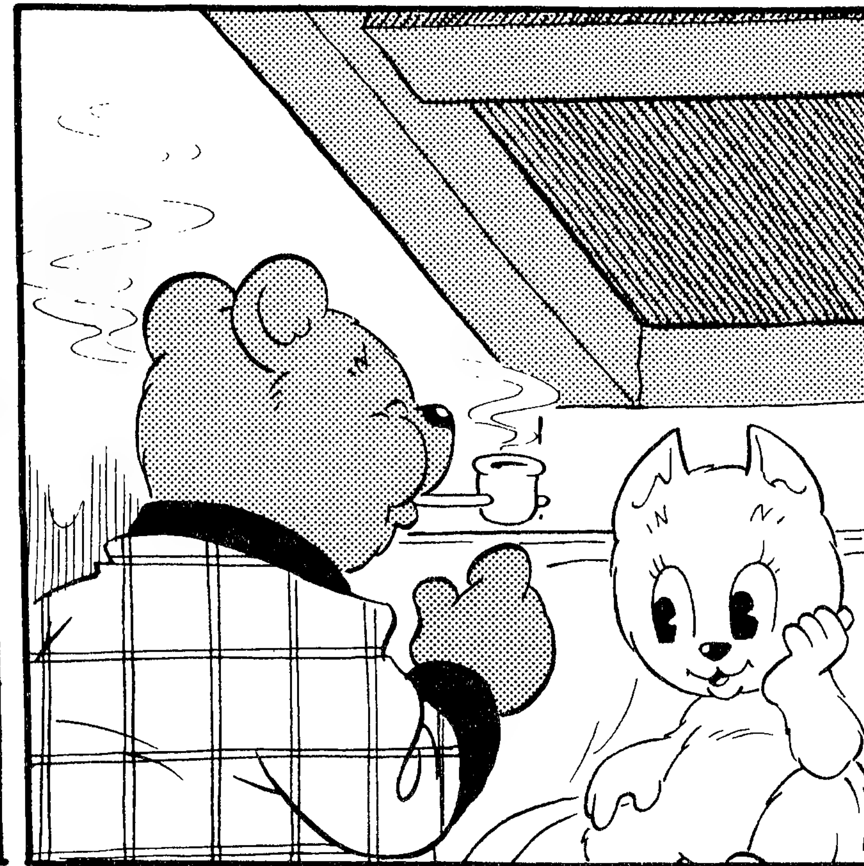
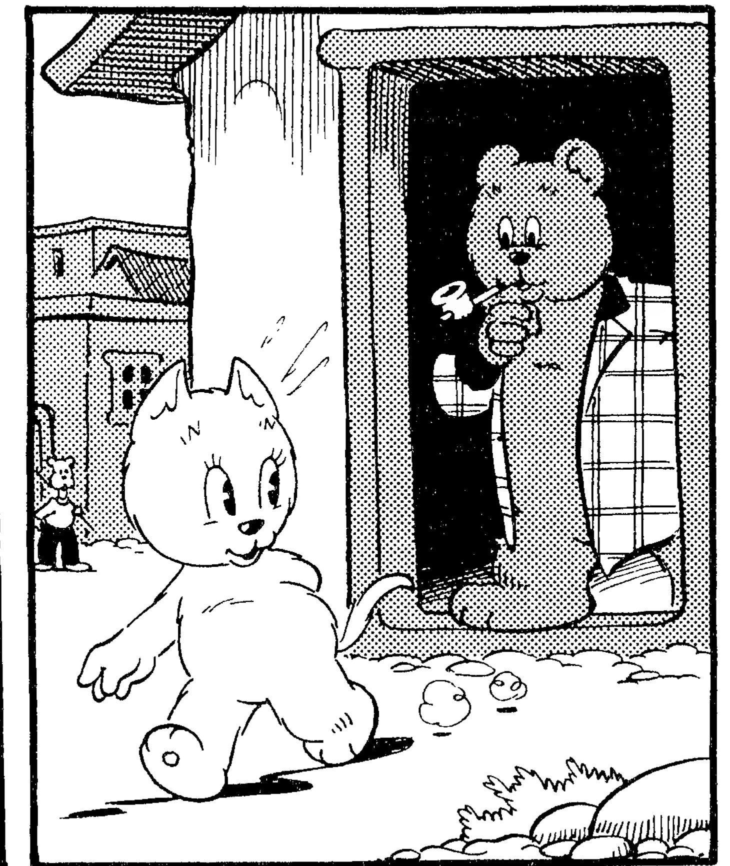

Hiep Hieper liep met den hoofdman van de vreemdelingen naar de hut toe die hij aangewezen had.
'Vooruit mannen, naar binnen!' riep hij.
'Houd je kalm en zorg, dat niemand iets van jullie merkt!
Niemand mag het weten, ook de filmmensen niet. Dat geeft maar narigheden bij het verdelen van de buit!
Tot morgen en slaap lekker!'
De hele bende ging de hut binnen en Hiep Hieper liep met een tevreden glimlach in de richting van het filmdorp.
Hij had het over de buit! peinsde Tom Poes, toen alles weer rustig was.
Maar hier is helemaal geen buit!
Dit is een kaal stuk land en de enige dingen van waarde zijn de filmtoestellen en de machines waarmee Boris Knoeisky professor Sickbock gaat nadoen.
Maar wacht 's!...
Daar bedenk ik ineens iets! Oeie, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!
Het is maar goed, dat Wammes Waggel morgen de politie gaat halen, want als het waar is, wat ik denk, dan gaat er hier iets gebeuren!
Tom Poes sloop terug naar de hut waar heer Bommel nog steeds lekker lag te slapen en kroop onder de wol.
Heer Ollie weet van niets! dacht hij, en dat is maar beter ook!
Als hij iets wist zou hij alles weer in de war sturen...

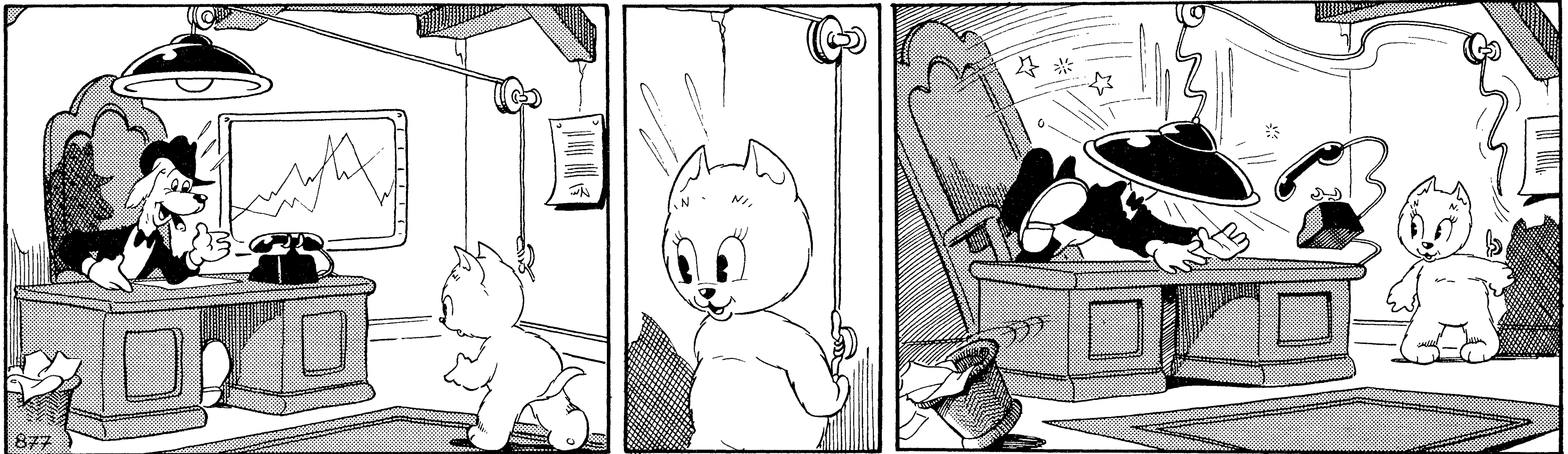
Tom Poes had het gevoel, dat hij pas in slaap was gevallen, toen hij alweer gewekt werd. En dat wekken gebeurde niet zachtzinnig, tjonge nee! Iemand gooide de deur open, zodat die met een knal tegen de wand vloog, stapte toen met dreunende passen naar binnen en brulde: 'Goeie morgen! Dat slaapt maar! Dat snurkt maar! De zon is al op en iedereen met fut is al aan het werk! Er uit! Opstaan! We moeten aan het filmen! Over een uur beginnen we met de opnamen!'
'De echte opnamen?' vroeg heer Bommel. 'De opnamen, waarbij ik regisseur moet zijn?'
'Juist,' zei Bul Super. 'De echte opnamen!'
'Maar we hebben de proefopname nog niet gezien!' zei Tom Poes en hij was erg nieuwsgierig wat Super daarop zou zeggen, omdat hij immers wist, dat de proefopname bedrog was geweest.
'Eh, hm!' zei Super. 'Als je eerder was opgestaan, had je het nog kunnen zien. De proefopname is goed gelukt! En nu opschieten! Over een uur beginnen we in de grot!'

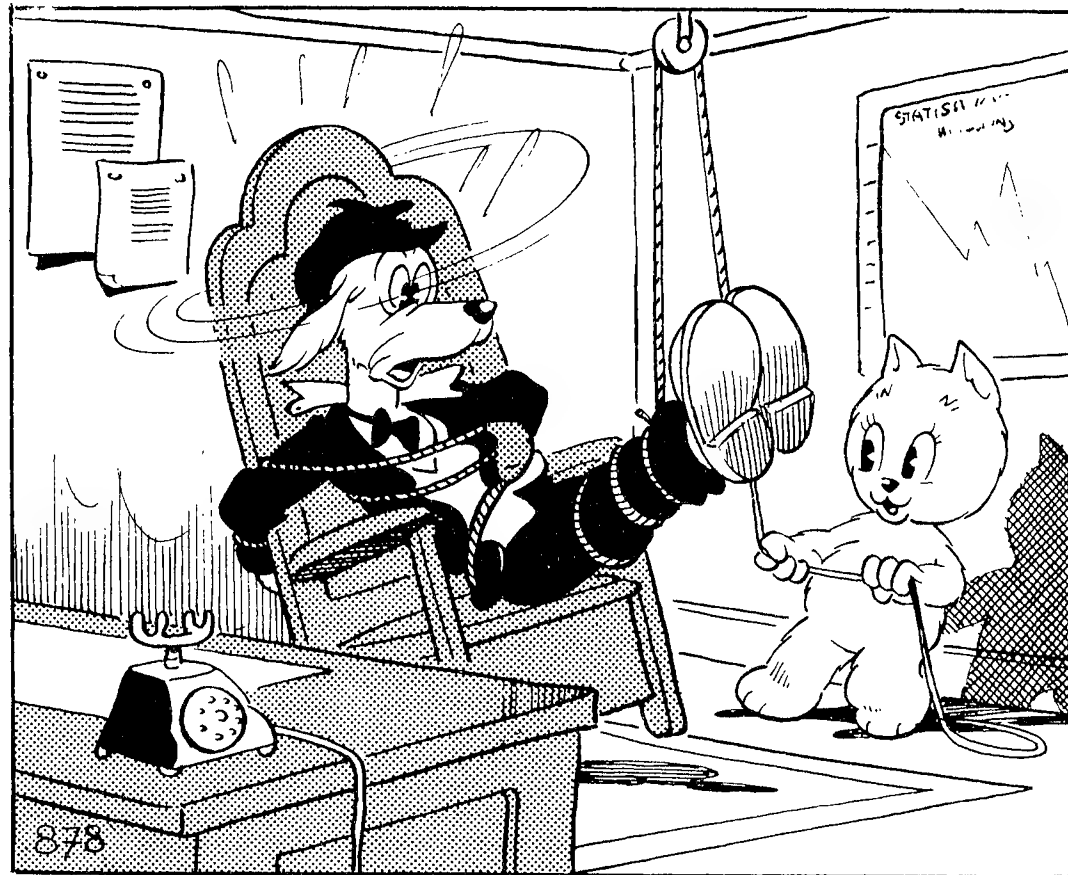
Heer Bommel sprong zijn bed uit en schoot gehaast zijn jas aan. 'Nu zal je eens wat zien, Tom Poes!' zei hij. 'Ik zal je eens laten zien wat een regisseur doen moet! Dat is net werk voor een Bommel! Mijn grootvader was lid van de tooneelclub 'Kunst door Ploeteren' en hij is ook eens regisseur geweest. 'Ollie, jongen,' zei hij later tegen me, 'Ollie, als ik geen Bommel was, zou ik regisseur willen zijn, dat is werk voor een heer!' Nu, daar had hij gelijk aan, wat jij, Tom Poes?'

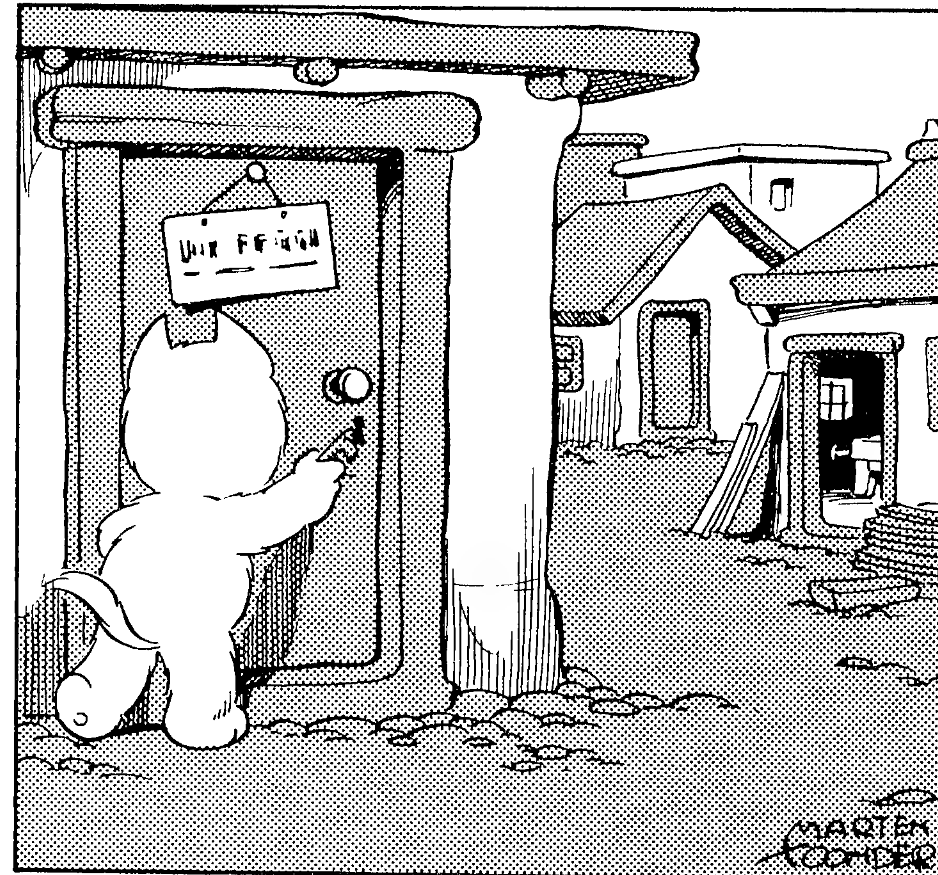
'Hm!' zei Tom Poes, 'misschien wel! En ik hoop, dat U het goed zult doen, heer Ollie! Maar ik ben bang, dat het misloopt met deze film!'
'W-wat bedoel je eigenlijk?' vroeg heer Bommel met een ongeruste klank in zijn stem. 'Waarom zou het mislopen, Tom Poes? Je doet zo geheimzinnig, de laatste tijd! Ik begrijp je niet! Je bent niets gezellig.'
'Dat zal ik U later wel eens uitleggen!' zei Tom Poes. 'Ik moet nu nog even ergens heen!'

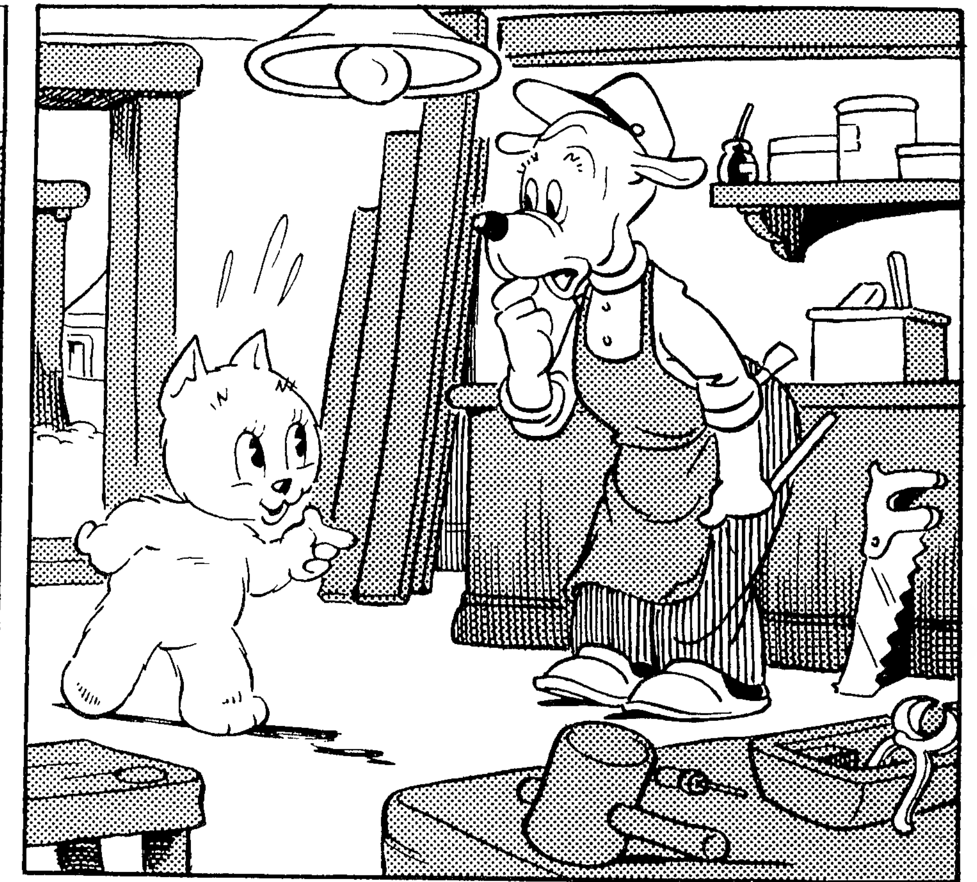

Tom Poes liep met grote passen naar de hut, waar Hieper zijn kantoortje had en stapte naar binnen.
'Wel!' zei Hiep Hieper, die in 'n grote stoel achter zijn bureau zat. 'Daar hebben we Tom Poes! Lang niet gezien! Kom je je salaris halen? Dan ben je te vlug, baasje! Eerst werken en dan geld, dat is de methode! Doe vanmorgen maar goed je best en zorg, dat je niet te laat komt! De opnamen beginnen direct en als je te laat bent, krijg je een kwartje boete! Ga maar gauw naar de grot!'

'Een ogenblikje!' zei Tom Poes. 'Ik wilde u alleen maar even vragen, hoeveel geld ik eigenlijk krijg voor het spelen in die film!'
Je snapt natuurlijk al wel, dat Tom Poes zo maar wat vroeg, want het kon hem niets schelen, wat hij verdiende. Maar hij had nu de kans, om ongezien het touw los te maken, waaraan de grote lamp hing...
'Eh, wel...' zei Hiep Hieper. 'Dat hangt er van af! Als de film mooi wordt...' Verder kwam Hiep Hieper niet, want op dat moment kletterde de lamp met een geweldige klap precies op zijn hoofd neer...

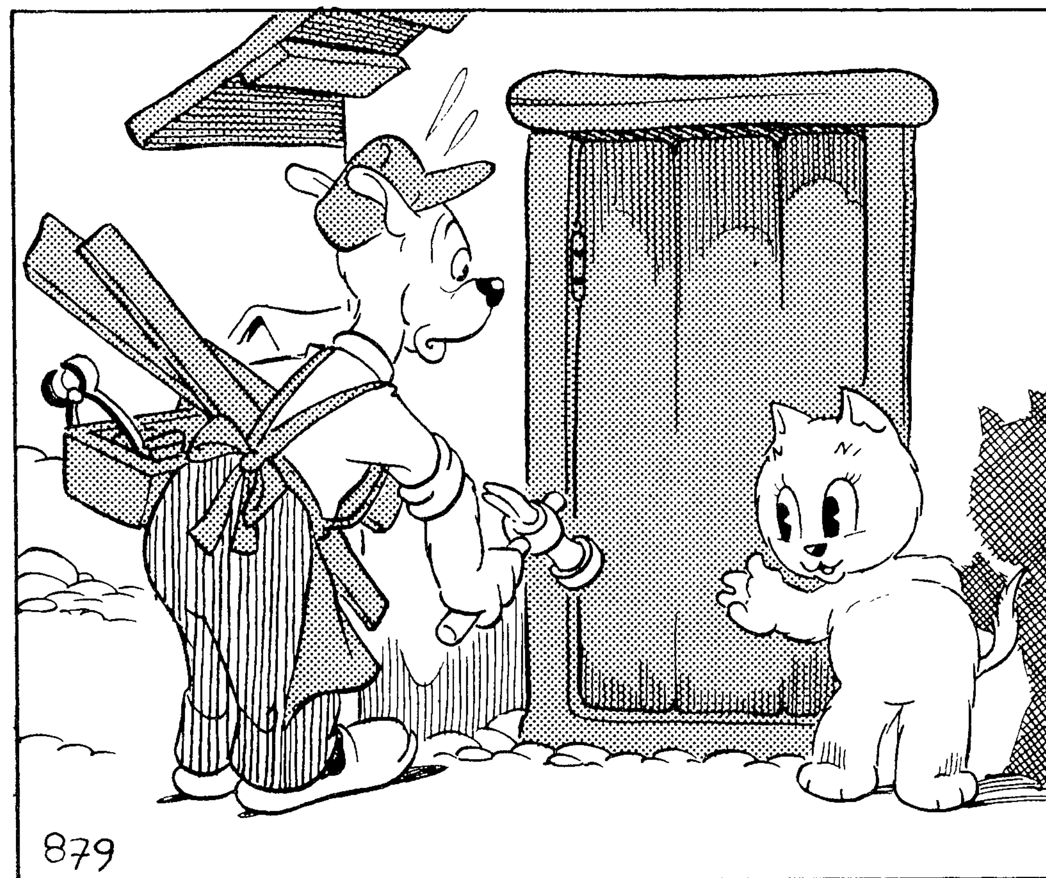

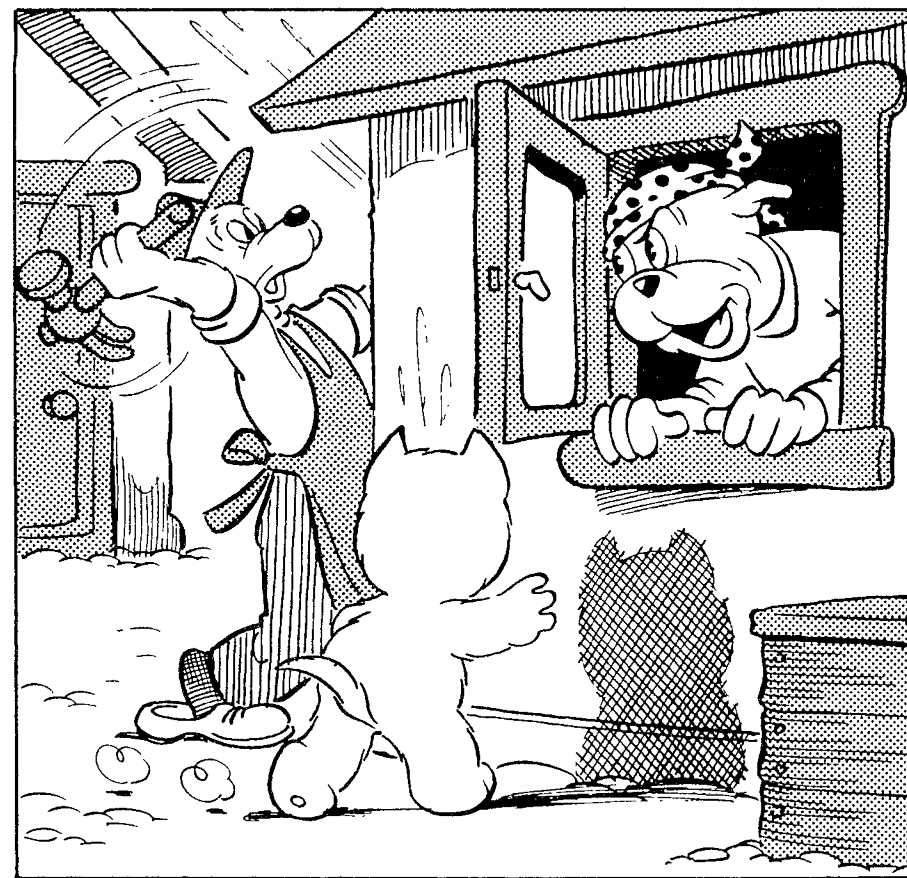

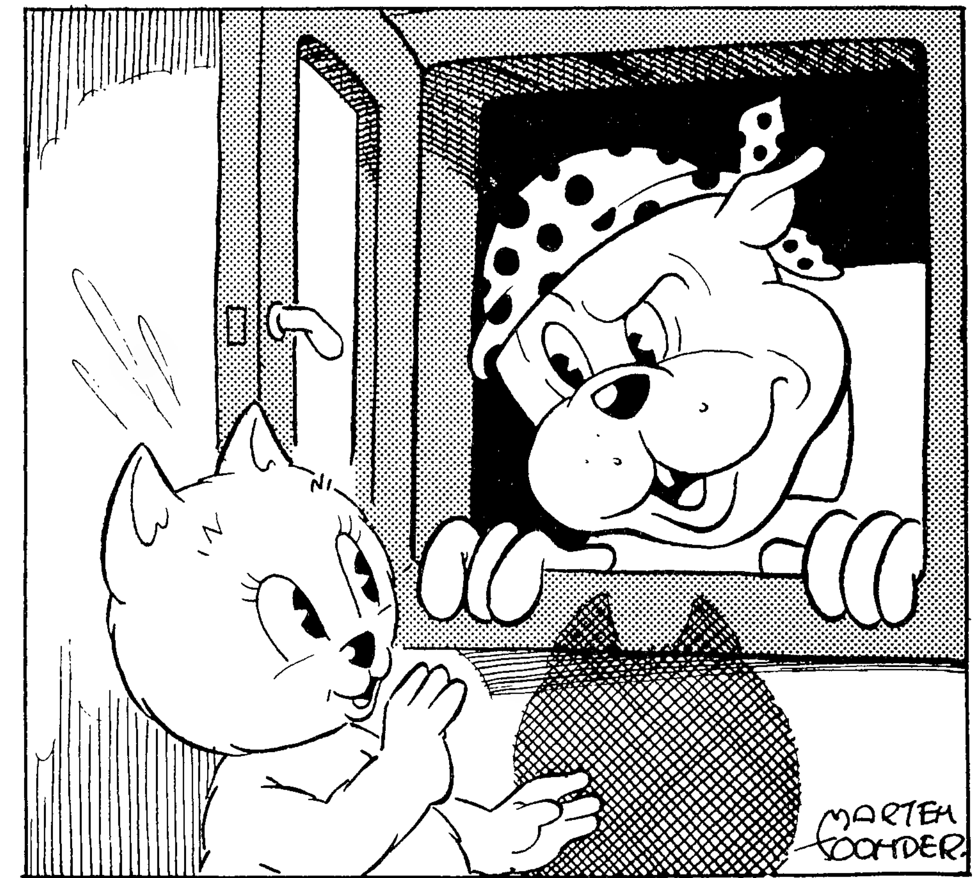

Nu, je begrijpt, dat de klap van de lamp op het hoofd van Hiep Hieper aankwam! Hij bleef een poosje doodstil liggen, om zijn gedachten te verzamelen en te overpeinzen, wat er eigenlijk gebeurd was. Maar Tom Poes gunde hem daar de tijd niet voor. Die sprong op den ongelukkigen Hieper af en begon hem vast te binden met de touwen, waaraan de lamp gehangen had. En toen Hieper begon te begrijpen, dat het huis niet was ingestort en dat er geen aardbeving was, zat hij al vastgebonden op zijn grote stoel en kon geen vin meer verroeren.
'W-wat betekent dat?' vroeg hij. 'M-maak me los of ik doe je iets!'

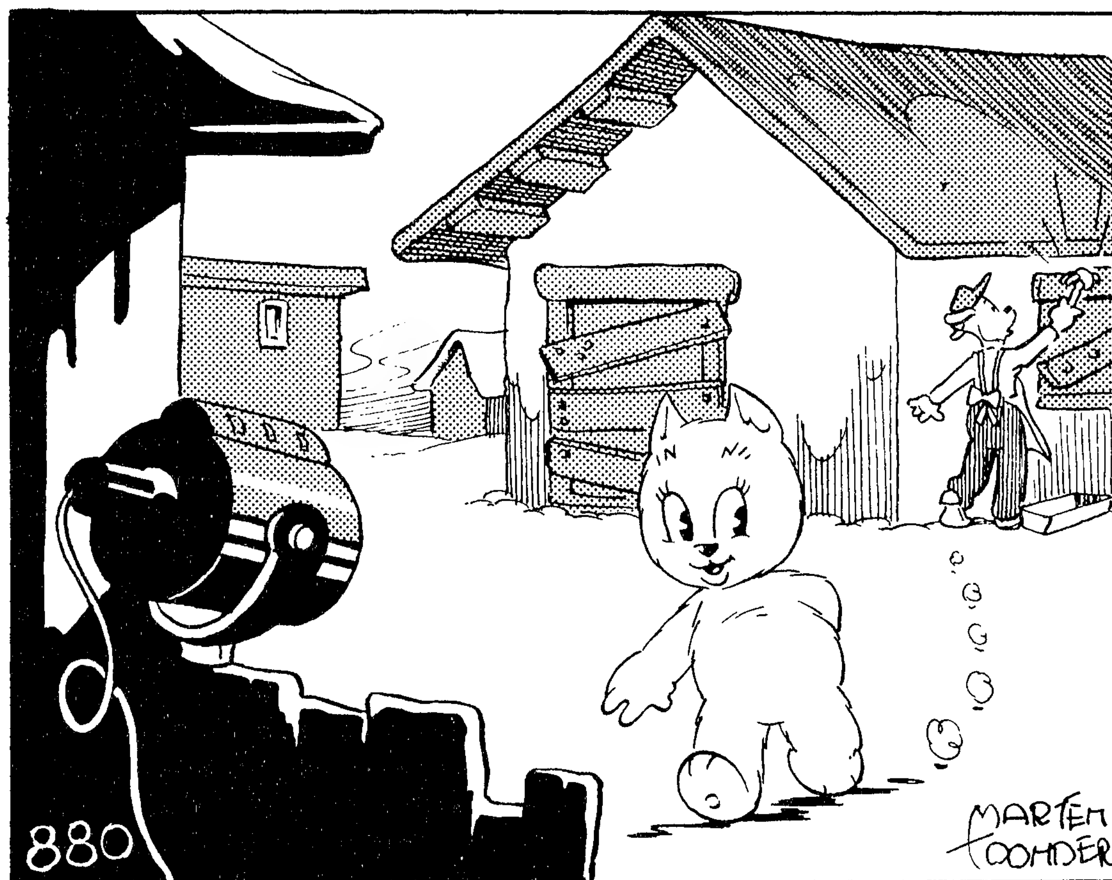
Maar Tom Poes luisterde niet. Hij holde de hut uit, deed de deur van buiten op slot met een sleutel, die hij uit Hieper's zak had gehaald en hing er een bordje op, dat hij binnen had gevonden.
'Niet storen, dringende bespreking', stond er op.
Daarna ging hij naar de hut aan de overkant, waar een timmerman bezig was planken te zagen.
'U moet even meegaan met wat gereedschappen en wat planken!' zei Tom Poes. 'Het is dringend! Bevel van Bul Super!'

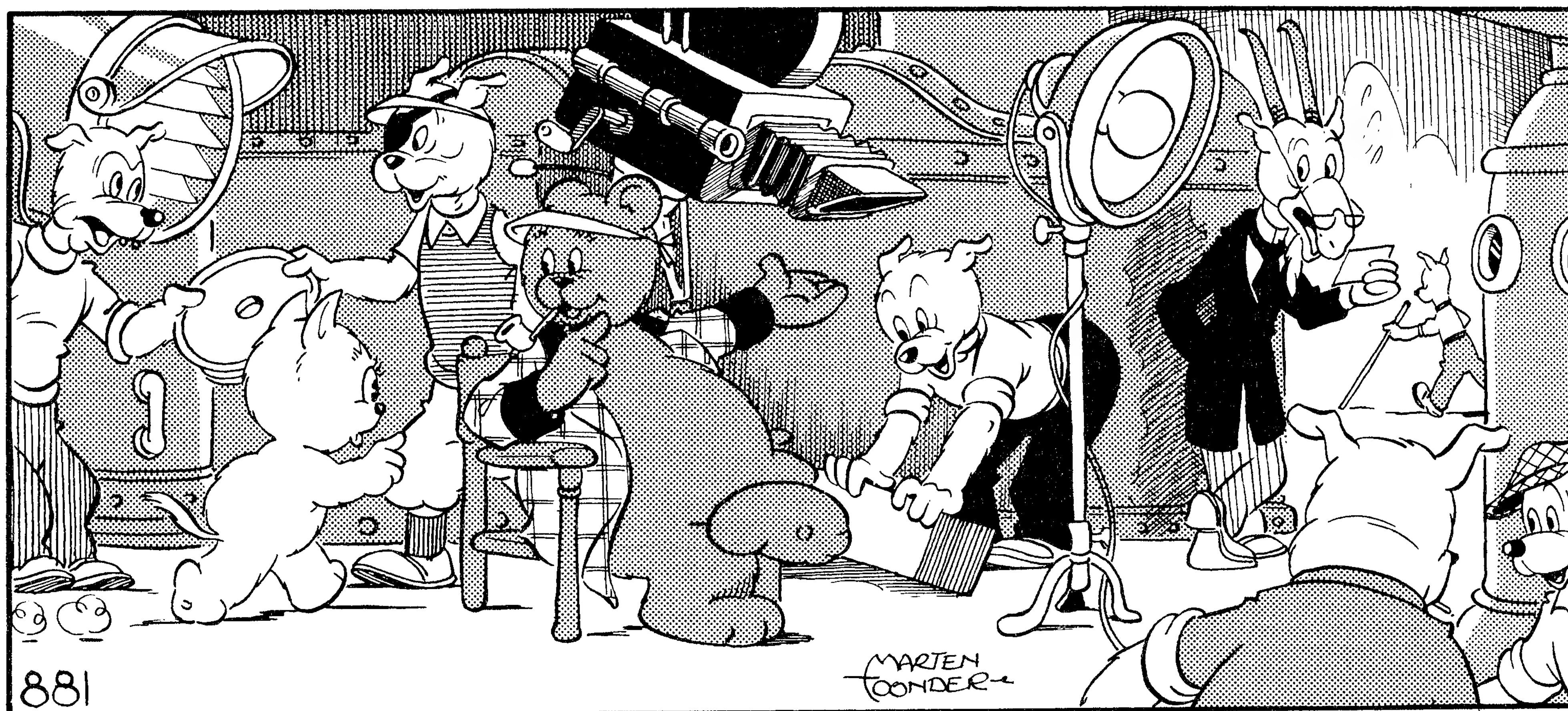
Tom Poes nam den timmerman mee naar de hut, waarin Hieper die nacht de ongunstige vreemdelingen had ondergebracht.
'Kijk,' zei Tom Poes, 'in deze hut worden een paar waardevolle dingen bewaard. En omdat Bul Super niet wil, dat er iemand bij kan komen, wil hij, dat u de deur en de ramen met planken dichtspijkert.'
'Goed!' zei de timmerman, 'dat kan gebeuren.' En hij begon te hameren en te spijkeren, dat de hut daverde. Maar, zoals je zult begrijpen, werden daardoor de bewoners wakker en de hoofdman stak al gauw zijn hoofd door het raam, om te kijken wat er aan de hand was. Voordat hij echter iets had kunnen roepen, was Tom Poes al bij hem en legde zijn vinger op zijn lippen.
'Sst!' zei Tom Poes. 'Niemand moet merken dat jullie hier zijn! Daarom timmert hij die deur dicht! Hieper zal jullie direct weer vrij komen maken als iedereen aan het werk is in de grot!'

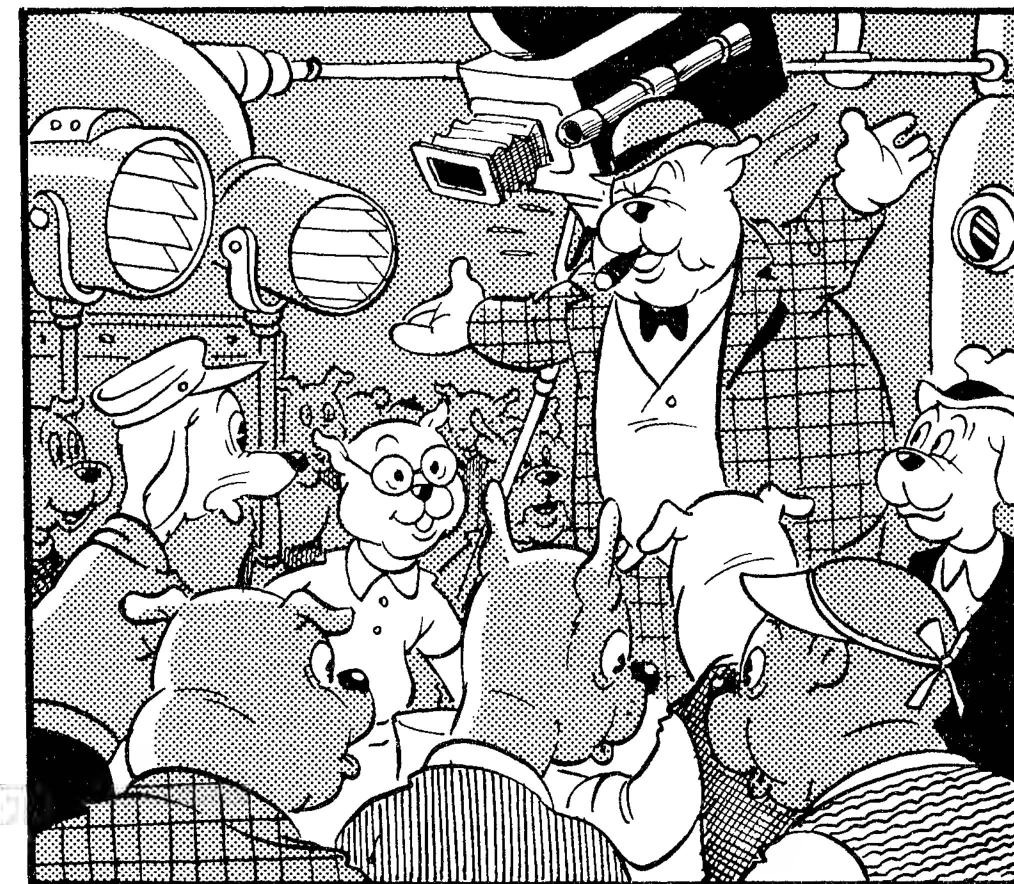

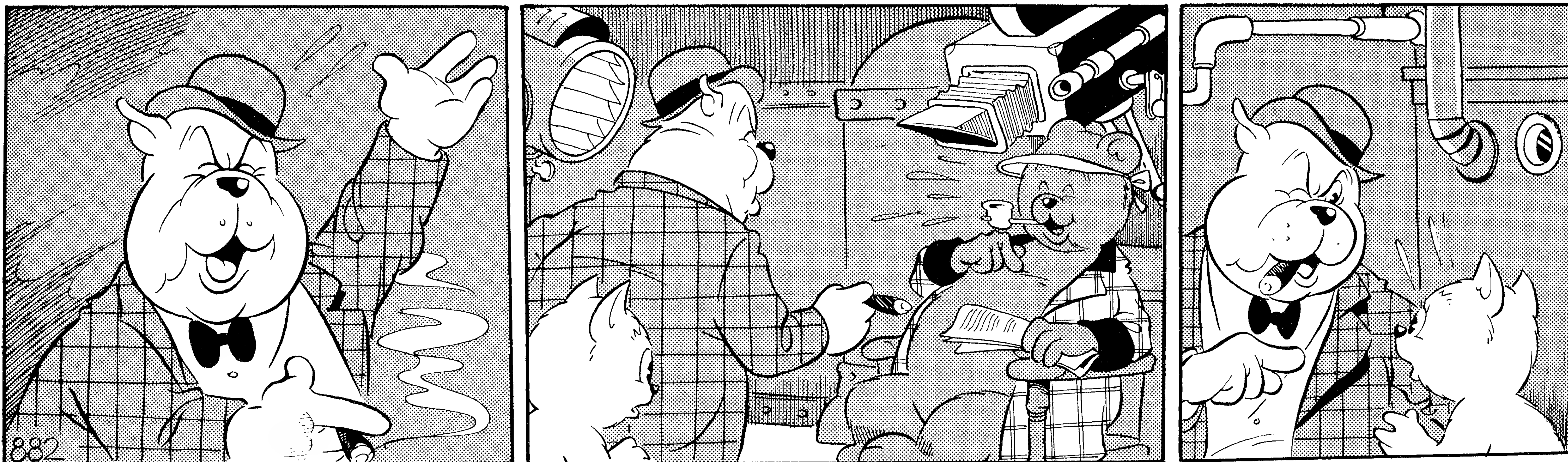
De hoofdman van de ongunstige vreemdelingen bromde wat en trok toen zijn hoofd terug. Hij scheen Tom Poes te geloven op zijn eerlijke gezicht en zorgde, dat de timmerman hem niet zag toen die begon om ook de ramen dicht te spijkeren. Tom Poes vond het niet nodig om te wachten totdat de timmerman met zijn werk klaar was. Dat is in orde: dacht hij. Hiep Hieper zit vastgebonden en kan niets meer doen, de bende zit nu opgesloten in een dichtgespijkerde hut en is dus ook onschadelijk. Gevaar, dat iemand hen straks hoort schreeuwen, als ze merken, dat Hieper niet komt, is er ook niet, want het hele dorp is onderweg naar de grot voor de opname! Tjonge, wat is het druk! Ik moet maken, dat ik op tijd kom, want anders vertrouwen ze me niet meer!

Ik ben benieuwd wat er eigenlijk in die grot gaat gebeuren! dacht Tom Poes verder. Ik weet nog niet eens wat er eigenlijk opgenomen moet worden! Enfin, dat hoor ik direct wel!

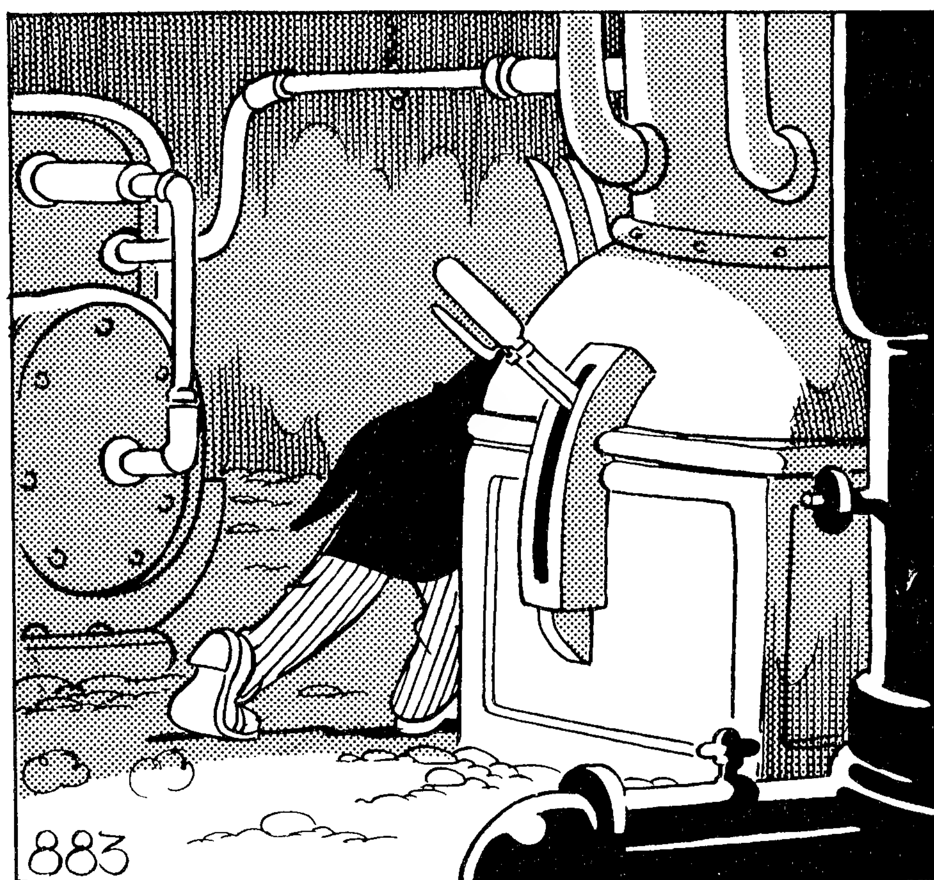

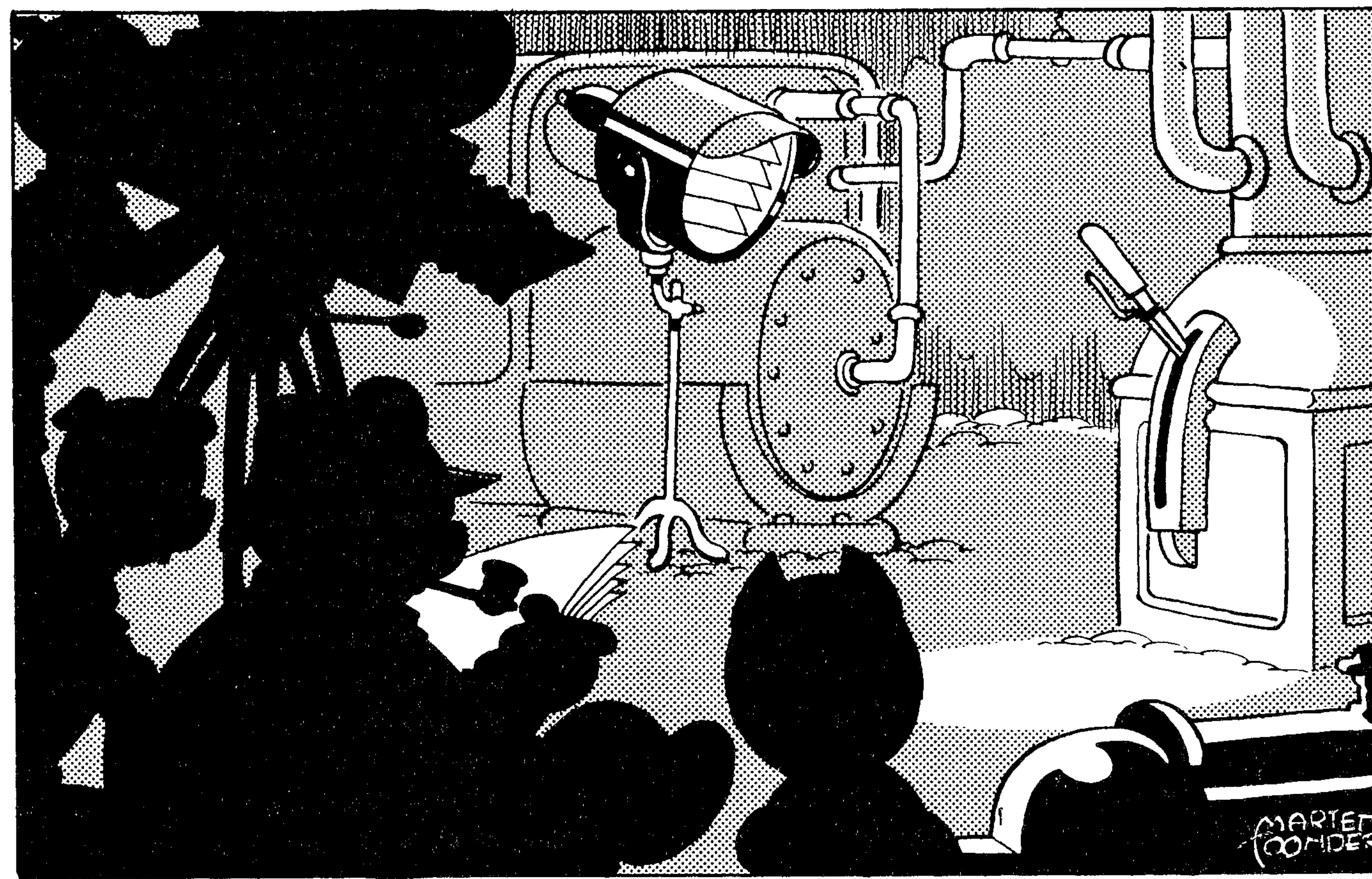
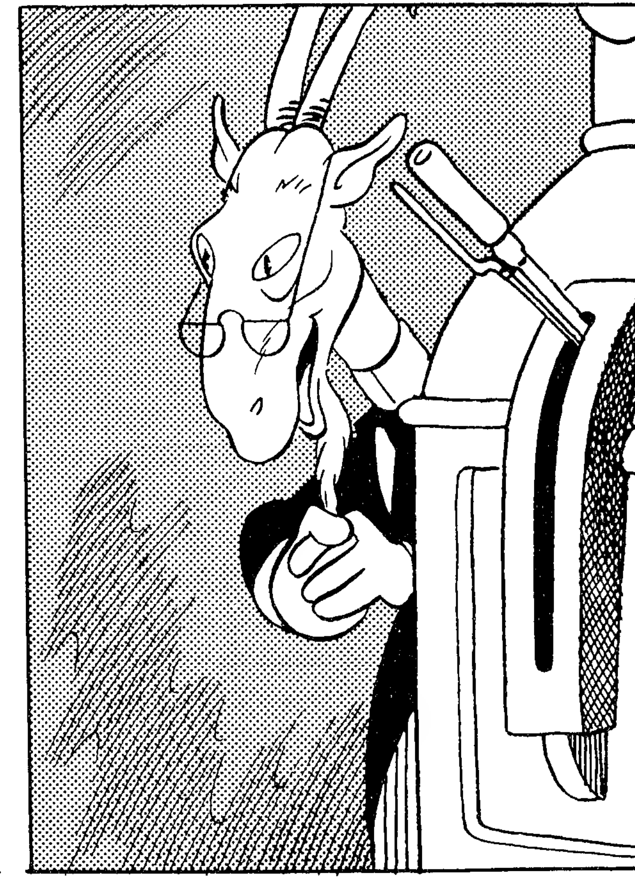

Tom Poes ging de grot binnen en daalde de trap af. Nu, daar beneden was het een drukte van belang! Mannen met lampen en camera-onderdelen liepen af en aan; op een hoek stond Boris Knoeisky zijn rol te leren en in het midden, onder de camera zat heer Bommel met een zonneklep op een pijp te roken.
'Je bent laat, jonge vriend!' zei hij streng. 'Maar dit keer zal ik het door de vingers zien! Laat het niet weer gebeuren! Je moet nu maar gauw...'
'Stilte!' riep Bul Super, die op een machine geklommen was en moeite deed om iedereen om zich heen te verzamelen.
'Direct beginnen de opnamen voor de film: 'Het geheim van Professor Sickbock'' riep hij. 'Het verhaal is bekend en er zijn kosten noch moeiten gespaard om van deze film een superproduct te maken! De hoofdrollen worden gespeeld door Tom Poes en Boris Knoeisky als professor. Luister goed, dan zal ik vertellen wat er straks gedaan moet worden. Toont, dat jullie waardig zijn om mee te werken aan een hyper-brillant-kunstgewrocht-van-super-klasse!'

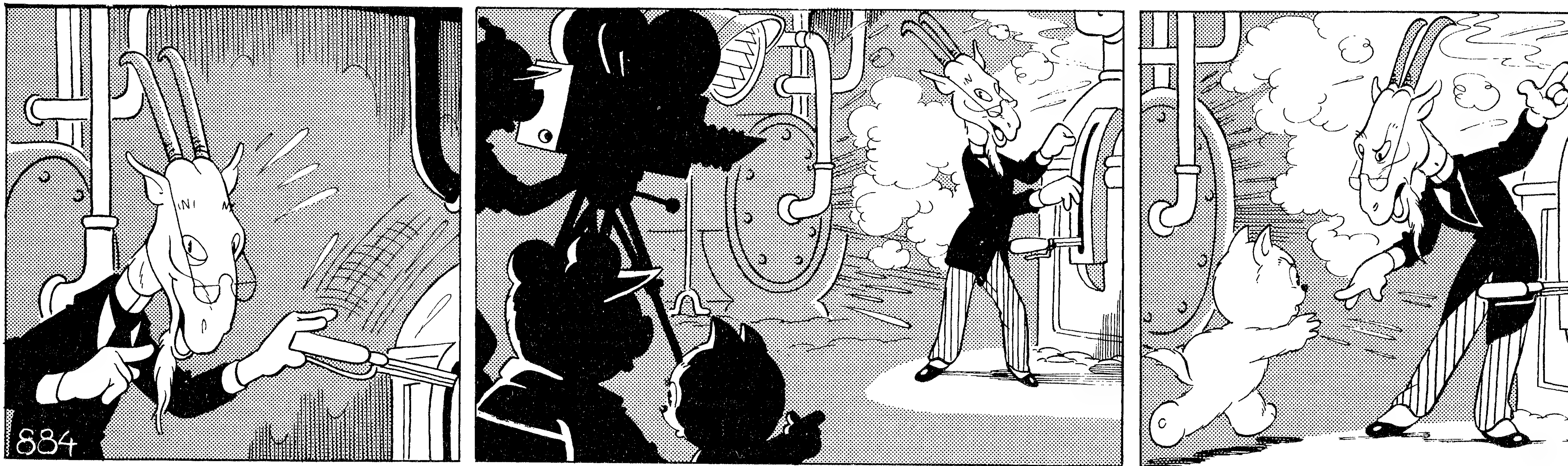

'We beginnen direct met een opname van de machines hier!' riep Bul Super. 'Alles is stil en rustig. Dan verschijnt de professor, hij haalt een handle over zodat alle toestellen gaan werken, hij glimlacht en draait zich om en dan komt Tom Poes naar voren om hem te helpen. Goed begrepen?'
'Is dat alles?' vroeg heer Bommel.
'Nee, nee!' zei Super haastig. 'Dat is het begin! Maar het is erg moeilijk! We mogen er de hele dag over doen!'
'Hm,' zei heer Ollie, 'voor een regisseur van super-klasse, zoals ik ben, is daar niets aan! Ik zal dien Sickbock dat prachtig laten spelen! Geloof dat maar! Denk je niet, Tom Poes?'
'Tja...' zei Tom Poes, 'dat geloof ik direct! Maar ik wil Sickbock niet gaan helpen! Sickbock is een schurk en het is een fout in het verhaal om er een aardigen heer van te maken...'
'Zei u iets?' vroeg Bul Super, terwijl hij zich naar Tom Poes omdraaide. 'Als het u niet bevalt, dan verdwijnt u maar! Uw mening wordt niet gevraagd! Ik ben hier de verantwoordelijke man en ik zeg hoe het moet! Onthoud dat! Begrepen! Goed! Draaien dan ...'

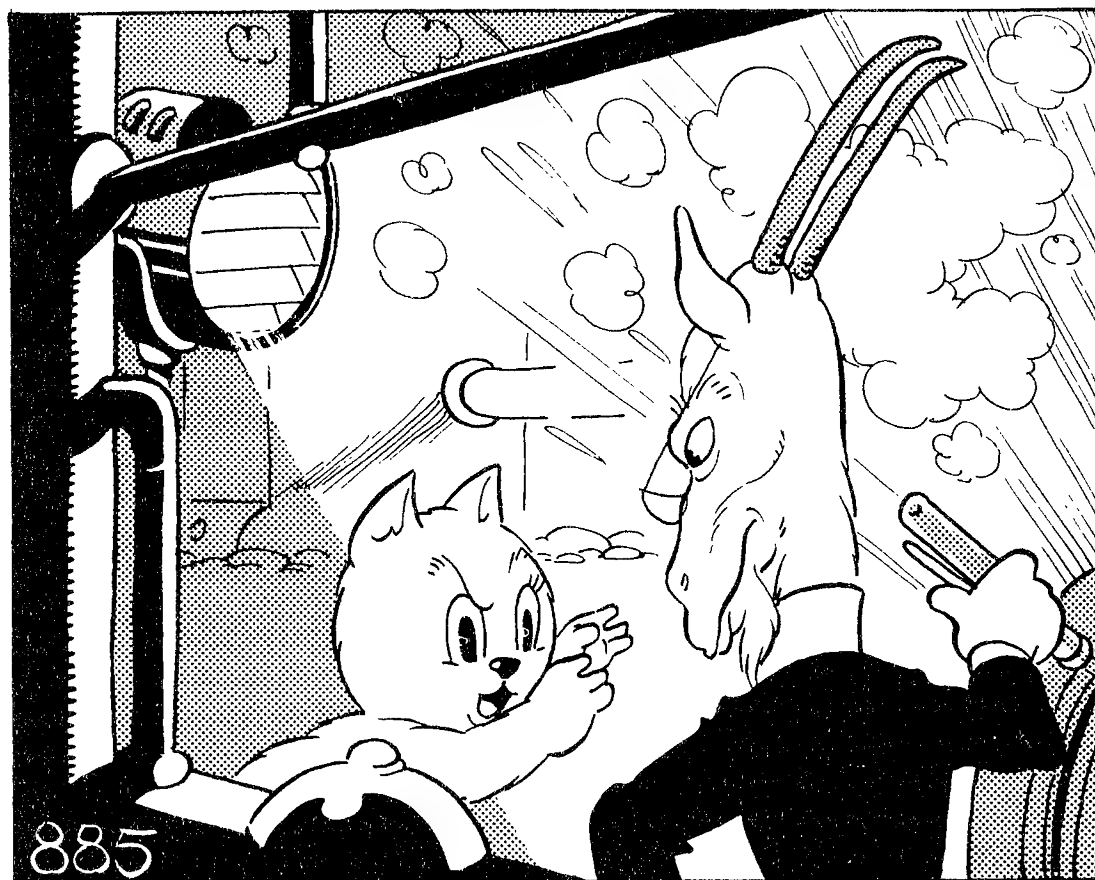

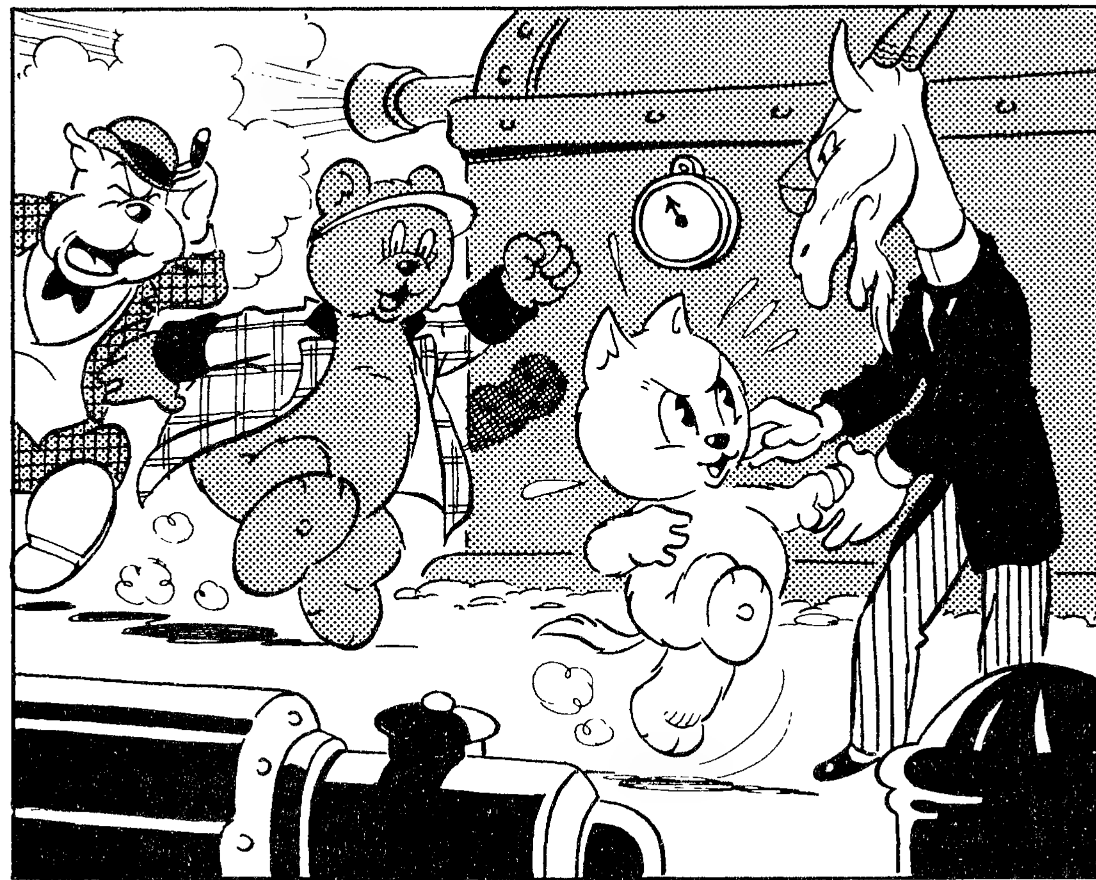
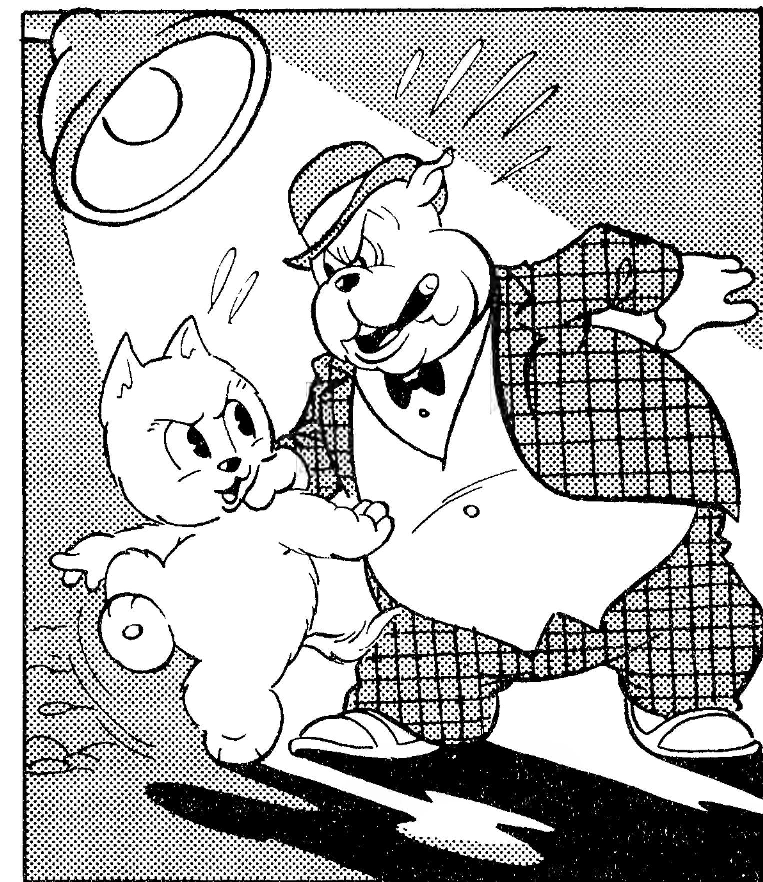

De opnamen zouden dus beginnen. De menigte verspreidde zich, de cameramannen kropen achter hun toestellen, de lampen flitsten aan en er daalde een diepe stilte, terwijl Boris Knoeisky haastig achter de machine verdween waar hij straks weer achter vandaan moest komen.
'Eh... zo, ziezo!' riep heer Bommel, die het erg warm had, en druk in zijn papieren futselde. 'De opnamen gaan beginnen! Is iedereen op zijn post? Doe de lampen aan!'
'Die zijn al aan, heer Ollie!' zei Tom Poes.
'Eh... de lampen aan...' mompelde heer Bommel, 'Boris Knoeisky moet achter die machine gaan staan en als ik zeg: beginnen! moet hij...'
'Boris Knoeisky staat er al, heer Ollie!' zei Tom Poes.
'Wie is hier regisseur, jij of ik, jonge vriend!!??' riep heer Bommel. 'Houd je mond en wacht op je beurt! Als ik roep: Beginnen! Moet hij naar voren komen en om zich heen kijken. Begrepen? De rest is bekend. Vooruit, daar gaan we! Beginnen!'
De camera begon te draaien, achter de machines klonk een geschuifel en langzaam kwam Boris Knoeisky te voorschijn. Zo leek het ten minste, maar toen Tom Poes goed keek begon hij te twijfelen...

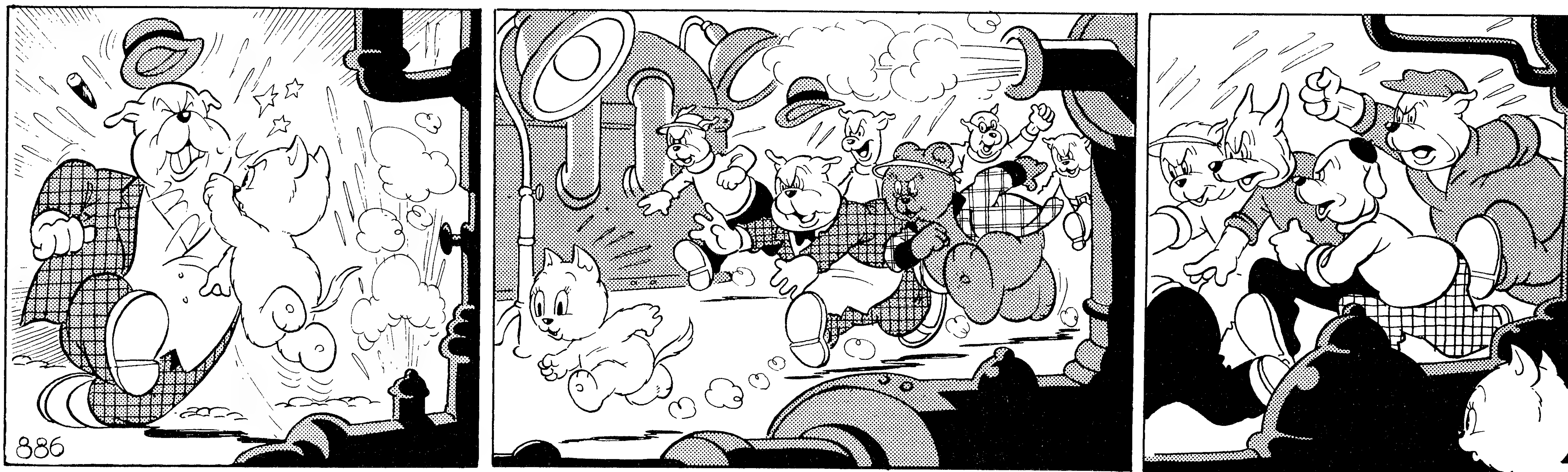

Boris Knoeisky speelde de rol van professor Sickbock erg goed, dat moet gezegd worden! Precies als de professor dat altijd deed, wreef hij zijn handen, hij kuchte beschaafd en haalde toen een handle over die aan één van de toestellen zat. Onmiddellijk begonnen de machines te werken, de hele grote begon te sissen en te dreunen en overal spoten grote rookwolken te voorschijn.
'Die machines zijn echt, heer Ollie,' fluisterde Tom Poes, 'het zijn vast geen filmmachines! En dat is Boris Knoeisky niet! Dat is...'
'Stil toch!' siste heer Bommel, 'je bederft de hele opname! Nu moeten we weer opnieuw beginnen! Je moet...'
Maar Tom Poes luisterde niet. Hij sprong overeind en holde op Boris Knoeisky af.
'Wat is er aan de hand, manneke?' vroeg deze met een krakende stem. 'Het is uw beurt nog niet! Ge ontstemt den regisseur! Gaat op uw plaats zitten en wacht!'
'Jij bent Boris Knoeisky niet!' riep Tom Poes. 'Jij bent de èchte professor Sickbock! Ik zie duidelijk, dat je geen masker op hebt!'

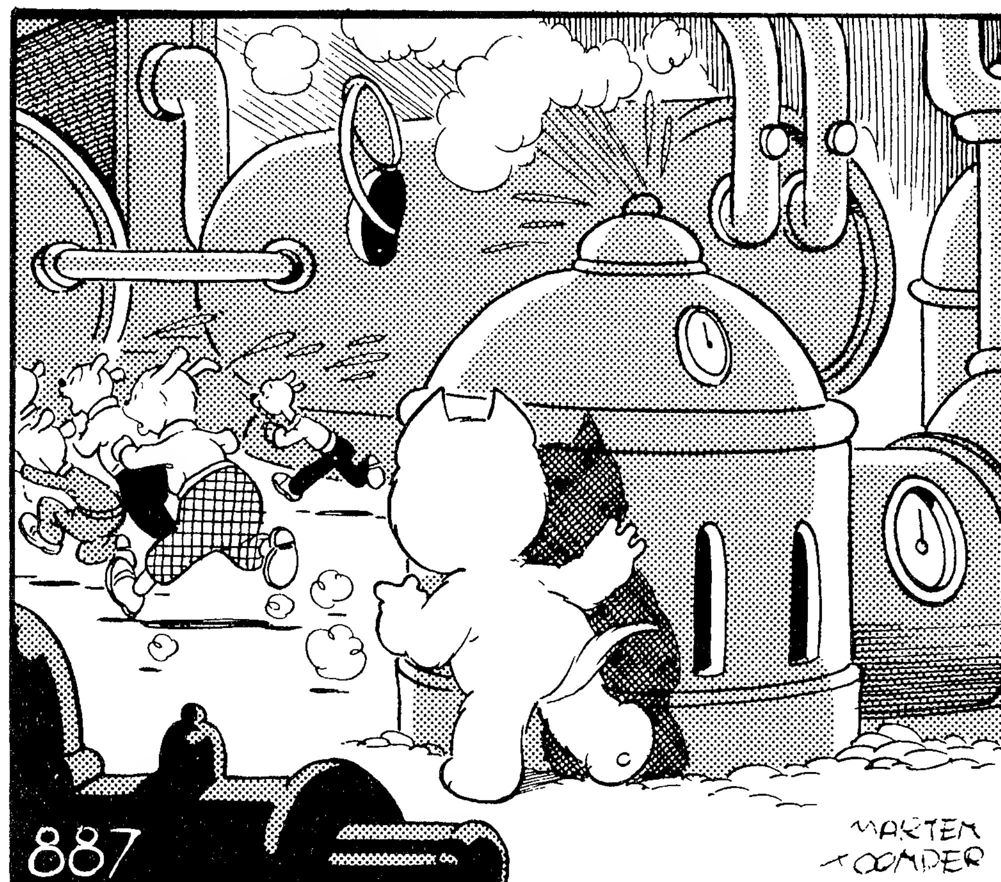

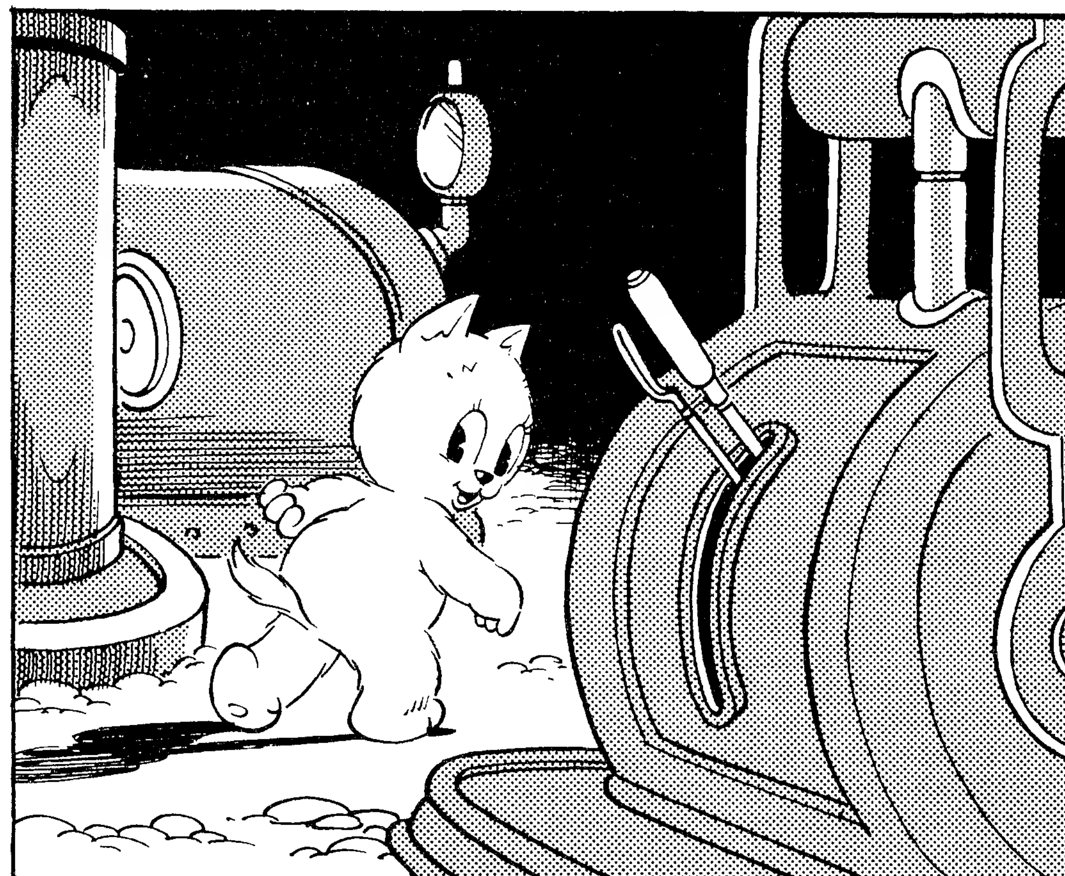
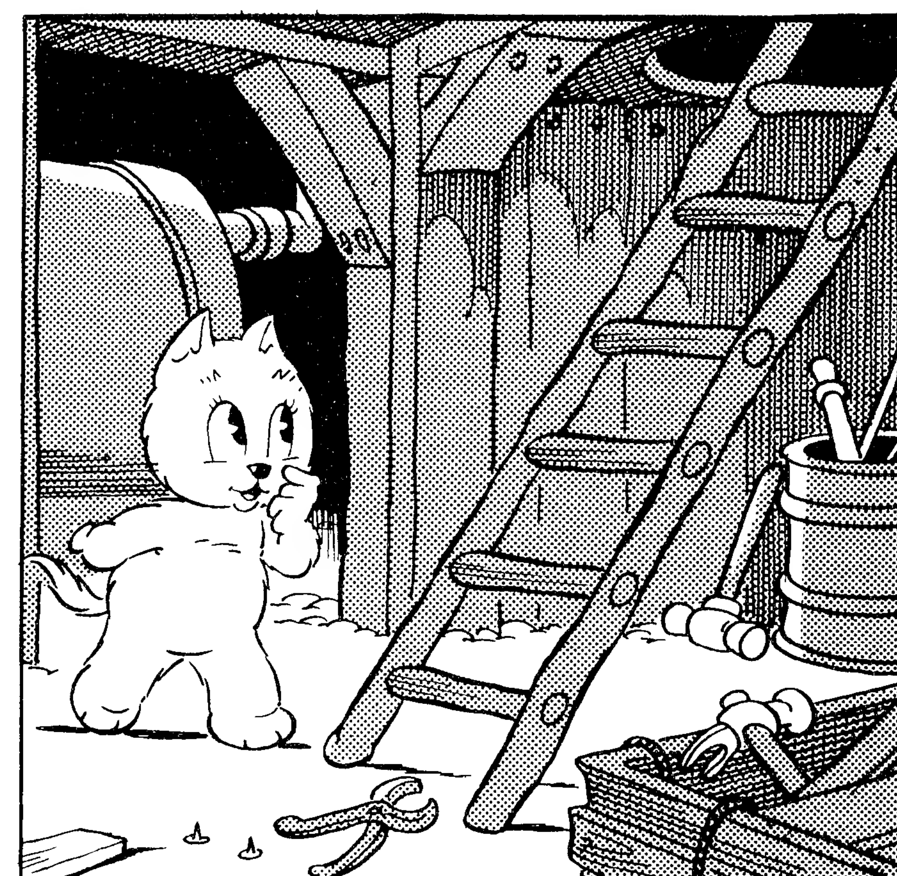

Tom Poes liet zich niet afschrikken. Hij was er nu zeker van, dat de figuur in de zwarte pandjesjas niet Boris Knoeisky, maar de echte professor Sickbock was. En hoe dichter hij bij hem kwam hoe zekerder hij nog werd.
'Je hebt geen masker op!' riep Tom Poes. 'Dat is je èchte neus! En alle machines die hier staan zijn èchte machines! Wie weet waar ze voor dienen!'
'Tut tut!' zei professor Sickbock. 'Blijf op een afstand, vriendje! Ge zult mijn boord nog kreuken! Ge hebt zeer wilde spelletjes! Beter U en ga heen!'
'Kom hier, Tom Poes,' riep heer Bommel wanhopig. 'Kom nu toch hier, jonge vriend! Wat heb je er toch aan om deze film zo te bederven! Ik wou, dat ik zonder jou was begonnen!'
'Wacht maar even!' riep Bul Super. Hij nam zijn sigaar uit zijn mondhoek en pakte Tom Poes in zijn nekvel.
'Je begint lastig te worden!' gromde hij. 'Ik zal je even onschadelijk maken!'

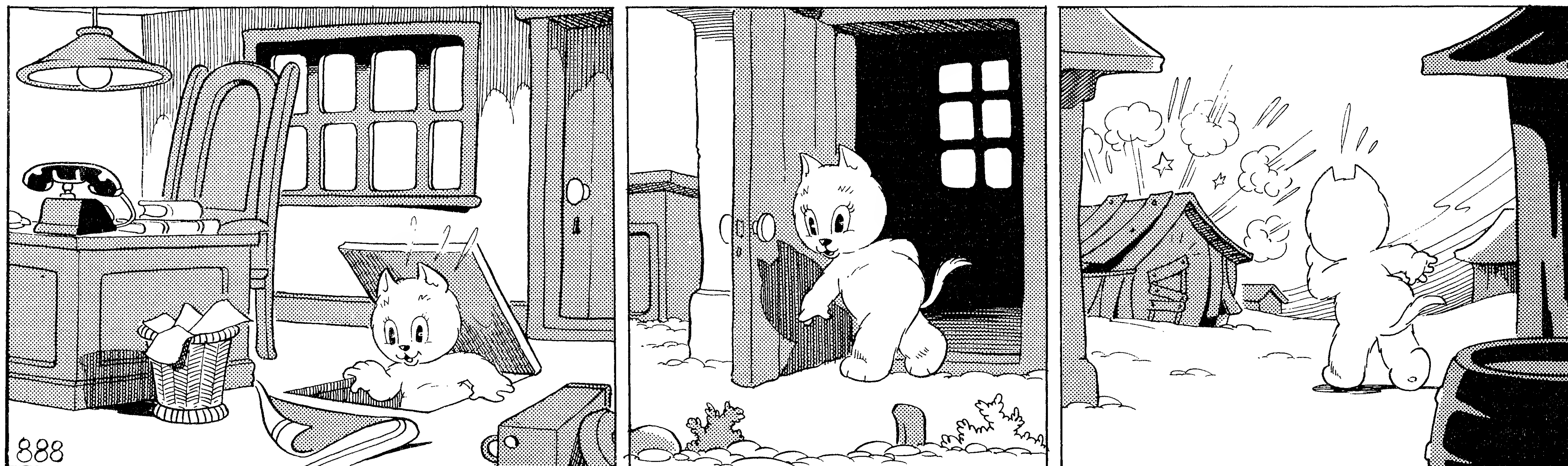

Je weet nu zo langzamerhand wel, dat Tom Poes niet iemand is om zo maar in zijn nekvel te pakken. Hij wrong zich dan ook in allerlei bochten, rukte zich los en sprong toen met zijn gebalde vuist omhoog, zo hard tegen de kin van Bul Super aan, dat deze sterretjes zag. Super had werkelijk even tijd nodig om weer tot zichzelf te komen en in die tijd was Tom Poes al een aardig eindje weg!
Maar de andere mannen, de cameramannen, de lampenmannen en wat daar allemaal bij hoort, zaten ook niet stil en begonnen een wilde achtervolging. Heer Ollie liep voorop.
'Tom Poes! Luister toch!' riep hij. 'Gedraag je toch als een heer! Denk toch aan je oude vriend! Hoe kan ik zo nu regisseur zijn!!??...'
Maar Tom Poes luisterde niet. Hij maakte een scherpe bocht en sprong toen vlug achter een hoge machine. De menigte achtervolgers holde luid schreeuwend de hoek om en rende langs zijn schuilplaats zonder hem te zien...

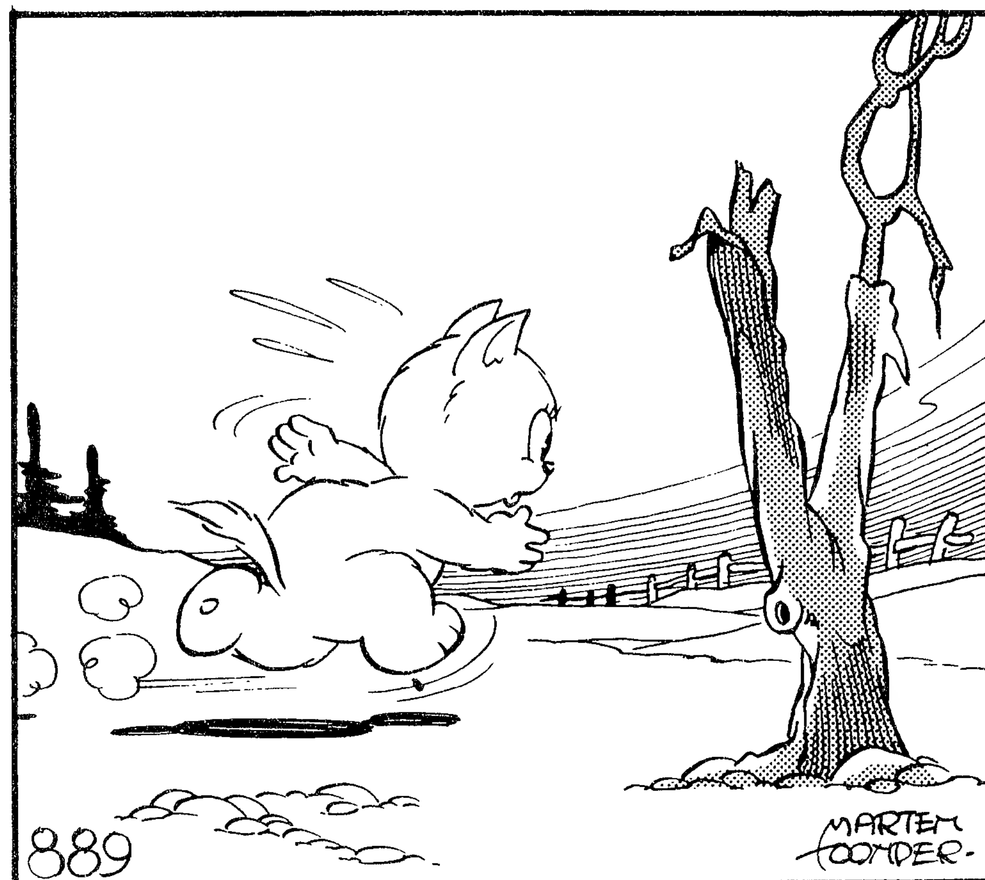

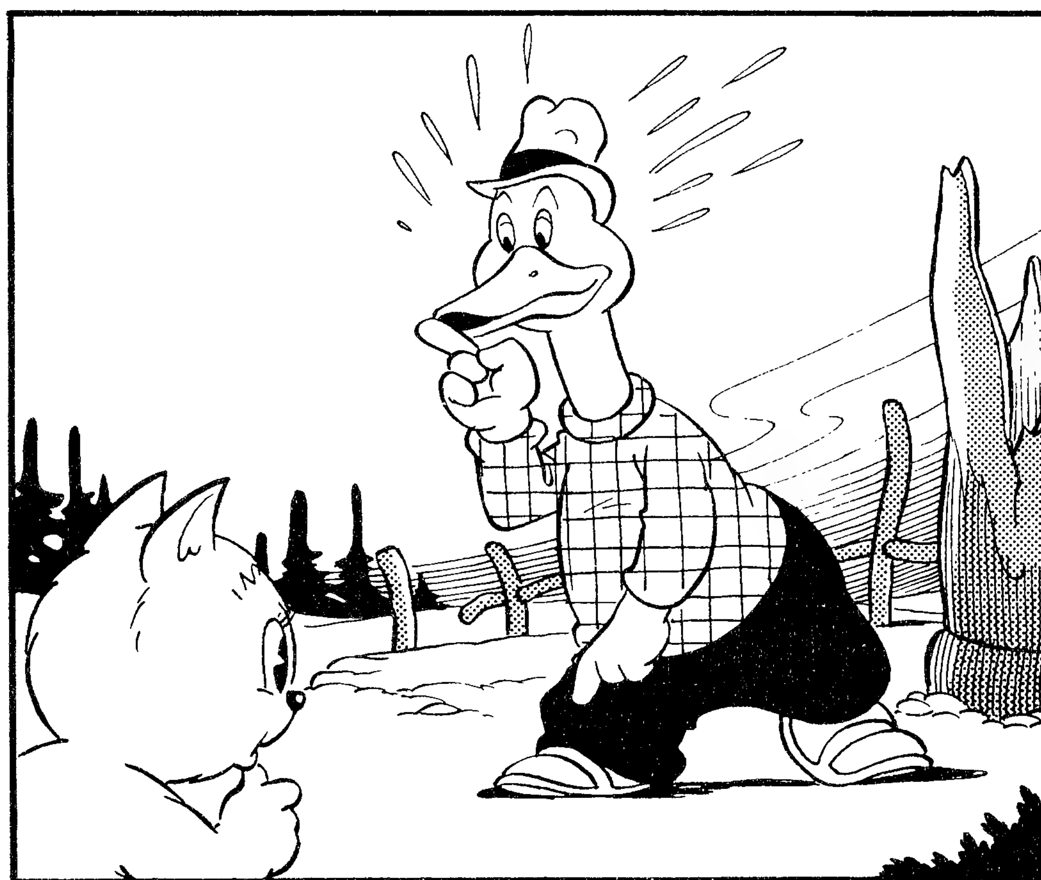
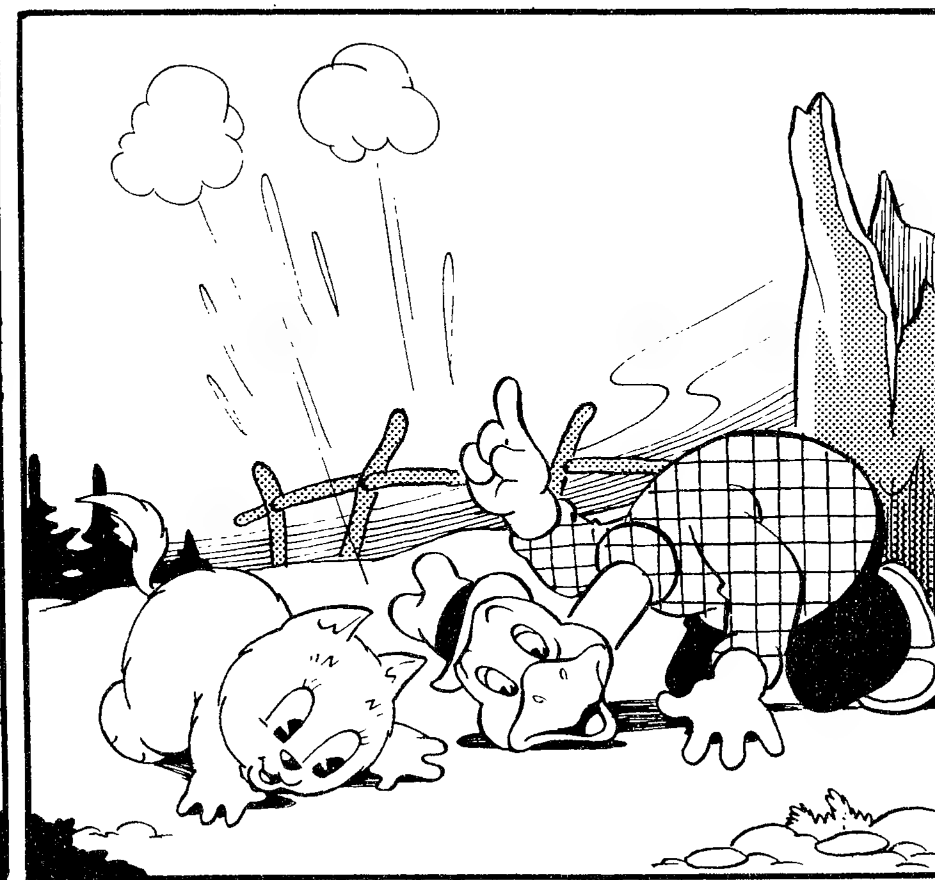

Tom Poes was dus achter een machine gekropen en al zijn achtervolgers renden langs hem heen zonder hem te zien. Hij slaakte een zucht van verlichting, toen de laatste om een hoek verdwenen was en kwam voorzichtig uit zijn schuilhoek te voorschijn.
Oef! mompelde Tom Poes, dat was op het nippertje! Maar wat nu? De uitgang wordt natuurlijk bewaakt! Bul Super zal me niet meer laten lopen, nu ik Sickbock herkend heb! Ik ga de grot maar eens verder onderzoeken, misschien vind ik wat! Zo gezegd, zo gedaan. Tom Poes sloop voorzichtig door de spelonken, langs ontelbare machines en hij bedacht, dat die daar al lang gestaan moesten hebben.
Die Sickbock zit al heel lang in deze grot! dacht Tom Poes. Die hele filmbedoeling had hij om de een of andere reden nodig, maar ik snap het nog niet helemaal! Maar wacht eens... hier staat een ladder, die naar boven voert! Die ga ik beklimmen!

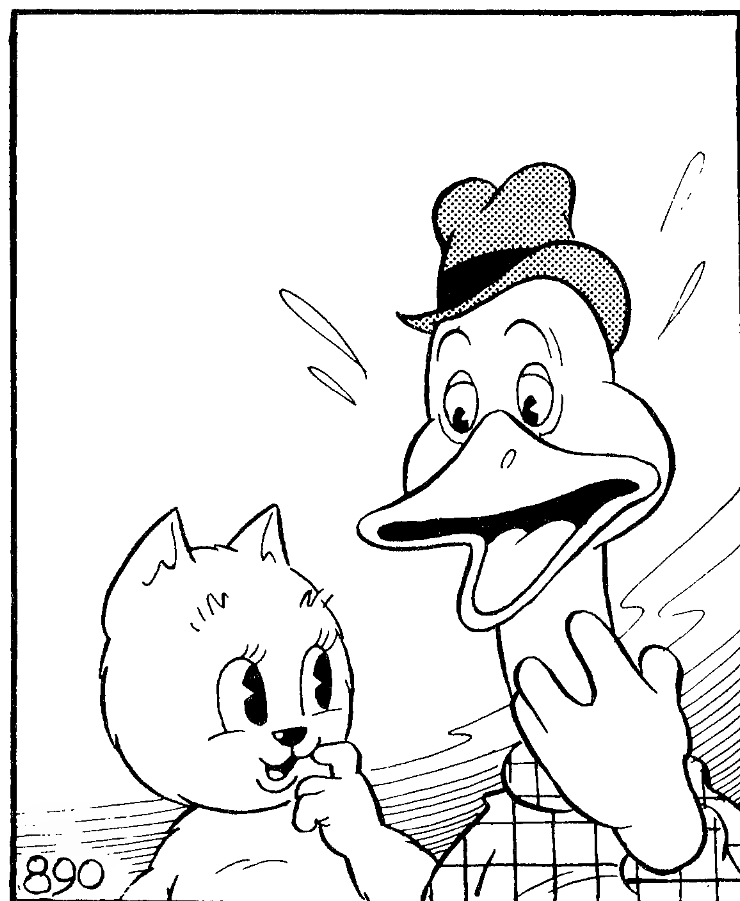

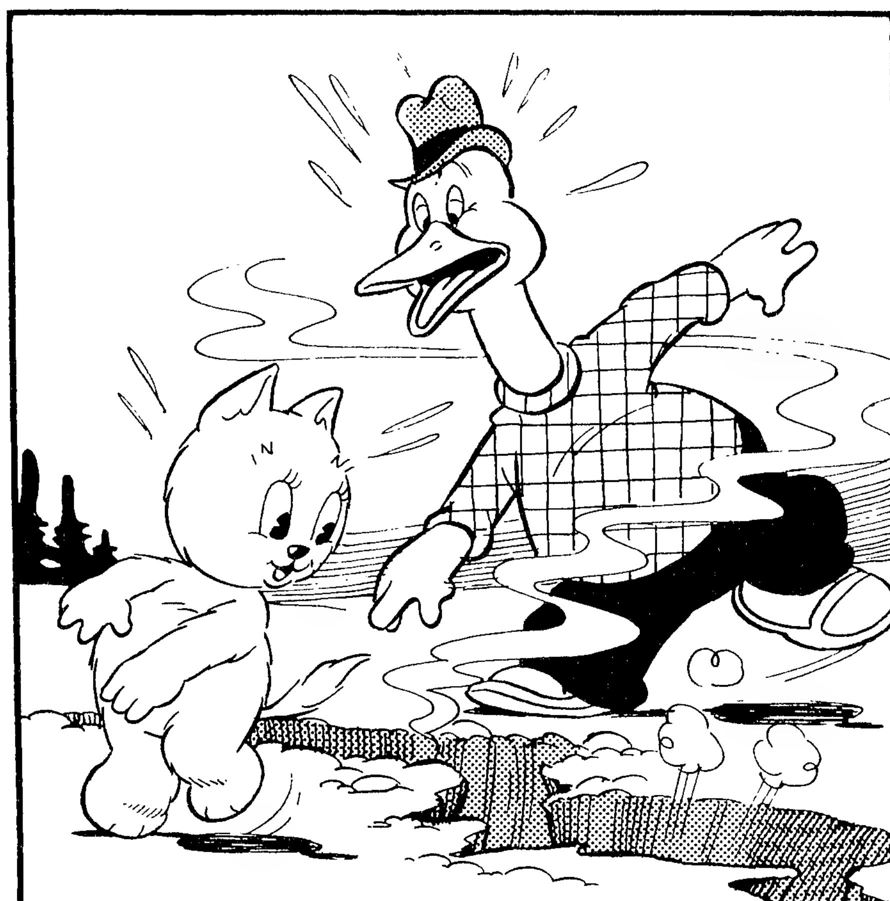
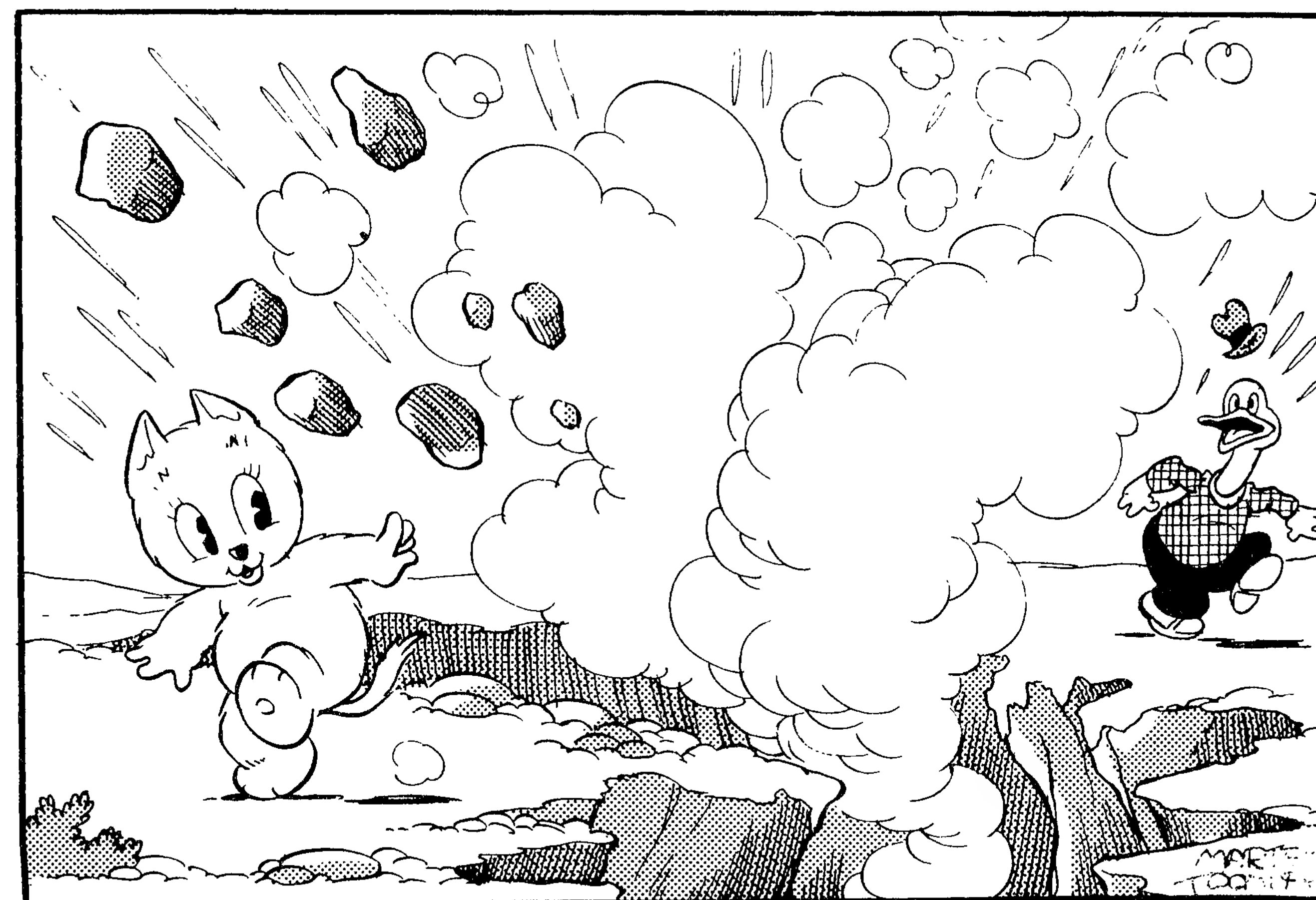
Tom Poes begon de ladder te beklimmen en hij had geluk! Want toen hij een luik in de zoldering bereikt had en dat optilde, merkte hij, dat hij uitkwam in de hut van Bul Super!
Een goeie nooduitgang! dacht Tom Poes. Stom van Super om hier geen schildwacht neer te zetten! Maar ik bof er bij! En nu moet ik maken, dat ik uit deze hut kom!
Tom Poes opende de deur, die gelukkig niet op slot was en stapte naar buiten. Het eerste wat hij zag was de hut, die die morgen door den timmerman was dichtgespijkerd.
Er klonk een ontzettend lawaai uit het gebouwtje. De hele hut trilde en wankelde en het leek wel alsof er een kudde wilde bisons in ronddraafde.
Daar heb je het al! dacht Tom Poes. Die mannen zijn ongeduldig geworden en hebben gemerkt, dat ik hun te slim ben af geweest! Nu is alleen de vraag maar hoelang die hut het uithoudt! Ik zal vlug moeten zijn! Als Wammes Waggel de politie nu maar heeft gewaarschuwd!

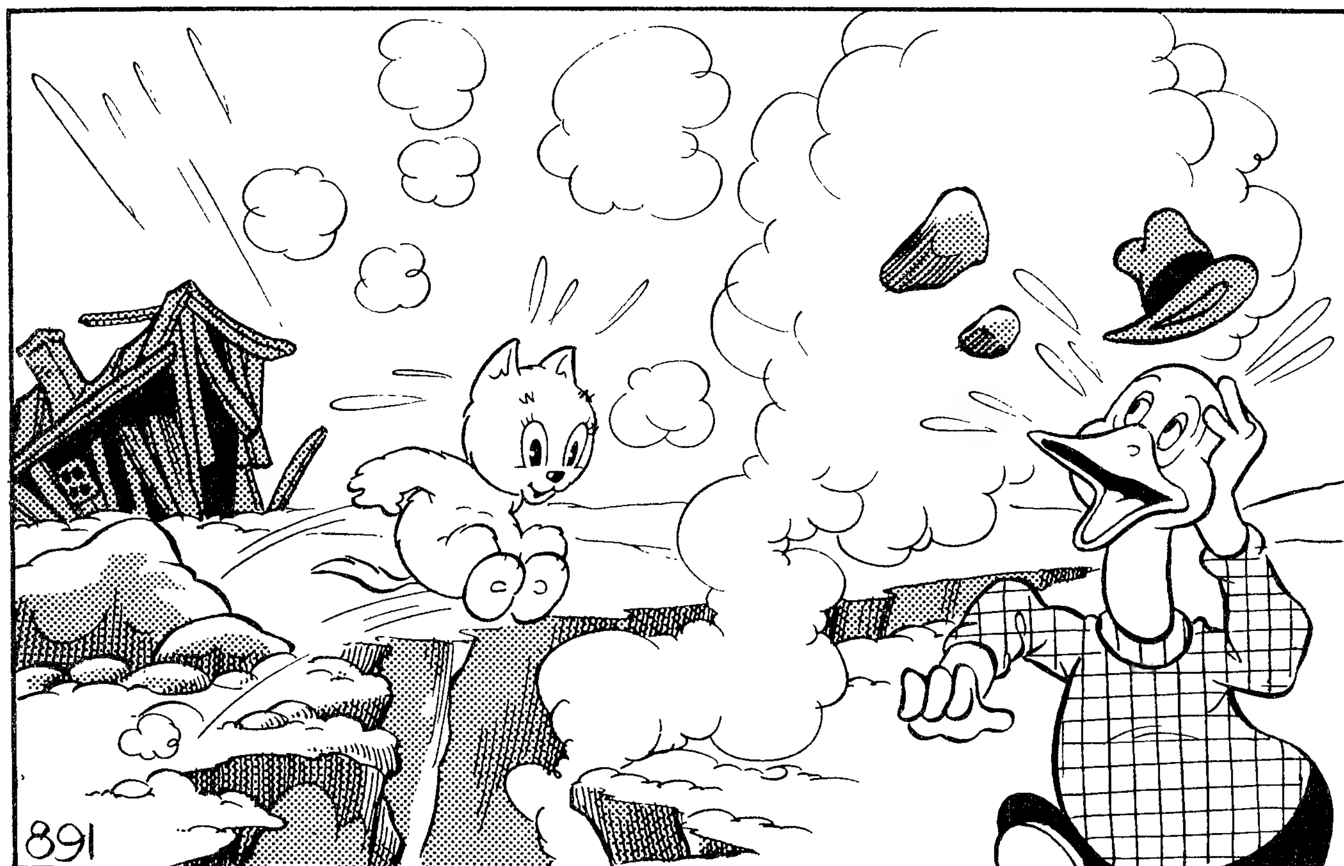
Drommels! mompelde Tom Poes, als er niet vlug iets gebeurt, zullen die kerels losbreken en dan kan ik niet veel meer beginnen! Ik zal aan Wammes Waggel gaan vragen of hij de politie heeft gewaarschuwd!
Tom Poes zette er dus de pas in en kwam al gauw bij de overblijfselen van het hek, waar Wammes Waggel hem stond op te wachten met een wijsvinger op z'n snavel.
'Wammes!' riep Tom Poes buiten adem, 'heb je al opgebeld? Heb je de poli...'
'Sssst!' siste Wammes. 'Stil, Tom Poes, je moet eens luisteren! Hier beneden gebeurt iets!! Iets ergs, Tom Poes!'
Tom Poes was even stil en luisterde en toen hoorde hij beneden zich, onder de grond een dof gebrom. Wammes Waggel was op z'n knieën gaan liggen en stak een wijsvinger omhoog.
'Hoor je wel?' vroeg hij. 'Hier beneden zit een grote beer, die langzaam naar boven komt!'
'Onzin!' zei Tom Poes, 'dat zijn de machines van Professor Sickbock! Dat begrijp jij toch niet!'

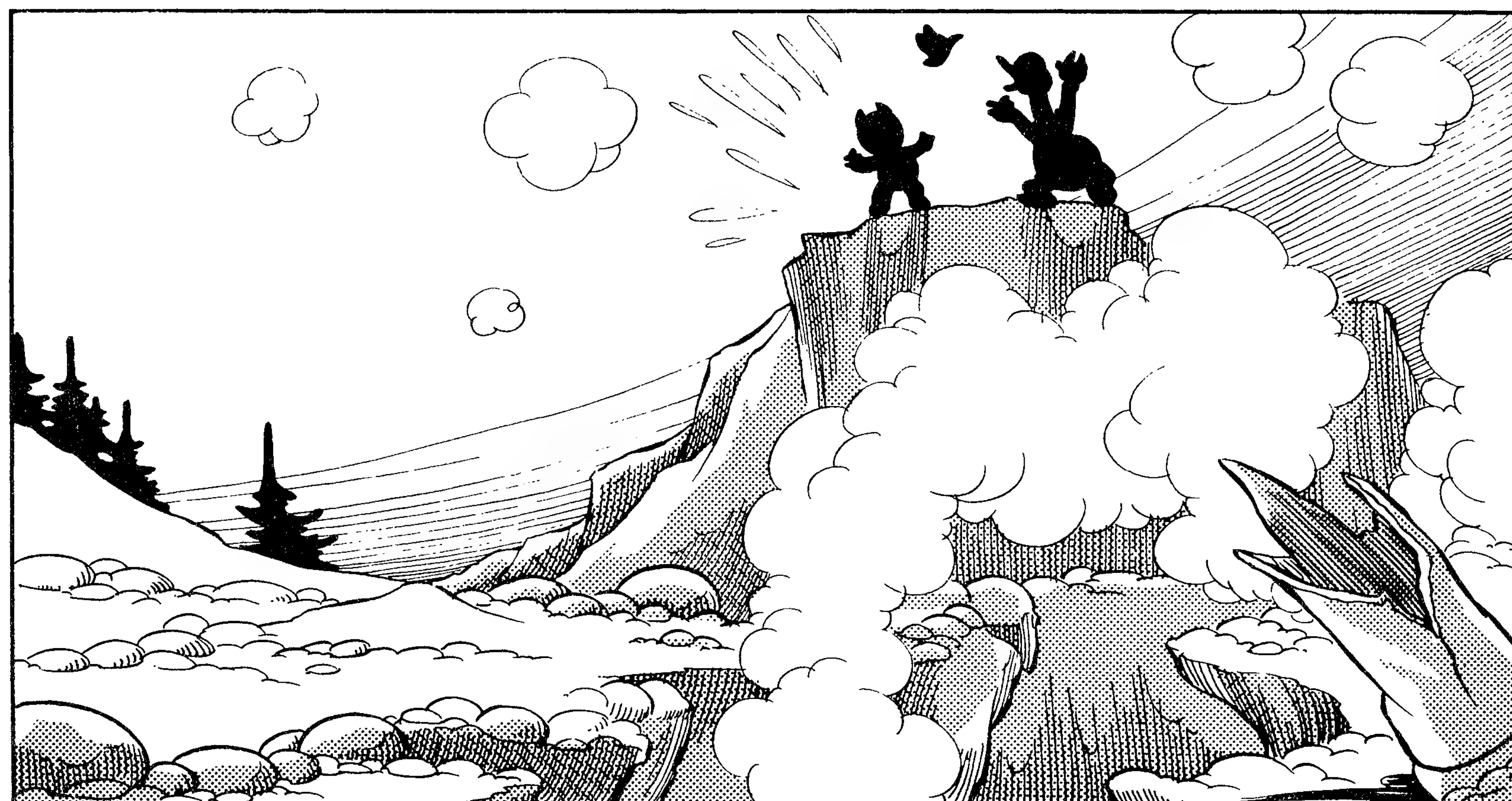

'Machines?' riep Waggel. 'Hihihi! Wat een grap! Machines onder de grond! Dat kan toch niet! Welnee! Het is een grote beer, die pas uit het ei gekomen is en nu naar boven komt! Maar ik haal mijn voorlader, Tom Poes! Ik stuur hem weer terug! Ik...'
'Heb je de politie opgebeld?' vroeg Tom Poes ongeduldig.
'De politie?' vroeg Wammes. 'Hm, dat zou wel kunnen... ja, misschien wel... Ik herinner het me niet precies meer. Het is al zo lang geleden...'

'Je bent dom!' zei Tom Poes boos. 'Ga direct...' Maar op dat moment begon de aarde te bewegen, het doffe gebrom werd sterker en zwol aan tot een geloei en toen kwam er ineens een spleet in de grond. Uit die spleet stegen rookwolken omhoog en hoe breder de spleet werd, hoe dichter de rookwolken werden.
Oei! dacht Tom Poes. De machines van Sickbock gaan werken! Wat gaat er nu gebeuren?

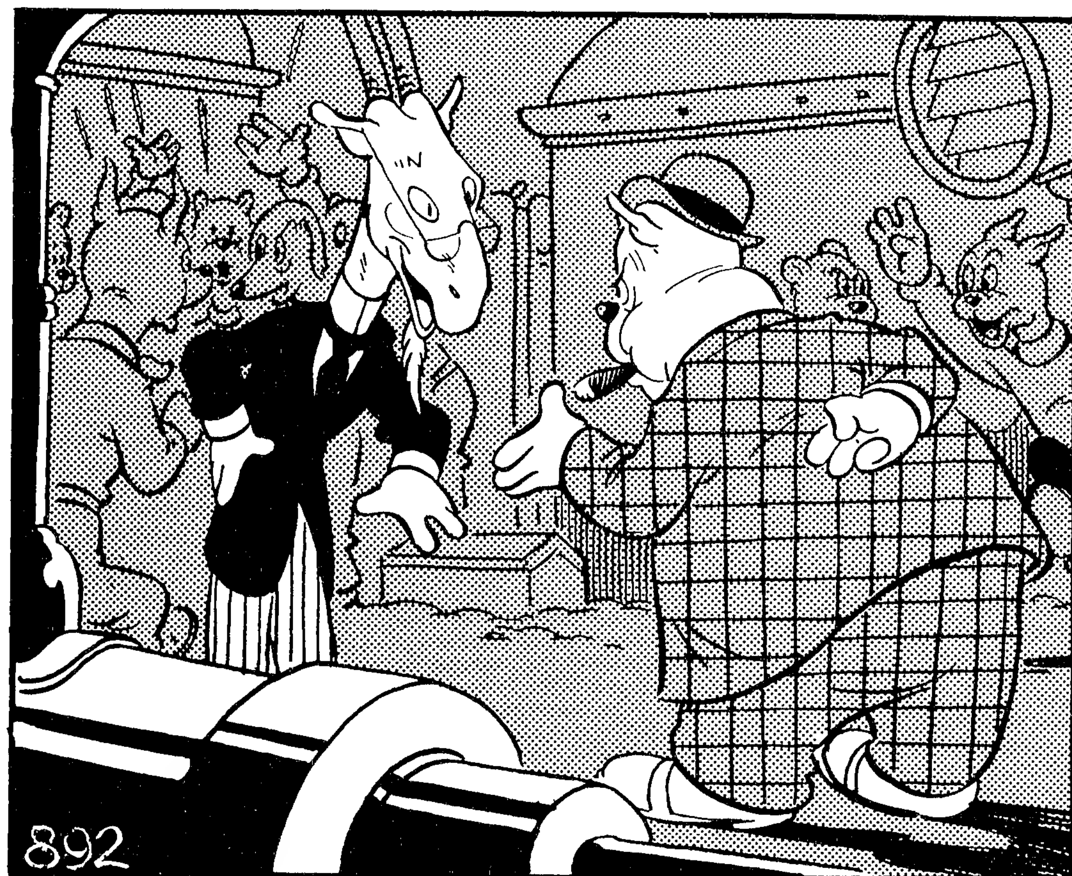
Het gerammel en het lawaai werden steeds sterker en de rookwolken steeds dichter. Grote stukken steen vlogen door de lucht en Wammes Waggel wist niet waar hij zich bergen moest. Tom Poes nam een aanloop en sprong over de spleet heen naar de kant waar Wammes Waggel stond.

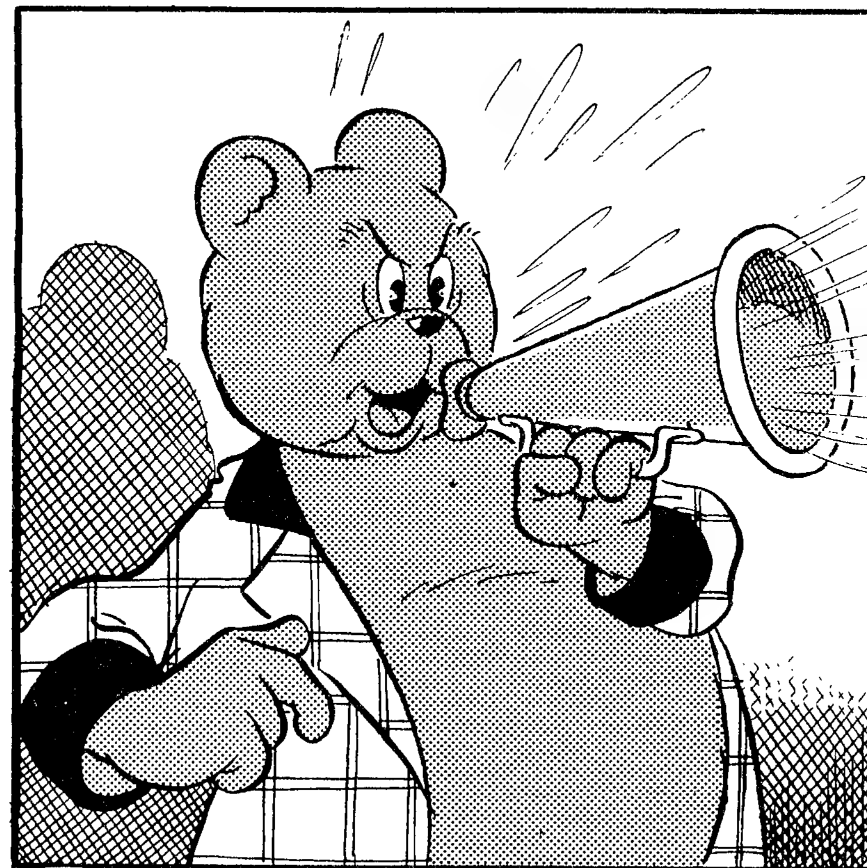
'Ga op de grond liggen!' riep hij, 'dan heb je minder last van die stenen.'

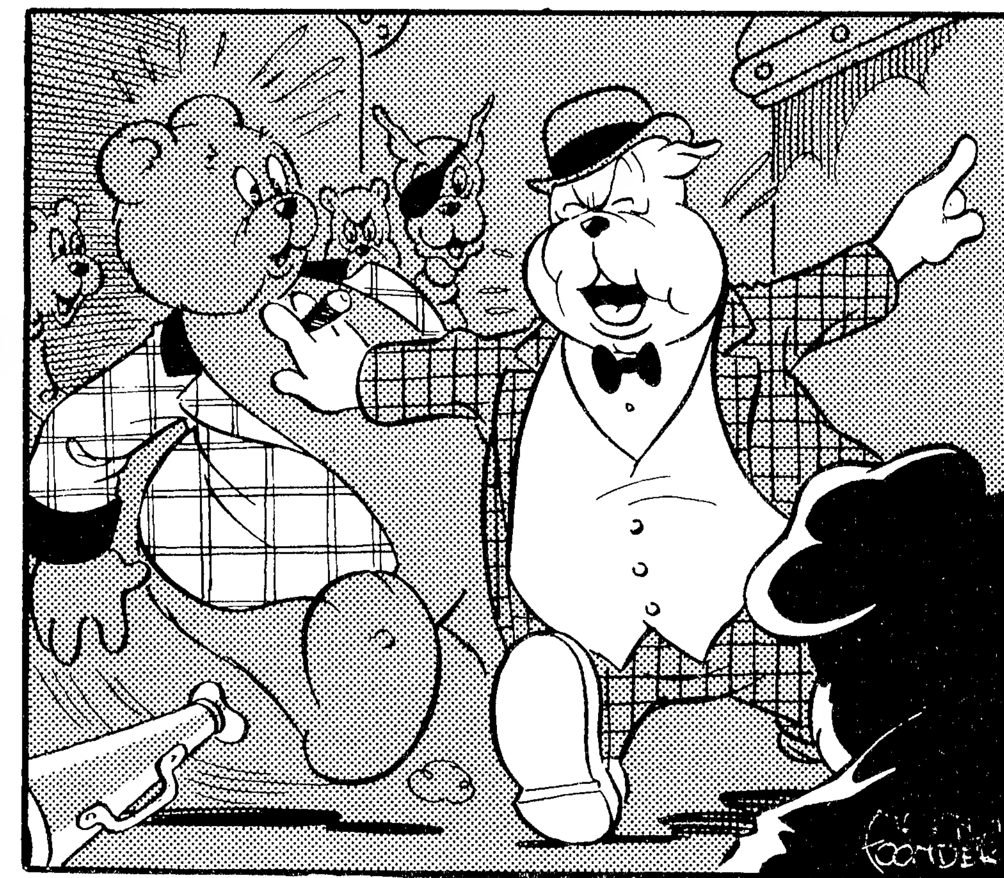
'Onzin!' riep Wammes. 'Die stenen vallen juist allemaal op de grond! Je houdt me voor de gek. Maar wie gooit er eigenlijk, Tom Poes?'

'Hm,' zei Tom Poes, 'je kunt toch gemakkelijk zien, dat Sickbock weer bezig is! Die heeft altijd iets met aardbevingen en zo te maken! Maar ik begrijp niet wat dit worden moet. Ik denk...'

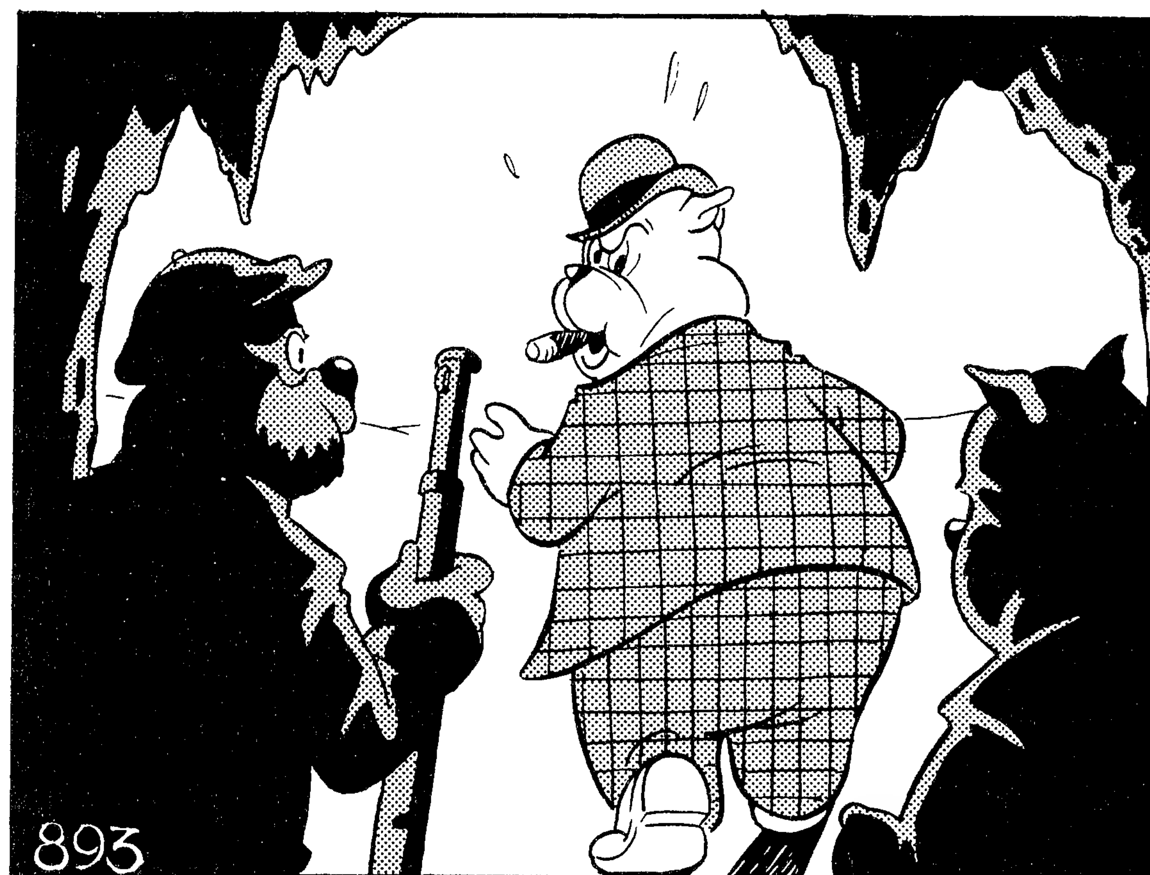
Maar op dit moment begon de aarde te rijzen. Uit de spleet kwam langzaam een stof omhoog, die op metaal leek en die steeds hoger rees. Tom Poes en Wammes Waggel voelden, dat ze opgetild werden en de lucht in gingen, totdat ze op een soort berg stonden, een gladde, metalen berg! En uit de spleet kwam steeds meer van dat metaal te voorschijn...

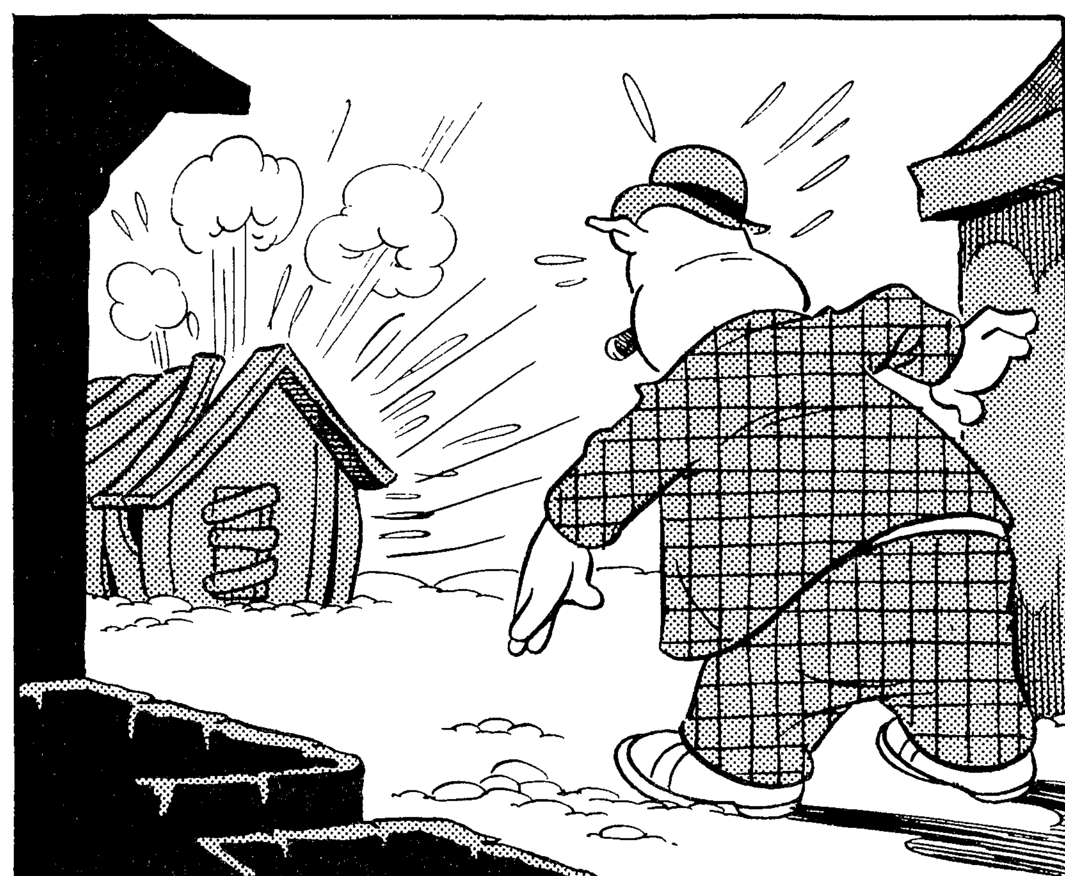
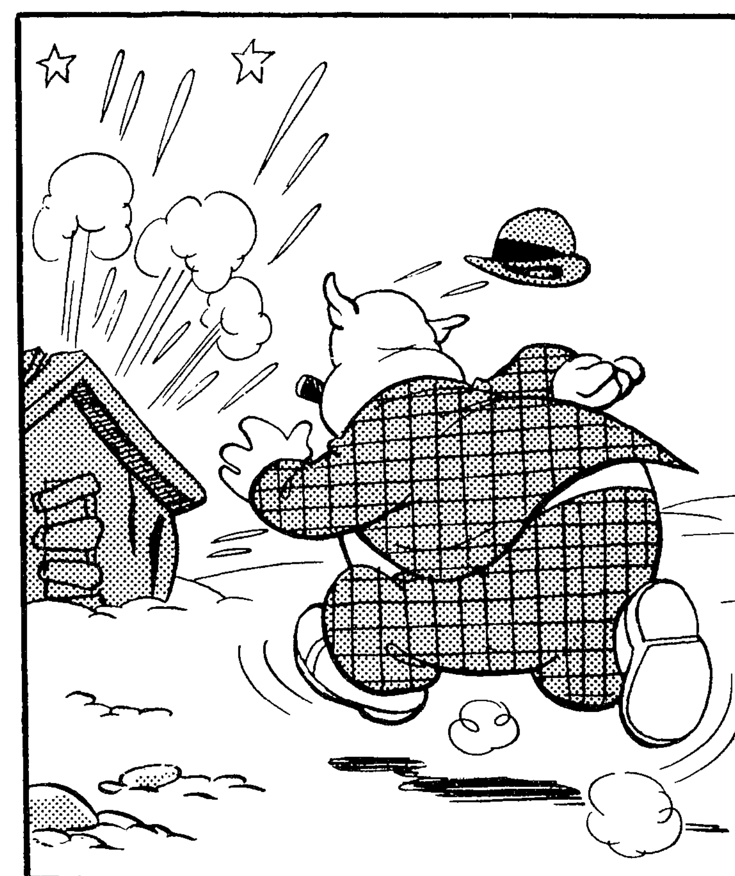

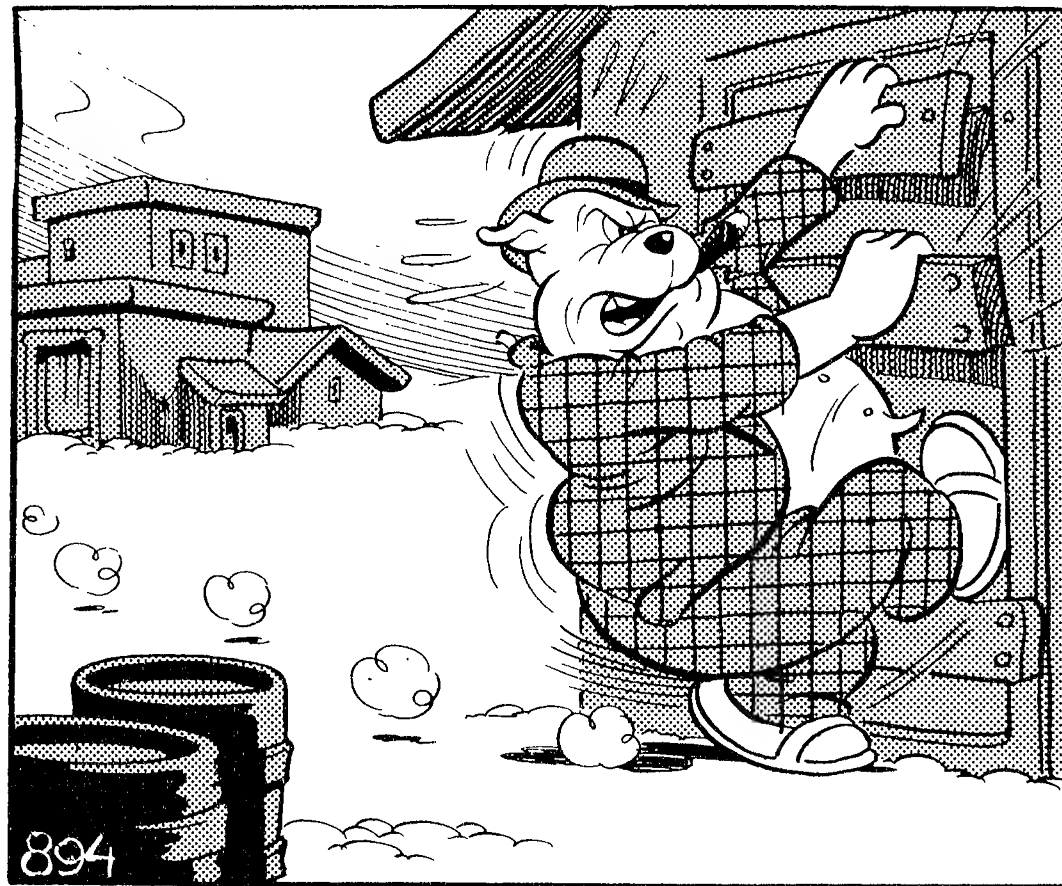

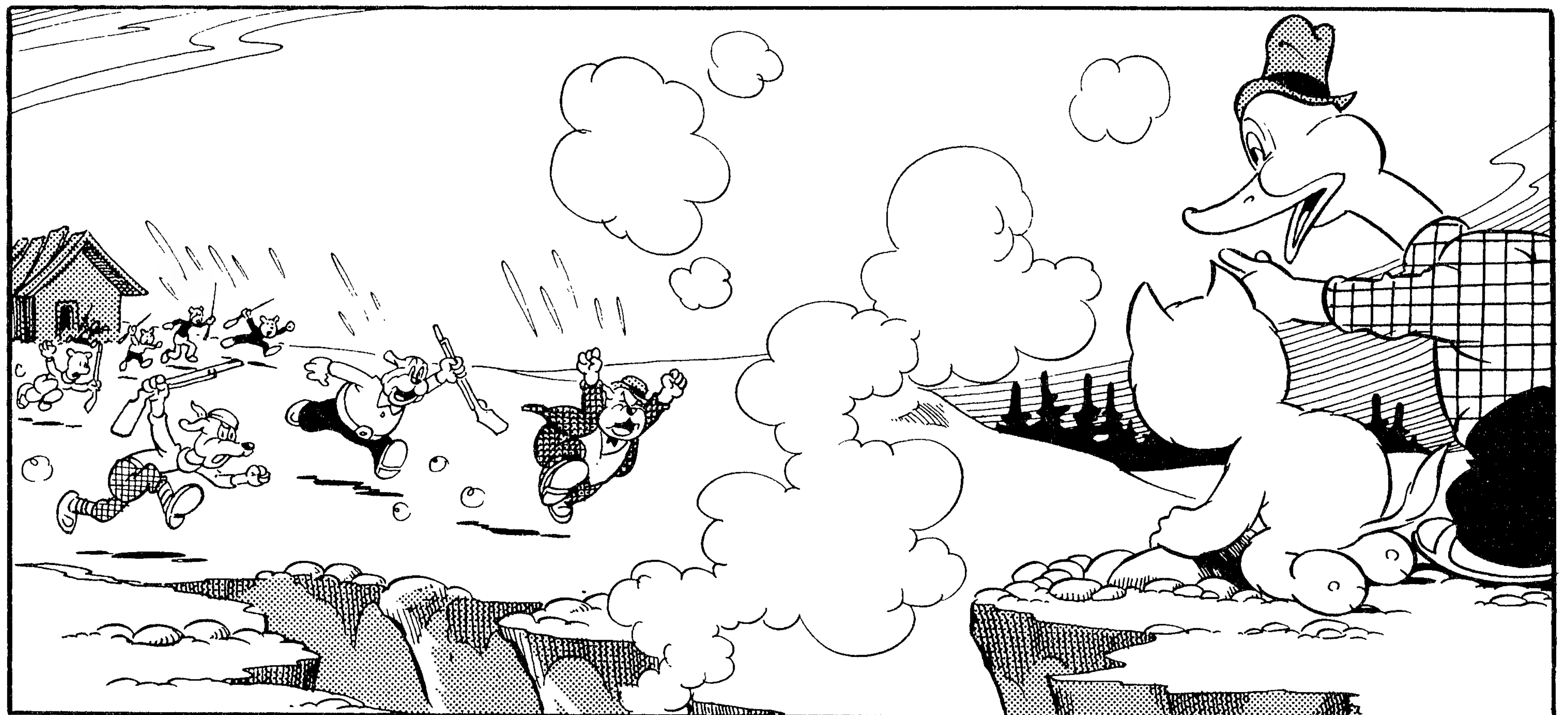
Intussen was het in de grot nog steeds een herrie van belang. Groepen werklieden holden heen en weer, alle machines en toestellen werden onderzocht, maar, zoals je zult begrijpen, werd Tom Poes niet gevonden. Bul Super rende op Professor Sickbock af, die met een onbewogen gezicht midden in de herrie stond.
'Zeg eens wat!' riep hij. 'Wat moeten we doen?! We kunnen dat stuk ongeluk toch niet rond laten lopen terwijl de machines werken? Hij is overal toe in staat! We moeten aanpakken! Vooruit! Elke minuut is goud waard! Wat zeg ik? Tonnen! Millioenen! Doe iets!!'
'Er is niets te doen!' zei de professor krakend. 'Mijn machines werken en zijn niet meer tot stilstand te brengen! De gevolgen zullen boven de aarde reeds te zien zijn! Kalmeert uzelf, goede vriend en bedenkt, dat mijn vernuft...' Op dat moment had heer Bommel een scheepsroeper gevonden en zette die aan zijn mond. 'Stilte!!!' riep hij. 'Stilte!! We beginnen opnieuw met de opnamen! Iedereen moet op zijn plaats gaan! Boris Knoeisky moet achter de machines verdwijnen en...' Maar het lawaai overstemde heer Ollie en Bul Super duwde hem opzij. 'Houd je mond!' snauwde hij. 'We gaan naar boven! En jij houdt je koest, anders laat ik je binden!'

Bul Super holde dus de trap op naar boven met een paar werklieden achter zich aan.
'Jullie blijven hier voor de ingang van de grot staan!' beval hij. 'Neemt een paar geweren en zorgt, dat niemand de grot verlaat! Niemand, snap je? Ik ga op verkenning uit!'
Bul Super liep met grote passen in de richting van het dorp en trok grote rookwolken uit zijn sigaar. Stel je voor, dat die Tom Poes nu nog de hele zaak in de war zou brengen! mompelde hij. Net nu alles zo goed ging, kreeg hij in de gaten dat het de echte Professor Sickbock was! Die dikke beer is dom genoeg... Die denkt nog steeds, dat we aan een film bezig zijn! Maar het wordt tijd, dat we de buit binnenhalen en hier verdwijnen, het begint gevaarlijk te worden! Het is anders een onovertroffen slim plan van mijn Super-hersenen geweest en ik zal...
Op dat moment kreeg Bul Super de hut in de gaten waar de ongunstige vreemdelingen zaten opgesloten en nog steeds moeite deden om uit te breken.
'Wat is dat!!?' brulde hij. 'Die hut is dichtgetimmerd! Dan is de zaak toch uitgelekt!!' En hij zette het op een lopen...

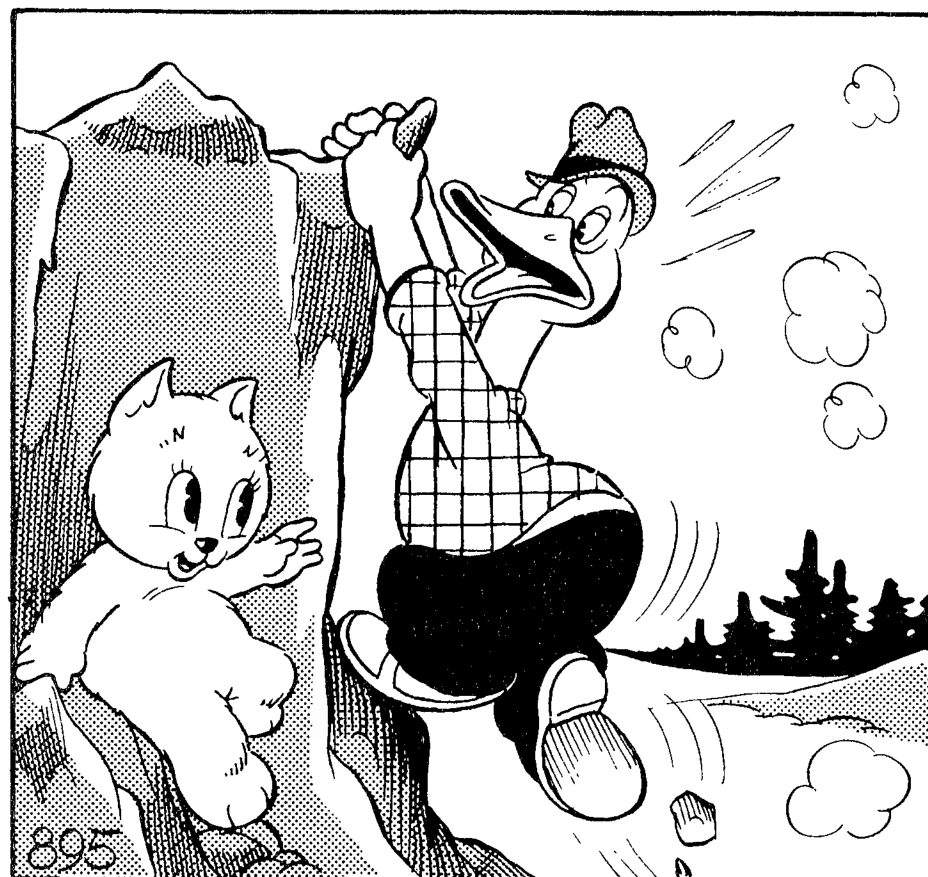

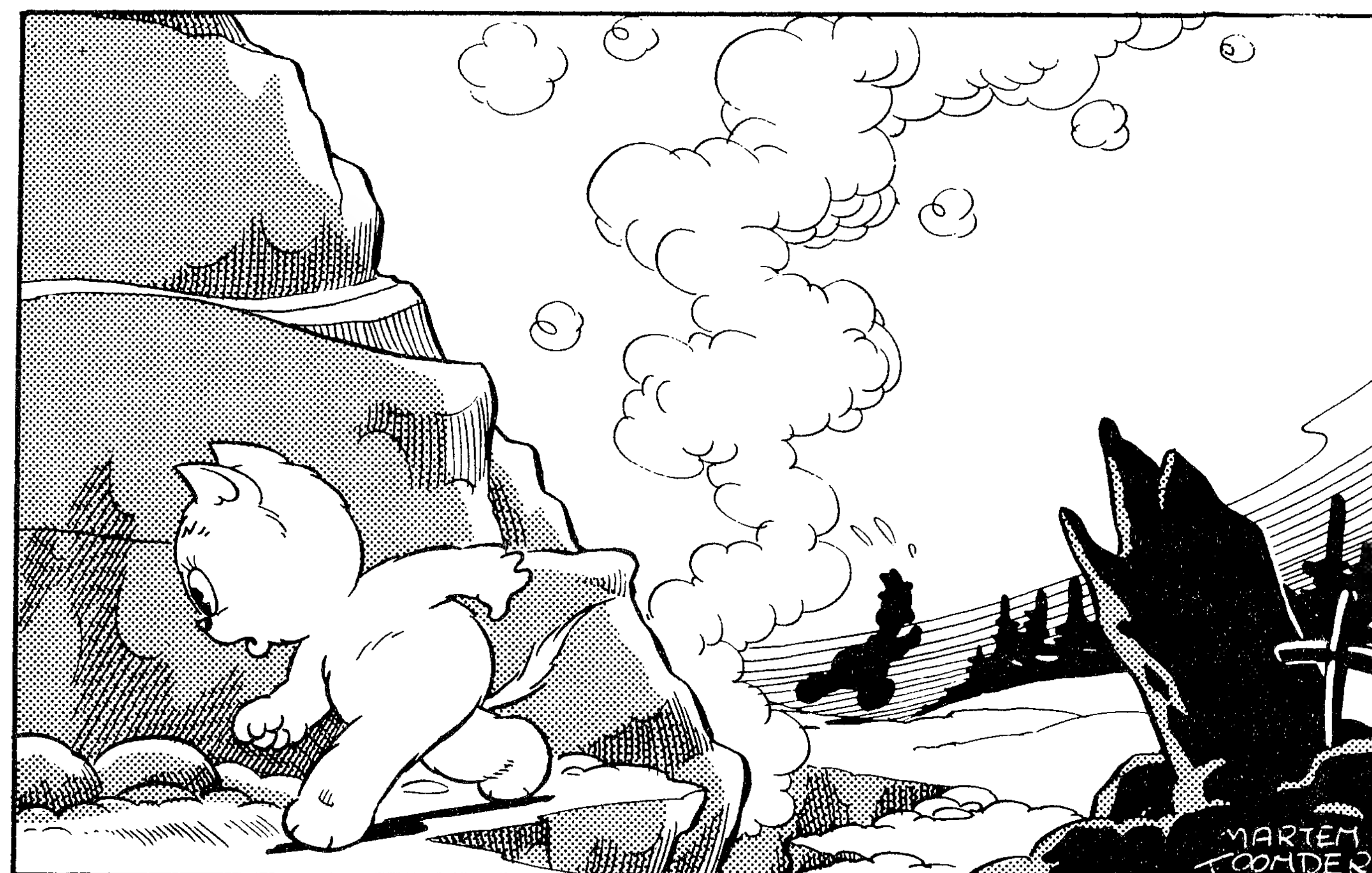

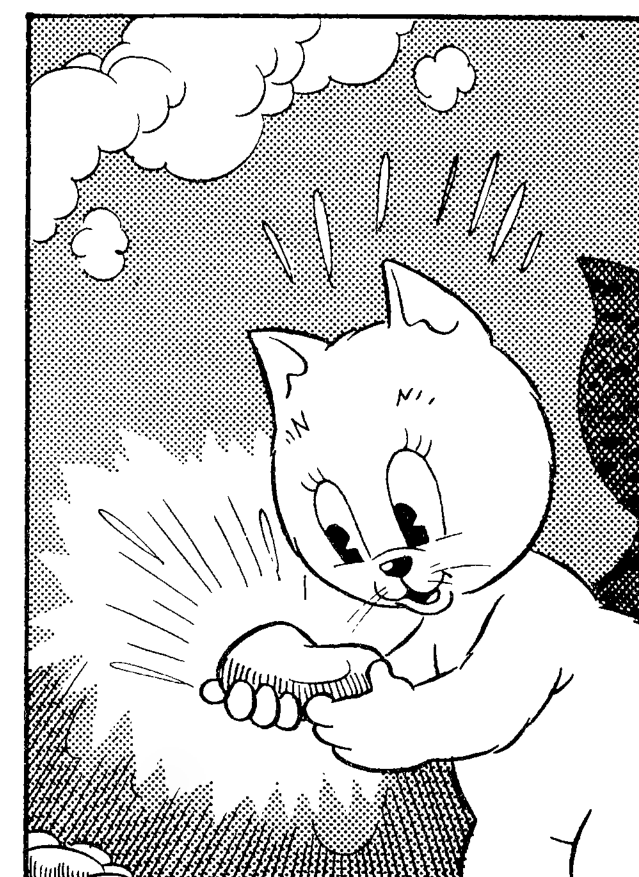
Bul Super rende op de hut af, sprong tegen de deur op en rukte met al zijn krachten aan de planken, die de timmerman er die ochtend tegen aan gespijkerd had. Hij ging te keer als een razende en het hout hield het dan ook niet erg lang uit. Met een luid gekraak lieten de spijkers los en de ene plank na de andere viel op de grond. Binnen vijf minuten was de deur los en stormde Bul Super de hut binnen... Intussen zat Tom Poes met Wammes Waggel op de top van de nog steeds hoger wordende berg.

'W-wat is dit eigenlijk, Tom Poes?' vroeg Wammes. 'Ik begrijp het niet helemaal! Niemand heeft me ooit verteld, dat er onder mijn portiershuis een lift-berg was! Als ik dat geweten had, had ik die betrekking nooit aangenomen!'

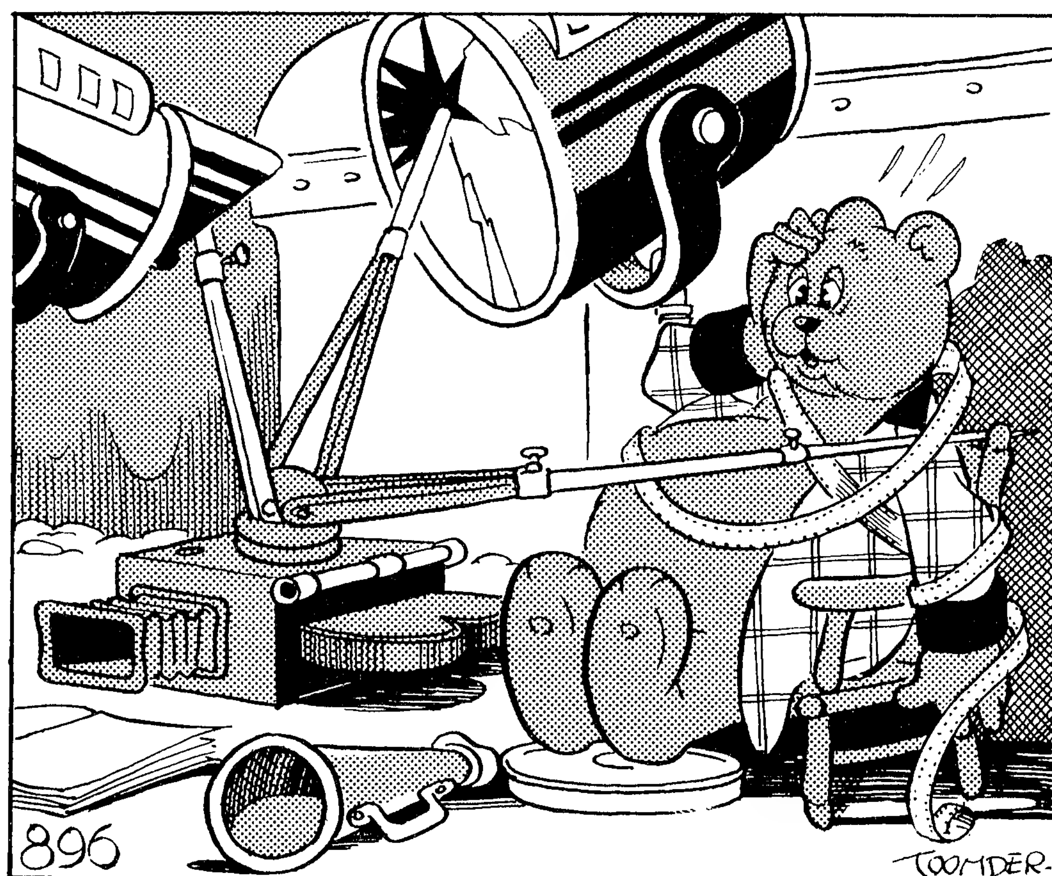
'Stil eens,' zei Tom Poes. 'Ik hoor iets! Daar komen die vreemdelingen aan! Bul Super heeft ze vrijgelaten! En ze zijn gewapend, Wammes! Kom mee, we moeten van deze berg af, jij moet de politie gaan halen en ik moet naar de hut van Hieper! Maar vergeet het deze keer niet, alles hangt er van af. Het begint ernst te worden! Loop zo hard als je kunt en zorg, dat de politie hier over een halfuur is!!!!'

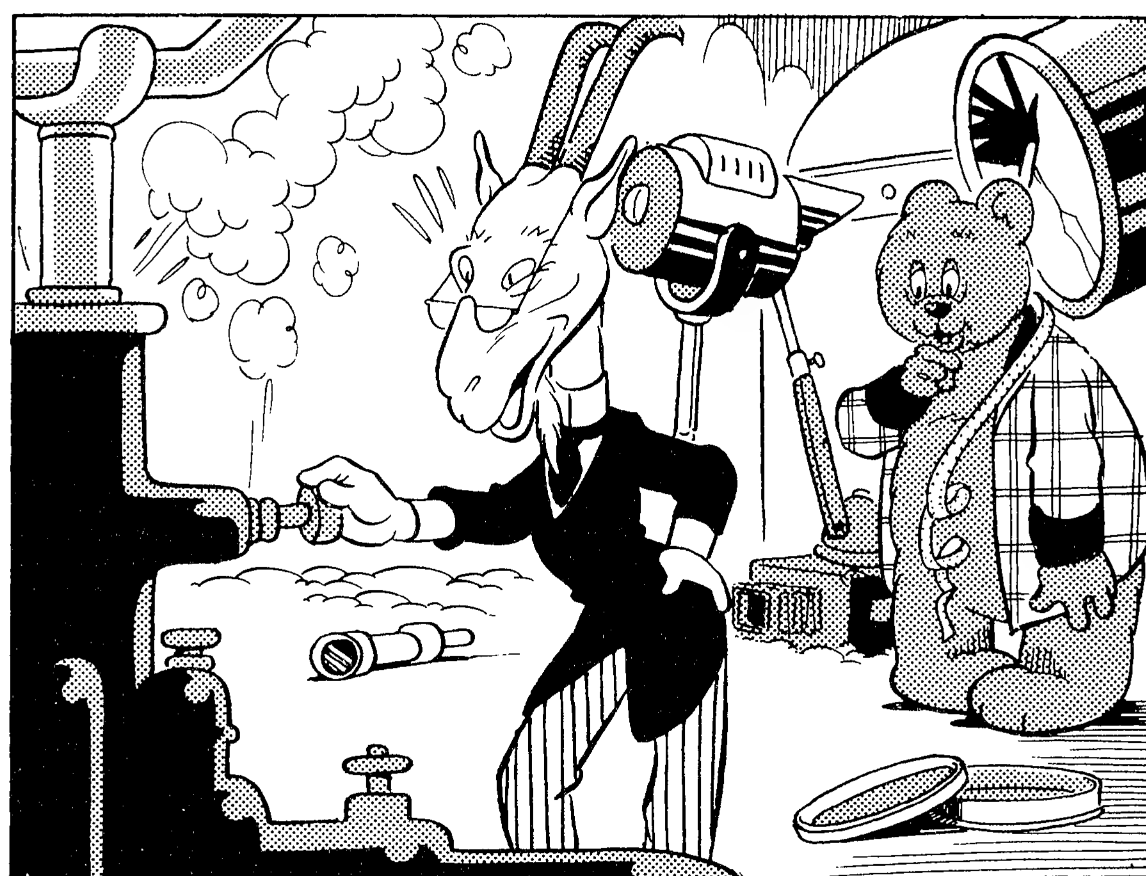
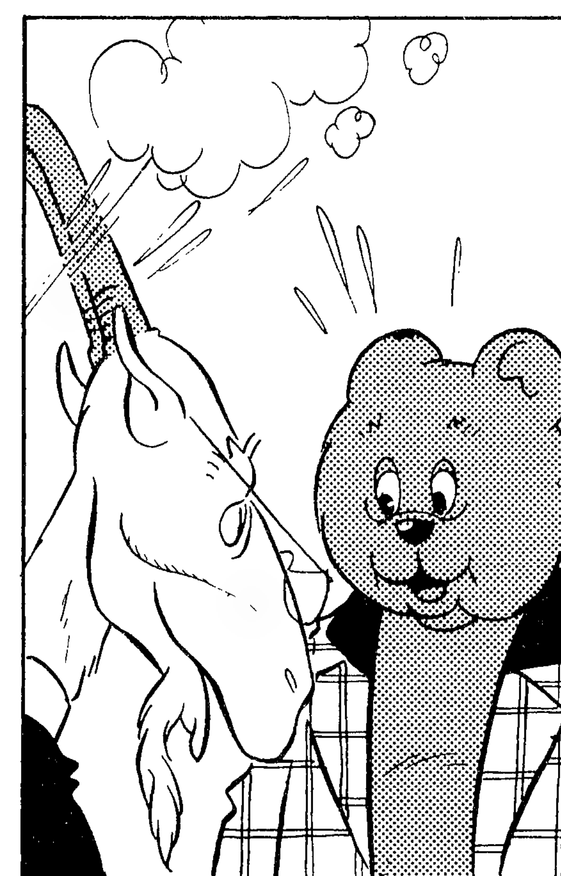

Terwijl het geschreeuw van Bul Super en de gewapende bende steeds dichterbij kwam, begonnen Tom Poes en Wammes Waggel hun afdaling aan de andere kant van de metalen berg.
'Je hebt het dus begrepen, Wammes?!' vroeg Tom Poes streng. 'Haal zo gauw mogelijk de politie en vergeet het niet, want het wordt hier erg gevaarlijk!' Wammes gaf geen antwoord, maar holde weg, zo hard als hij kon.
Tom Poes sloop langs de rand van de dampende afgrond en tuurde strak naar de grond. Toen bleef hij stilstaan en raapte één van de grote blokken op, die uit de afgrond gekomen waren.
Dat is zwaar! mompelde Tom Poes. Hij veegde een beetje en krabde wat en toen ontdekte hij, dat het geen gewoon metaal was, dat hij daar in zijn vingers had. Dat is goud! riep Tom Poes. Deze hele berg is van goud! Alles wat hier uit die spleet gekomen is, is van goud! Nu begin ik het te begrijpen! Onder dit dorre stuk grond liep een goudader! Daarom stond er in dat testament, dat het een goudmijntje was en dat heer Bommel te dom zou zijn om dat te ontdekken!!!

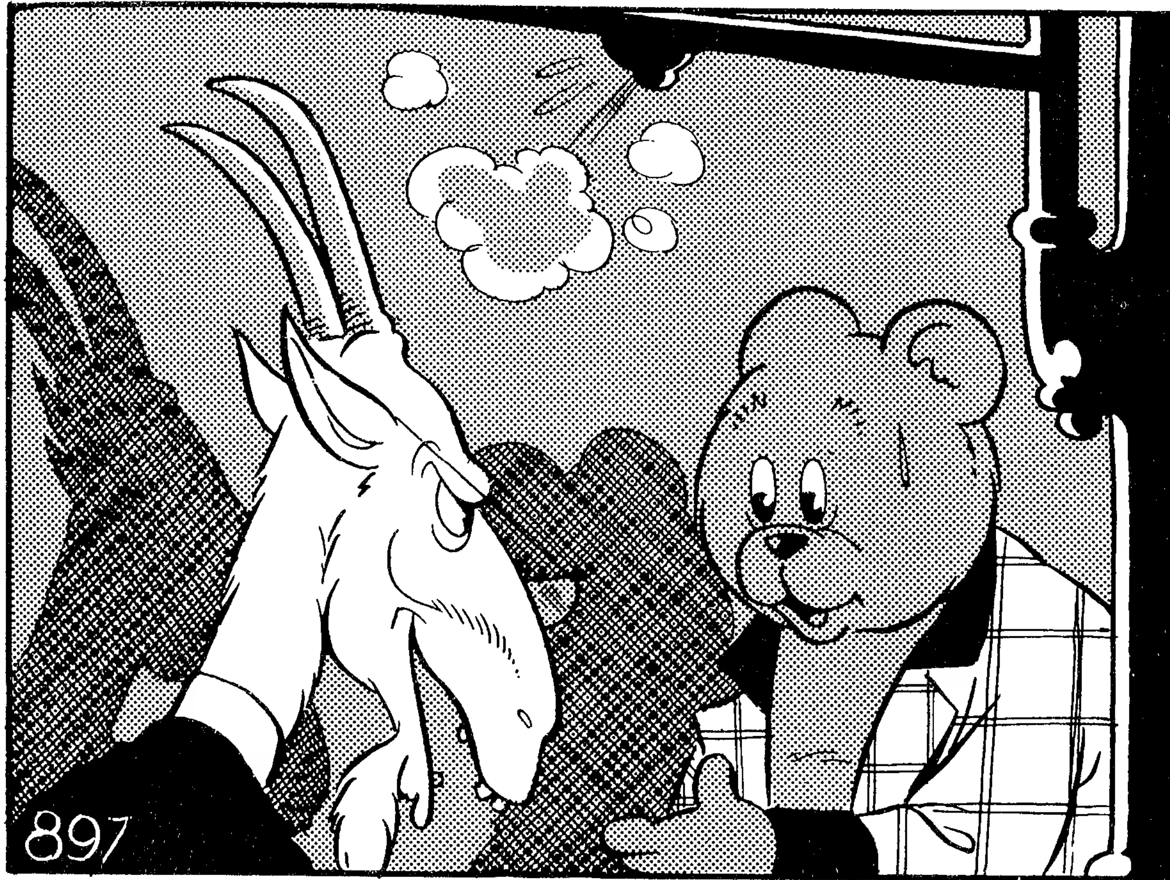

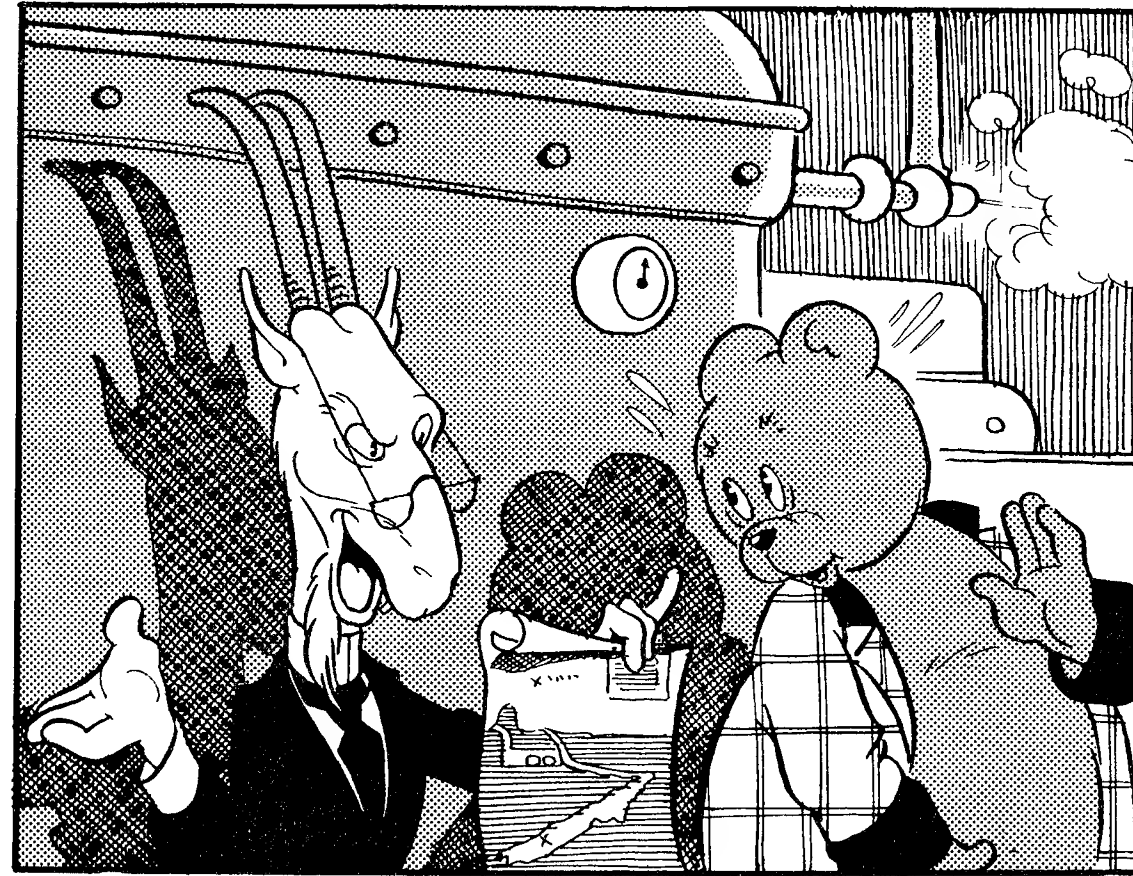

Intussen was er in de grot weinig veranderd. De cameramannen en de lichtmannen en de geluidsmannen en alle andere filmmannen hadden hun toestellen in de steek gelaten en wachtten voor de ingang van de grot op de dingen, die zouden komen. Heer Bommel was alleen achtergebleven. De camera was in de drukte omgevallen, de lampen hingen mistroostig en gedoofd over hem heen en een stuk filmband kronkelde om zijn schouders. Heer Ollie praatte zachtjes een beetje in zichzelf. Wat er eigenlijk precies gebeurd was, begreep hij niet helemaal, maar hij merkte, dat niemand naar hem luisterde en dat niemand er aan dacht, dat hij toch eigenlijk de regisseur was. Alleen professor Sickbock stapte nog rond en keek zijn zacht ronkende machines na.

‘Eh... ahum!’ zei heer Bommel, terwijl hij opstond. ‘Ahum! Heer Knoeisky! Ik geloof... Eh... dat u wel kunt uitscheiden met spelen! Ik weet het niet zeker, maar ik geloof, dat de opnamen gestopt zijn!’

‘Hèhèhè!’ mekkerde de professor. ‘Mijn naam is niet Knoeisky, goede vriend! Ik ben werkelijk professor Sickbock in eigen persoon! Weet, dat ge getuige zijt van een grootse uitvinding! Wanneer ge u kalm en beheerst gedraagt, moogt ge hier blijven rondlopen, maar gefilmd wordt er niet meer! Hèhèhèhè!’

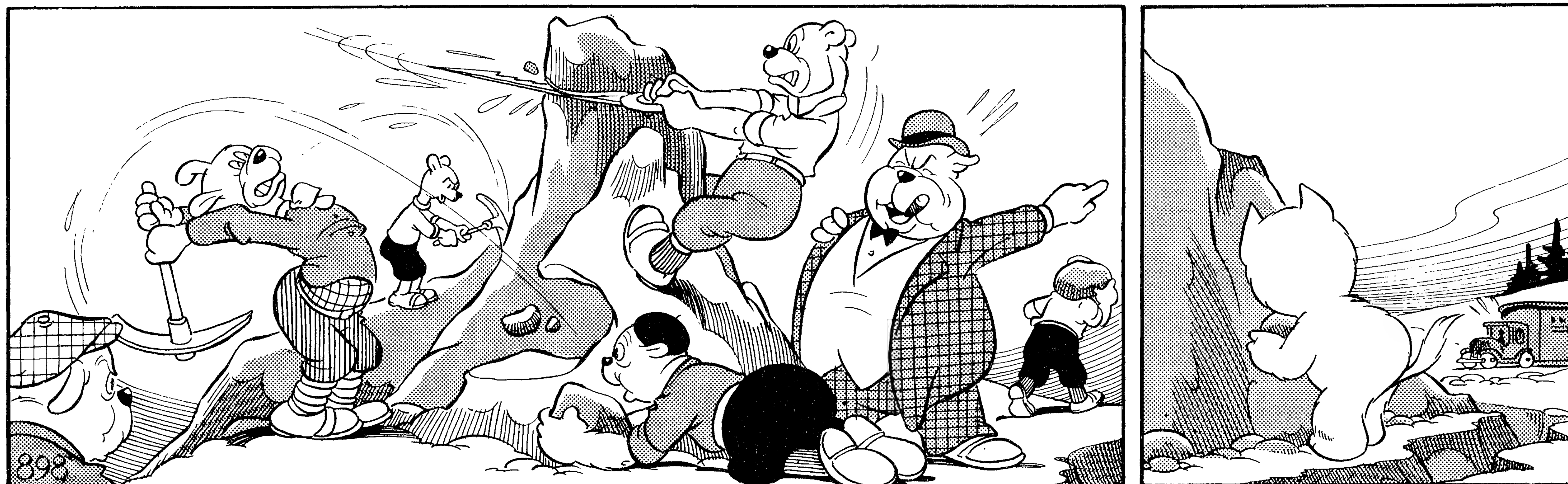

'Die hele filmgeschiedenis was maar een verzinsel, goede man!' zei professor Sickbock. 'Mijn goede vriend Super had dat verzonnen om uw land te kunnen huren en mij daardoor in de gelegenheid te stellen om mijn machines ongestoord aan het werk te kunnen zetten. U dacht, dat we een film gingen opnemen en daarom stond u toe, dat onze arbeiders hier aan het werk gingen. Zodoende kon ik, terwijl u er bij was, verder werken, zonder dat u naar de politie liep of anderszins lastig werd. Hèhèhè! Het was knap verzonnen! Maar u wist niet, dat er onder uw land een goudader liep! Ja, ja! Uw oudoom Zebedeus wist dat wel! Hij heeft het zelfs in zijn testament gezet! En ik wist het ook! Kijk, hier heb ik er een kaart van! Ik ontwierp een machine, die in staat zou zijn om al dat goud in een paar uren tijds boven de aarde te krijgen en nu...'

Maar heer Bommel luisterde niet verder.

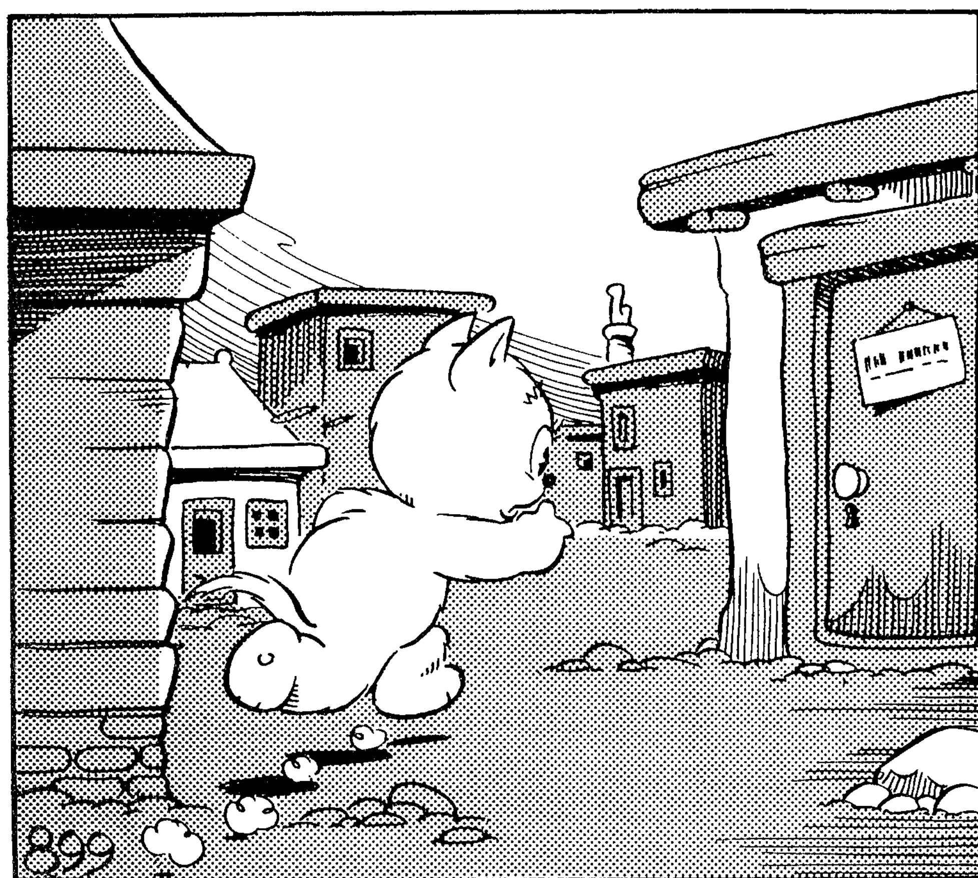
'Er wordt dus helemaal niet meer gefilmd?' vroeg hij. 'Och-och! Dat goud kan me niet schelen... nee... maar dat ik zó voor de gek gehouden ben met die film is erg! Ik wilde alleen maar zo graag een mooie film maken... Och-och!'

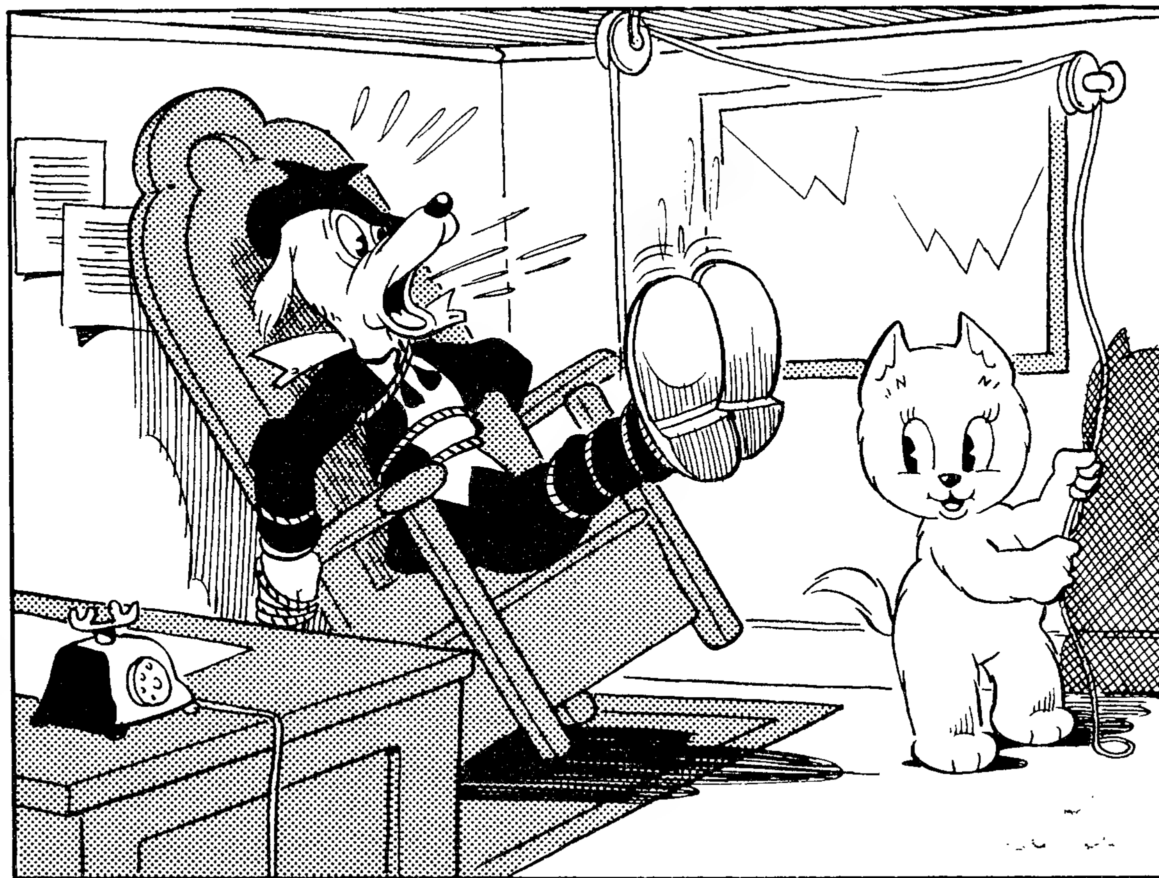
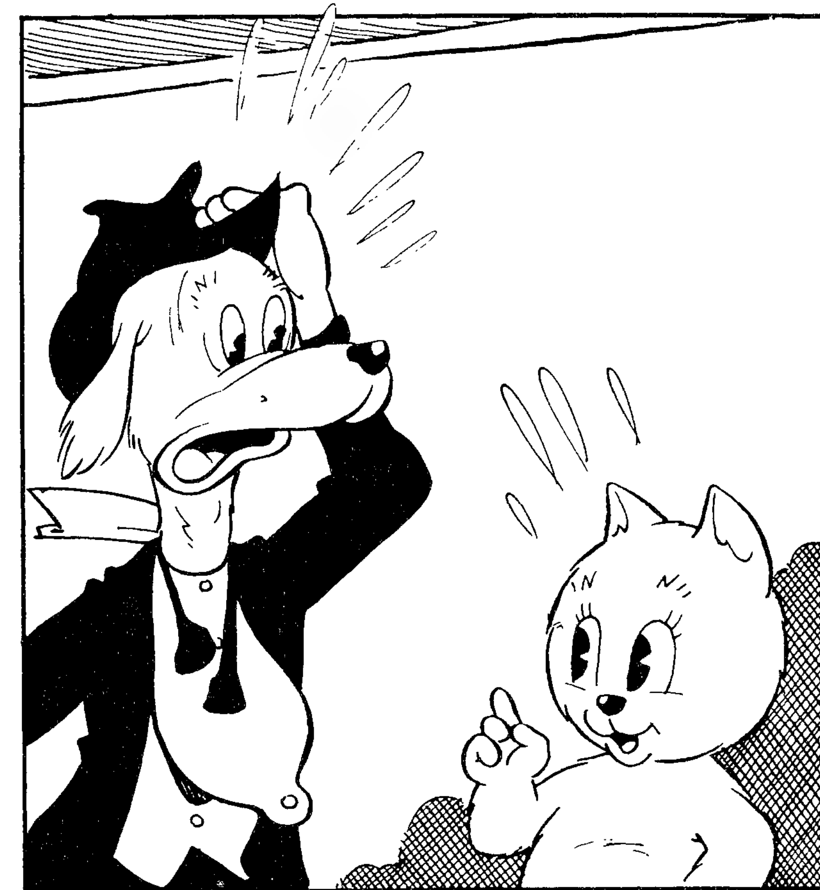
En heer Ollie draaide zich om en liep treurig de grot in...

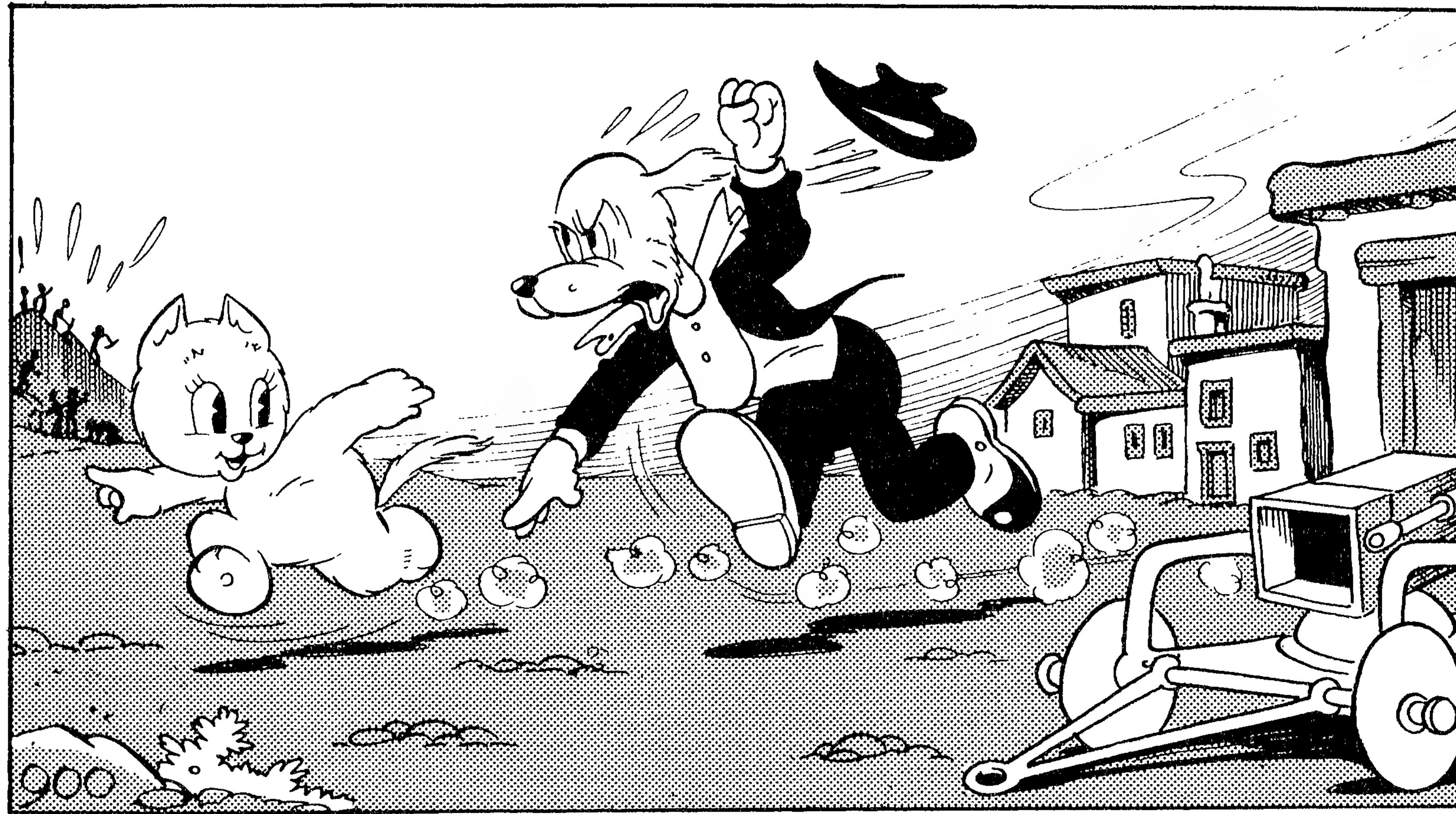
Intussen was Bul Super met de vreemdelingen bij de goudberg aangekomen. Hij deed geen moeite om Tom Poes op te zoeken of Wammes Waggel tegen te houden maar zette de mannen direct aan het werk.
'Vooruit!' riep hij. 'Tempo! Actie! Opschieten! Hak het goud los! Over vijf minuten is de auto hier! Ik heb hem vanmorgen besteld en we moeten vlug inladen om weg te zijn wanneer er iets tussen komt! Vooruit jongens! Als we opschieten kunnen we deze hele berg voor ons zelf houden! Die professor en die kerels in de grot hebben niets in de gaten. Vlug! Tempo! Super-actie!!!'

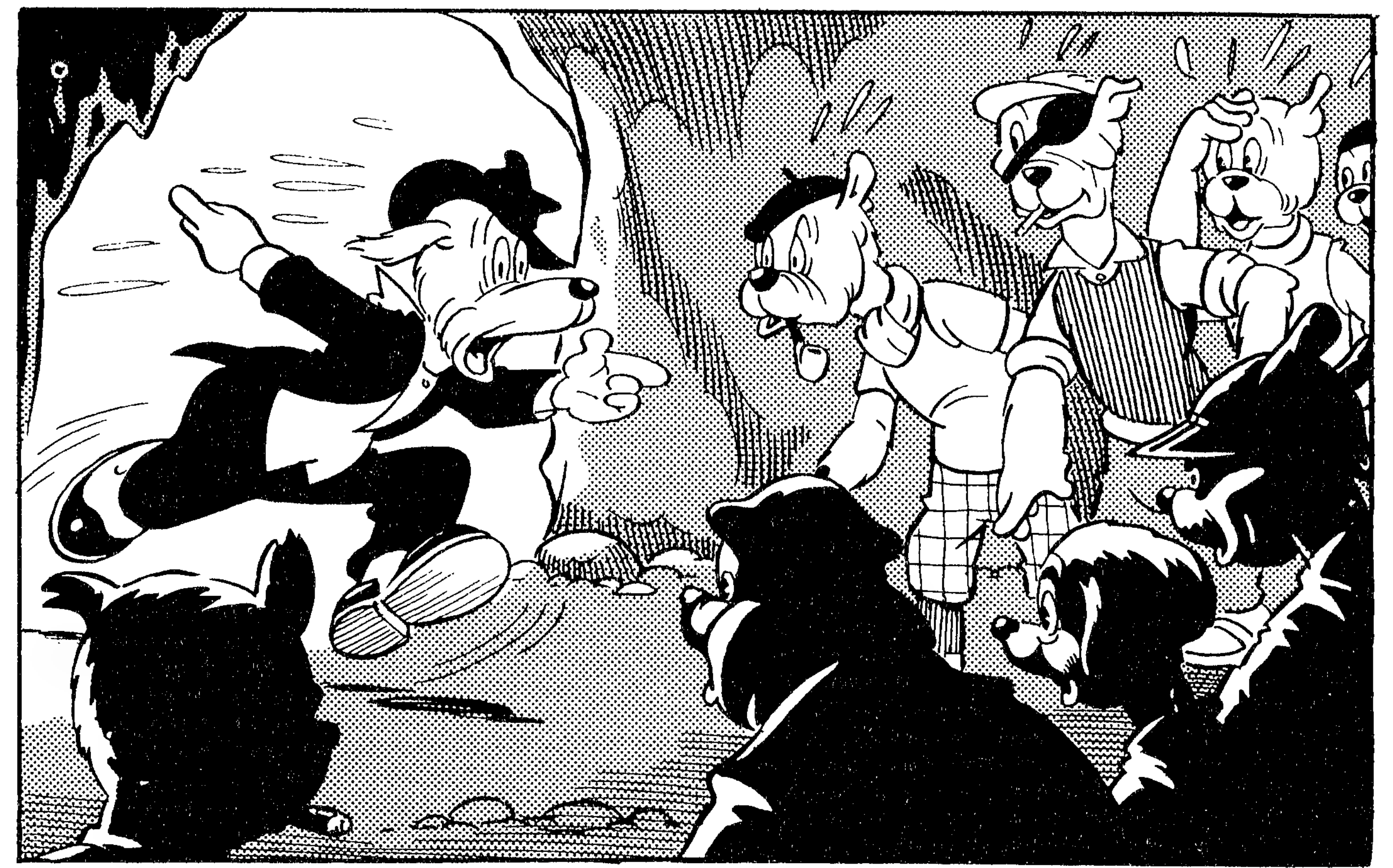
Tom Poes stond aan de andere kant van de berg en hoorde Super brullen.
Tjonge! dacht hij. Dat is een gemeen manneke! En Wammes kan nooit meer op tijd hier zijn met de politie! Hoe kan ik alleen die kerels tegenhouden? Oeie! Dat is een lastig geval... En daar komt de vrachtauto al, waar het goud ingeladen moet worden... Wat moet ik doen??... Als Super met de snelheid werkt, waarmee hij alles doet, is de hele berg over een half uur ingeladen en dan is heer Bommel zijn erfenis kwijt!!!

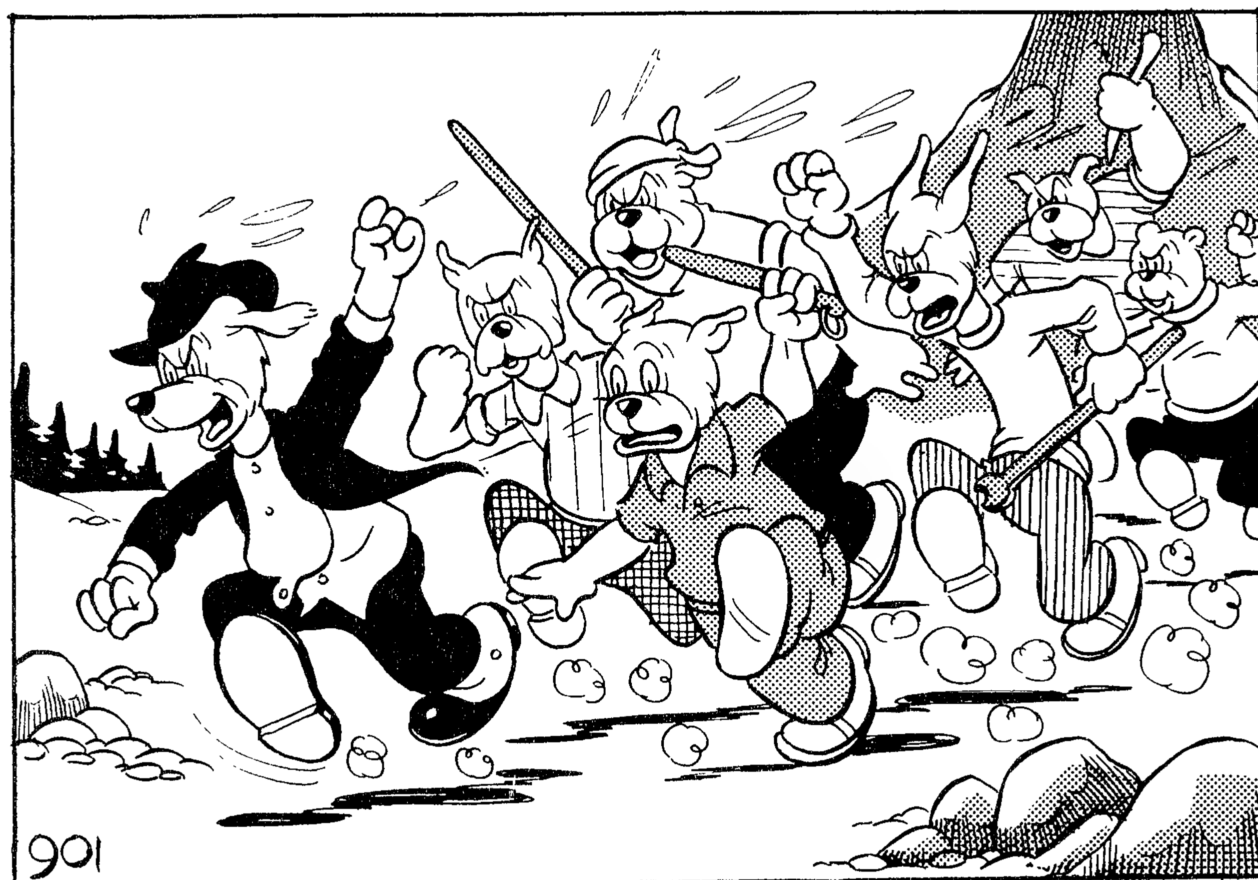

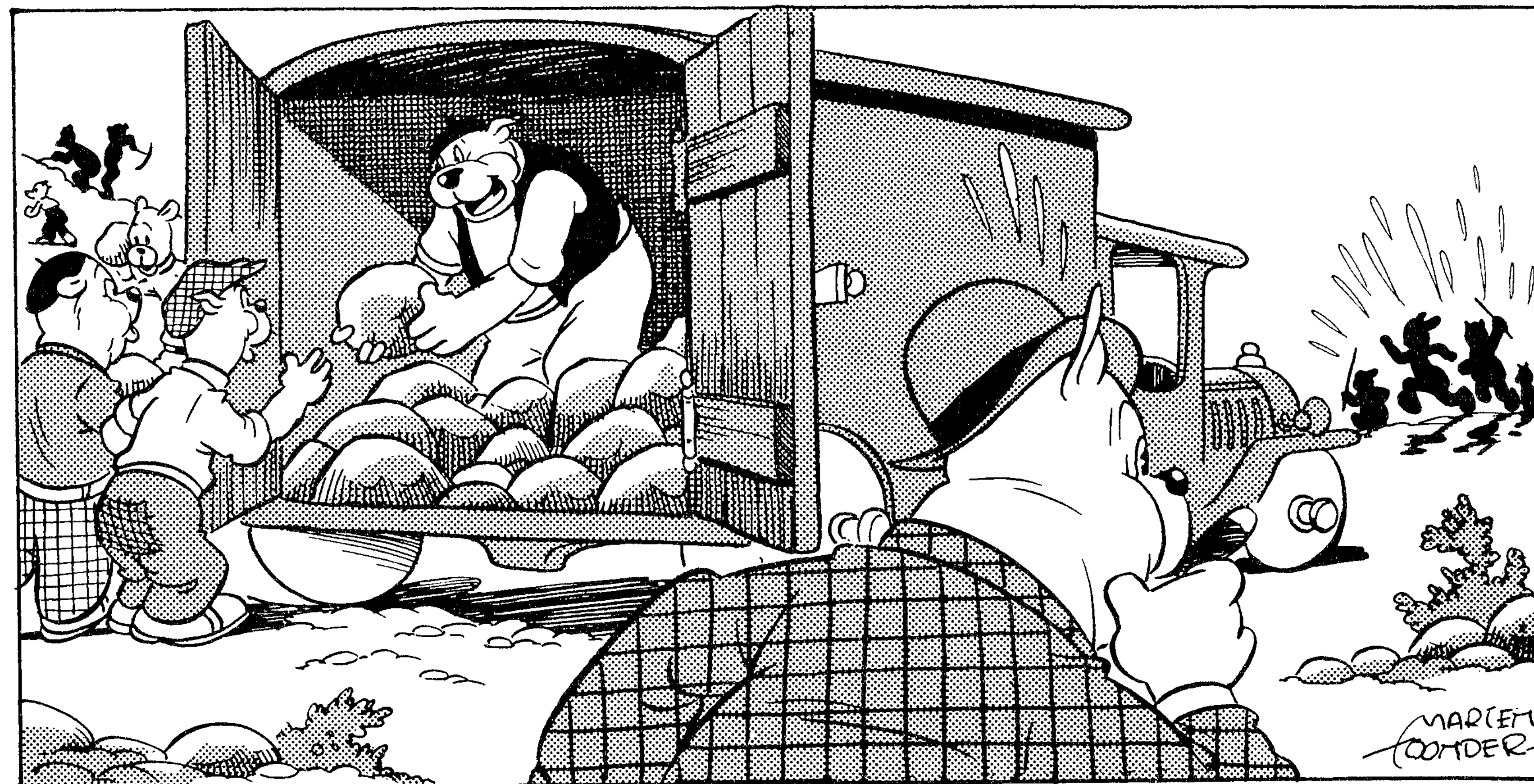
Tom Poes dacht niet langer na. Hij had een idee gekregen en rende zo hard hij kon naar de hut van Hiep Hieper. Die hing nog steeds in zijn stoel met zijn benen aan het touw, waaraan de lamp gehangen had en ging ontzettend te keer.
'Maak me los!' brulde hij. 'Ik zal je laten opsluiten! Ik zal je aanklagen! Ik zal je voor de rechtbank slepen! Maak me los! Ik bega een moord aan je!!'
'Stil maar!' zei Tom Poes, terwijl hij de touwen begon los te knopen.
'Ik zal u losmaken, maar dan moet u even naar me luisteren! Bul Super is bezig het goud in een vrachtauto te laden samen met de vreemdelingen die hier vannacht gekomen zijn! En dan wil hij dat goud voor zichzelf houden! Hij denkt dat hij weg kan komen vóórdat u of professor Sickbock iets in de gaten hebben! En de filmmannen zitten in de grot te wachten en merken niets! Alleen als u heel erg vlug opschiet kunt u nog iets redden, heer Hieper! Die Super is een gemeen manneke!'

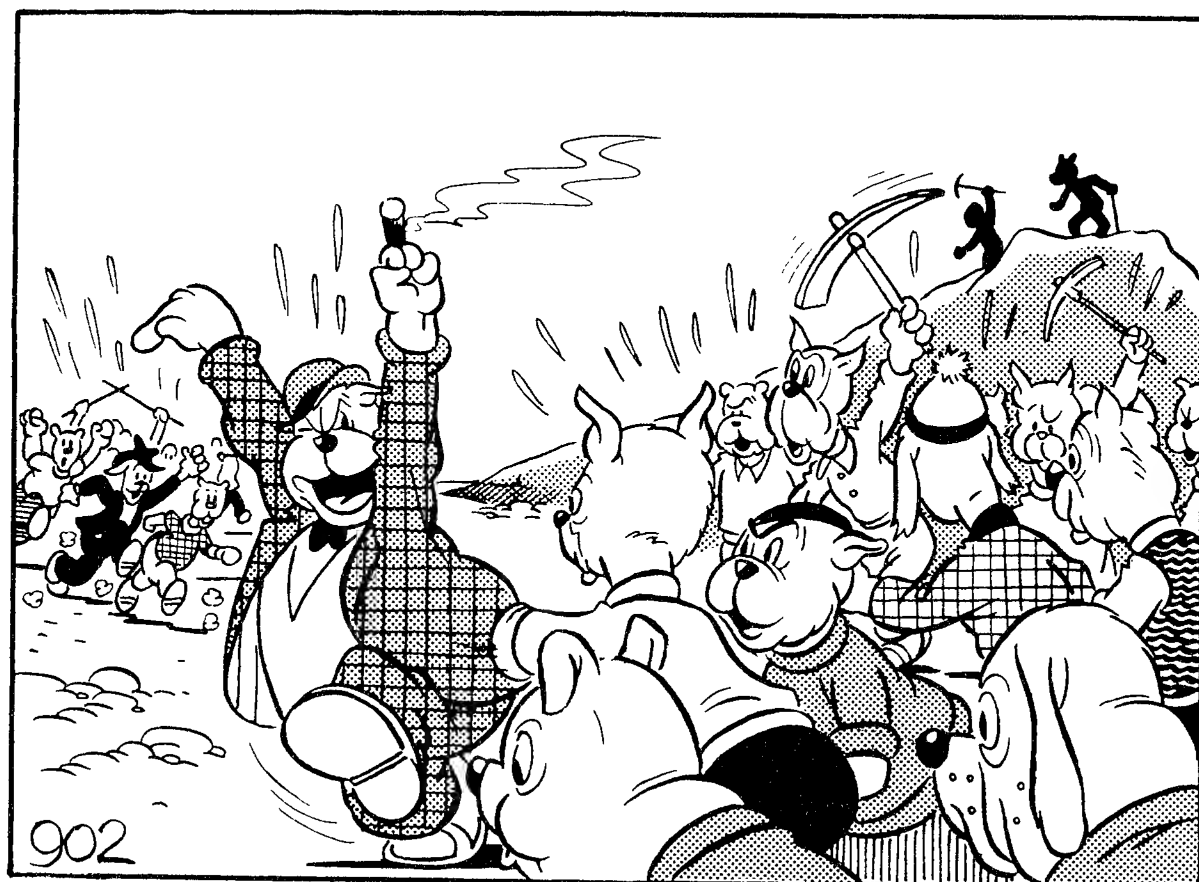

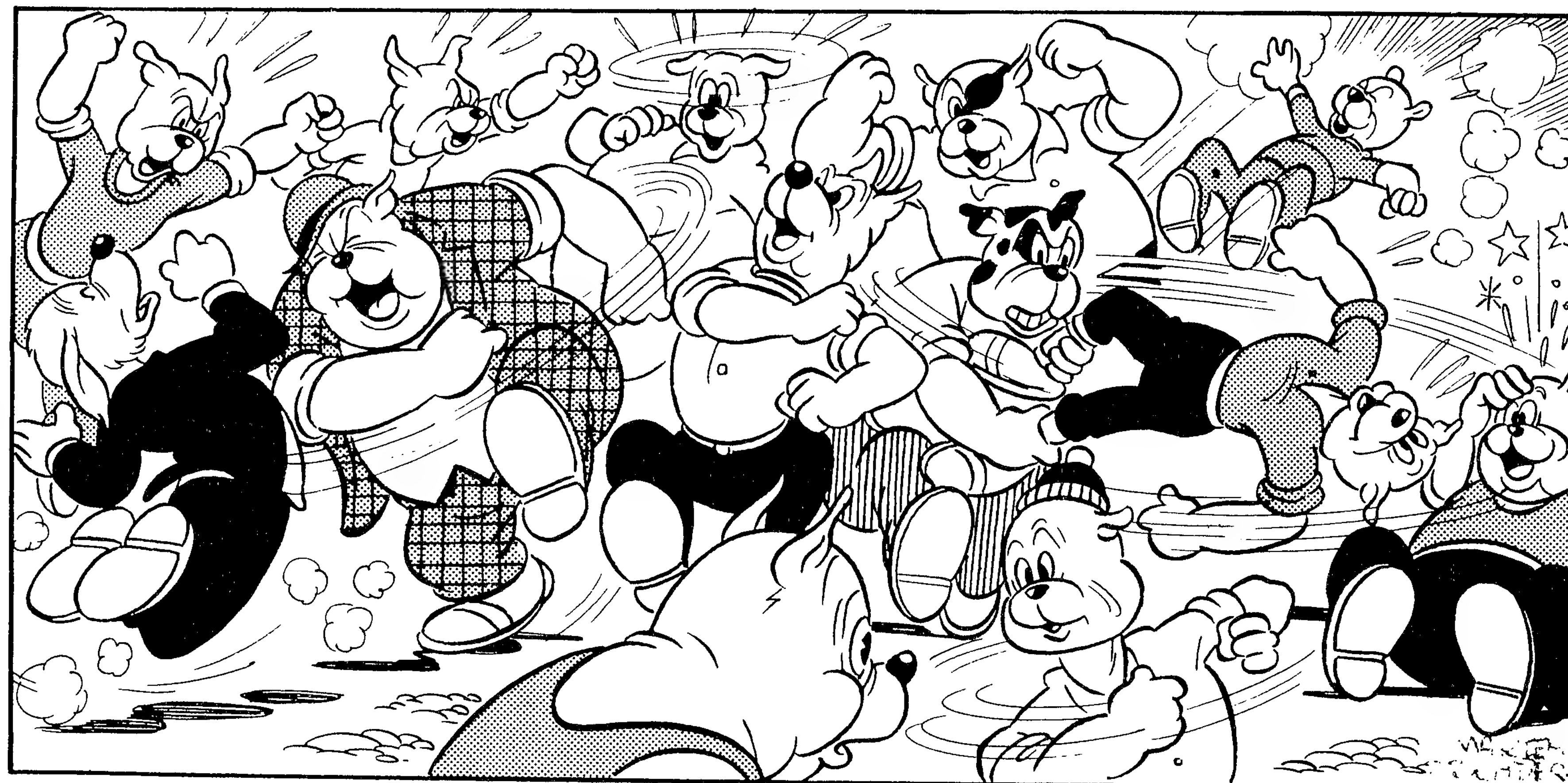
Hiep Hieper was geweldig kwaad, dat kun je je voorstellen!
'Zo! denkt Super, dat hij slimmer is dan ik??' brulde hij. 'Dat zullen we eens zien! Dat wordt vechten!'
'Kom mee!' riep Tom Poes. 'Naar de grot! We moeten de filmmannen waarschuwen! We moeten Super tegenhouden!'
Hieper stoof achter Tom Poes aan de hut uit en vloog als een wervelwind naar de grot, waar de cameramannen en de andere filmmannen vol ongeduld op de terugkomst van Super wachtten. Hieper vloog de schildwachten voorbij en schoot naar binnen.
'Super is bezig het goud in te laden!' riep hij. 'Die gemene oplichter wil er vandoor gaan zonder ons! We moeten er op af! We gaan vechten! We zullen laten zien, dat we ons niet laten bedotten! Volg me! Kom mee!'

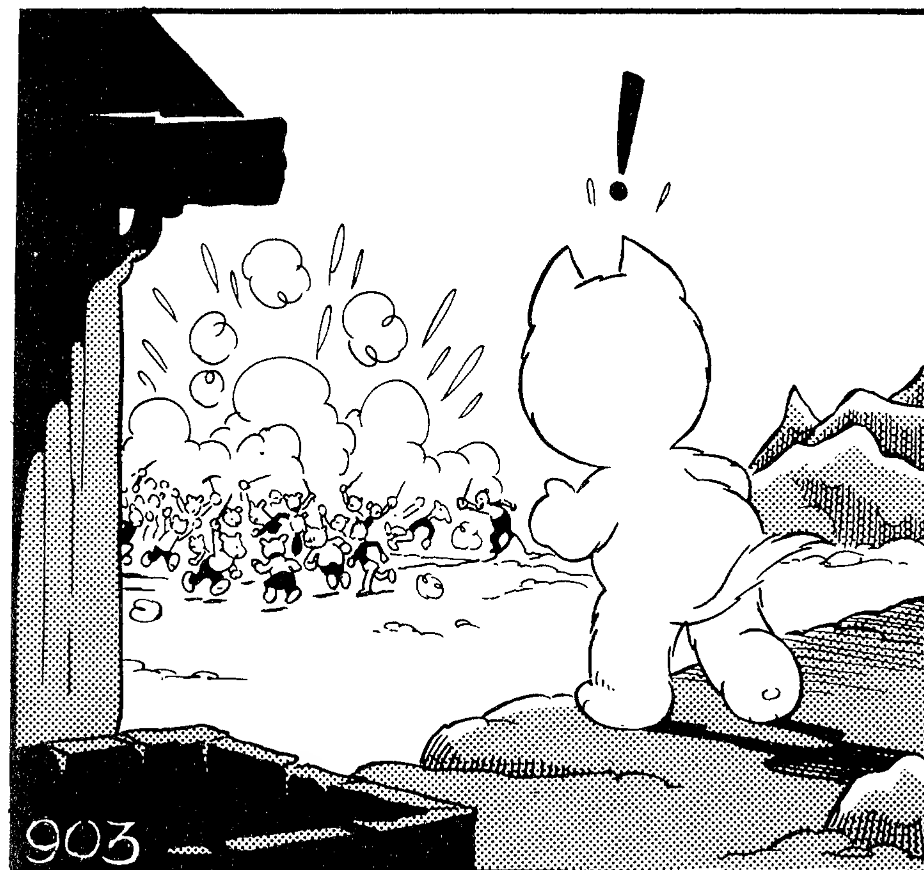
Hiep Hieper keerde zich om en rende de grot weer uit, nu gevolgd door iedereen die in de grot was geweest. Alle filmmannen hadden wapens opgezocht; schroevendraaiers, nijptangen, breekijzers, stukken ijzer en weet-ik-wat-allemaal en holden achter hem aan. Iedereen schreeuwde en brulde en schold op den gemenen Bul Super, die zonder hen er met het goud vandoor wilde gaan.
Ja, het was te voorzien, dat er een aardig vechtpartijtje zou komen en dat was natuurlijk precies, wat Tom Poes had gewild. Want het belangrijkste was, dat Super tegengehouden zou worden totdat de politie kwam en je zult moeten toegeven, dat dat aardig ging gelukken.
Bul Super zag de tierende menigte in de verte aankomen, met Hiep Hieper aan het hoofd en hij streek zich nadenkend over de kin.
Dat wordt knokken! bromde Super. Daar is Hiepie! Maar het is een zaak die de moeite van het knokken waard is! Grrr! Laat ze maar opkomen!

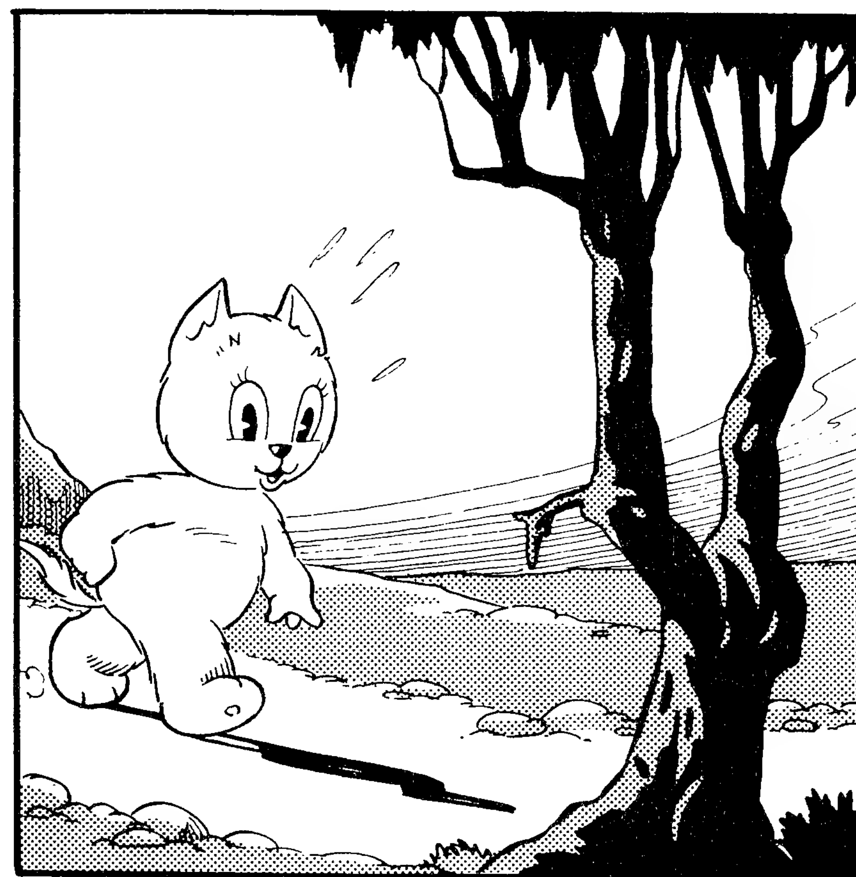
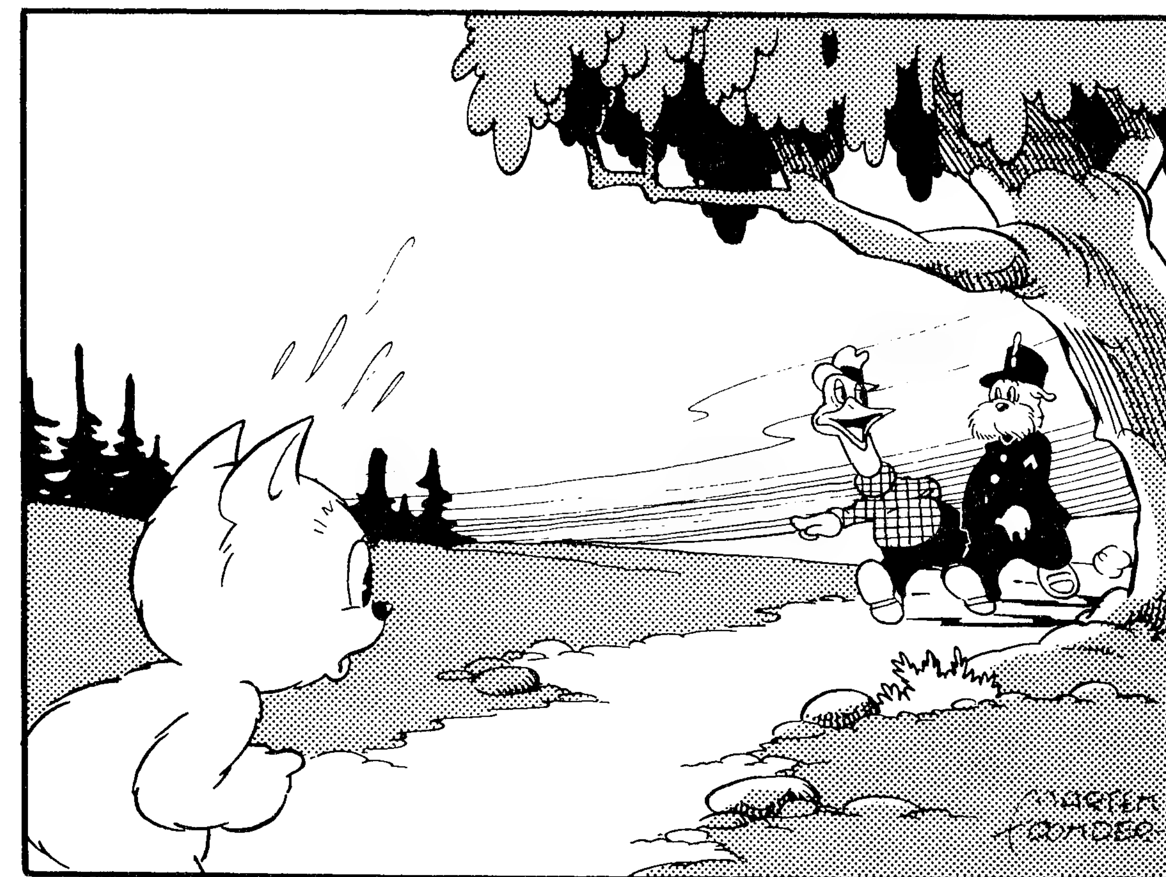

Bul Super nam zijn sigaar uit zijn mond en stak hem als een baken omhoog 'Alarm!!!' riep hij. 'Vlug! Actie!! Tempo! We worden aangevallen! Verzamelen! Verdedigt het goud!! Volgt me!'
Nu, in het begin waren de mannen, die op de berg bezig waren goud los te hakken, een beetje verbaasd, maar al heel gauw begrepen ze wat er aan de hand was, en dat was net een kolfje naar hun hand. Ze grepen hun houwelen en schoppen en gummiknuppels en holden de aanvallers tegemoet. En toen werd het een vechtpartij, dat verzeker ik je! 'Verrader!' riep Hiep Hieper. 'Gemene verrader!'

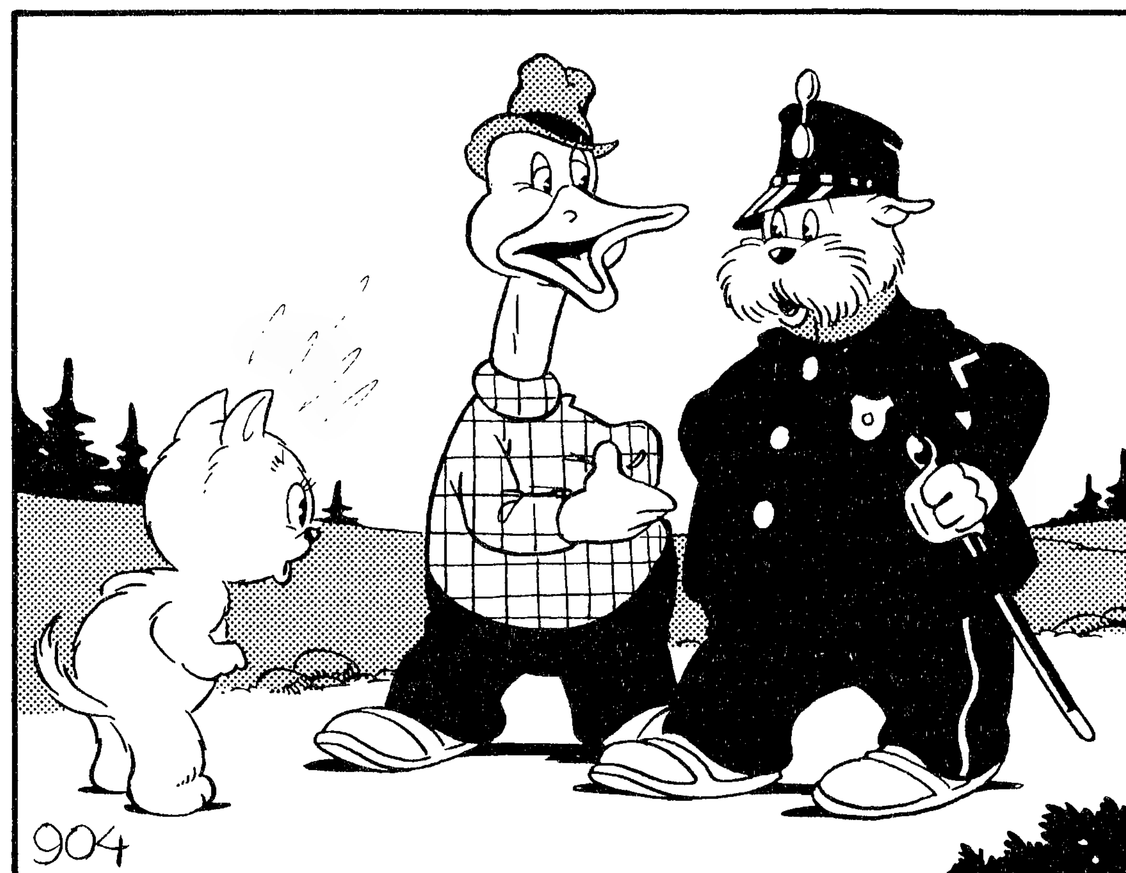
En hij holde op Bul Super af. 'Zaken zijn zaken!' brulde Super en hij gaf Hiep een tik dat die bewusteloos liggen bleef. Zijn mannen deden intussen ook geen half werk en de grond daverde van het vechten. Grote stofwolken trokken op, de hele omtrek echode van het gebrul en geschreeuw. En het zag er niet naar uit, dat een van beide partijen het vlug op zou geven...
Maar nu gaan we weer eens kijken wat Tom Poes uitvoerde, want het valt niet mee om zo'n gevecht te tekenen.

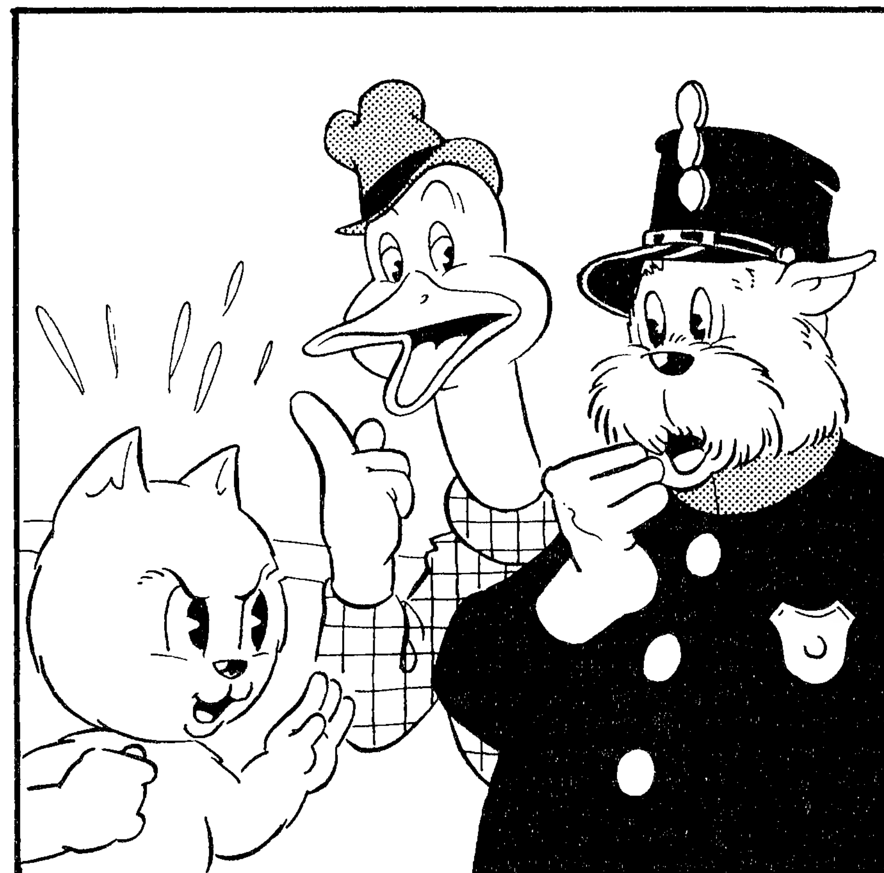
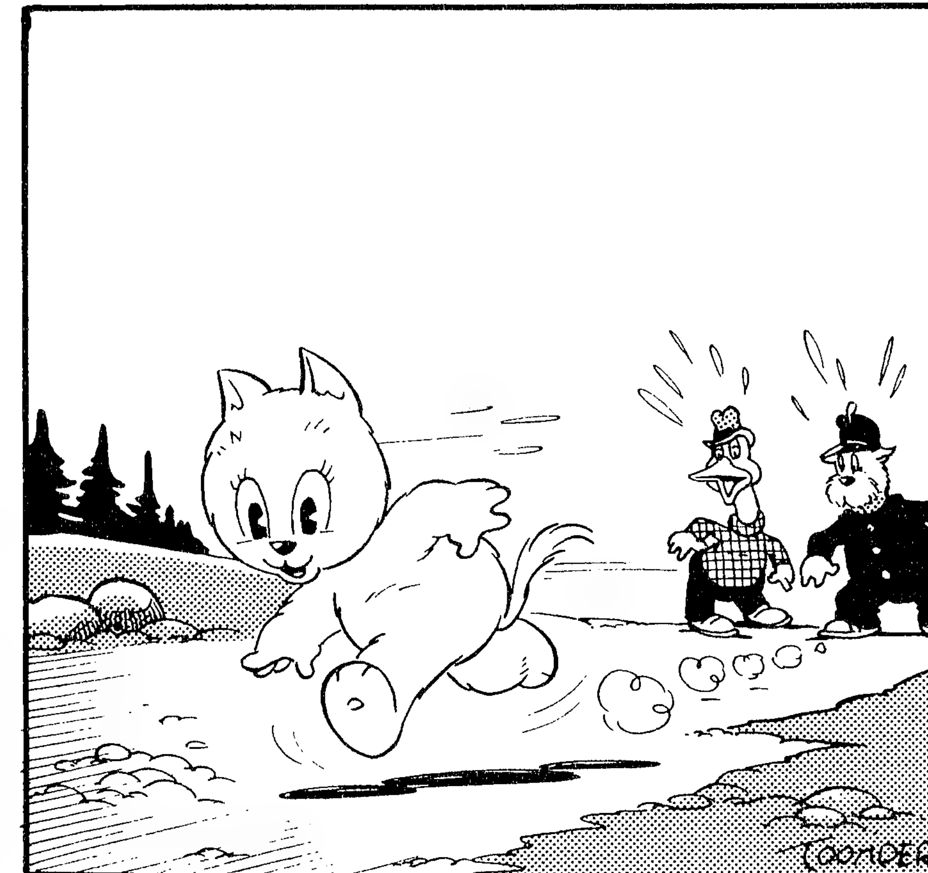

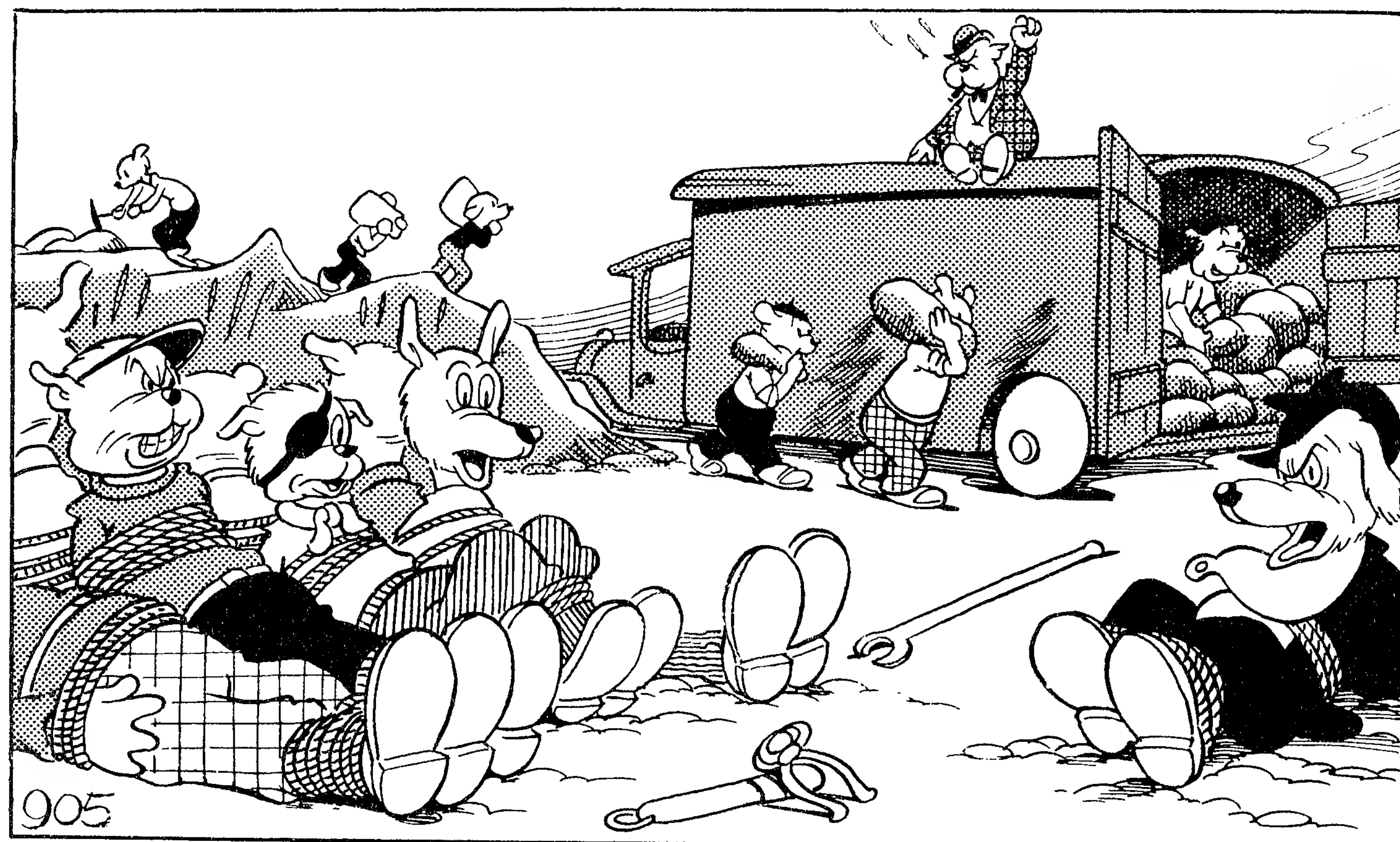
Tom Poes had zich een beetje op de achtergrond gehouden en keek vanuit de verte naar het woeste gevecht.
Dat gaat goed! mompelde hij. Het ziet er naar uit, dat het nog wel een poosje zal duren! Ik ga intussen eens kijken waar Wammes Waggel blijft met de politie. Ik hoop maar, dat hij er een beetje haast achter heeft gezet, want anders loopt mijn plan nog in de war!
Tom Poes ging dus op weg naar het dorp en het lawaai van de vechtende menigte werd langzamerhand zwakker.

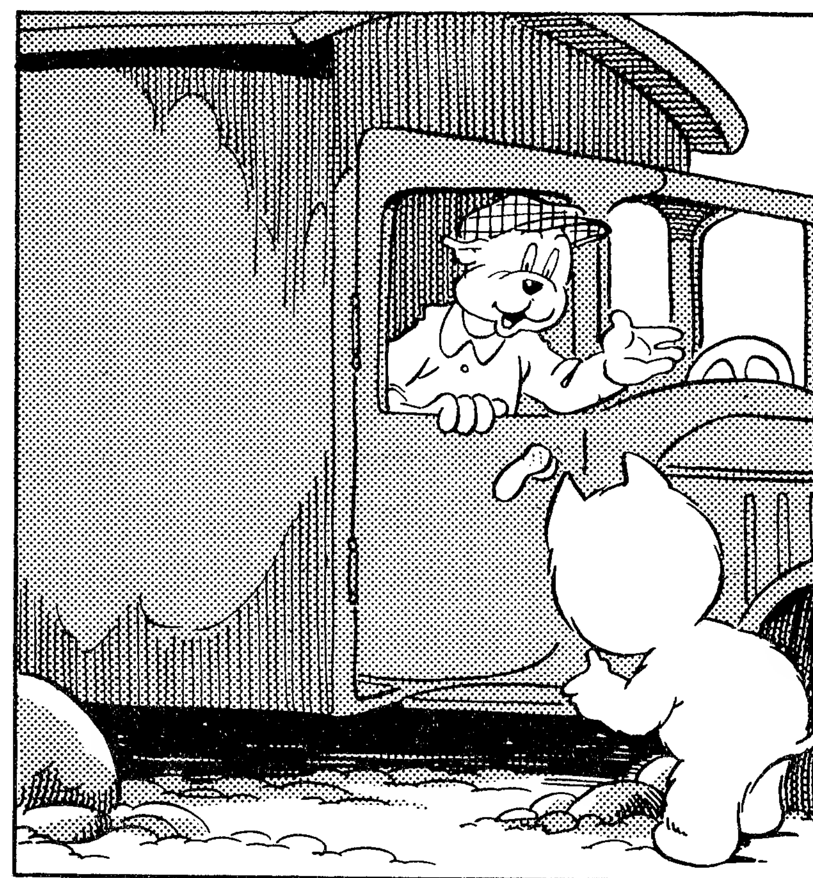
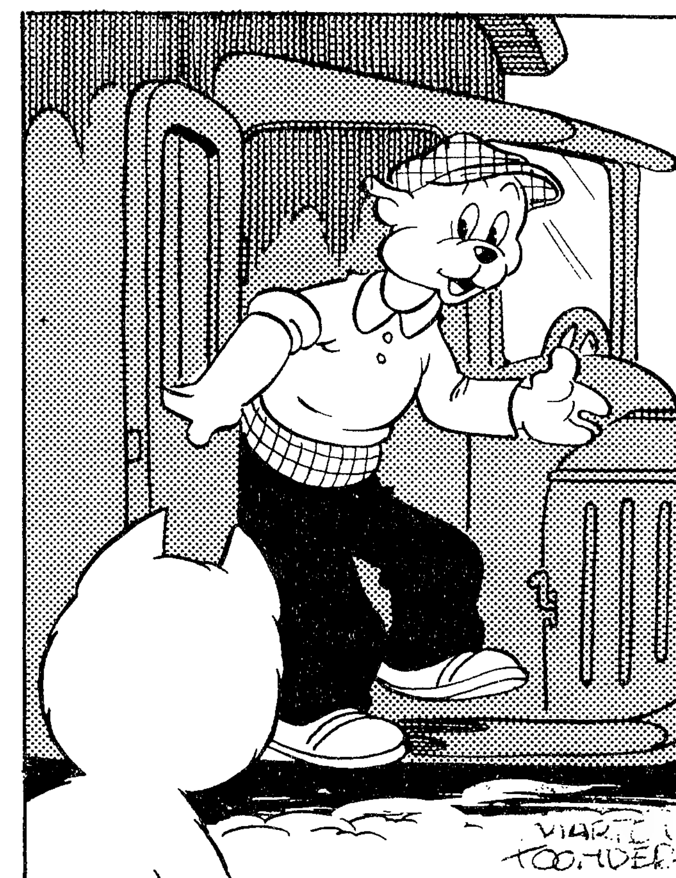
Dit is een vreemd einde van de filmgeschiedenis! dacht Tom Poes. Wie had dat kunnen denken? Eigenlijk had ik moeten begrijpen, dat er zoiets achter zat toen ik ontdekte, dat Bul Super alleen maar harmonica-meubels op zijn kantoor had... maar ja, iedereen kan zich vergissen...
Wacht 's! Daar komt Wammes Waggel aan! mompelde Tom Poes. Maar wie heeft hij daar bij zich? Zou dat... is dat... is dat soms de politie?? Die domme gans!! Die... die...!!!

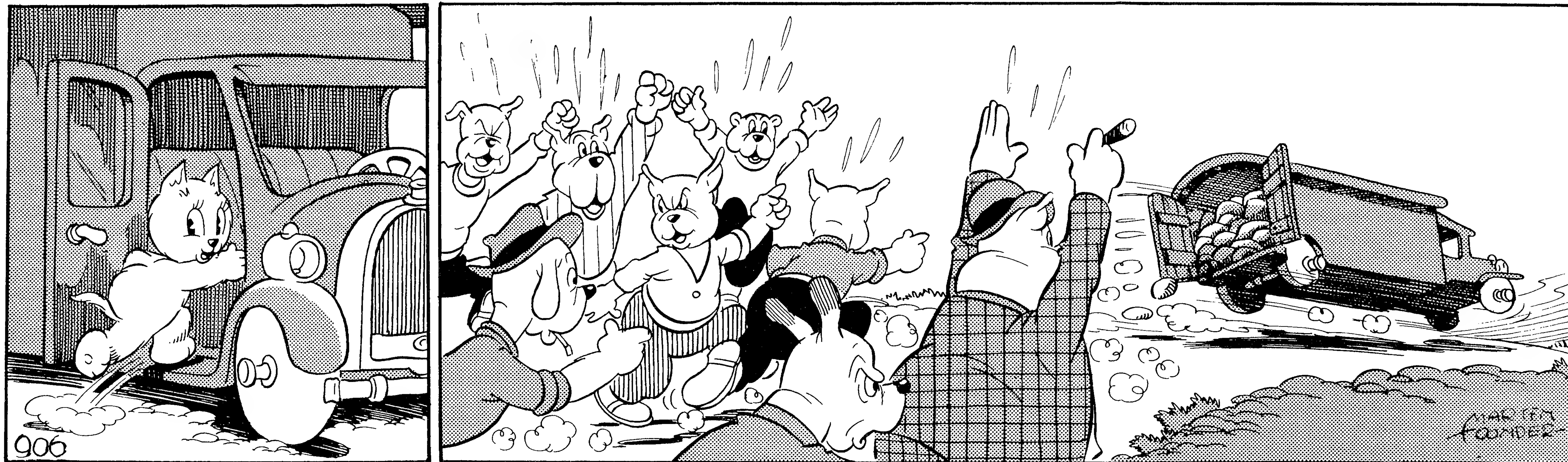

Naast Wammes Waggel liep een dikke, gezellige dorpsveldwachter met een grote snor en Wammes wees vol trots op hem, toen hij Tom Poes zag.
'Hihihi! Daar ben ik alweer!' zei hij. 'Met de politie zoals je ziet! Dit is de politieagent van het dorp Barrum, Tom Poes, en ik heb hem direct meegenomen! Vlug werk, nietwaar? Nu kunnen we aan het werk gaan!'
'Wijs me den inbreker maar, jonge man!' zei de veldwachter. 'Dan zal ik hem inrekenen! Ik zal hem leren, dat er in Barrum niet met de wet gespot kan worden! Komaan! Waar is hij?'
'Maar... maar...' stotterde Tom Poes, 'dat is de bedoeling niet! Ik bedoelde een overvalwagen met een hele politiemacht! Het gaat hier niet om één inbreker, het gaat hier om een hele bende! Veertig of vijftig rovers zijn het! Ooh! Wat ben jij een sufferd, Wammes. Nu zijn we nog even ver!'
Tom Poes draaide zich om en holde terug.
Nu moet er iets gedaan worden! dacht hij. En vlug ook, want anders is alles verloren!

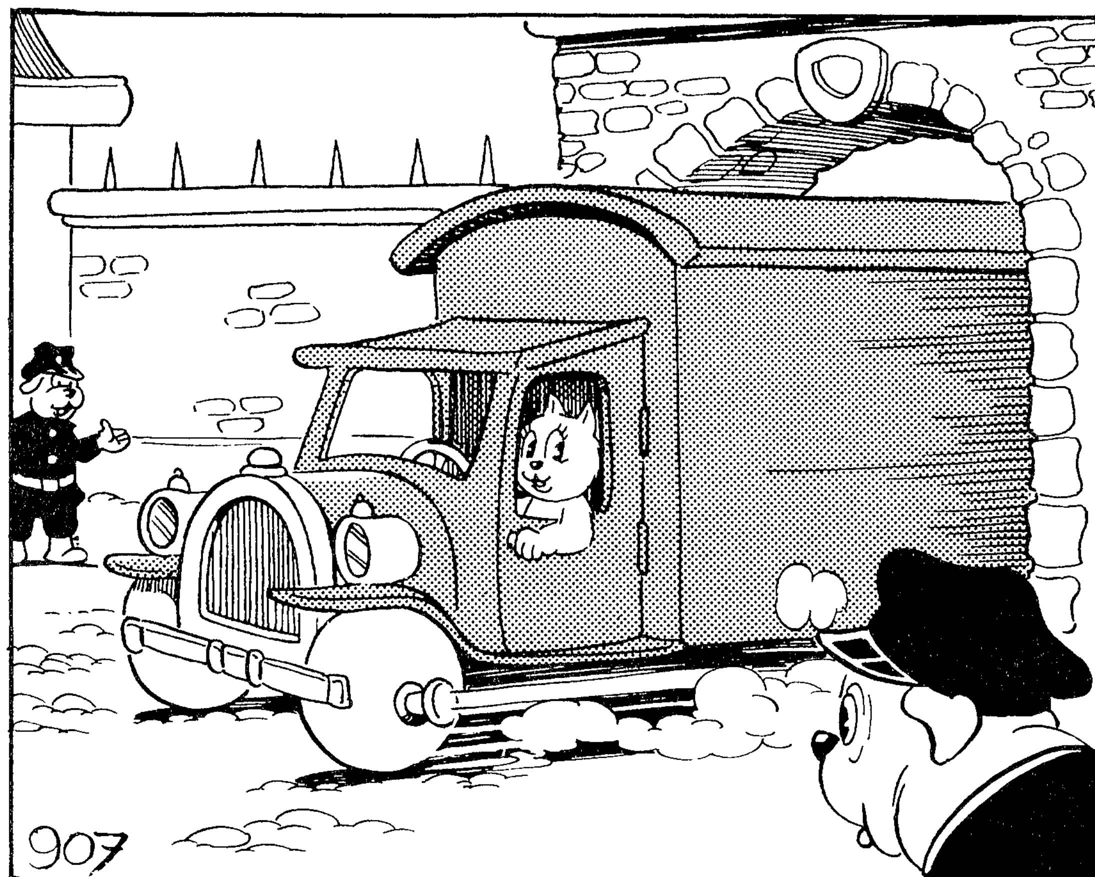

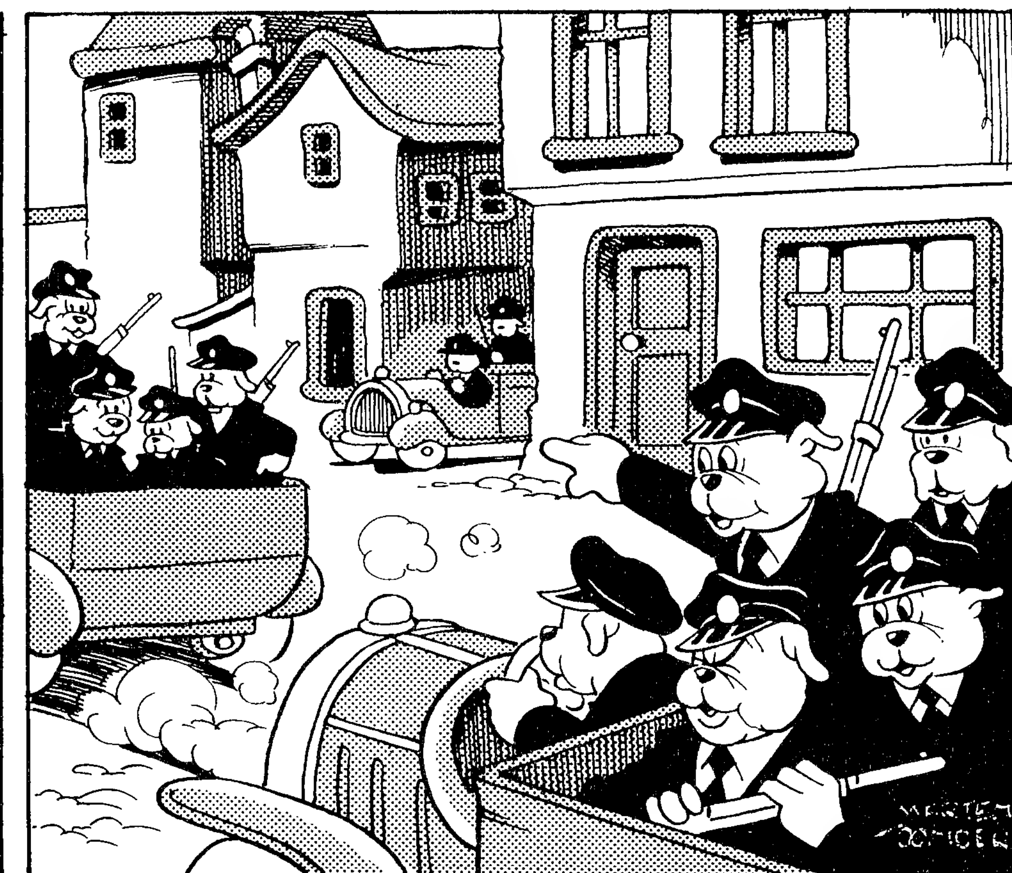
Toen Tom Poes terugkwam bij de vrachtauto en voorzichtig naderbijsloop, merkte hij, dat het gevecht al afgelopen was. De filmmannen van Hiep Hieper lagen gebonden en ontwapend langs de kant van de weg en de bende van Bul Super was ijverig bezig om de laatste resten van de berg in de auto te laden. Super zelf was op het dak van de wagen geklommen en zat daar zijn orders uit te delen.
'Tempo!' riep Super. 'Actie! We moeten opschieten! Zoek goed uit, wat je inlaadt! De laatste helft van de berg is allemaal stenen en lava! Zoek goed uit wat de moeite waard is! Vooruit! En kijk uit, dat die jongens van Hieper niet ontsnappen!'
'Schavuit!' riep Hieper. 'Ik zal het je betaald zetten! Ik zal je een proces aan je jas hangen! Zo kun je je vriend en compagnon niet behandelen! Dat is tegen de wet! Ik zal je!!'
Tom Poes sloop intussen steeds naderbij en kwam bij den chauffeur van de vrachtauto terecht.
'Pssst!' riep Tom Poes. 'Bul Super vraagt of je komt helpen inladen! Hij heeft meer mannen nodig!'
'Wat?' mompelde de chauffeur verbaasd. 'Wie ben jij? Ik geloof, dat je me voor de gek houdt! Dat zal ik eens even uit gaan zoeken!!'

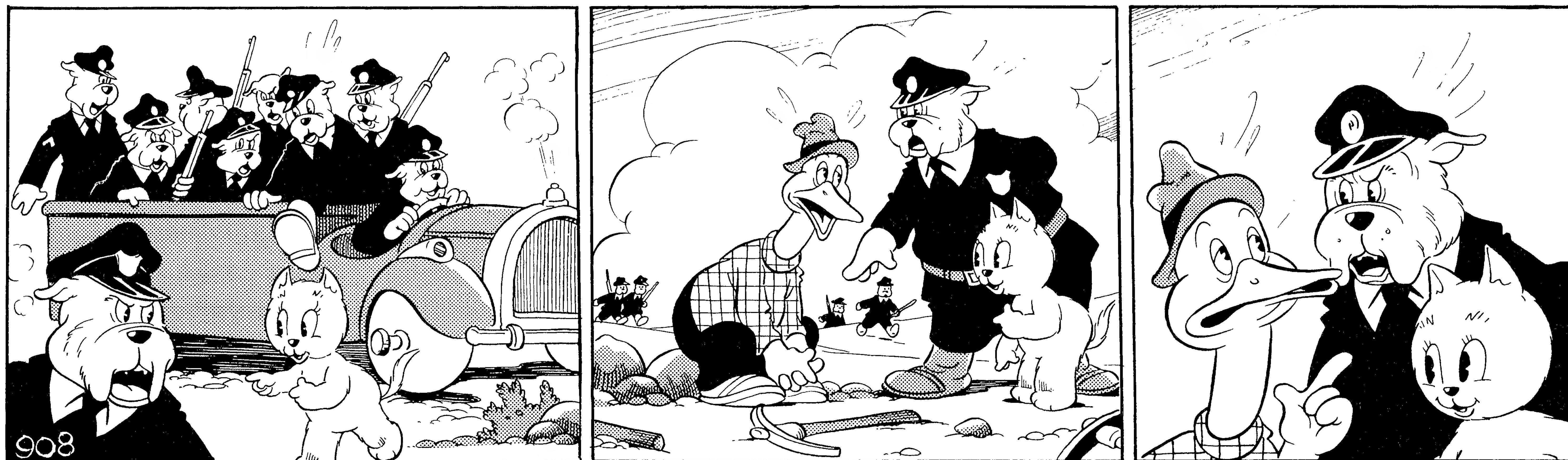
Nee, de chauffeur vertrouwde het niet, hij keek Tom Poes erg achterdochtig aan en klom langzaam uit zijn cabine.
'Hm!' bromde hij. 'Ik ken je gezicht niet! Jij hoort niet bij de mannen van Super! Ik zal es eventjes gaan vragen of het in de haak is...'
De chauffeur verdween dus en dat was precies wat Tom Poes gewild had. Met één sprong zat Tom Poes op de bank en startte de motor. Hij had geluk, want die sloeg direct aan, de wagen begon te trillen en te brommen en een tel later reed hij al. Het was beslist een goede motor, want vóórdat Bul Super en zijn mannen begrepen wat er gebeurde, vloog de auto al in top-snelheid over de weg, nam de bocht op twee wielen en suisde de heuvel af. De open deuren klapperden en de brokken goud vielen over de grond, maar de rest van de kostbare lading verdween uit het gezicht.
Nu, je begrijpt hoé kwaad Bul Super was! Hij tierde en brulde en loeide en zijn mannen liepen als dollen door elkaar, maar er was niets meer aan te doen, er was niemand die de vrachtauto in kon halen.

Tom Poes stuurde dus de vrachtauto en hij deed dat zo goed en zo kwaad als het ging. Want ik verzeker je, dat het niet meevalt, om zo'n grote wagen over hobbelige landwegen te voeren wanneer je niet zo erg groot bent en het nog niet zo vaak gedaan hebt.
Maar ja, Tom Poes is niet de eerste de beste en zo kwam hij dan ook na een verschrikkelijk harde rit van een uur of zo in de stad aan. Hij reed recht naar het politiebureau en remde pas, toen de auto op de binnenplaats stond.
'Pas goed op deze wagen!' riep Tom Poes tegen een paar agenten die daar rondliepen. 'De inhoud is erg kostbaar!' en toen holde hij naar de kamer van commissaris Bulle Bas. Die zat rustig achter zijn bureau te schrijven en keek erg vreemd op, toen Tom Poes daar ineens voor hem stond. Maar Tom Poes liet geen tijd met begroetingen voorbijgaan; o nee! Hij vertelde het hele verhaal van de Super Filmonderneming in een paar minuten en een paar minuten daarna reden de overvalwagens met politieagenten al uit om de bende van Bul Super gevangen te gaan nemen. Ja, ja, die Bulle Bas kan erg vlug zijn, wanneer hij niet langzaam is!

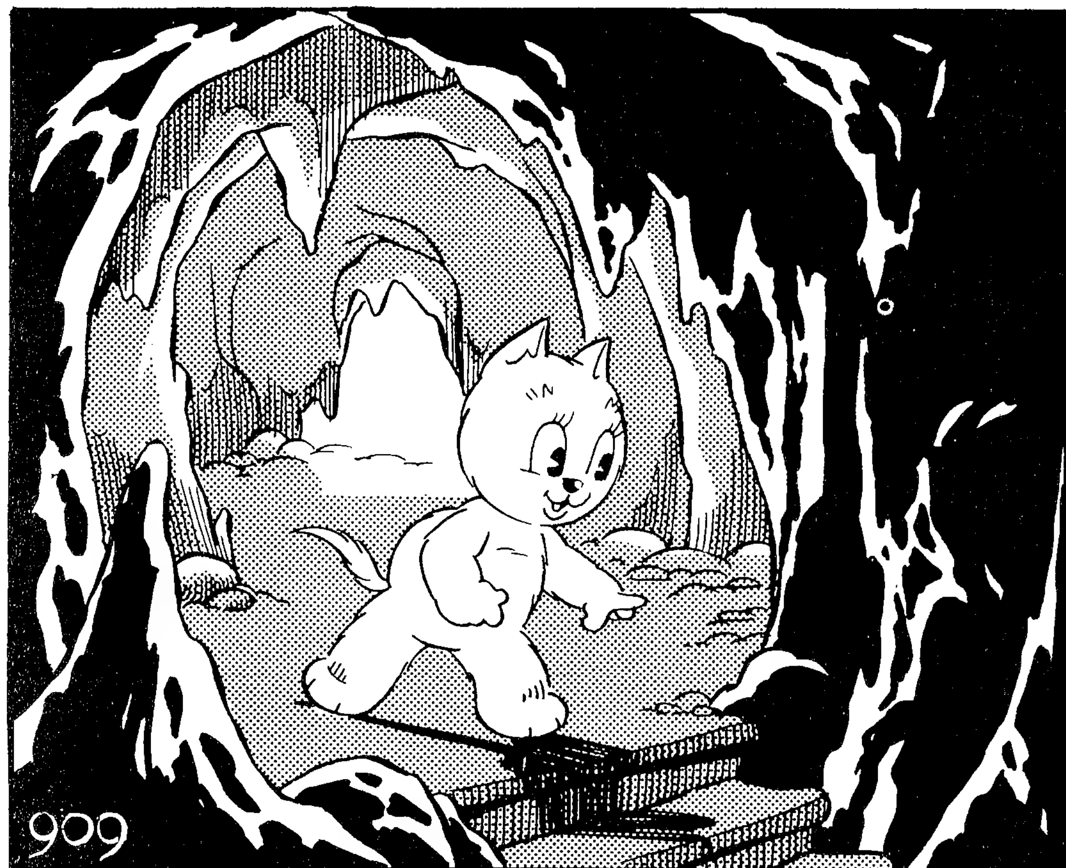

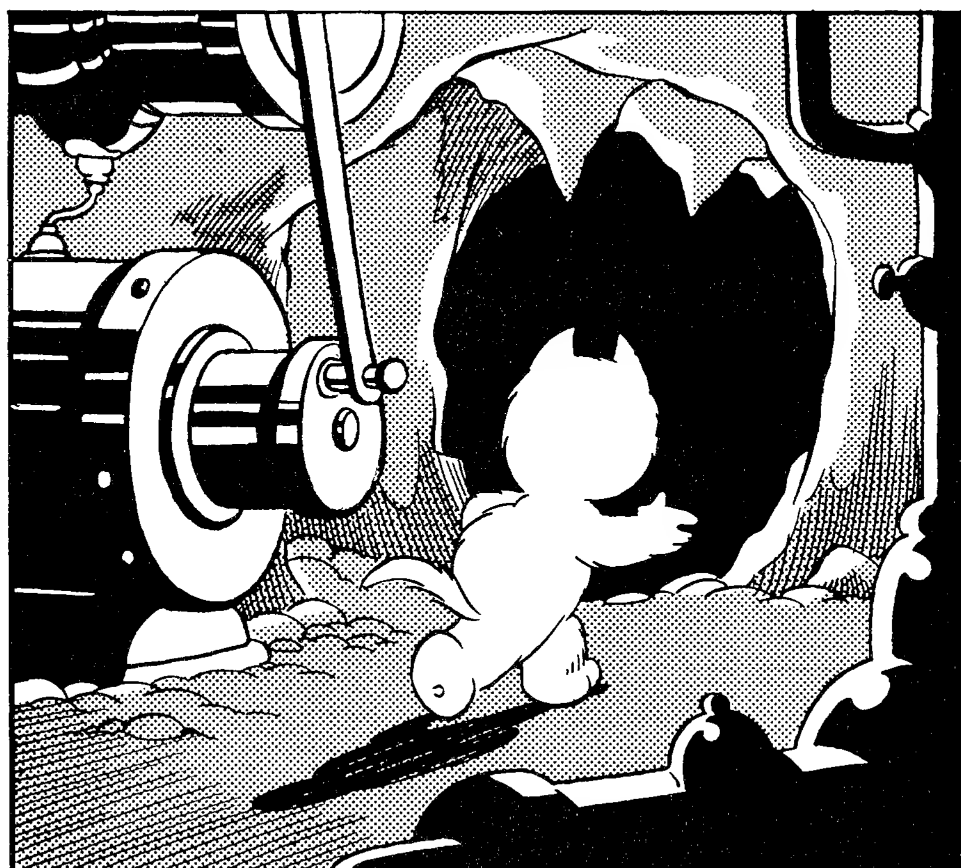
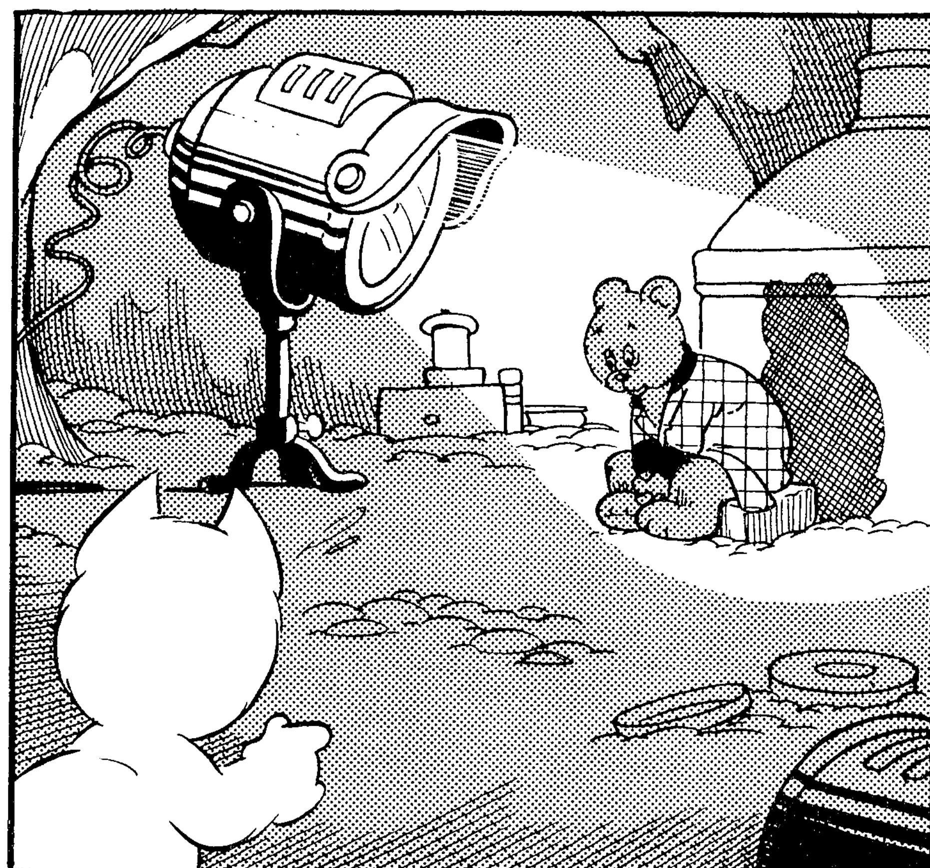
De overvalwagens van Bulle Bas reden zo hard als alleen politie-auto's maar kunnen rijden en zo vloog Tom Poes de weg terug naar het kale landgoed van heer Bommel waar het goud gevonden was. Toen ze daar aankwamen sprong Bulle Bas het eerste op de grond. 'Omsingelen!' brulde hij. 'Omsingelt dit stuk land en arresteert iedereen die gevonden wordt! Vooruit, Tom Poes, breng me naar die goudberg toe!' Tom Poes bracht den commissaris op die plek, maar er was geen spoor meer van de bende te zien; alleen Wammes Waggel zat eenzaam op een klomp goud en keek droevig voor zich uit.

'Wie is dat?' snauwde Bulle Bas. 'Een van de boeven? Ik zal hem arresteren! Sta op en...'

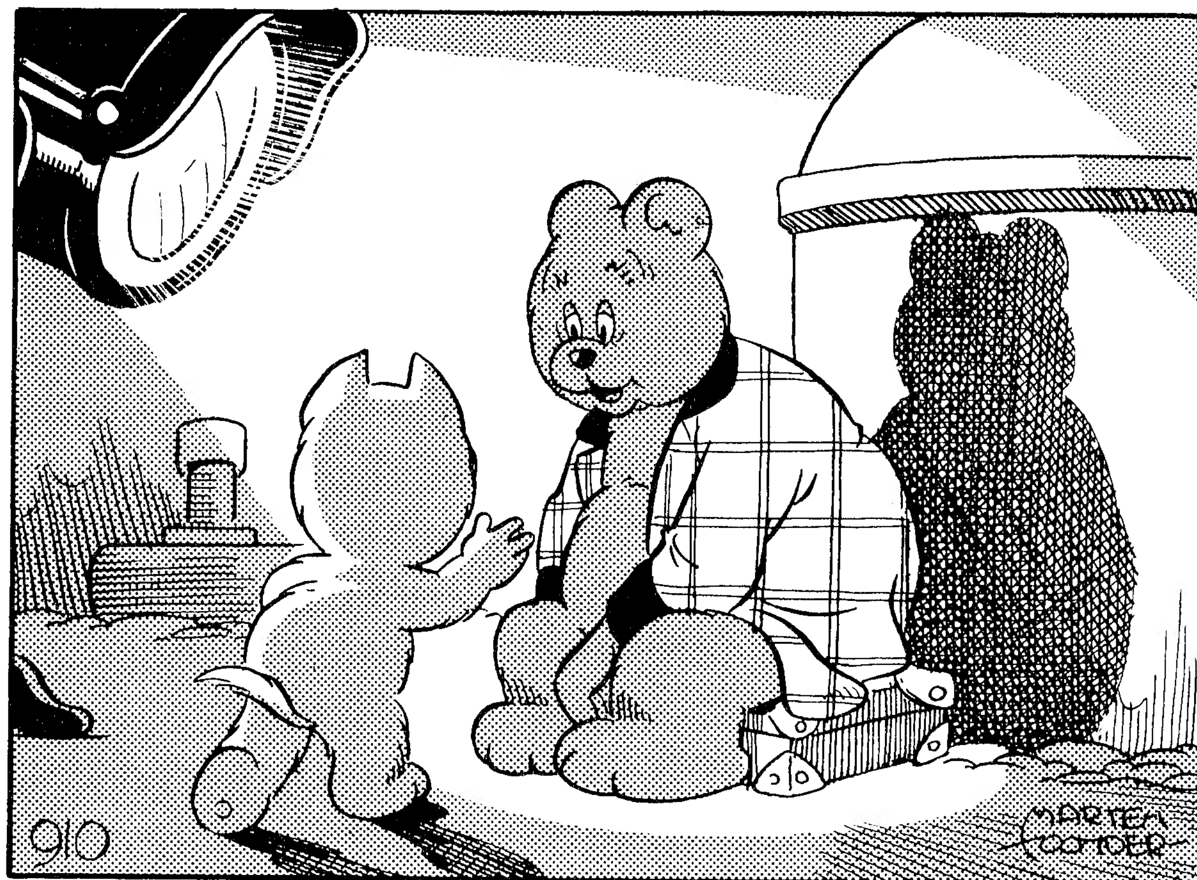
'Nee,' zei Tom Poes haastig; 'dit is Wammes Waggel, de portier! Waar is de bende van Bul Super en Hiep Hieper, Wammes?'

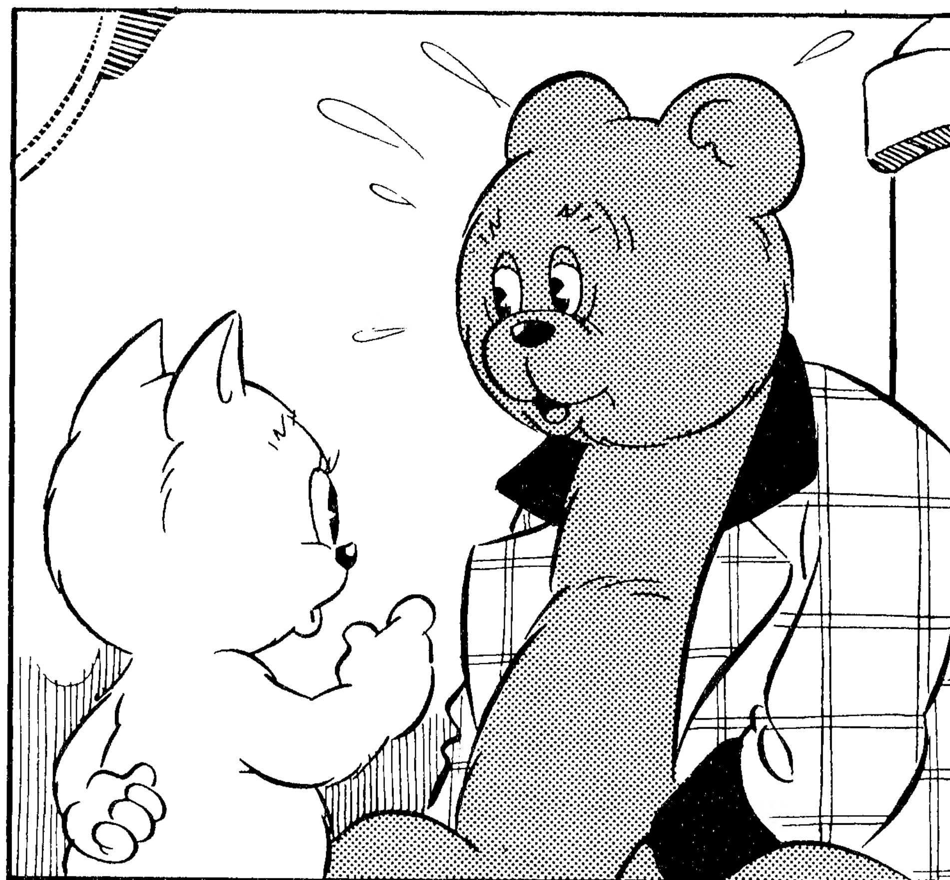
'Weg!' zei Wammes somber. 'Toen jij met die auto vol stenen wegreed, maakten ze de touwen van die Hieper-mannen los en wandelden weg! En weet je wat het ergste is? Ze gaven me niet eens een fooitje! Geen cent heb ik gekregen! Een massa drukte en stof en geen cent fooi!'

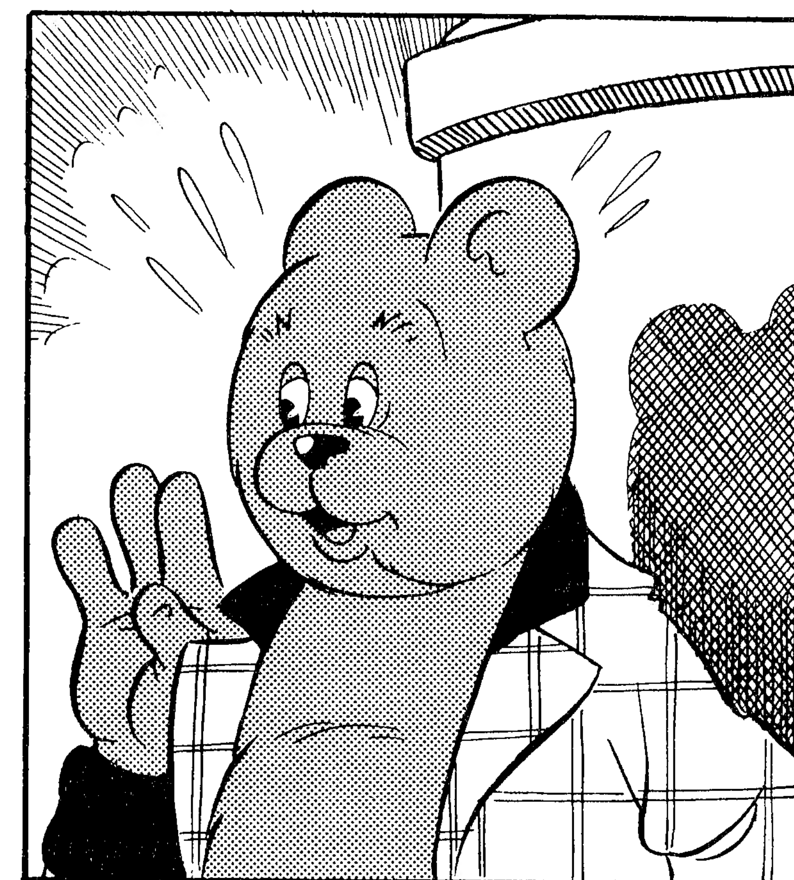

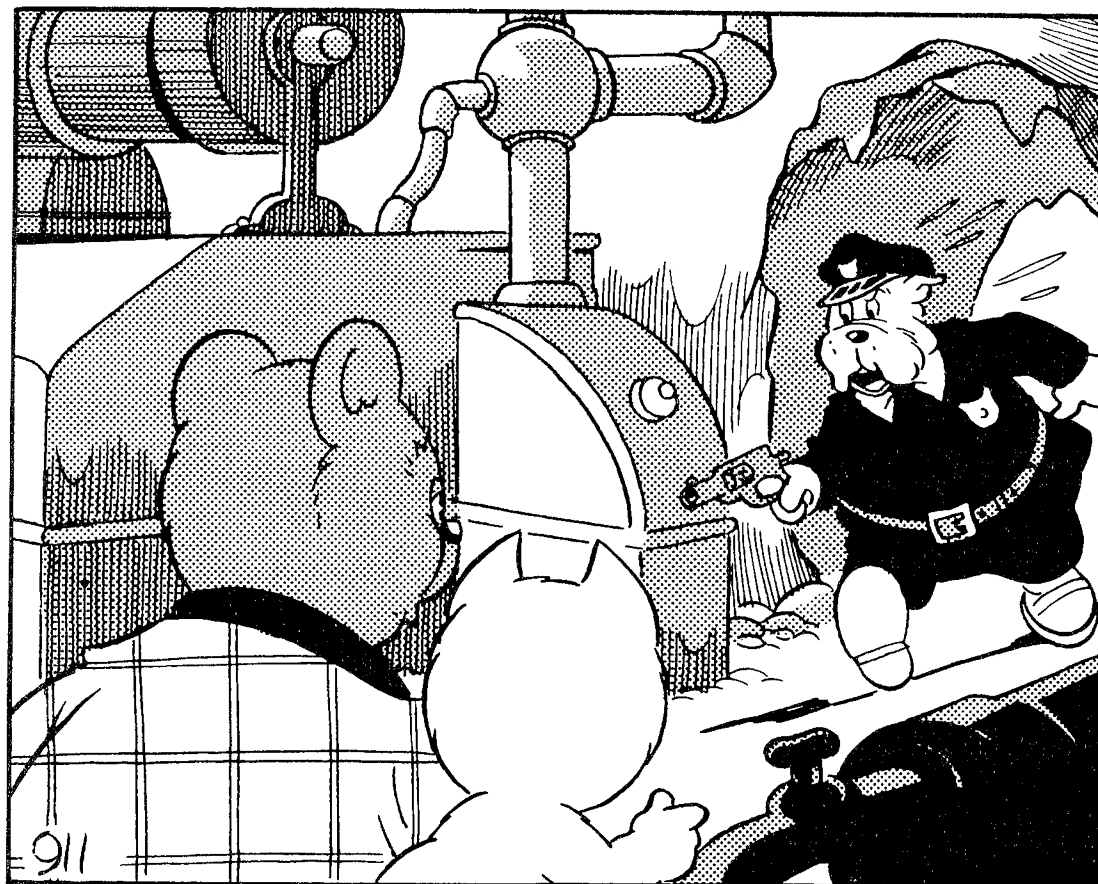
Bulle Bas ging met zijn politiemannen het land afzoeken naar de bende van Bul Super en Tom Poes rende naar de grot.
Misschien is Sickbock er nog! dacht hij. En ik ben ook benieuwd hoe het met heer Ollie gegaan is! Ik hoop maar, dat er niets met hem is gebeurd... Hij wist nergens van en misschien heeft hij wel de een of andere domme streek uitgehaald!
Tom Poes daalde de trap af en liep door de gewelven waar Sickbock's machines stonden. Maar alles was stil en verlaten. De toestellen werkten niet meer en de professor was nergens te zien.
Dat is vervelend! dacht Tom Poes. Als ik nu maar wist waar heer Bommel was! Zou Sickbock hem meegenomen hebben? Ik... maar wacht 's! Ik hoor wat!
Tom Poes sloop zachtjes verder en toen zag hij op een open plek van de grot ineens heer Ollie zitten onder het licht van een schijnwerper.
Ja, daar zat heer Bommel somber op een vergeten koffer en zo nu en dan zuchtte hij diep en droevig...

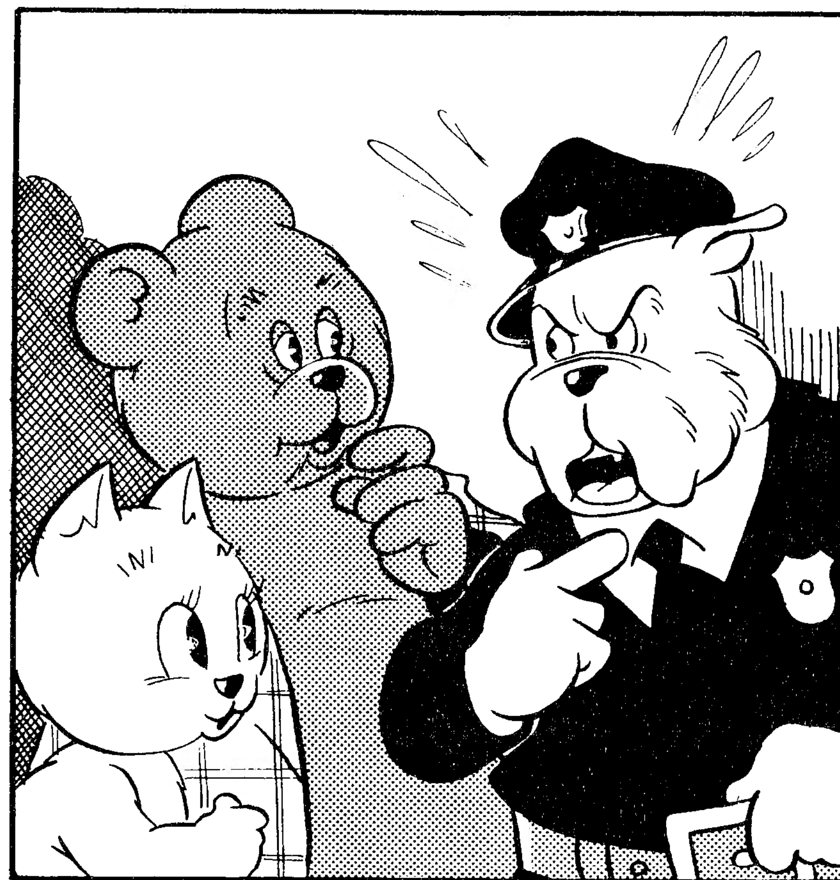
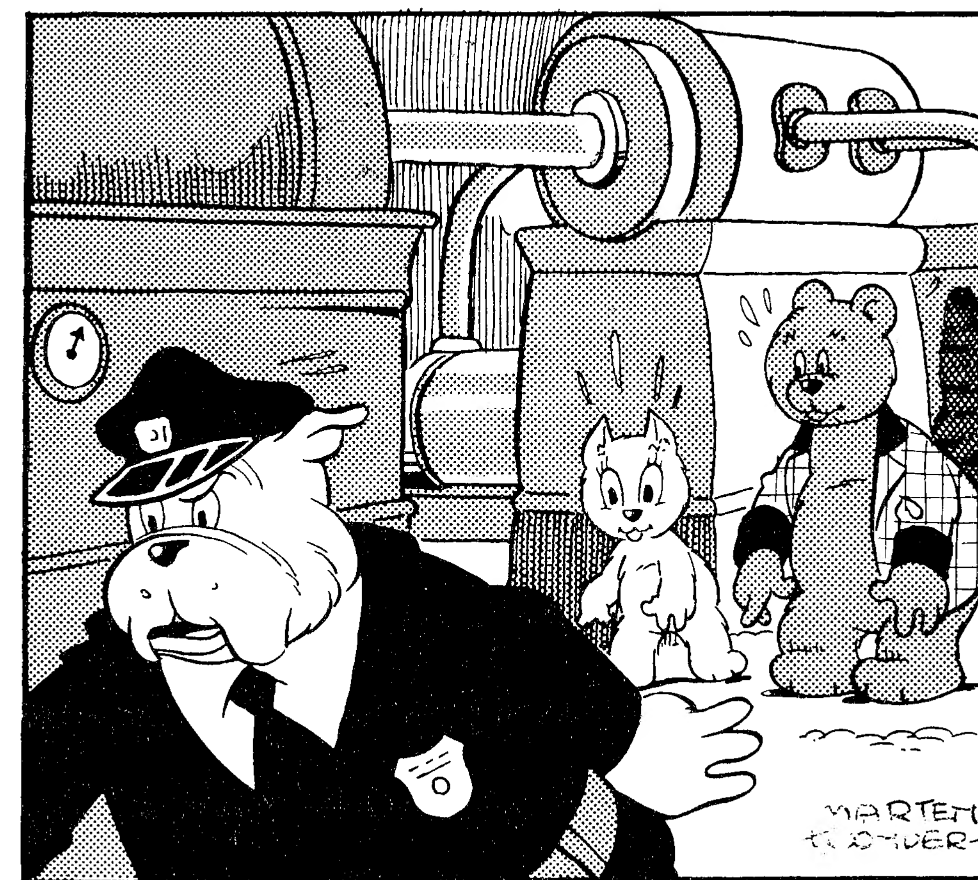

'Heer Ollie!' riep Tom Poes, terwijl hij naar voren sprong. 'Wat doet U hier? Waar is professor Sickbock? Hebt U hem niet zien vluchten? Waarom bent U...'
'Dag jonge vriend!' zei heer Bommel somber. 'Je hebt de film lelijk in de war gestuurd!! Ik ben boos op je, Tom Poes, erg boos!'
'Maar er was toch helemaal geen film!' riep Tom Poes ongeduldig. 'Het was toch allemaal maar bedrog! Het ging alleen maar om het goud, dat onder Uw land lag!'
'Dat zei Boris Knoeisky ook tegen me,' zei heer Bommel 'Maar jij hebt de opnamen bedorven!'
'Maar luister eens!' riep Tom Poes, die boos werd.
'Ik heb Uw goud gered! Het is veilig en wel in het politiebureau! Ik ben slimmer geweest dan die hele bende van Bul Super en ik heb...'
Heer Bommel hief zijn hand op. 'Ik wil niets van dat goud weten!' sprak hij.
'Ik geef niet om dat goud! Ik wilde alleen maar regisseur zijn en een film maken! Dat goud hadden ze mogen houden, als ze maar hadden meegeholpen om een film te maken! En jij hebt alles in de war gestuurd!'

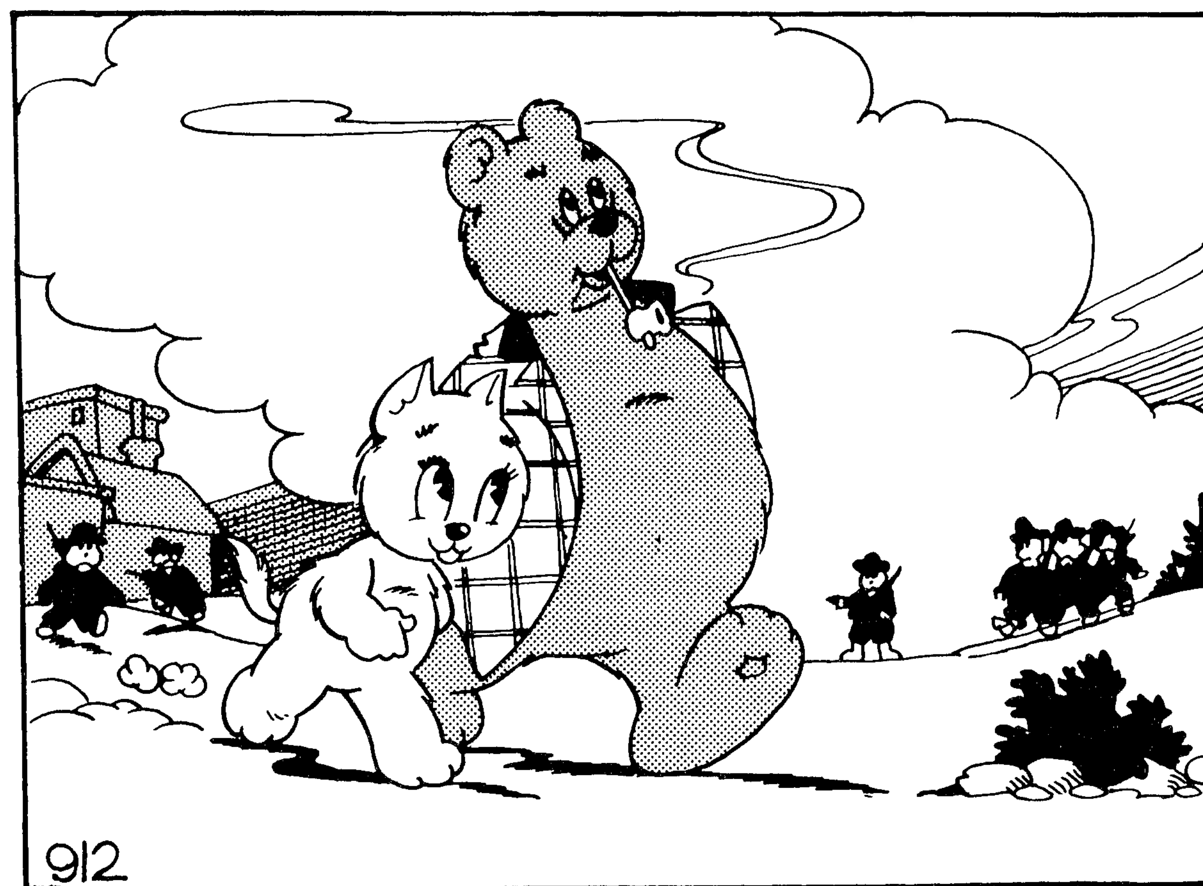
Je begrijpt natuurlijk wel, dat Tom Poes erg boos was, over zoveel ondankbaarheid, maar net toen hij heer Bommel de waarheid eens wilde gaan zeggen, kwam Bulle Bas met een getrokken revolver en grote stappen naar binnen.

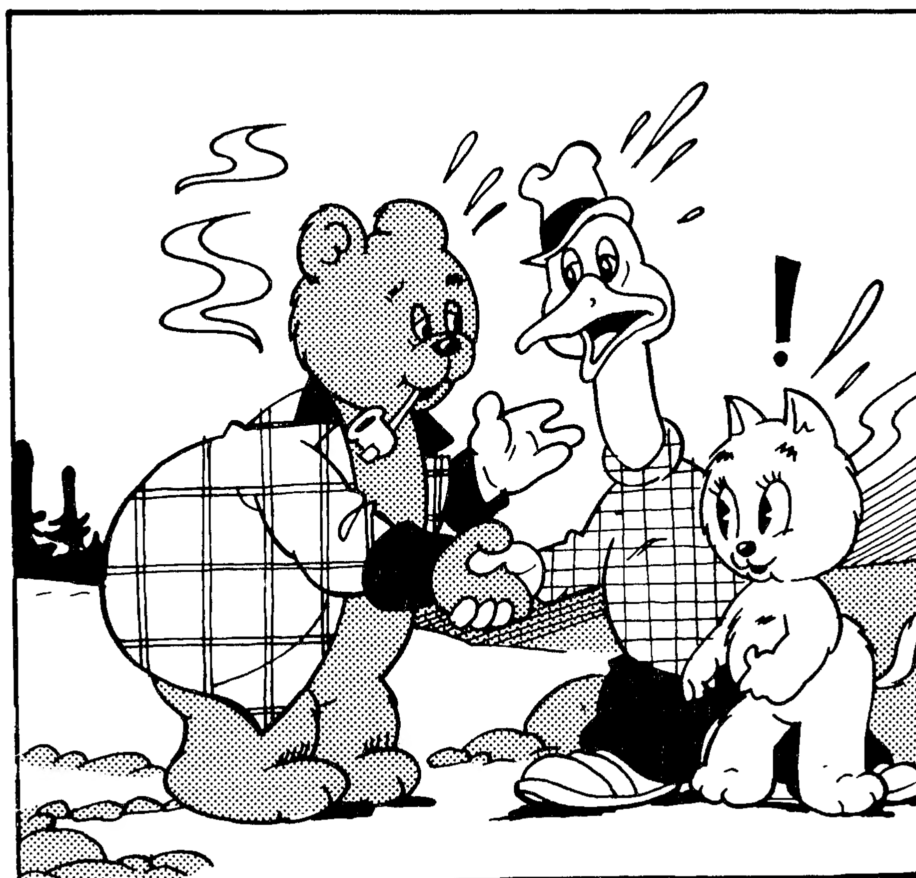
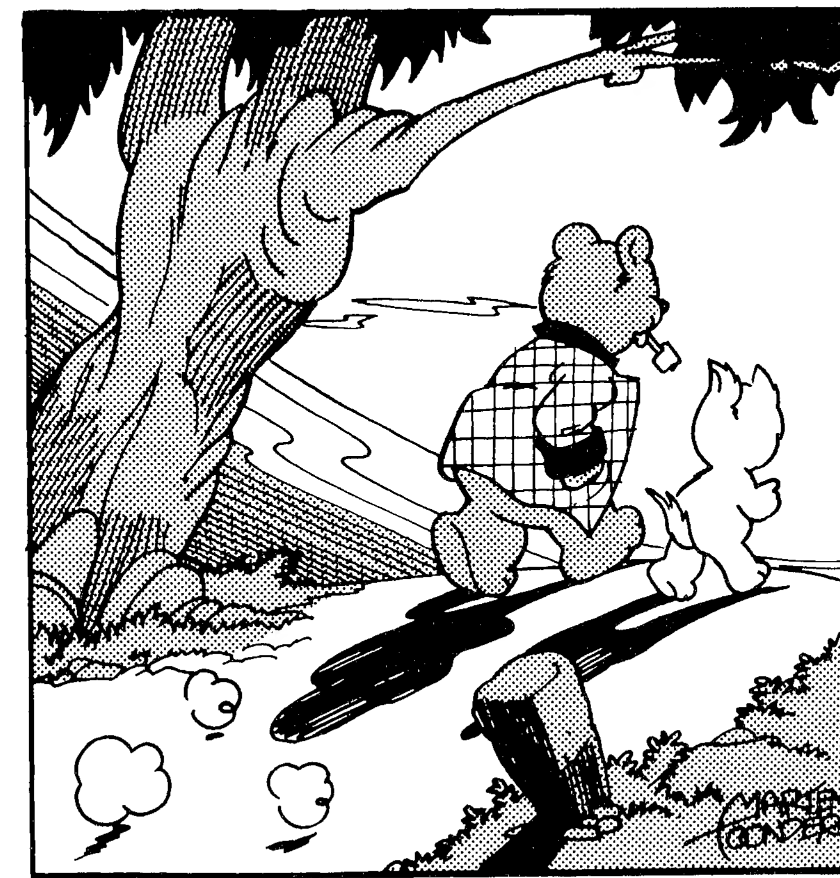
'Ze zijn allemaal gevlucht,' bromde hij. 'De hele bende! Maar ik krijg ze wel! Ik zal de hele politiemacht op de been brengen! Hm! Zal ze wel inrekenen! Reken op mij! Hm! Ze kunnen nog niet ver zijn! En uw goud is veilig!'

'Ach wat, goud!' zei heer Bommel. 'Het is goed, dat U die mannen opspoort heer commissaris, maar als U ze gevonden hebt, moet U hun zeggen, dat ik geen aanklacht zal indienen, als ze mijn film helpen afmaken! En dat goud, ach, dat kunt U aan arme kindertjes geven, ik geef er niet om!'

'Onzin, kletspraat!' zei Bulle Bas. 'Film afmaken, het mocht wat! Dat kunnen ze niet eens! Een bende oplichters is het en ik zal ze in het gevang stoppen! Let maar eens op! Hm!'

En hij liep met grote stappen verder.

Tom Poes trok heer Bommel mee de grot uit en liep met hem naar de uitgang van het landgoed, terwijl de politiemannen nog steeds ijverig aan het zoeken waren.
'Soms is het leven niet aardig!' mompelde heer Bommel. 'Nee, dan is het niets gezellig en genoeglijk! Ik wilde zo graag een film maken en in plaats daarvan krijg ik goud! Wat heb ik daar nu aan? Zeg nu zelf. Tom Poes, een heer als ik heeft goud genoeg, maar een film, nee, die heb ik nooit gemaakt! En als ik nu een film gemaakt had, had iedereen gezegd: 'Die heer Ollie is toch nog zo dom niet! Kijk! Hij heeft een mooie film gemaakt!' Je hebt me een slechte dienst bewezen, Tom Poes! Ik wilde, dat je me eerder alles verteld had, dan had ik er iets tegen kunnen doen!'
Zo praatte heer Ollie, totdat ze bij Wammes Waggel kwamen, die nog steeds op zijn brok zat.
'Dag Wammes!' zei heer Bommel. 'Bedankt voor eh... voor je hulp! Het ga je goed! En op het politiebureau staat een auto vol goud, daar mag je van meenemen wat je dragen kunt!'
'Goud!' zei Wammes. 'Zo! Goud! Ik had liever mijn salaris gehad, want wat heb je aan goud? Maar ik kan er misschien een handeltje in valse kiezen mee beginnen, dat is wat waard! Bedankt en goeie reis!'
Zo namen heer Ollie en Tom Poes afscheid van hem en verdwenen over de heuvelrug, alleen het gemopper van heer Bommel was nog een poosje te horen...
En zo is dus eigenlijk het verhaal van de Superfilm geëindigd, zonder dat Bul Super, Hiep Hieper of professor Sickbock gevangen werden genomen, maar dat is iets wat ik je in een ander verhaal zal vertellen.

In deze serie verschijnen:

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.